SANDRA BROWN

UŽGAVĖNĖS

Alma littera

SANDRA BROWN

UŽGAVĖNĖS

Iš anglų kalbos vertė
IRENA KUPČINSKIENĖ

Alma littera
VILNIUS / 2009

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
FAT TUESDAY
Warner Books, New York, 1997

ISBN 978-9955-38-262-1

I skyrius

– Jis išsisuks. – Burkas Beizilas ištiesė dešinės rankos pirštus ir suspaudė į kumštį. Tas judesys pastaruoju metu buvo tapęs jo nevaldomu įpročiu. – Nėra nė menkiausios tikimybės, kad jį nuteis.

Kapitonas Daglas Patutas, Naujojo Orleano policijos departamento Kovos su narkotikais ir prostitucija skyriaus vadovas, neramiai atsiduso:

– Galbūt.

– Ne galbūt, o tikrai, – ryžtingai pareiškė Burkas.

Po minutės Patutas paklausė:

– Kodėl Litrelas perdavė šią bylą savo pavaduotojui? Juk šis neseniai atvykęs, vos kelis mėnesius gyvena čia, persikėlęs iš Šiaurės – Viskonsino ar kokios ten valstijos. Jis nesuprato šios bylos... niuansų.

Spoksojęs pro langą Burkas vėl atsigręžė į kambarį.

– Užtat Pinkis Diuvalis juos puikiai suprato.

– Tas auksaburnis kalės vaikas! Labiausiai už viską jis mėgsta keikti Naujojo Orleano policijos skyrių ir rodyti mus kaip neišmanėlius.

Nors ir labai nenorėdamas girti gynybos advokato, Burkas tarė:

– Bet pripažink, Dagai, jo baigiamoji kalba buvo nuostabi. Nors akivaizdžiai nukreipta prieš policininkus, bet aiškiai –

už teisingumą. – Jis pažvelgė į rankinį laikrodį. – Jie posėdžiauja jau pusvalandį, tikriausiai užtruks ne daugiau kaip dešimt minučių.

– Manai, kad viskas taip greitai baigsis?

– Taip, – Burkas atsisėdo ant subraižytos medinės kėdės. – Pažvelkim tiesai į akis – mes neturim jokių šansų. Nesvarbu, kas iš Apygardos prokuratūros būtų ėmęsis šios bylos ir kiek teisinio darbo atliko abi pusės, liūdnas faktas tas, kad Veinas Bardas nepaspaudė gaiduko. Jis nepaleido Kevą nužudžiusios kulkos.

– Norėčiau gauti penkis centus kiekvieną kartą, kai Pinkis Diuvalis tą pabrėžė per teismą, – susiraukė Patutas. – „Mano klientas neiššovė tos paskutinės kulkos." Kartojo tai kaip vienuolės poterius.

– Deja, tai tiesa.

Jie permąstė šį įvykį mažiausiai dešimt tūkstančių kartų, vėl prisiminė, nagrinėjo, bet visada prieidavo tą pačią nepakeičiamą, nenuginčijamą tiesą: kaltinamasis Veinas Bardas iš tiesų nenušovė detektyvo seržanto Kevino Stiuarto.

Išvargęs Burkas Beizilas pamasažavo pajuodusius vokus, nubraukė nuo kaktos susitaršiusius banguotus plaukus, perbraukė ūsus, neramiai patrynė delnais šlaunis ir ėmė nevalingai gniaužyti dešinę ranką. Galiausiai jis atsirėmė alkūnėmis į kelius ir tuščiu žvilgsniu įsistebeilijo į grindis, pečiai sielvartingai palinko į priekį. Patutas kritiškai stebėjo jį.

– Atrodai baisiai. Išeik į lauką ir surūkyk cigaretę.

Burkas papurtė galvą.

– O gal kavos? Aš atnešiu, kad tau nereikėtų susitikti su žurnalistais.

– Ne, bet vis tiek ačiū.

Patutas atsisėdo ant kėdės šalia Burko.

– Dar neįskaitykim pralaimėjimo. Prisiekusieji nenuspėjami. Manai, kad jau prismeigei kokį nors niekšą, bet jis iš

teismo rūmų išeina į laisvę. Kartais kaip tik esi tikras, kad jį išteisins, o jie nusprendžia „kaltas“, ir teisėjas skiria didžiausią bausmę. Niekad nežinai.

– Dabar žinau, – Burkas niūriai laikėsi savo. – Bardas išsisuks.

Kurį laiką nė vienas nenutraukė sunkios tylos, pagaliau Patutas tarė:

– Šiandien Meksikos konstitucijos metinės.

Burkas pakėlė akis.

– Atsiprašau?

– Meksikos konstitucijos. Ją priėmė vasario 5 dieną. Šįryt skaičiau stalo kalendoriuje.

– Aha.

– Neparašyta, prieš kiek metų. Manau, prieš kokius du šimtus.

– Aha.

Pokalbis nutrūko, ir jie vėl sėdėjo tylėdami, paskendę savo mintyse. Burkas mėgino nuspėti, kaip jis įstengs susitvardyti kelias pirmas sekundes, kai paskelbs nuosprendį.

Jis iš pradžių žinojo, kad bus teismo procesas. Pinkis Diuvalis neketino derėtis, įsitikinęs, kad jo klientas bus visiškai išteisintas. Burkas taip pat numatė bylos baigtį. Jei jo spėjimas teisingas, artėja tiesos akimirka, ir jis kaupėsi, kad nugalėtų įtūžį, užplūsiantį stebint, kaip visiškai išteisintas Bardas palieka teismo salę.

Te Dievas sulaiko jį, kad plikomis rankomis neužmuštų to niekšo.

Didžiulė, pasirodžiusi ne sezono metu, nuodų nepaveikta triukšminga musė kažkaip pateko į nedidelį kambarėlį Naujojo Orleano Apygardos teismo rūmuose, kuriame prieš juos prakaitavo nesuskaičiuojama daugybė prokurorų ir teisiamųjų, susirūpinę laukdami, kol prisiekusieji paskelbs savo sprendimą. Beviltiškai mėgindama pabėgti musė savižudiškai trankėsi į stiklą. Kvaišelė nesuvokė, kad jau pralai-

mėjo ir jos energingos, bet tuščios pastangos iš šalies atrodo idiotiškos.

Burkas smerkdamas save susijuokė. Jis pats panašus į tą musę, nes jau atsitrenkė į uolėtą dugną.

Išgirdę barbenant į duris, jiedu su Patutu iš pradžių susižvalgė, tada pažiūrėjo į duris, pro kurias galvą įkišusi teismo sekretorė pranešė:

– Grįžo prisiekusieji.

Eidamas prie durų, Patutas žvilgtelėjo į laikrodį ir sumurmėjo:

– Tiksliai nuspėjai. Dešimt minučių. – Jis pažiūrėjo į Burką. – Iš kur žinojai?

Tačiau Burkas nesiklausė. Jis buvo sutelkęs dėmesį į atviras teismo salės duris koridoriaus gale. Žiūrovai ir žurnalistai įsiveržė pro jas, susijaudinę lyg romėnai prie Koliziejaus, ketinantys pasigėrėti reginiu, kai liūtai sudrasko pasmerktuosius.

Nužudytas Kevinas Stiuartas – vyras, tėvas ir stebėtinai geras policininkas. Kaip ir daugelio kankinių istorijoje, jo mirtis – išdavystės padarinys. Žmogus, kuriuo Kevas pasitikėjo, kuris turėjo būti jo pusėje, palaikyti ir dengti jį, pasirodė esąs išdavikas. Jis įspėjo bloguosius vyrukus, kad atvyksta gerieji.

Kevino Stiuarto likimą nulėmė slaptas skambutis telefonu iš policijos. Tiesa, Kevas žuvo vykdydamas tarnybines pareigas, bet dėl to netapo gyvesnis. Jis mirė beprasmiškai ir žiauriai. O ši byla – tik brangus, ilgai trunkantis teismo procesas, kurį pereina civilizuota visuomenė, kad paleistų į laisvę niekšą, atėmusį gyvybę puikiam žmogui.

Prisiekusiuosius rinko dvi savaites. Gynybos advokatas, šaunusis Pinkis Diuvalis, iš pat pradžių įbaugino prokurorą ir jį įveikė panaudojęs visus savo sugebėjimus, pasirinkęs tobulus prisiekusiuosius savo klientui ir nesulaukęs jokio kaltintojų pasipriešinimo.

Pats teismo procesas truko vos keturias dienas. Tačiau trumpumas nebuvo proporcingas susidomėjimui jo baigtimi. Žmonės spėliojo labai įvairiai.

Tą rytą po lemtingojo įvykio policijos viršininkas pasakė: „Kiekvienas mūsų pajėgų policininkas išgyvena dėl netekties ir priima ją asmeniškai. Kevinas Stiuartas buvo bendradarbių gerbiamas ir mylimas. Mes pasitelkėme visas turimas priemones išsamiai ištirti, kaip žuvo šis puikus pareigūnas."

„Tai turėtų būti labai trumpa byla, – rašyta *Times Picayune* laikraščio redakcijos skiltyje pirmąją teismo dieną. – Nepataisoma Naujojo Orleano policijos departamento klaida atnešė vieno iš pareigūnų mirtį. Tragiška? Be abejonės. Tačiau ar reikia suversti kaltę nekaltam atpirkimo ožiui? Autorius mano, kad taip neturėtų būti."

„Apygardos prokuroras eikvoja mokesčių mokėtojų pinigus, iškėlęs bylą nekaltam piliečiui dėl sukurpto kaltinimo, siekdamas išgelbėti Naujojo Orleano policijos departamentą nuo viešo pažeminimo, kurio šis nusipelno. Rinkėjai turėtų gerai pagalvoti apie šias pajėgas perrinkdami apygardos prokurorą Litrelą", – kalbėjo Pinkis Diuvalis, kurio kliento „nekalto piliečio" Veino Bardo, anksčiau vadinto *Bordo*, ankstesnių teistumų sąrašas buvo ilgas kaip Pončartreino ežero geležinkelio tiltas.

Kiekvienas Pinkio Diuvalio pasirodymas teismo salėje susilaukdavo milžiniško žiniasklaidos dėmesio. Valstybės tarnautojai bei renkami pareigūnai norėjo nemokamai pakliūti į žiniasklaidą ir pasinaudojo Bardo byla kaip pakyla savo žinomumui pakelti: neprašytos nuomonės buvo mėtomos taip pat dosniai, kaip spalvoti karoliukai per Užgavėnes.

Priešingai nei jie, leitenantas Burkas Beizilas užsispyręs paniekinamai tylėjo nuo Kevo Stiuarto žūties nakties. Per visas ikiteismines apklausas, prašymus teismui, kuriuos užpildė abi pusės, per ištisą karštligišką žiniasklaidos sukurtą sąmyšį užsispyręs kovos su narkotikais pareigūnas nepatei-

kė nieko, ką galima pacituoti, nors jo partneris ir geriausias draugas žuvo nuo šautinės žaizdos tą naktį, kai sužlugo narkotikų reidas.

Braudamasis į teismo salę, kad išgirstų nuosprendį, pakišusiam prie veido mikrofoną ir paklaususiam, ar jis turi ką pasakyti, žurnalistui Burkas Beizilas trumpai atrėžė:

– Taip! Eik šikt!

Autoritetu laikomą kapitoną Patutą žurnalistai sulaikė, kai jis mėgino sekti paskui Burką į teismo salę. Patutas kalbėjo daug diplomatiškiau negu jo pavaldinys, bet nedviprasmiškai pareiškė, kad dėl Stiuarto mirties kaltas Veinas Bardas ir kad teisingumas būtų atkurtas, jei prisiekusieji nuspręstų „kaltas“.

Kai Patutas priėjo, Burkas jau sėdėjo savo vietoje.

– Nensei nelengva, – sėsdamasis tarstelėjo jis.

Kevo Stiuarto našlė sėdėjo tarp savo tėvų toje pačioje eilėje kaip ir jie, bet kitoje centrinio tako pusėje. Pasilenkęs į priekį, Burkas sugavo moters žvilgsnį ir padrąsinamai linktelėjo. Ji vos šyptelėjo, rodydama ne didesnį nei jo optimizmą.

Patutas pamojavo sveikindamasis.

– Kita vertus, ji tvirta moteris. Kovotoja.

– Taigi, kai jos vyras šaltakraujiškai nušautas, gali viltis, kad Nensė šaltakraujiškai susidoros su padėtimi.

Patutas susiraukė dėl Beizilo sarkazmo.

– Nereikia ironijos. Žinai, ką turiu galvoje.

Beizilas nieko nepasakė. Po minutės Patutas dirbtinai nerūpestingai paklausė:

– Ar Barbara bus čia?

– Ne.

– Maniau, kad ji ateis palaikyti tavęs morališkai, jei byla baigsis ne mūsų naudai.

Burkas nenorėjo aiškinti, kodėl jo žmona nusprendė neateiti į teismą, tik pasakė:

– Ji prašė paskambinti, kai tik sužinosiu.

Priešininkų stovykloje tvyrojo visiškai skirtingos nuotaikos. Burkas pritarė Patuto nuomonei, kad apygardos prokuroro pavaduotojas blogai atliko kaltintojo vaidmenį. Neįtikinamai kalbėjęs per bylą, dabar jis sėdėjo už savo stalo ir barbeno pieštuko trintuku į tuščią lapą, ant kurio nebuvo nė vieno teiginio. Jis nervingai sūpavo kairę koją, ir atrodė, kad daug mieliau darytų ką nors kita, netgi ištvertų danties kanalo valymą.

Tuo tarpu Bardas ir Diuvalis prie gynybos stalo kuždėjosi ir juokėsi užsidengę burnas delnais. Burkas nepajėgtų pasakyti, kurio iš jų jis nekentė labiau – profesionalaus nusikaltėlio ar ne mažesnio nusikaltėlio – jo advokato.

Kai Diuvalio padėjėjas padavė jam teisinių dokumentų segtuvą, advokatas nusigręžė juos peržvelgti, o Bardas atsilošė kėdėje, sunėrė pirštus po smakru ir įsistebeilijo į lubas. Burkas labai abejojo, ar tas kalės vaikas meldžiasi.

Lyg pajutęs įdėmų Burko žvilgsnį, Bardas atsigręžė. Burko akys susidūrė su tamsiomis titnaginėmis akimis, kuriose vargu ar kada nors yra blykstelėjusi sąžinės kibirkštėlė. Plonos lyg driežo lūpos išsikreipė į stingdančią šypseną. Paskui Bardas jam mirktelėjo.

Burkas būtų šokęs nuo kėdės ir puolęs Bardą, jei Patutas, pastebėjęs įžeidžiamą judesį, nebūtų sugriebęs Burko už rankos ir sulaikęs.

– Dėl Dievo meilės, nekrėsk kvailysčių, – ir tyliai pridūrė: – Paleidęs vadžias tik padėsi tiems niekšams – patvirtinsi kiekvieną jų ištartą neigiamą sakinį apie tave. Jei to nori – pirmyn.

Neatsikirtęs į priekaištą, Burkas ištraukė ranką iš savo viršininko delno. Vis dar niekinamai šypsodamasis Bardas nusigręžė į priekį. Po kelių akimirkų buvo paprašyta tylos, teisėjas užėmė savo vietą. Saldžiu lyg vasarą iš sausmedžio tekančios sultys balsu jis paprašė deramai elgtis, kai bus paskelbtas nuosprendis, ir pakvietė prisiekusiuosius.

Septyni vyrai ir penkios moterys užėmė prisiekusiųjų suolą. Septyni vyrai ir penkios moterys vienbalsiai nusprendė, kad Veinas Bardas nekaltas dėl detektyvo seržanto Kevino Stiuarto mirties nuo šautinės žaizdos.

Nors Burkas Beizilas įsivaizdavo, kad bus neįmanoma susitaikyti su nuosprendžiu, o ir tikėjosi panašios baigties, buvo sunkiau priimti tai, negu galėjo pamanyti.

Nepaisydami teisėjo nurodymų, žiūrovai nepajėgė slėpti savo emocijų. Nensė Stiuart riktelėjo ir susigūžė. Jos tėvai mėgino užstoti ją nuo vaizdo kamerų prožektorių ir plėšrių žurnalistų, puolusių artyn.

Teisėjas padėkojo prisiekusiesiems ir juos paleido. Po to, kai byla buvo garsiai ir oficialiai baigta, nevykėlis prokuroras greit įkišo tuščią bloknotą į naujai atrodantį lagaminėlį ir perėjo centriniu taku taip greitai, lyg būtų išgirdęs apie gaisrą. Jis vengė pažvelgti į akis Burkui ir Patutui.

Burkas mintyse užfiksavo jo veido išraišką. „Tai ne mano kaltė. Kartais laimi, kartais pralaimi. Nesvarbu, kas įvyko, penktadienį gausiu atlyginimo čekį, todėl nusiraminkit."

– Šiknius, – sumurmėjo Burkas.

Prie gynybos stalo žmonės džiūgavo, ir teisėjas liovėsi juos tildęs. Pinkis Diuvalis iškalbingai šnekėjo į žurnalistų mikrofonus. Veinas Bardas mindžikavo nuo vienos *Bally* batu apautos kojos ant kitos ir nuobodžiaudamas žaidė savo rankogaliais. Sąsagos su brangakmeniais blyksėjo televizijos prožektorių šviesoje. Burkas pastebėjo, kad jo tamsi kakta netgi neprakaituota. Kalės vaikas žinojo, kad išvengs bausmės ir kad visus įveikė.

Patutas, nuo pat jo padalinį sukrėtusio incidento pradžios kalbėjęs Naujojo Orleano policijos departamento vardu, atsimušinėjo nuo žurnalistų ir jų klausimų. Burkas stebėjo Diuvalį ir Bardą, kai jie triumfuodami skynėsi kelią per žurnalistų minią durų link.

Jie nestūmė nei mikrofonų, nei kamerų. Diuvalis mėgavosi viešumu, maudėsi šlovės spinduliuose. Kitaip nei prokuroras, jie neskubėjo išeiti ir laukė savo šalininkų sveikinimų. Be to, jie nevengė akių kontakto su Burku Beizilu. Priešingai, netgi sulėtino žingsnį priėję eilę, kurioje stovėjo Burkas, gniaužydamas prie šono dešinę ranką. Abu pasistengė pažvelgti Burkui į akis. Veinas Bardas netgi pasilenkė į priekį ir sušnibždėjo nemalonų, bet nenuginčijamą faktą:

– Beizilai, aš nenušoviau to faro. Jį nušovei tu.

2 skyrius

– Remi?

Ji atsigręžė ir atgalia pirštinėta ranka nubraukė nuo kaktos plaukų sruogą.

– Labas! Aš tavęs nelaukiau.

Pinkis Diuvalis nužygiavo centriniu šiltnamio taku, apkabino ją ir stipriai pabučiavo.

– Aš laimėjau.

Ji taip pat nusišypsojo.

– Taip ir supratau.

– Išteisino dar vieną.

– Sveikinu.

– Ačiū, bet ši byla nebuvo tikras iššūkis. – Plati šypsena nugalėjo kuklumą.

– Būtų iššūkis ne tokiam puikiam advokatui.

Pamalonintas jos pagyrų, Diuvalis dar plačiau išsišiepė.

– Einu į kabinetą paskambinti keliems žmonėms, bet baigęs ketinu švęsti. Romanas viską paruošė. Tiesą sakant, grįždamas namo pastebėjau atvykstančius restorano furgonus.

Liokajus Romanas ir visas namo personalas buvo įsitempę nuo pat bylos pradžios. Pobūviai, kuriuos Pinkis keldavo švęsdamas savo pergales teisme, didino jo šlovę kaip ir žėrintis žiedas su deimantu, kurį jis mūvėjo ant mažojo dešinės rankos piršto. Iš čia ir kilo jo pravardė.

Jo lėbavimų būdavo laukiama ne mažiau nekantriai, kaip ir pačių bylų. Kartais Remi įtardavo, kad prisiekusieji balsuoja už išteisinimą tik norėdami dalyvauti vienoje iš įžymių Pinkio Diuvalio puotų.

– Ar galiu kuo nors padėti? – Žinoma, kad ne, ir ji žinojo tai dar prieš klausdama.

– Tik gražiai atrodyti, kaip ir visada, – pasakė jis slysdamas ranka žemyn jos nugara ir dar kartą pabučiavo.

Paleidęs moterį, jis nušluostė žemėtą jos kaktą ir paklausė:

– Beje, ką tu čia veiki? Juk žinai, kad nemėgstu judėjimo šioje vietoje.

– Čia nebuvo daug judėjimo, tik aš. Atsinešiau iš namo papartį, nes jis atrodė nesveikas, ir nusprendžiau juo pasirūpinti. Nesijaudink, neliečiau nieko, ko nereikia.

Šiltnamis – tik Pinkio karalystė. Nors sodininkystė buvo jo pomėgis, vertino jį labai rimtai, šiltnamyje dirbo taip pat uoliai ir preciziškai kaip advokato kontoroje bei visose kitose savo gyvenimo srityse.

Dabar Pinkis išdidžiai apžvelgė išrikiuotus savo prižiūrimus augalus. Nedaug draugų ir dar mažiau priešų žinojo, kad viena iš Pinkio Diuvalio aistrų – jo auginamos orchidėjos.

Jis naudojo ypatingas priemones trapiai aplinkos pusiausvyrai išlaikyti, įrengė atskirą patalpą, kurioje sumontavo įrangą, palaikančią ir reguliuojančią šiltnamio klimatą. Pinkis išsamiai studijavo savo pomėgį ir kas trejus metus dalyvaudavo pasauliniame orchidėjų augintojų kongrese. Jis žinojo, kokia šviesa, drėgmė, temperatūra geriausiai tinka kiekvienai veislei – *cattleya, laelia, cymbidium, oncidium*. Pinkis prižiūrėjo jas kaip slaugė naujagimius inkubatoriuje, kiekvieną įsodindavo į tinkamą vazoną, rūpinosi drėkinimu ir vėdinimu. Savo ruožtu jis tikėjosi, kad augalai atsidėkos tapdami pavyzdiniais ir išskirtiniais. Kadangi jis stengėsi, kad jie nenuviltų savo šeimininko, taip dažniausiai ir būdavo.

Bet dabar, nuėjęs prie augalų grupės su etikete *Oncidium Varicosum*, Pinkis susiraukė. Nors stiebai linko nuo žiedų, nebuvo tokie vešlūs kaip kaimyninių augalų.

– Aš ištisas savaites jas lepinau. Kas joms atsitiko? Labai prastai atrodo.

– Gal joms per mažai laiko?

– Laiko tikrai užteko.

– Bet kartais...

– Šitie augalai netobuli. Nieko daugiau.

Pinkis ramiai pakėlė vieną vazoną ir numetė ant grindų. Šis sudužo atsitrenkęs į akmenines plyteles. Paparčio šaknys, indo šukės ir susilamdę žiedlapiai susimaišė į žemėtą krūvą. Kitą vazoną ištiko ta pati lemtis.

– Pinki, nereikia! – Remi pasilenkė ir pakėlė vieną švelnų žiedą.

– Palik ją ramybėje! – abejingai pasakė jis, mesdamas dar vieną vazoną.

Pinkis nepasigailėjo nė vieno augalo. Netrukus visa gėlių grupė gulėjo ant grindų tarp duženų. Jis užlipo ant vienos orchidėjos ir kulnu sutrynė žiedlapius.

– Jie gadino šiltnamio vaizdą.

Nuliūdusi dėl netekties, Remi pradėjo rinkti augalus.

– Nesirūpink dėl to, atsiųsiu sodininkus, kad išvalytų.

Pinkis paliko Remi, privertęs pažadėti, kad ji greit sugrįš ir pasirengs pobūviui. Tačiau ji išėjo ne iš karto – pati sušlavė duženas ir padėjo į vietą viską, ką buvo paėmusi, kad šiltnamis atrodytų nepriekaištingai tvarkingas.

Per veją namo link vinguriavo akmenimis grįstas takelis. Tvarkingas gėlių lysves dengė samanotų ąžuolų lapija. Medžiai čia augo šimtmečius prieš pastatant namą. Pirmasis pastatas šioje vietoje atsirado devyniolikto amžiaus pabaigoje.

Remi įėjo per užpakalines duris ir užlipo užpakaliniais laiptais, vengdama virtuvės, liokajaus sandėliuko ir valgomojo, kur maisto tiekėjai griežtai įsakinėjo savo padėjėjams. Kai

Pinkio svečiai pradės rinktis, viskas bus paruošta, o maistas ir gėrimai bus patiekti nepriekaištingai.

Remi pasiliko per mažai laiko pasirengti pobūviui, bet iš-ankstinis pasiruošimas pagreitino procesą. Kambarinė jau buvo paruošusi vonią ir laukė tolesnių nurodymų. Jos abi aptarė, ką Remi turėtų vilkėti, ir kambarinė, išdėliojusi drabužius, paliko ją maudytis. Remi greitai nusiprausė, žinodama, kad reikės daugiau laiko susišukuoti ir pasidažyti. Pinkis troško matyti ją pobūvyje pačią gražiausią.

Po penkiasdešimties minučių sėdėdama prie savo tualetinio staliuko ir bebaigianti ruoštis Remi išgirdo, kad vyras įėjo į miegamąjį.

– Ar čia tu?

– Jau verčiau tegul nebūna niekas kitas.

Išėjusi iš savo drabužinės, Remi nuėjo pas vyrą į miegamąjį ir padėkojo jam už komplimentą, kai ją vertindamas jis švilptelėjo.

– Ar įpilti tau ko nors išgerti?

– Įpilk.

Pinkis pradėjo nusirenginėti.

Kol ji įpylė viskio, jis jau buvo nuogas. Nors ir penkiasdešimt penkerių, advokatas buvo įspūdingos figūros. Jo kūnas buvo tvirtas ir stangrus. Pinkis kasdien energingai mankštindavosi, o asmeninis masažuotojas rūpinosi jo raumenimis. Advokatas didžiavosi savo kūnu, nors mėgo retus vynus ir įžymiąją Naujojo Orleano virtuvę, ypač jos desertus – duonos pudingus su viskio padažu ir riebiais cukruje apkepintais riešutais.

Pabučiavęs Remi skruostą, Pinkis paėmė taurę ir siurbtelėjo brangaus viskio.

– Aš tau atnešiau dovaną, o tu parodei milžinišką savitvardą nepaminėdama jos, nors žinau, kad matei.

– Maniau, tu pats įteiksi ją man, – santūriai atsakė ji. – Be to, iš kur galėjau žinoti, kad tai man?

Jis juokdamasis įteikė Remi suvyniotą dovanų dėžutę.

– Kokia proga?

– Man nereikia progos, kad įteikčiau dovaną savo gražuolei žmonai.

Remi nurišo juodą satino kaspiną ir atsargiai nuvyniojo blizgantį auksinį popierių. Pinkis vėl tyliai nusijuokė.

– Kodėl juokiesi? – paklausė ji.

– Paprastai dauguma moterų godžiai nuplėšia popierių.

– Mėgstu pasimėgauti dovana.

Pinkis paglostė jai skruostą.

– Nes kai buvai maža mergaitė, beveik niekada negaudavai dovanų.

– Kol nesutikau tavęs.

Išvyniojusi popierių, Remi rado juodo aksomo dėžutę, kurioje ant balto satino gulėjo platinos grandinėlė su smaragdo spalvos akvamarinu, aptaisytu deimantų ovalu.

– Labai gražu, – sukuždėjo ji.

– Jis patraukė mano dėmesį, nes akmens spalva tokia, kaip tavo akys.

Pinkis pastatė taurę ant naktinio staliuko, išėmė iš dėžutės papuošalą ir apgręžė Remi nugara į save.

– Manau, kad šiandien apsieisi be šito, – tarė jis nuimdamas kryželį, kurį ji visada dėvėjo, užsegė naują pakabuką ir pasuko ją į aukštą aštuonioliktο amžiaus veidrodį, kažkada puošusį pasmerktos prancūzų aristokratės buduarą Paryžiuje. Jis kritiškai įvertino Remi atspindį virš pečių.

– Gražu, bet ne tobula. Dabar ši suknelė netinka. Juoda būtų daug geriau. Reikia ko nors su gilia iškirpte, kad akmuo liestųsi su tavo oda.

Pinkis patraukė užtrauktuką, nusmaukė suknelę Remi nuo pečių, atsegė ir nuėmė liemenėlę. Dabar akmuo gulėjo krūtų tarpelyje. Remi nusuko akis nuo veidrodžio ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Pinkis atgręžė ją veidu į save ir

patraukė rankas šalin. Pažvelgus į žmoną, jo akys patamsėjo, kvėpavimas pagreitėjo.

– Taip ir žinojau, – pasakė jis, – kad ši vieta tobulai tiks šiam akmeniui.

Jis truktelėjo Remi lovos link, nekreipdamas dėmesio į nedrąsų priešinimąsi:

– Pinki, aš jau apsirengusi pobūviui.

– Tam ir skirta bidė.

Jis stumtelėjo žmoną ant pagalvės ir pats išsitiesė šalia.

Visada pajėgaus Pinkio lytinis troškimas dar labiau sustiprėdavo po laimėtos bylos. Šį vakarą jis buvo ypač susijaudinęs. Viskas baigėsi per kelias minutes. Remi liko su bateliais ir kojinėmis, bet plaukai ir makiažas nukentėjo nuo jo agresyvių glamonių. Pinkis nusirito nuo jos, pasiėmė taurę, išgėrė iki dugno ir tyliai švilpaudamas nuėjo į savo drabužinę. Remi apsivertė ant šono ir pakišo rankas po skruostu. Ji su siaubu pagalvojo, kad reikės rengtis iš naujo. Iš tiesų, jei galėtų rinktis, ji užmigtų čia, kur guli, ir neitų į tą pobūvį. Nuo pat ryto ji jautėsi išsekusi, o dabar nuovargis slėgė dar labiau. Tačiau ji visiškai nenorėjo, kad Pinkis pastebėtų, jog ji neturi jėgų, nes jau kelias savaites tai slėpė.

Remi prisivertė atsikelti. Ji leido vandenį į vonią, kai Pinkis pasirodė iš drabužinės nusiprausęs po dušu, nusiskutęs ir apsivilkęs puikiai pasiūtą juodą kostiumą. Jis nustebęs pažvelgė į ją.

– Maniau, kad jau būsi pasiruošusi.

Ji bejėgiškai kilstelėjo rankas.

– Lengviau pradėti iš naujo, negu mėginti pataisyti. Be to, man nepatinka bidė.

Pinkis prisitraukė ją ir erzindamas pabučiavo.

– Gal aš palikau tave vienuolyne vieną semestrą per ilgai. Įgijai siaubingai manieringų įpročių.

– Ar neprieštarausi, jei aš ateisiu šiek tiek vėliau?

Pinkis patapšnojo žmonai per užpakalį ir paleido.

– Tu būsi pritrenkianti, todėl verta palaukti. – Prie durų jis pridūrė: – Atmink, kad turi apsivilkti juodą seksualią suknelę su gilia iškirpte.

Remi ilgai gulėjo vonioje klausydamasi, kaip apačioje muzikantai derina instrumentus. Tuoj atvyks svečiai. Jie iki aušros lepinsis prabangiu maistu ir stipriais gėrimais. Bus daug muzikos, juoko, šokių, flirto ir kalbų. Vien pagalvojus apie tai Remi supykino. Ar kas nors pastebėtų, jei šeimininkė nuspręstų likti kambaryje ir nepasirodytų pobūvyje?

Pinkis pastebėtų.

Minėdamas pergalę teismo salėje, jis nupirko žmonai dar vieną gražų papuošalą į kolekciją, kuri ir taip jau buvo gėdingai didelė. Jis įsižeistų sužinojęs, kad ji nenori eiti į jo šventę ir taip menkai vertina jo dovaną. Tačiau Remi nepajėgia mėgautis vyro dosnumu, nes gražios, brangios dovanos tik menkai kompensuoja tai, ką jis iš jos atėmė.

Padėjusi galvą ant vonios krašto, Remi pažvelgė į tualetinį staliuką, kur ant satino pamušalo gulėjo nauja brangenybė, bet nepamatė šio ypatingo akmens grožio. Jis neskleidė šilumos, liečiant atrodė šaltas, paviršius nekibirkščiavo ugnies žiežirbomis, tik spindėjo ledine šviesa. Akmuo asocijavosi su žiema, o ne vasara, vertė jaustis ne laiminga ir patenkinta, bet tuščia.

Pinkio Diuvalio žmona tyliai pravirko.

3 skyrius

Kai Remi nusileido žemyn, Pinkis triukšmingai atkreipė visų dėmesį. Jis valdingai paėmė ją už parankės ir paskelbė, kad dabar, jo žmonai atėjus, pobūvis pradedamas oficialiai. Jis nusivedė ją per minią, pristatydamas svečiams, kurių ji nepažinojo, tarp jų ir blizgesio apakintiems Bardo bylos prisiekusiesiems.

Daugelis svečių buvo liūdnai pagarsėję savo sąsajomis su skandalais, nusikaltimais ar abiem kartu. Sklido gandai, kad kai kurie jų priklauso Metropolijos nusikaltimų komisijai, bet kadangi jos nariais galėjo tapti tik rekomenduoti mėlyno kraujo atstovai ir jų narystė buvo slepiama, niekas negalėjo būti tuo tikras. Beribius grupės turtus lenkė tik jų beribė valdžia.

Svečiai politikai visaip stengėsi palenkti rinkėjus į savo pusę. Kai kurie naujieji turtuoliai garsėjo kaip įtakingi asmenys, kiti buvo kilę iš senų, žinomų, pinigais pertekusių šeimų, kurios despotiškai valdė vietinę bendruomenę, o keli iš jų turėjo ryšių su organizuotu nusikalstamumu. Tačiau visi buvo Pinkio draugai, bendradarbiai ir klientai, atvykę atiduoti jam duoklę.

Remi kentė savo vyro svečių pataikavimą dėl tos pačios priežasties, dėl kurios jie liaupsino ją – kad neprarastų Pinkio malonės. Visi žavėjosi jos nauju papuošalu, pavydėjo jo ir,

Remi gėdai, krūtinės, ant kurios jis kabojo. Ji nenorėjo būti tokio didelio dėmesio centre ir širdo, kad ją ironiškai nužiūrinėja vyrai, o jų klastingos žmonos narsto ją po kaulelį, sunkiai slėpdamos savo panieką ir pavydą.

Nepastebėdamas jų nenuoširdumo, Pinkis išstatė ją apžiūrai lyg gyvą trofėjų. Remi pajuto, kad už apsimestų šypsenų Pinkio draugai ieško pirmų jos nusivylimo požymių ir klausinėja vieni kitų: kas būtų pamanęs, kad tokie skirtingi sutuoktiniai šitaip ilgai ištvers?

Galiausiai pokalbis pasisuko į bylą ir kažkas paklausė Remi nuomonės apie nuosprendį.

– Pinkis kiekvienai savo bylai duoda šimtą procentų, – atsakė ji. – Aš nė kiek nenustebau, kad jo klientą išteisino.

– Bet turite pripažinti, mieloji, kad šitą baigtį buvo sunku numatyti, – pastarąją pastabą globėjiškai pareiškė visuomenės žinovė, ant kurios nukarusio lyg kalakuto pagurklio sviro deimantai.

Neleidęs Remi prasižioti, Pinkis pats atrėmė moters komentarą:

– Jokios bylos baigties neįmanoma nuspėti. Ir šita galėjo lengvai pasisukti kitaip. Kaskart, kai liudija policininkas, turi vaikščioti pirštų galais.

– Nagi, Pinki, – pašaipiai įsiterpė vienas iš vyrų, – policininko patikimumą teismo salėje visiems laikams sugriovė Markas Farmanas, liudijęs O. J. Simpsono byloje.

Pinkis nepritardamas papurtė galvą.

– Sutinku, kad Farmanas pridarė prokurorui daugiau žalos negu naudos, bet Burkas Beizilas visai kitoks padaras. Mes knaisiojomės jo praeityje, ieškodami ko nors, kas jį diskredituotų. Bet jo asmens byla nepriekaištinga.

– Iki tos nakties, kai nušovė savišką, – nusikvatojo vienas iš svečių ir paplojo Pinkiui per petį.

– Tu tikrai liudytojo tribūnoje privertei jį vaikščioti per karštas anglis.

– Blogai, kad teisėjas neleido transliuoti bylos per televiziją, – pasakė kitas. – Žmonės būtų gyvai pamatę tirpstančią policininko priedangą.

– Nebūčiau nustebęs, – įsiterpė dar vienas svečias, – jei prisiekusieji būtų sustabdę bylą per Beizilo liudijimą ir paklausę, ar jie negalėtų uždaryti parduotuvės ir eiti namo.

– Mes kalbame apie žmogaus mirtį, – pareiškė Remi, kuriai jų patyčios ir juokas pasirodė nepadorūs. – Nepaisant bylos padarinių, ponas Stiuartas nebūtų žuvęs, jei Bardas nebūtų pasinaudojęs juo kaip skydu. Argi ne taip?

Juokas staiga nuslopo ir visų akys atsigręžė į ją.

– Techniškai, mano mieloji, tai visiškai teisinga, – atsakė Pinkis. – Mes pripažinome teisme, kad ponas Bardas laikė sužeistą pareigūną priešais save, kai tas buvo nušautas, bet neičiau taip toli teigdamas, kad Stiuartu jis pasinaudojo kaip skydu. Tai, kas įvyko – tragiškas atsitikimas, bet dėl to negalima pasodinti į kalėjimą nekalto.

Pinkis niekada nekvietė Remi stebėti teismo proceso ir jo paties darbo, bet ji gerai žinojo šios bylos faktus, nes sekė spaudos pranešimus. Kovos su narkotikais skyriaus pareigūnai Stiuartas ir Beizilas pirmieji iš savo grupės atvyko į sandėlį, kuriame, kaip įtariama, buvo gaminami ir pardavinėjami narkotikai. Buvusieji sandėlyje išsigando gresiančio reido. Kai Stiuartas ir Beizilas prisiartino prie pastato, į juos imta šaudyti. Nelaukdamas paramos, Stiuartas įsiveržė į sandėlį ir nušovė vieną vyrą – Tutą Dženkinsą.

Tutas Dženkinsas buvo negyvas, o Stiuartas – sunkiai sužeistas. Jo neperšaunama liemenė sulaikė potencialiai mirtinus šūvius, bet jį sužeidė į šlaunį, viena kulka įsmigo šalia arterijos, kita suskaldė alkūnkaulį.

– Gydytojas liudijo teisme, kad tikriausiai Stiuartą ištiko šokas, bet dėl tų žaizdų jis būtų išgyvenęs, – pasakė Remi. – Nors jos buvo rimtos, pavojus gyvybei negrėsė.

– Tačiau jūsų vyras sugriovė gydytojo liudijimą.

Pinkis ištiesė ranką, lyg norėdamas pasakyti, kad jam nereikia gelbėtojų, ypač kai iššūkį metė jo paties žmona.

– Bet įsivaizduok save Bardo vietoje, brangioji, – tarė jis. – Vienas vyras negyvas, kitas sužeistas ir kraujuoja. Ponas Bardas teisingai suprato atsidūręs labai pavojingoje padėtyje. Jis suabejojo, ar tie žmonės lauke policininkai, kaip patys teigė, o gal jie – pono Dženkinso verslo konkurentai, apsimetę policininkais. Tutas Dženkinsas turėjo reikalų su azijiečių grupuote. Jos nariai būna ypač klastingi.

– Pareigūnas Stiuartas – raudonplaukis ir strazdanotas. Vargu ar jį galima palaikyti azijiečiu.

Vienas svečių nusikvatojo ir pasakė:

– Gavai, Pinki. Gaila, kad šioje byloje tavo priešininkė buvo ne apygardos prokurorė Remi.

Pinkis kartu su kitais nusikvatojo iš švelnios pašaipos, bet gal tik Remi pastebėjo, kad jo juokas nenuoširdus. Vyras įdėmiai nužvelgė ją.

– Remi teisme? Na, aš sunkiai įsivaizduoju. Ji turi kitokių talentų, – sakydamas tai, Pinkis perbėgo pirštais per gilią žmonos iškirptę.

Visi nusijuokė, bet ją perliejo karšta pažeminimo ir įtūžio banga.

– Atsiprašau, aš dar nieko nevalgiau, – Remi nusigręžė nuo grupės.

Ji turėjo savo nuomonę apie tai, kas įvyko tą naktį, kai žuvo Stiuartas, bet būtų nesąžininga išsakyti ją prie Pinkio ir jo draugų. Jie švenčia ne kliento nekaltumą, o išteisinimą. Kartais tai nesutampa.

Remi nė akimirką nepatikėjo, kad kilus susišaudymui Veinas Bardas sutriko. Jis tiksliai žinojo, ką daro, kai pakėlė tą sužeistą policininką nuo grindų ir pasinaudojo juo kaip skydu, eidamas per tamsias atviras duris ir atkreipdamas į save lauke tykančių teisėsaugos pareigūnų ugnį. Deja, Burkas Beizilas turėjo gerą reakciją ir buvo patyręs šaulys. Įsitikinęs,

kad šauna į nusikaltėlį, jis taikėsi į galvą ir neprašovė. Prisiekusieji visą kaltę suvertė jam.

Pamelavusi esanti alkana, Remi nuėjo į valgomąjį, kur, kaip tikėjosi, buvo paruoštas gurmaniškas stalas. Sidabriniuose induose garavo troškinti vėžiai, raudonos pupelės ir ryžiai, ant grotelių keptos krevetės tokiame aštriame padaže, kad vien nuo kvapo ašarojo akys.

Ledo padėkluose gulėjo nevirtos austrės, padėtos ant geldelių puselių. Virėjas pjaustė kumpio ir keptos jautienos riekeles nuo milžiniškų mėsos gabalų. Galėjai vaišintis įdarytais kiaušiniais, krabais, salotomis, užkandžiais, dešrelėmis, įvairių rūšių duona bei saldumynais pagal kiekvieno skonį. Tačiau tokia patiekalų gausybė ir kvapai ne tik nesužadino Remi apetito, bet netgi sukėlė šleikštulį.

Apsižvalgiusi ji pamatė, kad Pinkis kalbasi su keliais prisiekusiaisiais. Jie susižavėję ryte rijo, ką jis sako, o jis mėgo turėti klausytojų, todėl kol kas nepasiges žmonos.

Remi nepastebėta išsmuko pro stiklines duris į ramų užpakalinio kiemo prieglobstį. Lauke buvo gana šalta, iškvėptas oras virto garais, bet vėsuma tiko jos nuogai odai. Remi takeliu nuėjo į pavėsinę. Kaltos geležies statinys svogūno formos stogu stovėjo nuošaliame sodo kampe.

Tai buvo viena mėgstamiausių Remi vietų. Įžengusi į apskritą statinį, ji atsirėmė į prilaikantį stulpą, beveik apkabino jį ir priglaudė skruostą prie šalto metalo. Ji vis dar buvo sutrikusi dėl Pinkio mestos pastabos visų svečių akyse. Tokie teiginiai tik patvirtina apie ją tai, ką visi galvoja: išlepinta trofėjinė žmona, riboto proto, turinti banalią nuomonę. Vienintelis jos gyvenimo tikslas – būti savo žavaus vyro palydove visuomenėje ir tenkinti jį lovoje.

Tikriausiai jie mano, kad ji neturi jokių jausmų, jų subtilūs įžeidimai atšoka nuo jos nepalikdami žymės, jai patinka būti savo vyro šešėlyje ir ji turi viską, ko širdis geidžia.

Jie klysta.

Jokia jėga nebūtų išvariusi Burko Beizilo. Jis pripažino, kad būti čia nepatartina. Ne tik nepatartina, bet ir be galo kvaila. Jis tūnojo aukštos tankios azalijų gyvatvorės šešėlyje ir piktai spoksojo į Pinkio Diuvalio dvarą Sodų rajone. Namas gražus, baltas kaip vestuvių tortas ir žėrintis kaip pragaras Beizilo mintyse. Auksinė šviesa per aukštus langus krito ant vejos, nupjautos taip tobulai, kad atrodė kaip žalias kilimas, iš spindinčių kambarių aidėjo muzika ir juokas.

Gindamasis nuo šalto vakaro oro, Burkas susigūžė. Jis netgi nepagalvojo, kad reikia apsivilkti striukę. Ruduo atėjo ir praėjo. Šventės praslinko nepastebėtos. Švelni Naujojo Orleano žiema jau silpo, bet Beizilo visiškai nejaudino metų laikų kaita ir besiartinantis pavasaris.

Kevo Stiuarto mirtis prieš aštuonis mėnesius išsunkė jį, sustingdė ir padarė nejautrų aplinkai. Barbara pirmoji pastebėjo jo būklę, nes su juo gyveno. Kai Burko sielvartas tapo manija, ji ėmė teisėtai skųstis. Vėliau ir vėl, kol ilgainiui pati pavargo priekaištauti. Pastaruoju metu tapo abejinga.

Artėjant Veino Bardo teismo procesui, visiems Burko skyriaus darbuotojams tapo aišku, kad jo širdis nebepriklauso darbui. Jis nepajėgė susikaupti į esamas bylas, nes vis dar nepaleido atvedusios jį ir Kevą į tą sandėlį.

Iki tos nakties jie daugiau nei metus mažino operacijos dydį, skaldė ją gabaliukais, suiminėjo veikėjus po vieną. Bet tikrai stambūs lošėjai vis pasprukdavo nuo jų ir tikriausiai juokėsi išvertę pilvus iš bevaisių vietos ir šalies valdžios pareigūnų pastangų. Dar didesniam skyriaus nusivylimui, jiems visiškai nustojo sektis. Visi suorganizuoti reidai žlugdavo. Kad ir kokia didelė būdavo apsauga, kad ir kaip slapta ruošdavo, kažkas įspėdavo nusikaltėlius. Policininkai rasdavo tuščias narkotikų laboratorijas, kuriose vis dar kunkuliuoda-

vo chemikalai. Gamintojai palikdavo milžiniškas atsargas kelias minutes prieš policijai įsiveržiant. Narkotikų platintojai galėjo sau leisti tokius nuostolius. Jie nurašydavo tai į verslo išlaidas ir rytojaus dieną persikeldavo į kitą vietą.

Tie kalės vaikai išsibėgiodavo greičiau negu tarakonai uždegus šviesą. Policininkai likdavo kvailių vietoje. Po kiekvieno nesėkmingo reido padalinys vėl grįždavo į pirmą langelį ir vėl pradėdavo skausmingą procedūrą, nustatinėdamas tiekėjus.

Daug metų dirbęs kovos su narkotikais skyriuje, Burkas gerai suvokė kasdienybę – jiems nuolat kas nors trukdo, kaišioja pagalius į ratus, jie užtrunka ištisus mėnesius, kol pagaliau iškelia bylą. Jis žinojo, kad pirmiausiai policininkai civiliais drabužiais turi užmegzti pažintis, tam reikia laiko ir kantrybės, o nesėkmės procentas labai didelis, ir netgi jei pavyksta, atlygis menkas. Bet viena – žinoti, o visai kita – su tuo susitaikyti.

Kantrybė niekad nebuvo viena iš Burko dorybių. Atvirai kalbant, jis netgi nelaikė kantrybės dorybe. Jo nuomone, delsimas išprovokuoja nesėkmę, nes kiekvieną dieną, kol jis dirba savo darbą ir renka įrodymus apygardos prokurorui, kad šis galėtų iškelti bylą, narkotikų prekeiviai įvilioja į pinkles dešimtis paauglių arba koks nors padorus pilietis, apsvaigęs nuo madingo narkotiko, atsitrenkia su savo BMW į mikroautobusą, kuriuo pensininkai vyksta į ekskursiją, gimsta keli narkomanų kūdikiai, sustoja narkotikų perdozavusio paauglio širdis ar dar koks nors perdozavęs miršta baisia mirtimi.

Tačiau alternatyva būtų tik pasiduoti, todėl Burkas ir jo skyriaus policininkai dirbo savo darbą, pasiaukojamai tirdami bylas, bet kiekvieną kartą, kai atrodydavo, kad jie jau *ten,* kai vildavosi, kad kitas reidas vainikuos visas pastangas, kad jie sugaus tuos niekšus nusikaltimo vietoje ir patupdys visiems laikams, kas nors nepasisekdavo.

Naujojo Orleano policijos departamento narkotikų skyriuje dirbo išdavikas.

Kitaip negalėjo būti. Nebuvo kitų paaiškinimų, kodėl prekeiviai visada aplenkdavo juos vienu žingsniu. Taip atsitiko per daug kartų, taigi negalėjai manyti, kad tai atsitiktinumas, bloga karma, nesėkmė ar velnio pinklės. Kažkas skyriuje dirbo blogiesiems vyrukams.

Te Dievas padeda tam niekšui, kai Burkas Beizilas sužinos, kas jis, nes dėl to policininko išdavystės Nensė Stiuart liko našlė, o jos sūnūs neteko tėvo.

Burkas maldavo Kevo nesiveržti į vidų, kol neatvyko mikroautobusas su kitais būrio nariais, ginkluotais taranu, dujų kaukėmis ir automatais. Jiedu atvažiavo keliomis minutėmis anksčiau, Beizilas turėjo suėmimo orderius. Bet Kevas, nusivylęs, kad reidas vėl sužlugs, prarado savo airišką kantrybę ir įsiveržė į pastatą per atviras priekines duris.

Burkas išgirdo šūvius, matė žybsnius, užuodė paraką. Po to pasigirdo šūksniai. Velniškai aišku, kad viduje kažkas buvo. Burkas išsigandęs pašaukė Kevą. Tyla. Kuo ilgiau jis laukė Kevo atsakymo, tuo labiau jaudinosi. „Jėzau, tik ne tai. Tik ne tai, – meldėsi jis. – Kevai, atsiliepk. Po velnių, atsiliepk.“ Tada tamsiame durų kvadrate pasirodė vyro siluetas. Buvo tamsu, Burkas nepajėgė įžiūrėti, kodėl jis eina šitaip nerangiai. Jis riktelėjo jam mesti ginklą ir laikyti rankas už galvos.

Vyras šovė du kartus. Burkas – tik kartą. Bet to karto užteko. Kevas žuvo prieš Bardui numetant kūną ant žemės.

Kai Burkas metėsi prie draugo, kurį apsirikęs nušovė, išgirdo Bardo juoką, atsimušantį į metalines sandėlio sienas. Jis nesuprato, kad tai Bardas, kol šio nesučiupo pastiprinimas, atvykęs kaip tik laiku, kad pamatytų jį bėgantį skersgatviu už sandėlio. Nors recidyvisto veidas buvo aptaškytas Kevino krauju, smegenų ir kaulų dalelėmis, jo trijų dalių Armanio kostiumas liko be dėmelės. Jis išėjo visiškai švarus ir tiesiogine, ir perkeltine prasme. Ginklo, iš kurio jis šaudė, taip ir ne-

rado. Per tas kelias minutes Bardas sėkmingai juo nusikratė ir paneigė Burko teiginį, kad jis šaudė.

Teismas taip ir neišgirdo paaiškinimo, ką Bardas veikė narkotikų laboratorijoje su Tutu Dženkinsu. Pinkis Diuvalis teigė, kad Bardo buvimas laboratorijoje nesusijęs su tolesniais įvykiais ir kad tai tik nuteiktų prisiekusiuosius prieš jo klientą. Nejuokinga, Einšteinai, tada galvojo Burkas. Tai ir *turėjo* juos nuteikti prieš Bardą.

Tuo klausimu teisėjas nusprendė teisiamojo naudai. Jokios mistikos. Diuvalis dosniai rėmė teisėjų rinkimus. Paprastai laimėdavo tie kandidatai, kuriems pavykdavo gauti didžiausią finansinę paramą savo kampanijoms, o vėliau jie stengdavosi atsidėkoti juos palaikiusiems advokatams. Daugelis teisėjų sėdėjo Diuvalio kišenėje. Ir tai buvo ne vienintelis nešvarus Pinkio Diuvalio žaidimas. Tą naktį Veinas Bardas sandėlyje tvarkė savo boso Pinkio Diuvalio reikalus.

Su tuo sutiko visas skyrius, bet niekaip nepavyko įrodyti, kad Diuvalis – svarbiausias veikėjas, kurį jie kelerius metus medžioja. Jis buvo labiau susijęs su narkotikų platinimu negu prostitutės su pūslelinės virusu. Visi pėdsakai vesdavo į jį, bet baigdavosi neradus kontakto. Nors prieš Diuvalį nebuvo svarių įrodymų, Burkas žinojo, kad tas kalės vaikas yra lošėjas. Stambus lošėjas.

Tačiau jis gyveno savo prabangiame name ir, surengęs prašmatnią puotą, šventė Kevo Stiuarto mirtį.

Karčias Burko mintis nutraukė atsivėrusios užpakalinės durys. Jis dar labiau įlindo į lapiją, kad jo nepastebėtų moteris, takeliu einanti į pavėsinę.

Ji buvo viena. Moteris pastovėjo, atsirėmusi į atraminę koloną, paskui lėtai apėjo pavėsinę, prisilaikydama gebene apaugusio turėklo. Grįžusi į pradinę vietą, ji vėl atsirėmė į koloną, šįkart nugara.

Burkas pirmą kartą matė jos veidą, ir nors jis nieko nepasakė, pagalvojo: *Oho!* Jos juodi plaukai mirguliavo šaltoje

melsvoje šviesoje, oda mėnesienoje atrodė blyški ir perregima kaip alebastras. Trumpa juoda kokteilių suknelė beveik nedengė kojų, virš apvalios iškirptės pūpsojo krūtys.

Burkas iš karto palaikė ją brangiai mokama prostitute, dirbančia aukščiausios klasės viešbučių baruose, kur turtuoliai išleidžia dideles sumas pinigų už valandą ar dvi kūniško bendravimo su, kaip jiems žadėdavo, natūralia karšta kreole.

Burkas niūriai šyptelėjo. Galėtų lažintis, kad ši kainuoja daug brangiau negu kitos. Jos išvaizda sakė: „Aš brangi ir verta kiekvieno išleisto penso." Tokia moteris gali bendrauti su Diuvalio tipo finansinės padėties klientais.

Ir ne todėl, kad jai reikėtų laikytis nuošalyje. Vyrui su tokia banko sąskaita kaip Pinkio Diuvalio nereikia bendrauti su neišvaizdžiomis moterimis. Gal šitą pasamdė tik vakarui papuošti, gal ji – vieno iš svečių draugė. O gal nuolat linksmina Diuvalį ir jo draugus mainais į žinomų dizainerių drabužius ir kokybiškus narkotikus.

Naujajame Orleane nuo pat miesto įsikūrimo priimta išlaikyti meilužes. Prekyba kūnu nuo seno buvo viena iš pagrindinių ekonomikos šakų kiekviename dideliame mieste. Žinoma, Naujasis Orleanas ne išimtis. Kiekvienas miesto taksistas žinojo Rubės Bušero namus. Jos merginos – aukščiausios klasės, o pati Rubė – viena turtingiausių valstijos moterų.

Tačiau yra ir gatvės prostitučių, kurios dirba tamsiuose kvartalo kampeliuose. Tokios už vieną dozę atliktų oralinį seksą. Jos buvo ne labiau išrankios kaip mergytės, užtraukusios Storivilui* vieno liūdniausiai pagarsėjusių raudonųjų žibintų kvartalų pasaulyje šlovę. Nepaisant kainos, Naujajame Orleane netrūko darbo ir gatvės prostitutėms.

Tačiau nors Burkas ir pagalvojo apie tai, ši moteris neatrodė gatvinė. Kadangi prekyba narkotikais ir prostitucija daž-

---

* Storyville – Naujojo Orleano rajonas, 1897–1917 m. garsus savo viešnamiais. *(Čia ir toliau visos pastabos vertėjos.)*

nai tapdavo neatsiejamos, jis daug sužinojo stebėdamas tas merginas. Burkas sugebėjo jas įvertinti ir iš karto matydavo, ar moteris pasiduos gyvenimui, ar turi gyvybiškai svarbų instinktą išlikti. Jis negalėjo lažintis, kad šita išgyvens. Taip, ji aukštos klasės, bet neatrodo godi ir apskaičiuojanti. Ji atrodo... liūdna.

Nežinodama, kad ją stebi, moteris priglaudė galvą prie kalto metalo ir užsimerkė. Tada rankomis perbraukė per kūną iki papilvės.

Burko burna išdžiūvo, skrandis susitraukė. Vaikinai, dirbantys dorovės policijoje, atnešdavo pornografinių filmų ar žurnalų, konfiskuotų kaip daiktiniai įrodymai. Paprastai Burkas jų nežiūrėdavo, bet jis buvo toks pat normalus vyras, kaip ir visi kiti. O koks vyras – policininkas ar kitas – įstengtų nusigręžti nuo to, kas bus toliau.

Tačiau nieko neįvyko. Moteris nenusirengė, netgi neglamonėjo tos erogeninės zonos, nedejavo, neaimanavo ir trūkčiojamai nealsavo per pusiau pražiotas lūpas. Vis dėlto jos poza provokavo, netgi jaudino.

Matyt, ne jam vienam taip atrodė. Burkas taip atidžiai stebėjo moterį, kad vos keliomis sekundėmis anksčiau už ją pastebėjo besiartinantį Veiną Bardą.

4 skyrius

„Bardas“, – pagalvojo Beizilas, ir jo ūsai iš paniekos nusviro žemyn.

Jis klaidingai palaikė ją aukštos klasės prostitute, o iš tiesų ji laukė Bardo, padugnių lordo, profesionalaus nusikaltėlio, kuris visada išsisukdavo pasinaudojęs gabaus pagalbininko Pinkio Diuvalio parama.

Ar ji žino, kad Bardas nužudė prostitutę būdamas šešiolikos? Jie žaidė *surišk mane ir mušk* žaidimus, kai jis supainiojo jos kaklą su riešu ir pasmaugė ją kojine. Jį teisė kaip nepilnametį už netyčinę žmogžudystę ir jis atsėdėjo tik metus, o paskui buvo paleistas lygtinai. Jei šiai aukštos klasės prostitutei patinka tokie iškrypėliai, tai nieko geresnio ji ir nenusipelno.

Bardas palinko virš jos ir ji raitėsi priešais jį. Burkas pasibjaurėjęs nusigręžė, prasibrovė pro gyvatvorę ir grįžo į savo kuklią tojotą, pastatytą tarp prabangių Diuvalio svečių automobilių.

– Kvėpuoji grynu oru?

Remi krūptelėjo ir atsimerkusi pamatė Veiną Bardą, stovintį pavėsinės tarpduryje. Jis tyčia priėjo tyliai, norėdamas

ją išgąsdinti. Jo tamsūs bruožai liko šešėlyje, kaip neryškaus pavidalo sapnuojant košmarą.

Ji iš karto nuleido rankas, bet suvokė, kad jis matė, kaip ji jomis lietė kūną, nes pašaipi Bardo šypsena buvo dar įžūlesnė negu paprastai. Jis užstojo išėjimą. Pavėsinę supo turėklas, ir Remi negalėjo pabėgti.

Nesistengdama nuslėpti pasibjaurėjimo, ji paklausė:

– Ką čia veikiat?

– Pasigedau tavęs pobūvyje ir atėjau ieškoti.

Jis žengė į priekį. Nors Remi turėjo įtempti visas valios jėgas, kad neatšoktų, ji nepajudėjo iš vietos. Atsidūręs vos už kelių colių nuo jos, Bardas įžūliai nužvelgė ją, įsistebeilijo į krūtinę, suokalbiškai pritildė balsą ir tarė:

– Ir radau.

Bardas buvo gražus kaip nebyliojo kino žvaigždė: juodi plaukai sušukuoti atgal nuo kaktos iki pakaušio, veidas lygus, tamsaus gymio. Vyras buvo aukštas, liesas, vilkėjo puikius drabužius. Tačiau nuo pat tos dienos, kai Remi pirmą kartą pamatė Bardą, ji nepasitikėjo jo mandagiomis manieromis, sutrikdavo nuo jo skleidžiamo vidinio pykčio.

Netgi prieš tai, kai Pinkis ėmėsi ginti Bardą Stiuarto byloje, jie dirbo kartu, ir Bardas dažnai lankydavosi jų namuose. Remi elgėsi su juo šaltai ir mandagiai, bet vengė artimesnio kontakto. Padūmavęs Bardo žvilgsnis kėlė jai šiurpą. Tomis retomis valandėlėmis, kai ji likdavo su juo viena, paprastai jo iniciatyva, Bardas visada ką nors nedviprasmiškai pasiūlydavo, jo pašaipi šypsena rodė aiškią užuominą. Jis visada elgėsi taip, lyg jie turėtų bendrą gėdingą paslaptį.

– Pinkis manęs ieškos.

Ji mėgino praeiti pro jį, bet užuot pasitraukęs Bardas įžūliai uždėjo ranką ant apatinės Remi kūno dalies ir paglostė.

– Kodėl negalėčiau jo pakeisti čia?

Jis niekada nedrįso jos paliesti, ir akimirką ji sustingo iš pasibjaurėjimo ir baimės. Remi girdėjo daug kartų, kaip jis

gyrėsi mėgstantis įvairiausias smurto formas. Logiška, kad ir santykiaudamas su moterimis. Be to, ji bijojo ir pagalvoti, ką padarytų Pinkis, sužinojęs, kad ją palietė kitas vyras.

Tikriausiai Bardo drąsa šį vakarą kilo iš iliuzijos, kad jis negali būti apkaltintas. Tai lėmė jo išteisinimas ir iš burnos sklindantis alkoholio kvapas. Parodžiusi, kad bijo, Remi tik dar labiau padidintų jo susijaudinimą. Todėl ji griežtu ir aiškiu balsu liepė jam patraukti ranką.

Smaugliška Bardo šypsena dar labiau praplatėjo ir jis dar tvirčiau prispaudė delną.

– O jei ne, tai kas, ponia Diuval?

Košdama žodžius pro sukąstus dantis, ji pasakė:

– Jei nenuimsit nuo manęs rankos...

– Jis tave dulkino, ar ne?

Nebepajėgdama nė sekundės ištverti jo prisilietimo, Remi nustūmė jo ranką.

– Paleisk mane!

Šį kartą, kai ji pamėgino praeiti, jis grubiai sugriebė ją už peties ir prispaudė prie kolonos.

– Todėl pavėlavai į pobūvį, ar ne? Pinkis krušo tave kaip pašėlęs. Jei priklausytum man, ir aš tą daryčiau. Dieną naktį. Visą laiką būčiau ant tavęs. Vienaip ar kitaip.

Jis gašliai pasitrynė į ją pilvo apačia.

– Manai, kad Pinkis geras? Kol nebandei su manim, nežinai, kas yra geras, ponia Diuval, – jis iškišo liežuvį, gašliai pakrutino ir lyžtelėjo jai kaklą. – Žinai, tai tik laiko klausimas. Aš vis tiek tave turėsiu.

Remi nurijo šleikštulį ir iš visų jėgų pastūmė Bardą. Fiziškai ji nebūtų pajėgusi jo nustumti, bet jis leido. Žengęs atgal, jis ėmė kvatotis iš jos pastangų išsilaisvinti.

– Jei dar kartą mane paliesi...

– Tai ką tu padarysi? Na, garsiau, ponia Diuval? Ką padarysi? – Jis uždėjo ranką ant kolonos virš jos galvos, pasilenkė ir sumurkė: – Na, ir ką tu padarysi? Pasakysi Pinkiui? – Jis

papurtė galvą. – Nemanau. Jei pasakysi vyrui, jis gali apkaltinti ne mane, o tave. Matai, jis manim pasitiki. O tu moki reklamuoti prekę.

Jis ištiesė ranką į krūtį, bet Remi smogė per ranką.

– Aš nesakysiu Pinkiui. Pati susitvarkysiu su tavim.

– Susitvarkysi su manim? – nusišaipė jis. – Man tai labai patinka.

Ji prašneko ramiai, o akys sužibo šaltai kaip brangakmenis ant jos kaklo:

– Pone Bardai, ar jūs klaidingai manote, kad esate vienintelis samdomas žudikas, kuriam mano vyras moka pinigus?

Akimirką arogantiška Bardo šypsena dingo, o tamsios akys liovėsi žėrėjusios. Pasinaudojusi tuo trumpu jo savitvardos praradimu, Remi nustūmė jį ir šįkart sėkmingai pabėgo. Ji greitai ėjo takeliu į namą, vildamasi, kad Veinas Bardas nemato, kaip virpa jos keliai. Nors ji ir apsimetė drąsi, bet nebuvo tikra, kuriuo Pinkis patikėtų šioje situacijoje – ja ar Bardu.

Kai Burkas grįžo namo, Barbara jau miegojo. Jis nusirengė tamsoje, nenorėdamas jos pažadinti. Tačiau kai atsigulė į lovą šalia jos, ji atsigręžė.

– Kur buvai?

– Atsiprašau, kad prižadinau.

– Jau vėlu, ar ne?

– Šiek tiek po vidurnakčio.

– Kur buvai? – pakartojo ji.

– Dirbau.

– Sakei, kad Dagas Patutas tau leido atostogauti iki savaitės pabaigos.

– Leido. – Burkas norėjo, kad žmona nebeklausinėtų, bet pajuto tylų reikalavimą paaiškinti. – Turėjau kažkaip baigti

visa tai, Barbara. Argi tai ne sparnuota šių laikų frazė: debatai baigti.

Ji nepritardama gūžtelėjo pečiais.

– Dėl Dievo meilės, Burkai. Kevas Stiuartas jau seniai miręs. Bardo byloje paskelbtas nuosprendis.

– Aš tai žinau.

– Taigi ir liaukis, – atkirto ji.

– Ne taip lengva.

– Nelengva, bet tu dar labiau apsunkini.

Burko mintyse sukosi kelios aštrios pastabos, bet jis nutylėjo. Jie su Barbara jau nesuskaičiuojamą daugybę kartų myne šį taką. Šiąnakt jis nenorėjo vėl grįžti prie to paties. Po tokių ginčų jis visada jausdavosi išgręžtas ir padžiautas. Šiandien jis nebūtų ištvėręs dar vieno pralaimėjimo.

– Tai, kas atsitiko Kevui, siaubinga, – jau ramiau tarė Barbara. – Policininko žūtis yra skaudi realybė. Šis darbas pavojingas.

– Tačiau labai retai pasitaiko, kad pavojų sukelia policininko partneris.

– Tai ne tavo kaltė.

– Matyt, prisiekusieji manė kitaip. Bet kuriuo atveju, jie neapkaltino Bardo.

Nesąmoningai gniauždamas dešinę ranką, Burkas prisiminė Diuvalio namą, apšviestą kaip kalėdinė eglutė, kur upėmis liejasi gėrimai, gausu valgių ir nuostabių moterų.

– Šiandien jis puotauja su Diuvaliu, švęsdamas gero policininko nužudymą.

Burkas nuspyrė apklotą, atsisėdo ant lovos krašto ir parėmė galvą rankomis.

Jam už nugaros Barbara taip pat atsisėdo.

– Iš kur žinai, ką jie veikia?

– Nes buvau ten ir mačiau.

Sėdėdamas nugara į žmoną, Burkas įsivaizdavo, kaip ji nepritariamai susiraukė.

– Ar tu išprotėjai? Nori, kad tave išmestų iš darbo? Jei Dagą Patutą privers tave atleisti, ar tada tau viskas bus gerai? Ar praradęs darbą būsi laimingas?

– Tačiau tu būsi laiminga.

– Ką turi galvoje?

Jis žvilgtelėjo į ją per petį.

– Lyg tu metų metus neraginai, kad išeičiau iš skyriaus.

– Bet aš nenoriu, kad išeitum negarbingai, – piktai atšovė ji.

Jis sarkastiškai nusikvatojo.

– Aišku! Nenuostabu, kad neatėjai į teismo rūmus per bylą. Nenorėjai susisaistyti su Naujojo Orleano policijos departamento nešlove. Ironiška, bet tu jau kelerius metus blogai kalbėjai apie tą organizaciją.

Per visus santuokos metus jie nuolat ginčijosi apie Burko darbą. Barbara norėjo, kad jis mestų policininko tarnybą ir susirastų kitą, ne tokią rizikingą ir pelningesnę. Diskusijos šia tema prasidėdavo ramiai, bet baigdavosi riksmais, kurie nieko neišspręsdavo, tik abu sunervindavo ir įžeisdavo.

Barbara visada kartodavo, kad jei Burkas ją mylėtų, atsižvelgtų į jos jausmus, vyras atšaudavo, kad jei žmona mylėtų jį, neprašytų mesti to, kas jam patinka. O jei jis imtų reikalauti, kad ji liautųsi mokytojauti? Ar tai būtų teisinga? Tokie jų ginčai niekada nesibaigdavo ir nė vienas nenugalėdavo.

Šiąnakt Burkas buvo per daug pavargęs, kad imtų tuščiai ginčytis. Jis atsigulė ir įsistebeilijo į lubas.

Po ilgos tylos Barbara ramiai pasakė:

– Aš tikrai nenorėjau pasakyti taip, kaip nuskambėjo. Apie nešlovę.

Jos balse pasigirdo nuoširdi atgaila, bet ji nepalietė Burko. Jis neprisiminė, kada jie lietė vienas kitą ne atsitiktinai. Po tos nakties, kai Kevas žuvo, tikrai ne. Gal dar ir anksčiau. Tikrai daug laiko anksčiau.

Jis pasuko galvą į ją ir tyliai pasakė:

– Nesvarbu, Barbara. Negalvok apie tai.

Nors nuolatinio nepasitenkinimo metai įrėžė raukšles žmonos veide, ji vis dar buvo labai patraukli. Dėstydama fizinį lavinimą valstybinėje vidurinėje mokykloje, Barbara išliko liekna ir grakšti. Tiesą sakant, Burko bendradarbiai dažnai išsakydavo pavydžius, netgi gašlius, komplimentus apie jos figūrą. Jie visi manė, kad tam kalės vaikui labai pasisekė, nes kiekvieną naktį turi Barbarą savo lovoje.

Deja, Burkas nepajėgė prisiminti paskutinio karto, kai jie lovoje darė ką nors kita, o ne miegojo. Per tuos mėnesius iki teismo pažeistos jo emocijos ir didelis darbo krūvis nepaliko energijos netgi mintims apie seksą. Taikydamasi prie blogos vyro nuotaikos, Barbara taip pat nerodė iniciatyvos. Bet dabar Bardo byla baigta. Rūpesčiai liko praeityje. Kevas mirė, bet Burkas gyvas. Laikas vėl pradėti gyventi. Seksas būtų atsinaujinimas. Gal tai padėtų jam įvertinti, kad neatsidūrė kape kartu su Kevu. Moters švelnumas turi gydančių savybių. Jos kūnas gali suteikti vyrui ne tik fizinį palengvėjimą, bet ir išgydyti nuo dvasinio konflikto. Staiga Burkas ėmė trokšti to ramybės jausmo. Jam beviltiškai reikėjo tų kelių saldaus užsimiršimo minučių, intymumo, kuris užgožtų smaugiančią kaltę ir atgailos kartėlį. Jis apglėbė Barbaros sprandą ir prisitraukė jos galvą, norėdamas pabučiuoti. Nors ji atvirai nesipriešino, bet jis pajuto nesmagią įtampą. Burkas suprato, kodėl ji nenori. Jie jau seniai nesimylėjo ir jis įspėjo save neskubėti. Jiems abiem reikia lėtai, ramiai apšilti, prisitaikyti vienam prie kito, kad atkurtų buvusį intymumą, o gal tiesiog suvilioti vienas kitą. Gal ilgas susilaikymas pažeidė moters savigarbą ir ji trokšta, kad ją mergintų.

Burkas dar stipriau pabučiavo ją, tikėdamasis sužadinti žmonos ir... savo geismą. Jis glamonėjo jos krūtį per naktinukus, bet spenelis nereagavo į glostymą. Jis įkišo kelį tarp jos šlaunų, bet Barbara neišskėtė kojų. Tarp bučinių jis kuždėjo jos vardą.

Po kelių nesmagių akimirkų ji atsitraukė.

– Rytoj anksti turiu būti mokykloje. Per pirmą pamoką pradedame tinklinio turnyrą.

Burkas paleido ją.

– Aišku.

– Atleisk, Burkai, bet...

– Viskas gerai, neatsiprašinėk.

– Aš tikrai turiu anksti keltis, bet...

– Barbara, nieko blogo, – pasakė jis aštriau, negu ketino. – Atsiprašau, kad iš viso tave pažadinau. Pasistenk vėl užmigti.

– Aš tai tikrai...

– Išgyvensiu, patikėk manim. Žmonės nemiršta nepasidulkinę.

– Nekaltink manęs, Burkai, – atrėžė ji. – Tu pats dėl visko kaltas. Per ilgai nešei savo sielvartą. Tai nenormalu. Kodėl jis vis dar tave graužia?

Jis neatsakė. Nepajėgė atsakyti.

– Na, ir gerai, – pasakė ji. – Labanakt.

– Labanakt.

Jis užsimerkė, bet žinojo, kad neužmigs. Taip ir buvo. Žmonos atsisakymas jį supykdė, bet jis nebuvo toks įtūžęs, koks turėtų būti, ir tai kėlė nerimą.

Įsitikinęs, kad ji užmigo, jis atsikėlė, nuėjo į virtuvę ir susitepė sumuštinį. Paskui atsisėdo prie stalo ir parėmęs galvą rankomis tuščiu žvilgsniu įsispoksojo į sumuštinį, bet taip ir nesuvalgė jo.

5 skyrius

– Dvigubai arba nieko? Ji sustos prieš mus ir intymiai nužvelgs mus. Lažinamės?

– Ne! – Burkas patrynė smilkinį, kur prieš valandą įsitaisė galvos skausmas, kol kas nustelbiantis džiazo orkestro mušamuosius ir nereaguojantis į dvi tabletes nuskausminamųjų. Gal nereikėjo atsisakyti Patuto pasiūlymo ir pasiimti savaitę mokamų atostogų, bet jau verčiau eiti į darbą, negu slampinėti namie, kur atsirastų per daug laisvo laiko mąstyti. – Aš nebenoriu lažintis, Makai. Palik mane ramybėje.

Makas Makvenas plačiai nusišypsojo.

– Suteikiu tau progą atgauti šiek tiek man praloštų pinigų.

– Ačiū, nenoriu.

Makvenas būtų lažinęsis dėl visko, pradedant pasaulio čempionatu, baigiant tuo, kuris tarakonas laimės lenktynes spurgų dėžutėje. Nusivylęs Burko abejingumu, Makvenas nukreipė dėmesį į šokėją be liemenėlės, tikrai atsidūrusią tiesiai prieš jį. Siūbuodama krūtis mergina mirktelėjo kovos su narkotikais policininkui, kuris buvo jaunas, gražus, rengėsi kaip *GQ* modelis netgi tada, kai neapsimetė žioplinėjančiu miestiečiu, pasinėrusiu į naktinį Burbonų gatvės gyvenimą.

Burkas, priešingai, atrodė pavargęs, netvarkingas, blogos nuotaikos. Būtent taip jis ir jautėsi. Jis beveik nemiegojo praėjusią naktį, gailėdamasis savęs ir niršdamas, kad Barbara jį

atstūmė. Ryte jie tik priešiškai sumurmėjo vienas kitam „labas rytas“ ir „viso gero“, o jo įniršis neišsisklaidė visą dieną.

Burkas raukydamasis sekė Maką, stebintį besikraipančią šokėją. Įdomu, koks tikras Mako vardas, nes jis girdėjo vien tik Maką. Makvenas nuolat prašėsi į kovos su narkotikais ir prostitucija skyrių, kol galiausiai prieš metus jį perkėlė. Burko nuomone, vaikinas buvo per daug išvaizdus ir nesantūrus, kad taptų geru kovotoju su narkotikais.

– Lažinuosi iš penkių dolerių, kad jos krūtys silikoninės, – pasakė Makvenas, kai šokėja nuėjo šalin. – O kaip tu manai?

– Manau, kvaila iš to lažintis. Kaip tu sužinosi? Paklausi jos pačios?

Tačiau Makveno neįmanoma išprovokuoti. Jis plačiai nusišypsojo, pakėlė stiklinę su sodos vandeniu ir siurbtelėjo.

– Aš juokauju, Beizilai, mėginu priversti tave nusišypsoti. Be to, jei taip arti prieičiau prie tos mažytės, manoji mane užmuštų. Ji velniškai pavydi. Bet aš niekada nesuteikiau jai priežasties. Taip, aš žiūriu, bet niekada jos neapgavau, o mes jau trejus metus kartu, – Makvenas net pats nustebo esąs toks ištikimas. – Ar tu kada nors dulkinai kitą, Beizilai?

– Ne.

– Niekada?

– Ne.

– Dievulėliau, tai įspūdinga. Juk sutinki tiek moterų ir esi jau seniai vedęs, ar ne? Kiek metų?

– Užtektinai.

– Laimingai?

– Dediesi santuokos psichologu?

– Neputok, – įsižeidė Makas. – Aš tik paklausiau.

– Tai neklausinėk. Mes atėjom dirbti, o ne spoksoti į šokėjas ir aptarinėti asmeninius gyvenimus. Puiki proga, kad tave užmuštų – liautis galvoti apie darbą ir...

– Ką tik atėjo mūsų vaikinas, – pertraukė jį Makas. Jis vis dar šypsodamasis žvelgė į Burką. Gal jis ir geresnis policinin-

kas, negu Burkas manė. – Jis eina čia. Vilki šlykščią geltoną sportinę striukę.

Burkas neatsigręžė, bet pajuto pažįstamą adrenalino pliūpsnį.

Policininkas civiliniais drabužiais jau kelis mėnesius pirko iš jo narkotikus. Prekeivis vadinosi Rolandas Sačelas. Jis buvo prekeivis iš po skverno, bet prekiavo kokybiškais narkotikais ir jam niekada jų netrūkdavo. Atrodo, kad jis prekiavo narkotikais labiau dėl įdomumo negu pelno. Jis turėjo legalų verslą – rankinių fabriką, gaminusį dizainerių rankinių kopijas, kurias parduodavo nukainotų prekių parduotuvėse.

Sačelo prekybos zona buvo ne gatvės, o prestižiniai klubai. Jis mėgo trintis tarp įžymybių, profesionalių sportininkų ir jų sekėjų. Jam patiko geras gyvenimas ir sukiotis tarp pažįstamų, kurie galėjo sau leisti šitaip gyventi.

Kovos su narkotikais skyrius laikėsi teorijos, kad jei pavyktų prigriebti Sačelą nors už menkiausią nieką, jis atvestų prie Diuvalio. Šioje byloje dirbantis policininkas civiliniais drabužiais įspėjo juos apie slaptą susitikimą tą rytą.

– Sačelas ambicingas ir godus. Jis visą laiką bumba apie „bosą“. Kadangi jis pats vadovauja savo fabrikui, manau, turi galvoje savo narkotikų verslo bosą. Sačelas išduotų jį mums, jei pasiūlytume jam sandėrį.

– Ar jis kada nors minėjo vardą? – paklausė Burkas.

– Ne. Tik „bosą“.

– Lažinčiausi iš savo kairio kiaušo, kad tai Diuvalis, – pasakė Makas.

– Ar esi tikras, kad Sačelas sutiks derėtis? – paklausė Patutas.

– Jis turi sūnų, kuris žaidžia futbolą, – paaiškino policininkas civiliniais drabužiais. – Sačelas dėl jo eina iš proto, nuolat giriasi. Kitais metais vaikis stos į Luizianos valstybinį universitetą ir, žinoma, tėvas nori stebėti jį žaidžiantį. Būtų

sunku žiūrėti rungtynes, jei tektų sėsti į kalėjimą netgi už menkutį nieką.

Burkui iš viso nepatiko mintis daryti sandėrius su žmonėmis, pažeidžiančiais įstatymą. Tai nedera policininkams griežčiausia šio žodžio prasme. Jiems nepavyks atsikratyti Sačelu – vos išėjęs į laisvę, jis vėl grįš į verslą.

Tačiau Burkui reikėjo Diuvalio. Jis norėjo paaukoti tokį šliužą kaip Sačelas mainais į Diuvalį. Jie baigė susirinkimą nutarę, kad šis klubas – viena iš vietų, kur Sačelas mėgsta lankytis, nes šokėjos šaunios, o lankytojai – aukštos klasės. Ir dar todėl, kad jo savininkė – viena iš neaiškių Pinkio Diuvalio bendrovių.

Akies krašteliu Burkas pastebėjo, kaip Sačelas sustojo ir prisidegė cigaretę stebėdamas šokėją, besitrinančią tarpkoju į varinį stulpą. Atrodė, kad prekeivį visiškai užbūrė jos vaidyba. Po to, kai šokėja suvaidino orgazmą, jis entuziastingai paplojo ir ėmė skverbtis per prirūkytą patalpą, džiaugsmingai sveikindamasis ir šūkaudamas. Tačiau atrodė, kad jis kažko ieško ir galiausiai rado prie staliuko neapšviestame kampe.

Pirmas vakaro klientas buvo gerai apsirengęs, liesas iki išsekimo jaunas verslininkas. Jo greiti judesiai ir lakstančios akys rodė, kad jam jau seniai reikia įtraukti kokaino. Sačelas davė ženklą kokteilių padavėjai ir užsakė gėrimų.

– Po velnių! – sušuko Makvenas ir atsistojo. – Kokia katytė! Niekad tokios nemačiau. Mane visada užveda nuskustos genitalijos. Turiu nueiti į tuliką.

Jis paliko stalą, prie kurio sėdėjo su Burku, ir nuėjo į tualetą klubo gilumoje. Burkas taip pat atsistojo ir apsimetė apžiūrinėjąs sąskaitą, kurią jam padavė krūtininga padavėja.

Kai Makvenas pasiekė tualeto duris, numetė degtukų dėžutę ir pasilenkė jos pakelti. Burkas matė, kaip verslininkas praėjo pro Sačelą, laikydamas kažką panašaus į sulenktą banknotą. Sačelas staigiu judesiu uždėjo ranką ant pinigų, o kitą įkišo į geltonos sportinės striukės kišenę.

Burkas peršoko keletą staliukų ir perbėgo salę greičiau, negu būgnininkas trinktelėjo lazdelėmis. Išsitraukęs pistoletą jis riktelėjo Sačelui nejudėti. Makvenas jau buvo ten, įrėmęs pistoleto vamzdį verslininkui į galvą prie dešinės ausies.

Du kiti padalinio policininkai, apsimetę girtais brolijos nariais, laukė ženklo. Jie įsiveržė pro tualeto duris ir padėjo suimti Sačelą.

Kol anoreksiškam verslininkui skaitė jo teises, jis drebėjo, verkė ir murmėjo, kad negali sėsti į kalėjimą, nes ten išprotės. Sačelui uždėjo antrankius, atėmė pistoletą, laikytą nedideliame dėkle prie čiurnos. Vyras sodriai keikė policininkus ir klausinėjo, kokį velnią jie čia veikia. Tikriausiai jie nežiną, su kuo turi reikalą. Paskui jis pareikalavo, kad leistų pasikalbėti su jo advokatu Pinkiu Diuvaliu.

– Statau dešimt prieš vieną, kad tas niekšas mus aplenks mieste, – pasakė Makvenas, kai jie su Burku išėjo iš klubo.

– Niekuo nerizikuoji lažindamasis, Makai.

– Leitenante Beizilai, malonu jus vėl taip greitai sutikti.

– Nesuteikčiau jums tokio malonumo, Diuvali, jei neturėtumėt nusikaltėlių draugų, prilipusių jums prie užpakalio, – atrėžė Burkas.

Kaip Makas ir spėjo, kai jie atvyko, advokatas jau buvo skyriuje. Ištikimas klubo darbuotojas, matyt, iš karto įspėjo jį, kad sučiupo Sačelą, parduodantį narkotikus.

– Vis dar griežiate dantį dėl Veino Bardo bylos baigties?

Burkas labiausiai norėjo trenkti kumščiu į gražų, lygų Diuvalio veidą ir subjauroti jo brangiai kainuojančią šypseną. Nors jau buvo beveik vidurnaktis ir galėtum tikėtis, kad jis, ką tik ištrauktas iš lovos, bus šiek tiek susilamdęs, advokatas dėvėjo kostiumą su liemene, baltus gurgždančius marš-

kinius, kvepėjo skutimosi kremu. Nė vieno sidabrinio plaukelio ne vietoje.

Nujausdamas, kad gali susilaukti bėdos, Dagas Patutas žengė tarp jų.

– Aš nuvesiu poną Diuvalį pas klientą. Burkai, jie tavęs laukia.

Jis linktelėjo apklausos kambario link, kur Burkas per stiklą matė suimtą verslininką, taip smarkiai traukiantį cigaretės dūmus, lyg rūkytų paskutinį kartą gyvenime.

– Kokia jo pavardė? – paklausė Burkas.

– Reimondas, – Patutas pažvelgė į bylos viršelį prieš paduodamas Burkui. – Hanas.

– Anksčiau teistas?

– Nelegalus narkotikų laikymas. Atidėtas nuosprendis.

Kai Burkas apsigręžė ir nuėjo apklausos kambario link, Diuvalis paklausė:

– Beizilai, kodėl tiesiog nenušovei užuot suėmęs?

Žinodamas, kad Diuvalis mėgina išprovokuoti jį padaryti ką nors, dėl ko galėtų pareikšti kaltinimą, Burkas nesustojo, kol saugiai atsidūrė apklausos kambaryje, už uždarų durų, tapusių barjeru tarp jo ir advokato. Jis stebėjo, kaip Patutas lydi Diuvalį į panašų kambarį, kur laukė Sačelas.

Diuvalis patars Sačelui nieko nesakyti, tas ir klausys. Bet dar bus laiko, kai policininkai vieni bendraus su Sačelu. Reikia tikėtis, kad pavyks jį palaužti ir rytoj tokiu metu jie uždarys už grotų Diuvalį.

Makvenas jau spėjo pakaitinti Reimondą Haną. Tą patį padarė ir policininkai su brolijos kepuraitėmis. Prieš perimdamas jį pats, Burkas įsipylė puodelį drungnos apkartusios kavos, pasitraukė kėdę ir pasislinko arčiau suimto vyro.

– Pasikalbėkim, Rėjau.

Pakėlęs surakintas rankas, neuniformuotas policininkas užsitraukė greitai mažėjančią cigaretę.

– Tai įtartina. – Jo akys lakstė po kambarį, trumpam sustodamos prie kiekvieno rimto veido, žiūrinčio į jį. – Jis neturėjo daug su savimi. Ar ne? – paklausė jis brolijos narių.

– Porą uncijų. Dabar krečiamas jo automobilis. Bet atrodo, kad nieko neras.

– Taigi nieko gero, – pasakė Hanas. – Diuvalis ištrauks jį iš ilgo nuosprendžio. Nedidelė grėsmė, taigi nėra dėl ko derėtis. Ar jau galite nuimti šituos?

Vienas iš pareigūnų priėjo ir nuėmė antrankius.

– Ačiū, – Reimondas Hanas ėmė trinti nutirpusius riešus, skatindamas kraujo apytaką. – Mirtinai išgąsdinot mane, kai lėkėt per klubą atstatęs pistoletą, – tarė jis Beizilui.

Hanas atrodė sudirgęs. Burkas pagalvojo, kad jis tikrai vartoja kokainą, todėl prekiautojai juo tiki.

– Nuo pat ryto mes kalbėjomės su keliais buvusiais Sačelo klientais, kurie dabar kalėjime, – pasakė Burkas. – Jie liudytų prieš jį, jei galėtų anksčiau išeiti į laisvę. Apklausos ir bylos svarstymo atidėjimas ilgam sulaikytų Sačelą nuo veiklos. Tarkim, pakankamai ilgai, kad sūnus baigtų Luizianos valstijos universitetą, o tėvas galėtų stebėti jį tik per televizorių.

– Gal ir paveiktų, – pasakė Hanas, kramtydamas nagą. – Bet nesu tikras. Jo savimeilė didelė kaip Dalasas, bet jis ne kvailys. Turint galvoje, kad jis vis skundžiasi bosu, manau, kad jo bijo. Be to, jį gali paleisti už užstatą, kol bus delsiama.

Į kambarį įėjo Patutas.

– Staigmena! Ponas Diuvalis patarė klientui tylėti. Tikiuosi, Rėjau, kad turi mums svarių įrodymų.

Neuniformuotam policininkui nespėjus atsakyti, įsikišo Burkas.

– Žinot, ką manau? – Jis lėtai atsistojo, trindamas pulsuojančio skausmo vietą smilkinyje. – Manau, kad pasielgėm kvailai, suėmę Sačelą už vieno pakelio pardavimą. Reikėjo palaukti reido į jo fabrikėlį ir sandėlį.

– Jis iš ten neprekiauja, – pasakė Hanas. – Mėginau nusipirkti iš ten, bet jis atsisakė. Jis stengiasi atskirti tuos du savo verslus.

– Diuvalis jį to išmokė, – sausai tarstelėjo Makas.

– Be to, tuo maršrutu mes jau ėjom ir nieko nepasiekėm, – priminė Patutas. – Neturime svarios priežasties rengti reidą iš pažiūros legaliam verslui. Joks teisėjas neduos orderio.

– Aš tik sakau...

– Mes tik tuščiai sugaišim laiką ir neprigriebsim Diuvalio. Jei tai tikrai Diuvalis.

– Tai Diuvalis, – nukirto Burkas.

– Tuo svaresnė priežastis pridengti užpakalius.

– Žinau, Dagai, bet...

– Litrelas nesiims šios bylos, jei nepateiksim svarių įrodymų...

– Paremti mūsų teiginius! – suriko Burkas. – Aš jau supratau! Vienas Dievas žino, kaip dažnai girdėjau šį pamokslą!

– Nenoriu dar vienos nesėkmės! – atšovė Patutas. – Šis skyrius nebegali patirti dar vieno fiasko. Tu taip pat.

Patuto riksmas nuaidėjo staiga įsivyravusioje nemalonioje tyloje. Kiti policininkai nukreipė akis nuo besiginčijančiųjų.

– Nagi nurimkite, – sumurmėjo Makas. – Nesikarščiuokit.

Visi žinojo, ypač Burkas, kad iš visų skyriaus policininkų jis labiausiai patinka Patutui. Ne tik dėl to, kad laikė Burką geru policininku, bet ir todėl, kad jie buvo seni draugai. Jie mokėsi tame pačiame akademijos kurse. Patutas pasirinko ne darbą gatvėse, o administracijoje, bet laipsnis nepakeitė jų santykių.

Iki šiol. Kevo Stiuarto mirties aplinkybės sukėlė įtampą jų draugystėje, ir Burkas tai jautė. Dagas turėjo atsakyti savo vadovams už kiekvieno policininko elgesį ar veiksmus. Visada sunku įtikti abiem pusėms, o ypač kai mėgini užtarti policininką, kuris kartu ir tavo draugas.

Burkas suvokė, jog Dagas nenori, kad Burkas paaukotų savo karjerą dėl tos vienos siaubingos klaidos. Dagas jį užstojo, kai po nelaimingo atsitikimo buvo suabejota Burko stabilumu ir patikimumu. Jis jį viešai ir privačiai palaikė per bylą. Nepaisant akimirkos įniršio, Burkas suprato, kad Dagas nenori, jog jis prarastų galvą, padarytų ką nors beprotiška, dėl ko nervingi priimantys sprendimus valdininkai turėtų priežastį atimti jo ženklelį.

Nuo pat ginčo pradžios Burkas ir Dagas nenuleido vienas nuo kito akių. Susivaldęs Burkas pasakė:

– Leisk man pasikalbėti su Sačelu.

– Kai tu jautiesi taip, kaip dabar, nemanau, kad reikėtų, – ramiai atsakė Patutas. – Gal rytoj.

– Rytoj jis bus atsigavęs.

– Mes atsiimsim per posėdį dėl paleidimo už užstatą.

Burkas atsiduso, patrynė sprandą ir piktai pažvelgė į kitus policininkus.

– Tada aš einu namo.

– O aš? – paklausė Hanas.

Patutas pažvelgė į Burką.

– Tu pasakyk. Tai tavo spektaklis.

– Nė velnio, – sumurmėjo šis, o Hanui tarė: – Uždarysim tave dviem valandoms.

– O Viešpatie! Nekenčiu tos dvokiančios vietos!

– Atleisk, Rėjau, negalim leisti, kad tave įtartų, nes tada tikrai suknisim visą reikalą.

Pinkis atsistojo ir užtrenkė lagaminėlį.

– Tu išeini? – apstulbo Sačelas. – Tu negali išeiti. Ką aš darysiu?

– Praleisi naktį kalėjime.

– Kalėjime? Kalėjime? Kada mane ištrauksi iš ten?

– Iš pat ryto pradėsiu tvarkyti popierius, kad tave paleistų už užstatą. Bet bijau, kad naktį teks praleisti čia.

– Nuostabu! Velnioniškai puiku!

– Tau nepakenks šiek tiek pasėdėti kameroje, Sačelai. Gal tai privers apgalvoti savo kvailus poelgius.

Sačelas nustojo murmėjęs ir aštriai pažvelgė į Pinkį.

– Ką turi galvoje?

– Turiu galvoje, kad kvailai įkliuvai parduodamas klientui klube, – Pinkis stengėsi valdytis, kol kambaryje buvo policininkai, bet dabar, kai jiems leido pabūti vieniems, neslėpdamas liejo įniršį.

– Tą vaikiną gerai pažįstu, – pasakė Sačelas gindamasis. – Tai mano nuolatinis klientas. Visą laiką jam pardavinėju, nematau nieko blogo...

– Užsičiaupk! – nutildė jį Pinkis. – Kada pradėjai vartoti?

– Aš? Niekad nevartojau.

– Bet tavo draugė vartoja.

– Draugė? Apie ką čia šneki, Pinki? Aš turiu žmoną, vaiką. Neturiu draugės.

Pinkis nekentė, kai jam meluoja, ir dar labiau nekentė, kai melas ryškiai matomas, o kitas nori jam įrodyti, koks jis kvailas ir nieko nemato.

– Šokėja akrobatė. Garbanoti raudoni plaukai, kaulėta sėdynė, maži papai, bet speneliai – kaip lėkštės. Nagi, Sačelai, juk pažįsti tokią.

Sačelas nurijo seiles. Prakaitas išmušė kaktą, oda įgijo nesveiką blyškų atspalvį, kontrastuojantį su jo ryškiu švarku.

– Tąsaisi su ja jau tris mėnesius, – švelniai, užjaučiamai tarė Pinkis. – Ji keičia seksą į dozę. *Mano* dozę. Tu jai tieki už dyka. O tai jau vagystė, Sačelai. Be to, gaudama už dyka ji tiek daug vartoja, kad pusę laiko yra per daug apsvaigusi šokti. Kaip žinai, ji – populiariausia klubo šokėja. Vyrai ištisas valandas geria laukdami jos pasirodymo. Moka gerus pinigus, kad pamatytų jos įžymųjį nugaros išlenkimo finalą, bet jei ji

nepasirodo, išeina namo anksti. – Pinkis pasilenkė tiek, kad Sačelas užuodė jo mėtinį burnos gaiviklį.

– Tavo sukietėjęs daiktas man kainuoja pinigus, Sačelai.

Sačelo geltonojo švarko pažastys sudrėko nuo prakaito.

– Aš nieko nedaryčiau tau pakenkti, Pinki. Juk tu žinai.

– Ar tikrai? – Jis papurtė galvą sidabriniais plaukais. – Girdėjau kalbų, Sačelai. Nuviliančių kalbų apie tave ir tavo tikslus.

Sačelas pamėgino nusišypsoti, bet neklusnios lūpos nejudėjo.

– Netikėk kalbomis.

– O, aš tikiu. Ypač po šio vakaro.

– Ką... Ką turi galvoje?

– Kodėl toks šaunus narkotikų skyriaus faras Burkas Beizilas suima tave dėl poros uncijų? Jis kartą buvo neapdairus, bet yra per daug gudrus, kad užsiimtų su tokiu niekingu prekeiviu kaip tu. Nebent jis iš tavęs ko nors nori.

– Pavyzdžiui, ko?

– Informacijos, įkalčių.

– Aš pasiųsiu juos velniop.

Nekreipdamas dėmesio į teisėtą Sačelo pasipiktinimą, Pinkis kalbėjo toliau:

– Jie tave palaikys kalėjime su blogiausiais iš blogiausių, kad pamatytum, kaip šlykštu sėdėti uždarytam, o paskui, kai palauš tavo valią, pasiūlys sandėrį. Spėju, kad panaikins visus kaltinimus mainais už informaciją apie tavo veiklą.

– Niekada su tuo nesutiksiu.

– Ne, nemanau, kad sutiksi, – nusišypsojo Pinkis.

Sačelas atsipalaidavo.

– Po velnių, ne! Aš niekad neišduosiu draugo.

– Esu tikras, kad neišduosi, – Pinkio balsas nuskambėjo švelniai kaip šilkas. – Nes manau, kad verčiau pasėdėsi kalėjime, negu norėsi, kad kas nors atsitiktų tavo berniukui.

Sačelo drąsa dingo.

– Mano berniukui? O, Dieve, Pinki, aš...

Pinkis uždėjo ranką Sačelui ant peties, kad nuramintų ir sustabdytų jo nerišlų murmėjimą.

– Nekantriai lauksiu, kai tavo vaikis žais „Tigrų“ komandoje, manau, kad ir kiti žmonės to lauks. – Jis švelniai masažavo Sačelui sustingusį mentės raumenį. – Juk būtų labai gaila, jei jis susižeistų per kokį nors nelaimingą atsitikimą ir jo daug žadanti karjera futbole staiga pasibaigtų nė neprasidėjusi.

Sačelas pravirko.

– Juk nenorėtum, kad tavo sūnus taptų tragiško nelaimingo atsitikimo auka, tiesa, Sačelai?

Raudodamas kaip kūdikis, Sačelas linktelėjo galvą.

6 skyrius

– Nori kiaušinienės?

– Ne, ačiū, Pinki, – Bardas pažvelgė į Romaną. – Bet mielai išgerčiau kavos.

Grįžęs namo iš policijos, Pinkis suprato esąs žvėriškai alkanas. Jis pažadino liokajų ir paprašė pagaminti jam pusryčius. Romanas atrodė ne suirzęs, o laimingas, galėdamas patarnauti. Kartą išgelbėtas nuo mirties, jis tapo be galo ištikimas.

Romanas atnešė kavinuką ką tik užplikytos kavos ir dar vieną puodelį su lėkštute.

– Ar dar ko nors reikės, pone Diuvali?

– Ačiū ne, Romanai. Labanakt.

Bardas stebėjo senąjį vyrą pro porcelianinio puodelio kraštą, kai tas koridoriumi ėjo į savo kambarį.

– Pasaulyje liko nedaug tokių negrų.

– Nenorėčiau, kad jis išgirstų tavo žodžius, – pasakė Pinkis, pradurdamas kepto kiaušinio trynį. – Užtikęs savo žmoną lovoje su kitu, Romanas juos užkapojo kirviu.

– Oho! – Bardui tai akivaizdžiai padarė įspūdį. – Hm.

Pinkis iš karto ėmė dėstyti jų neplanuoto susitikimo esmę.

– Dar turėsim bėdos su Beizilu.

– Aha!

Pinkio šakutė stabtelėjo pusiaukelėje į burną. Jis pažvelgė į Bardą ir nudžiugo, kad tas teisingai suvokė jo pavojingą išraišką.

– Atsiprašau, – sumurmėjo Bardas. – Nenorėjau pasirodyti visažinis. Tik aš ir pats supratau, kad mes dar nebaigėm su tuo šauniuoju skautu.

– Maniau, kad mes vėliau pasirūpinsime juo, bet apsigalvojau. Nereikia laukti.

– Kodėl? Kas atsitiko?

Pinkis papasakojo apie Sačelo suėmimą.

– Manau, kad laikas pasiųsti ponui Beizilui žinutę.

– Gerai.

– Aiškią žinutę, kad jei trukdys mums, paklius į bėdą. Didelę bėdą.

– Ką nori, kad padaryčiau?

– Pinki?

Išgirdę Remi balsą, abu vyrai pažvelgė į artimiausias duris, kur ji stovėjo įsisupusi į chalatą, susitaršiusiais plaukais, mieguistomis akimis.

– Negirdėjau, kada grįžai.

– Aš grįžau neseniai, – Pinkis pastebėjo, kad Remi stengiasi nepažvelgti į Bardą, ir pagalvojo kodėl. – Mes su ponu Bardu turėjom kai ką aptarti.

– Tokiu metu?

– Skubus reikalas.

– Aišku.

– Eik į lovą. Aš tuoj ateisiu.

Remi žvilgsnis sekundės dalį nukrypo į Bardą, tada vėl į Pinkį.

– Neužtruk.

Pinkis tyliai baigė šnekėtis su Bardu. Tai truko ne ilgiau, negu jis baigė valgyti. Galiausiai tarė:

– Noriu, kad tuoj pat tuo pasirūpintum.

– Žinoma.

– Tuoj pat, – pabrėžė Pinkis. – Įspūdis turi būti stiprus kaip smūgis į galvą. Noriu, kad Beizilas tai suvoktų kaip žadintuvo skambutį. Ir visi kiti iš narkotikų skyriaus.

– Suprantu.

– O dėl užmokesčio...

– Kaip visada?

Pinkis linktelėjo.

– Gali išeiti per užpakalines duris, kaip ir atėjai.

Kai Bardas išėjo, Pinkis vėl įjungė signalizaciją ir užlipo į viršų. Remi gulėjo, bet nemiegojo.

– Dėl ko jūs susitikot?

– Sakiau tau – reikalai. – Pinkis ėmė nusirenginėti, tačiau nenusuko akių. – Ar gerai jautiesi, Remi?

Jis matė, kad klausimas ją suglumino.

– Žinoma. Kodėl turėčiau jaustis blogai?

– Pastaruoju metu esi kaip nesava.

Ji neįtikinamai nusišypsojo.

– Tu žinai, kad kiekvieną žiemą man šiek tiek pablogėja nuotaika. Aš jau labai laukiu pavasario, o jis dar taip toli.

– Tu meluoji! – Kiti vyrai nuogi jaučiasi pažeidžiami, ne tokie stiprūs. Bet tik ne Pinkis. Nuogumas jo nevaržė. Jis įsirėmė rankomis į klubus ir griežtai pažvelgė į žmoną. – Tu jau kelias savaites slampinėji nerasdama sau vietos.

– Sakiau tau, kad...

– Dėl metų laiko? Nesąmonė! Iš kur įsigijai tų naujoviškų idėjų?

– Kokių naujoviškų idėjų?

– Tų, kurias taip dosniai žėrei mūsų svečiams per pobūvį vakar, – jo balsas beveik virto kuždesiu. – Tu vos neperėjai į opoziciją, Remi.

– Absurdiška! Juk žinai, kurią pusę aš palaikau.

– Ar aš tikrai žinau?

– Turėtum žinoti.

Ji ramiai sutiko jo žvilgsnį. Jis nematė jokio gudravimo jos akyse, bet neketino baigti pokalbio. Į jos pareigas jo gyvenime neįėjo savo nuomonės reiškimas svarbiems asmenims.

– Man taip pat nepatiko, kad tu dingai per mano pobūvį.

– Aš nedingau. Man pradėjo skaudėti galvą, taigi nuėjau į viršų prigulti.

– Skaudėti galvą? – skeptiškai pakartojo jis. – Tau niekada neskaudėdavo galvos. Ir niekada nebuvai tokia apatiška. Ar tu sergi? Gal susitarti su gydytoju, kad tave apžiūrėtų?

– Ne.

Toks tvirtas atsakymas nustebino net ją pačią. Ji sušvelnino jį nusijuokdama.

– Pinki, man viskas gerai. Tik šiek tiek nėra nuotaikos.

Jis atsisėdo ant lovos šalia žmonos ir paglostė jai sprandą.

– Remi, nepakenčiu vieno dalyko – kai žmonės man meluoja, – jo pirštai liovėsi glostę. – Pasakyk man, kas, po velnių, tau darosi.

– Gerai! – piktai riktelėjo ji, numetė apklotą, išlipo iš lovos ir atsigręžė į jį. – Viskas dėl to vyro.

Jis taip pat atsistojo.

– Kokio vyro?

– Veino Bardo.

– Ir ką jis padarė?

– Nuo jo man šiurpsta oda, – ji apglėbė save ir patrynė nuogas rankas. – Aš jo nekenčiu. Negaliu būti su juo viename kambaryje.

– Kodėl? Jis tau ką nors padarė ar pasakė?

– Ne, ne. Nieko. – Įsitempusi ji giliai įkvėpė ir perbraukė pirštais per plaukus. – Tai tik toks pojūtis. Jis skleidžia virpesius. Blogus virpesius. Maniau, kad po tos bylos jis pas mus nebesilankys taip dažnai. O šiandien vėl randu jį prie mūsų virtuvės stalo.

Pinkis vos nenusijuokė su palengvėjimu. Dauguma moterų laikė Veiną Bardą patraukliu, kol nepažindavo geriau. Pinkiui

buvo malonu, kad Bardo Viduržemio jūros pakrančių grožis neveikė jo jaunos, gražios žmonos. Ji taip atkakliai jo vengia iš pasibjaurėjimo, o ne susižavėjimo. Slėpdamas palengvėjimą, Pinkis tarė:

– Bardas man atlieka kai kuriuos darbus. Jis dirba nelegaliai.

– Nuo šiol prašau tvarkyti savo reikalus kur nors kitur. Ne namie.

– Kodėl tu jo taip nemėgsti?

– Negi tau neaišku? Jis mane baugina.

Pinkis dabar jau nusijuokė ir apkabino žmoną.

– Jis daugelį baugina. Todėl jis man toks naudingas.

– Ar laikai jį žmonėms gąsdinti?

Pinkis susiraukė. Remi retai klausinėdavo netgi nekalčiausių dalykų apie jo reikalus. Pastaruoju metu ji pradėjo daugiau domėtis, ir tai gali būti pavojinga. Ne vieną jo klientą išdavė pagiežingos žmonos ar draugės, kurios per daug žinojo.

– Kodėl tave taip domina mano reikalai su Bardu?

– Manęs nedomina, kol jis neateina pas mus į namus. Nenoriu, kad jis čia būtų.

– Gerai, jei Bardo buvimas tave žeidžia, pasistengsiu, kad jūs nesusitiktumėte.

– Ačiū.

– O dabar, kai išsiaiškinom, ar pažadi, kad liausies mane erzinti savo bloga nuotaika?

– Pasistengsiu.

Jis pakišo nykštį jai po smakru ir atlošė jos galvą.

– Pasistenk, – jis kalbėjo tyliai, bet jam nereikėjo pakelti balso, kad ji išgirstų prasmę. – Argi aš suteikiau tau priežasčių būti nepatenkintai, Remi?

Ji papurtė galvą.

– Tai gerai, – jis apvedė nykščiu jos lūpas. – Džiugu girdėti. Nes aš noriu, kad tu būtum laiminga. Nenoriu, kad vėl būtų kaip Galvestone.

– Tai buvo seniai.

– Ne taip seniai, kad pamirštume.

– Ne, aš nepamiršau.

– Taigi tu laiminga.

– Žinoma.

Jis paėmė jos ranką ir padėjo sau ant kelių.

– Tai parodyk.

Vėliau, kai jis jau migdėsi, Remi tarė:

– Aš pralinksmėčiau aplankiusi Flarą. Ryt nueisiu pas ją.

– Gera mintis. Pasakysiu Erolui, kad tave nuvežtų.

– Nesirūpink, pati nuvažiuosiu.

Pinkis akimirką pamąstė apie tai. Jo nerimo visiškai nepanaikino nei jų pokalbis, nei seksas. Ji įtikinamai paaiškino pastarojo meto melancholiją, bet jis įtarė, kad čia slypi kažkas daugiau, ne tik neapykanta Bardui. Abejonės sugadina protingo vyro mintis. Nepasitikėjimas ir pavydas jį silpnina ir griauna. Kita vertus, Pinkis jau verčiau suklys, negu apsikvailins. Ypač kai turi reikalų su moterimi.

– Erolas tave nuveš.

– Klausyk, ar tu gerai dėl to jautiesi?

Moteris dirbtinai susiraukė ir ėmė žaisti jo marškinių sagomis.

– Žinoma, man gerai. Nebūčiau pasikvietusi tavęs į namus, jei nebūtų gerai.

– Bet mes susipažinom vos prieš valandą.

– Nesvarbu. Man nė tiek laiko nereikėjo suprasti, kad šią naktį noriu tavęs.

Jis nusijuokė:

– Tai ko laukiam?

Graibydami vienas kitą jie užlipo į antrą aukštą. Senαme name buvo šeši butai – po du kiekviename iš trijų aukštų.

Jos butas buvo mažas, bet gražus. Miegamojo langai žvelgė į atskirą užpakalinį kiemą. Prieš šiuos langus ji nerangiai nusirengė prieš jį.

– Ar matai ką nors, kas tau patinka?

– Gražu, – sumurmėjo jis ir ištiesė rankas. – Labai gražu.

Ji neturėjo jokių tabu dėl sekso. O gal buvo per daug apsvaigusi nuo narkotikų, kad kreiptų dėmesį į tai, ką jis daro. Tačiau po kiek laiko ji numalšino alkį, pavargo ir tapo vangi.

– Aš noriu miego.

– Tai miegok, – pasakė jis. – Man nesvarbu.

– Negaliu užmigti, kai tu darai *tai*.

– Aišku, kad gali.

Ji prunkštelėjo.

– Tu nesveikas. Ar žinai?

– Taip apie mane šneka.

– Ar buvai užsimovęs gumytę?

– Juk sakiau, kad buvau, ar ne?

– Aha, bet aš nemačiau. Nagi, jau tikrai liaukis. Aš pavargusi. Kitą kartą, gerai?

– Naktis dar tik prasidėjo, mieloji.

– Tai jau tikrai, – sudejavo ji. – Man tuoj reikės keltis.

– Tu pradedi blaivytis. Reikia šiek tiek pastimuliuoti.

– Aš šiąnakt nebegaliu imti daugiau narkotikų. Po kelių valandų turiu būti darbe. Jau užteks šiandien ir... Ei! Man skauda!

– Tikrai?

– Taip. Liaukis! Aš šito nedarau. Oi! Aš rimtai kalbu! Baik!

– Atsipalaiduok, brangioji. Geriausia dar tik bus. Aš nejuokauju.

Reimondas Hanas važiavo namo iš municipaliteto viena akimi stebėdamas užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Jis gerai dir-

bo savo darbą, nes buvo skrupulingai atsargus. Jo priedanga buvo darbas buhalterijoje, kur dirbo trys žmonės, tačiau jis gavo atlyginimą iš Naujojo Orleano policijos departamento. Tariamai lankydamas klientus, jis vaikščiojo po rajonus, susitikdavo su žmonėmis, išaiškindamas narkotikų pardavėjų ir narkomanų tinklus.

Jo darbas buvo pavojingas. Kartais prireikdavo ištisų mėnesių, kol užsitarnaudavo pasitikėjimą. Jis nuolat rizikuodavo, o paskui pasirodydavo, kad visos pastangos bergždžios. Puikus pavyzdys – reidas į sandėlį, kur žuvo Kevas Stiuartas.

Nereikia būti mokslininku norint suvokti, kad kažkas iš jų skyriaus įspėja prekeivius apie būsimus reidus. Bet tai jau skyriaus vidaus problema. O jis turi likti gyvas ir stengtis, kad niekas neišsiaiškintų jo maskuotės. Jis jau trejus metus dirba civiliniais drabužiais, galbūt jau per ilgai. Jis pavargo nuolat dairytis per petį, įtarti visus, pavargo nuo dvigubo gyvenimo. Pastaruoju metu jis jau svarstė, kad reikėtų keisti darbą. Bet buvo vienas didelis trūkumas – joks kitas darbas jam neleis taip lengvai pasiekti narkotikų. Tai jo dabartinio darbo premija, ir todėl jis abejojo, ar mesti šitą darbą.

Įsitikinęs, kad niekas jo nesekė iki namų, Reimondas atsirakino buto duris ir įsmuko į vidų. Paskui užsklendė visas sklendes. Kiekvieną kartą, kai reikėdavo, kad jį suimtų ir pasodintų į areštinę, jis visas drebėdavo. Jis vaidino savo vaidmenį taip gerai, kad kartais net pats patikėdavo, jog tai realybė.

Jis buvo vienoje grupėje su Burku Beizilu. Tačiau tas vyrukas jį mirtinai baugino. Baisu net pagalvoti, ką jis padarytų sužinojęs apie Reimondo įprotį. Jis nenorėtų pamatyti blogosios Beizilo pusės. Jam vien tik darbas svarbu. Tiesus kaip strėlė. Dėl to jo nemėgo kiti skyriaus policininkai.

Imti kyšius – priimta elgesio norma, taisyklė, o ne išimtis. Kai kurie policininkai mano, kad toje nusikaltėlių kupinoje visuomenėje protingiau nusigręžti nuo nedidelių

pažeidimų ir nagrinėti tik nusikaltimus, keliančius pavojų žmonių gyvybei.

Burkui Beizilui atrodo kitaip. Įstatymas yra įstatymas. Poelgis būna teisingas arba neteisingas, teisėtas arba neteisėtas, ir viskas. Beizilas nepamokslauja, jam to nereikia. Nebylus jo priekaištas gana veiksmingas, paperkami policininkai nepasitiki juo. Dabar, kai Kevas Stiuartas žuvo, vienintelis karininkas, kurį Beizilas galėjo laikyti draugu ir kartu išgerti – tai Dagas Patutas. Tačiau boso draugystė taip pat neleido pelnyti kolegų palankumo. Beizilas neprieštaravo atsidūręs nuošalyje. Tuo atžvilgiu Hanas ir Beizilas kažkuo panašūs. Jis dirbo vienas, ir tai jam patiko. Jis įtarė, kad Beizilui taip pat. Hanas abejojo, ar Burkas kada nors išgyveno dėl savo nepopuliarumo.

Hanas nusirengė tamsoje. Jo draugė pykdavo pažadinta. Jai labai nepatiko, kad jis išeina, palieka ją vieną ir grįžta vėlai. Ji manė, kad jis buhalteris, ir nesuprato, kodėl jis eina tikrinti naktinių klubų netgi darbo dienų naktimis. Jų darbo tvarkaraščiai dažnai nesutapdavo, bet kuo rečiau jie matėsi, tuo geriau sutarė. Jų santykiai rėmėsi patogumu. Kai ji pakvietė jį gyventi pas save, jam buvo patogiau sutikti, negu sugalvoti priežastį atsisakyti. Be to, jie mėgo tuos pačius narkotikus ir geriausiai sugyveno kartu apsvaigę, o kitu metu daugiau ar mažiau sutardavo, bet tai nebuvo artimas ryšys, išskyrus sekso akimirkas.

Jis žinojo, kad patraukliausias jo bruožas yra parnešami narkotikai, bet nekreipė į tai dėmesio. Jis netgi įtarė, kad ji jam neištikima, bet kadangi jis kiekvieną naktį išeidavo, negalėjo jos kaltinti, kol neužsikrės lytiniu būdu perduodama liga. Socialinė reklama per televiziją įspėja saugotis tokių santykių kaip jų, bet, po velnių, rizika, kad jį nukeps narkotikų prekeivis, kurį pakišo, buvo didesnė negu tikimybė mirti nuo AIDS.

Reimondas įsmuko į lovą šalia draugės ir apsidžiaugė, kad ji nesukrutėjo. Jis nenorėjo scenų, tik jau ne po to, ką patyrė šį vakarą, įskaitant ir porą valandų kalėjime. Koks šlykštus žvėrynas! Jį uždarė kameroje su dviem broliais kaimiečiais, išmargintais tatuiruotėmis. Per šeimos ginčą jie atvėrė trečiajam broliui kaukolę konservų atidarytuvu. Dar vienas kameros bendras buvo transvestitas, kuris tūnojo kampe ir verkė bijodamas žiauriųjų brolių. Jis taip verkė dėl jų įžeidinėjimų, kad dirbtinės blakstienos atsiklijavo, ir tada jis ėmė dar smarkiau raudoti, o broliai dar garsiau jį įžeidinėjo.

Reimondas visada miegojo blogai, bet šį vakarą jam buvo ypač sunku atsipalaiduoti ir nuslopinti neramias mintis. Po kurio laiko jis atsisėdo galvodamas, kad seksas padėtų atsipalaiduoti. Jis ištiesė ranką per miegančią draugę ir uždegė stalinę lempą, stovinčią ant spintelės.

Jis nespėjo suvokti to, ką pamatė, nes pajuto kažką už savęs.

Reimondas Hanas mirė nespėjęs surikti.

7 skyrius

Vos pasirodęs darbe, Burkas suvokė, kad kažkas atsitiko. Kai jis priėjo prie besibūriuojančių aplink kavos aparatą vyrų, jie sumurmėjo „labas rytas“, bet nė vienas nepažvelgė jam į akis ir išsiskirstė, vos tik jis įsipylė kavos.

Nuėjęs prie savo stalo, Burkas nusivilko striukę, bet netu-rėjo laiko jos pakabinti, nes Patutas atidarė kabineto duris ir pakvietė užeiti. Palikęs striukę ant rašomojo stalo, jis nusi-nešė kavą.

– Kas vyksta?

Patutas uždarė duris, kad jiems niekas netrukdytų.

– Sėskis.

– Aš nenoriu sėstis. Noriu sužinoti, kas čia, po velnių, vyksta?

– Reimondas Hanas negyvas.

Burkas atsisėdo.

– Šį rytą jį ir jo draugę rado lovoje.

Burkas siurbtelėjo kavos.

– Turėčiau suprasti, kad jis mirė ne dėl atsitiktinių ar na-tūralių priežasčių?

– Jie buvo nužudyti.

Patutas paaiškino, kad ta moteris dirbo kasininke banko skyriuje. Ji ateidavo į darbą pusę septynių, kad septintą ati-darytų automobilius aptarnaujantį langelį. Kai ji nepasirodė

ir nepranešė serganti, bendradarbė nuėjo pažiūrėti, tikėdamasi rasti ją girtą ar apsvaigusią nuo narkotikų. Kartą, atsitiktinai patikrinus, buvo nustatyta, kad Hano draugė vartoja narkotikus. Jai leido pasitaisyti, pasižadėjus, kad lankys narkomanų psichologinės pagalbos grupę. Bendradarbė rado neužrakintas duris. Ji įėjo į vidų.

– Ten... buvo baisu.

– Nesistenk apsaugoti mane nuo detalių, – susierzinęs tarė Burkas. – Aš neapalpsiu.

– Na, o ta moteris iš banko apalpo. Merginai kelis kartu durta peiliu. Pagal pirminę teismo medicinos eksperto apžiūrą tik viena iš tų žaizdų mirtina. Žudikas neskubėjo ir mėgavosi žudydamas. Atrodo, kad jis su ja santykiavo analiniu būdu, bet dar nenustatyta, prieš nužudydamas ar po. Hanui pasisekė labiau. Jei taip galima teigti. Tik viena žaizda kakle, bet gerai apskaičiuota. Žudikas žinojo, kur durti, kad auka mirtų greitai ir tyliai.

Burkas pakilo nuo kėdės, nusinešė kavą prie trečio aukšto lango ir žvelgė pro jį siurbčiodamas kavą iš asmeninio puodelio, išmarginto spalvingais jūros arkliukais. Barbara nupirko tą suvenyrinį puodelį per jų retas atostogas Floridoje. Jis neprisimena, kada tai buvo. Praėjo ištisa amžinybė. Bent jau atrodo, kad šitaip seniai. Jis jau nebeįsivaizduoja, kad sugebėtų elgtis šitaip nerūpestingai – keliauti į paplūdimį, pirkti kvailus suvenyrus. Nerūpestingumas pranyko iš jo gyvenimo tą naktį, kai jis nušovė Kevą Stiuartą.

– Ar yra kokių nors įkalčių?

– Mūsų tyrėjai ieško, bet kol kas nieko nerado. Merginos tiesioji žarna ir vagina nubrozdintos ir nubrūžintos, bet spermos pėdsakų nesimatė.

Laboratorija tuščiai gaišta laiką ir eikvoja jėgas. Nebus jokių pėdsakų. Bardas mėgsta peilius, o šis nusikaltimas – jo braižo. Jo mėgstamiausias laisvalaikio pomėgis – grubus seksas, bet netgi savo šlykščios aistros įkarštyje jis visada nau-

doja prezervatyvą. Jis per daug protingas, kad paliktų DNR pėdsaką, nors gal tyrėjams pavyks rasti bent plauką ar odos lopinėlį.

Vakar Burkas pasodino Haną į kalėjimą. Ar policininkas civiliniais drabužiais tūnojo apsvaigęs, kol Bardas prievartavo ir žudė jo draugę? Ar grįžęs jis užtiko juos kartu?

– Ar yra peštynių požymių?

– Nėra, – atsakė Patutas. – Negaliu įsivaizduoti, kaip jis įstengė juos abu nužudyti. Ar jis iš pradžių prismeigė Haną ir terorizavo merginą prieš nužudydamas?

– Gal. Arba... – garsiai mąstė Burkas. – Arba jis pirmiausiai susidorojo su mergina ir palaukė bute, kol Hanas grįžo namo.

Patutas abejodamas susiraukė.

– Hanas buvo nusirengęs ir gulėjo lovoje, kai jį nužudė.

– Hanas grįžo vėlai. Žudikas slėpėsi, kol vargšas Rėjus atsigulė. Tikriausiai jis atsigulė nedegdamas šviesos. Aš visada taip darau, kai nenoriu pažadinti Barbaros. Hanas nematė, kad jo draugė negyva. Jis nematė kraujo ir nesuprato, kad kažkas negerai. – Burkas dar tvirčiau suspaudė kavos puodelį. – Tai panašu į jį.

– Į ką?

– Į Bardą. Jam būtų atrodę juokinga, kad auka užrakino jį viduje, o ne lauke.

– Kodėl manai, kad tai Bardas?

– Mes suėmėm Haną ir Sačelą. Diuvalis pasirodė vidurnaktį. Žinojom, kad Sačelas slapta moka pinigus Diuvaliui. Bardas – jo samdomas žudikas. Nužudomas mūsų agentas. Pats pagalvok. Tai negali būti sutapimas.

– Žinoma, gali! – šūktelėjo Patutas. Burkas atsigręžė ir pažvelgė į jį, bet Patutas tęsė jam nespėjus nieko pasakyti: – Labai gerai žinai, kad Hanas vartojo narkotikus. Atrodo, kad ir ta moteris. Jį galėjo nužudyti dėl nepavykusio narkotikų sandėrio. Galėjo būti meilės trikampis. Galėjo būti...

– Kad Diuvalis žinojo, jog Rėjus mūsiškis, ir norėjo išmesti jį iš žaidimo, o kartu ir mus pamokyti.

– Gerai, galėjo būti ir taip, – nusileido Patutas ir atsistojo. – Bet nenoriu, kad tu tai priimtum asmeniškai. Lyg tai būtų skirta tik tau. Visas skyrius jaučiasi šlykščiai. Mes esam komanda, Burkai. Turim dirbti kartu. Negalim leisti, kad kelios nesėkmės mus išmuštų iš vėžių. Turim ir toliau veikti nuosekliai.

Tokia valdiška viršininko kalba nebūdinga Dagui. Jis paprastai vartodavo vadovėlines tiradas kreipdamasis į visą grupę. Likę dviese su Burku, jie būdavo atviresni vienas kitam.

– Kas dar? – paklausė Burkas.

– Ką turi galvoje?

– Turiu galvoje, kad čia dar ne viskas. Ką bijai man pasakyti?

Patutas patrynė sprandą. Jis buvo lieknas, aukštas, lygia kakta, plinkančiu viršugalviu. Šį rytą jis atrodė daug vyresnis.

– Savo laimei, esi per daug įžvalgus.

– Taip, aš tą nuolat girdžiu, – nekantriai atrėžė Burkas. – Tai kas dar?

– Sačelas atmetė mūsų pasiūlymą.

– Leisk man penkiolika minučių su juo pasikalbėti.

– Nepadės, Burkai. Jis atmetė jį mums dar nespėjus išdėstyti sąlygų. Jis nepaliko jokios vilties deryboms.

– Jis ketina rizikuoti teisme.

– Ne, jis ketina prisipažinti kaltas dėl visų pareikštų kaltinimų.

– Kalės vaikas! – nusikeikė Burkas. – Diuvalis jį paveikė.

– Ir aš taip manau.

– Jėzau! Tas vyrukas nemirtingas! – sausai nusijuokė Burkas. – Jis mus sumuša kiekvienam ėjime.

– Diuvalis žaidžia nesąžiningai, o mes laikomės taisyklių.

Burkas krimstelėjo žandą iš vidaus ir sumurmėjo:

– Gal jau metas nesilaikyti.

– Ką sakai?

– Nieko. Klausyk, Dagai, aš noriu dingti iš čia.

– Burkai...

– Pasikalbėsim vėliau.

Jis užtrenkė duris, pagriebė striukę praeidamas pro savo stalą ir prie išėjimo vos ne kaktomuša susidūrė su Maku Makvenu.

– Labas, Beizilai. Aš tavęs visur ieškau. Mums reikia pasikalbėti.

– Ne dabar, – Burkas nebuvo nusiteikęs bendrauti su Makvenu. Dabar jis nepajėgtų ištverti nevaržomo Makveno optimizmo ir per kraštus besiliejančios energijos. Nelėtindamas žingsnio jis metė per petį: – Vėliau, Makai.

– Sveikas, Burkai. Užeik, – Nensė Stiuart įleido jį į savo namą priemiestyje.

Išgirdęs žinią apie Haną ir Sačelą, tik mazochistas išdrįstų ateiti čia. Bet ištisas valandas važinėjęs po miestą, keikęsis ir niršęs, Burkas nebežinojo, ką daugiau veikti. Jam leido pasiimti laisvą savaitę, tai kodėl negalėtų pravaikščioti bent vieną dieną?

Stiuartų namas buvo mūrinis, kai kur apkaltas dažytomis lentelėmis. Dabar veja nebuvo taip pavyzdingai nušienauta kaip Kevui esant gyvam. Jis mėgo triūsti kieme ir didžiavosi, kad jo veja – žaliausia visame kvartale. Burkas pastebėjo, kad viena iš fasado langinių nesilaiko ant vyrio, kilimėlį prie durų reikėtų išskalbti, o lubose perdegusi lemputė. Reikės kurią dieną ateiti ir padėti Nensei kai ką pataisyti.

– Ateik į virtuvę, – tarė ji per petį, vesdama jį koridoriumi. – Aš pradėjau gaminti vakarienę. Šiandien mes valgysim anksti – mokykloje atvirų durų diena. Ko norėtum išgerti?

– Kavos, jei turi.

– Ar tu nieko prieš, jei duosiu tirpios?

Jis nenorėjo, bet papurtė galvą. Nensės virtuvė buvo apkrauta daiktais ir netvarkinga. Pastebimoje vietoje kabojo kalendorius, kuriame buvo pažymėtos automobilių lenktynių lažybų dienos, paskyrimai pas dantų gydytoją, atvirų durų diena mokykloje šiandien. Pomidorų padažo ir garstyčių stiklainių formos lipdukai spaudė prie šaldytuvo priminimo raštelius ir dviejų berniukų nuotraukas, meškučio formos sausaininė šypsojosi ant stalo. Pasekusi Burko žvilgsnį, Nensė pasiūlė jam sausainių.

– Pirktiniai. Aš jau beveik nieko nekepu namie.

– Ačiū, nenoriu, – atsisakė Burkas. – Užteks kavos.

Nensė vėl grįžo prie dubens, kur į jautienos faršą trupino krekerius. Supjaustytos žalios paprikos ir svogūnai laukė, kol ji juos sudės ir sumaišys su pomidorų padažu.

– Mėsos apkepas? – paklausė jis.

– Iš kur žinai?

– Mano mama dažnai gamindavo.

– Mama? – ji nustebusi pažvelgė į jį. – Žinai, Burkai, manau, kad tu pirmą kartą paminėjai savo šeimą. Per tuos metus, kai tave pažįstu.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Bijojau atsakomųjų veiksmų, žinai, apie ką aš. Sąmoningai nekalbu apie juos. Be to, jau liko nedaug giminių. Mano tėvas dirbo geležinkelyje. Kai buvau trečioje klasėje, jį prispaudė tarp lokomotyvo ir krovininio vagono. Taigi mano mama viena dirbo ir išlaikė šeimą, kol mes išėjom į žmones. Ji dirbo telefonų bendrovėje. Mirė nuo vėžio prieš kelerius metus. Dabar likau tik aš ir jaunesnysis brolis. Jis gyvena Šreveporte. Turi žmoną, porą vaikų, – ironiškai nusišypsojo jis. – Mano mama žinojo tris tuzinus būdų, kaip išsiversti su svaru jautienos faršo.

– Ir aš.

– Kaip berniukai?

– Gerai.

Burkas siurbčiojo kavą, kurios skonis buvo dar blogesnis, negu tikėjosi.

– Kaip jiems sekasi mokykloje?

– Paskutiniai pažymiai geri.

– O ne pažymiai?

Suvokdama, kad jis turi galvoj jos vaikų psichologinę būseną, Nensė abejodama tarė:

– Viskas gerai. Jie apsipranta.

– Tai gerai. – Burkas stumdė ant stalo stovinčias druskinę ir pipirinę – sustatydavo šalia, išskirdavo, vėl suglausdavo. – Pastaruoju metu šilta.

– Norėčiau tikėti, kad žiema jau baigiasi, bet dar gali būti šalčio.

– Taip, netgi kovo mėnesį.

Pastaruoju metu jiems pavykdavo tik šitaip tempti pokalbį. Jie vengė šnekėtis apie svarbius dalykus. Ir tai atrodė keista, nes blogiausi laikai jau praeityje.

Būtent Burkas pranešė Nensei, kad Kevas žuvo. Dagas Patutas pasisiūlė atlikti tą nemalonią užduotį, bet Burkas reikalavo, kad ta atsakomybė tektų jam. Jis buvo čia, kad palaikytų Nensę, kai ši apalpo išgirdusi žinią, stovėjo šalia jos per laidotuves.

Per tolesnes savaites ir mėnesius jis padėjo jai sutvarkyti draudimo dokumentus, pasiskųsti dėl nepakankamos pensijos iš buvusios vyro darbovietės, atidaryti savo sąskaitą banke ir sutvarkyti kitus piniginius reikalus. Nensei paprašius, jis atėjo, kai ji tvarkė Kevo spintą. Ji pasiūlė Burkui kai kuriuos geresnius draugo drabužius, jis juos paėmė. O vėliau paliko labdarai dėžėje pakeliui į namus. Jis nebūtų įstengęs jų vilkėti.

Rudenį jis patikrino šildymo katilą ir pakeitė filtrus, per Kalėdas padėjo pastatyti ir papuošti eglutę. Kevas mirė be-

veik prieš metus, bet Burkas jautė pareigą apsilankyti kartą per dvi savaites ir pasiūlyti našlei pagalbą.

Bėda ta, kad jiems vis sunkiau rasti temų pokalbiui. Laikui bėgant įtampa ne mažėjo, o augo. Burkas vengė kalbėtis apie dalykus, susijusius su policijos departamentu ir Nensės pažįstamais darbuotojais. Kadangi darbas sudarė pagrindinę Burko gyvenimo dalį, siekdamas užpildyti nemalonias tylos pauzes jis ieškodavo kitų temų, išskyrus orą ir vaikų sveikatą.

Nensė visada jį maloniai priimdavo, bet ji pasikeitė – subtiliai, bet neginčijamai. Dabar ji buvo santūresnė negu Kevui gyvam esant. Tada jie kartu juokdavosi, ji mokėjo erzinti ir sumaniai sukirsdavo pašnekovą. Dabar Burkui atrodė, kad lengva juokauti su vyro draugu, kai vyras šalia, bet ne taip paprasta, kai jis miręs.

Jie daug laiko praleido svarstydami Bardo bylą. Dabar, kai ji pasibaigė, kai parašytas galutinis šio tamsaus jų gyvenimo skyriaus epizodas, apie ką jie dar galėtų kalbėtis?

– A...

– Burkai...

Tikriausiai Nensė taip pat jautėsi nesmagiai, kad nėra apie ką kalbėti, nes abu prašneko vienu metu. Burkas mostelėjo, kad ji kalbėtų.

– Ne, tu, – nesutiko ji.

Parėję vaikai išgelbėjo juos iš nesmagios padėties. Pamatę lauke Burko automobilį, jie triukšmingai sveikindamiesi įbėgo į vidų ir name pasklido įprastinis suprakaitavusių berniukų kvapas. Nusviedę striukes ir kuprines vaikai puolė prie Burko, stumdydami vienas kitą, kad prieitų arčiau.

Kai berniukai greitai užkando, jie visi trys nuėjo į užpakalinį kiemą. Šitaip būdavo visada – atėjęs aplankyti Nensės, Burkas praleisdavo šiek tiek laiko vien tik su Deividu ir Piteriu. Vaikai patys turėdavo nuspręsti, ką jie veiks. Šiandien jie norėjo pasitreniruoti smūgiuoti beisbolo lazda.

– Ar taip, Burkai? – paklausė jaunesnysis, Piteris.

Jo laikysena buvo visiškai neteisinga, bet Burkas atsakė:

– Būtent taip. Tu jau pajutai esmę, žaidėjau. Tik truputį uždelsi smūgiuodamas. Pažiūrėkim, ką galima padaryti.

Jis metė kamuoliuką taip, kad šis pataikytų į lazdą, o ne atvirkščiai. Atmušęs jį, Piteris riktelėjo ir nubėgo per jų įsirengtas bazes. Namų laukelyje Burkas stipriai suplojo su vaiku delnais ir paplekšnojo per nugarą.

– Mes žaisime mažojoje lygoje. Burkai, ar ateisi bent į vienas mūsų rungtynes? – viltingai paklausė Deividas.

– Tik į vienas? Ketinau nusipirkti bilietą visam sezonui.

Plaukai, kuriuos jis erzindamas sutaršė, buvo tokios pat vario spalvos kaip jų tėvo. Berniukų šypsenos, kuriomis švytėjo jų veidai, atkartojo Kevo šypseną, ir Burko gerklėje įstrigo gumulas. Jis būtų apsikvailinęs, jei Nensė nebūtų atėjusi prie užpakalinių durų ir liepusi sūnums eiti praustis.

– Vakarienė po penkiolikos minučių, – pasakė ji.

– Iki, Burkai!

– Iki, Burkai, – Piteris lyg papūga pakartojo vyresniojo brolio žodžius, tapendamas prie užpakalinių durų.

– Tu šauniai sutari su jais, – pasakė Nensė.

– Lengva žaisti su kitų vaikais. Manau, kad su savais būtų sunkiau.

– Kodėl jūs su Barbara neturit vaikų?

– Nežinau. Tiesiog niekaip neprisiruošėm. Visad rasdavom priežastį atidėti. Iš pradžių neturėjom pinigų.

– O paskui?

– Neturėjom pinigų, – jis norėjo pajuokauti, bet tai nuskambėjo lėkštai.

– Nežinau, ką daryčiau be savo sūnų. Kevinas vis dar gyvas juose.

Burkas rimtai linktelėjo pritardamas. Tada, suvokęs, kad gniaužo dešinę ranką, jis liovėsi ir skubiai tarė:

– Verčiau eisiu. Nenoriu, kad beisbolo ateitis pavėluotų į atvirų durų dieną.

– Gali likti vakarienės.

Tai buvo privalomas kvietimas. Ji visada siūlydavo.

– Ačiū, bet ne. Barbara manęs lauks.

– Perduok jai linkėjimų.

– Gerai.

– Burkai, – Nensė pažvelgė per koridorių vonios kambario link, kur vaikai dėl kažko ginčijosi. Paskui, staiga vėl sutelkusi dėmesį į jį, tarė: – Aš nebenoriu, kad tu pas mus lankytumeisi.

Jis pamanė blogai išgirdęs.

– Ką?

Netgi po to, kai ji pakartojo, jis nesuvokė.

Nensė giliai įkvėpė ir atsistojo tiesiai. Matyt, ji ilgai dvejojo, ar sakyti. Nors ir labai nenoromis, ji tvirtai apsisprendė ir dabar kaupė jėgas.

– Aš negaliu būti su tavim, netgi negaliu pažvelgti į tave negalvodama apie Kevą. Kaskart matydama tave aš vėl iš naujo patiriu tą košmarą. Kai tu paskambini ar ateini, aš kelias dienas verkiu, pykstu, gailiuosi savęs. Tai užburtas ratas – vos nusiraminu, tu vėl pasirodai, ir vėl viskas iš pradžių.

Ji prikando lūpą ir nutilo, vėl kaupdama jėgas.

– Aš stengiuosi išmokti gyventi be Kevo. Tikinu save, kad jo nebėra. Visiems laikams. Kad aš galiu gyventi žinodama tai. O kai beveik įtikinu save, pasirodai tu ir... – Jos akys paplūdo ašaromis. Nensė paieškojo kišenėje nosinaitės. – Ar supranti, ką turiu galvoje?

– Taip, aš suprantu, ką tu turi galvoje, – Burkas netgi nesistengė nuslėpti kartėlio balse. – Tau skaudu vaišinti kava vyrą, pavertusį tave našle.

– Aš to nesakiau.

– Ir nereikia. – Jis praėjo pro ją ir žengė pro duris.

– Burkai, būk geras, suprask, – šūktelėjo ji. – Prašau.

Burkas sustojo ir atsigręžė, bet pamatęs skausmą jos veide atlyžo. Kaip jis galėjo supykti? Juk Nensė šitaip nusprendė

ne norėdama jį įskaudinti, ne dėl jo, o dėl savęs. Ji prašo, kad jis nebeateitų, siekdama pati apsisaugoti.

– Blogiausia, Nense, kad aš suprantu. Tavo vietoje jausčiausi lygiai taip pat.

– Juk gerai matai, koks tu svarbus man ir vaikams. Mes žinome, kiek daug tu reiškei Kevui. Bet aš... – ji skėstelėjo rankomis.

– Nekaltink savęs dėl to. Gerai? Tu teisi. Šitaip bus geriau.

Nensė šniurkštelėjo ir išsišnypštė į nosinaitę.

– Ačiū, kad supranti, Burkai.

– Pasakyk berniukams... – jis mėgino sugalvoti ką nors, kaip ji galėtų paaiškinti, kodėl jis, kaip ir jų tėvas, staiga dingo iš jų gyvenimo.

Jos krūtinę supurtė rauda.

– Aš sutvarkysiu tai. Jie labai supratingi, – ji vos šyptelėjo. – Po to, ką tu padarei dėl mūsų, negaliu nė pagalvoti, kad įskaudinau tave. Bet jei dėl to pasijusi geriau, žinok, kad man labai sunku. Jaučiuosi, lyg nusikirsdama dešinę ranką, kad išgelbėčiau sau gyvybę. Tu buvai geras draugas.

– Aš vis dar esu. Ir liksiu.

– Neatsikračiusi praeities, aš negaliu eiti tolyn, Burkai, – tyliai pasakė ji.

– Suprantu.

– Tu turi padaryti tą patį. Kada ketini pamiršti praeitį?

Burkas prašneko tik po kelių sekundžių:

– Jei tau ko nors reikės, žinai, kur mane rasti.

8 skyrius

Kai Burkas grįžo namo, Barbaros automobilis stovėjo įvažiavimo keliuke. Ji bus patenkinta, kad jis bent kartą parėjo namo anksti. Jis jautėsi kaltas, nes vylėsi, kad tinklinio turnyras ar kokia nors kita veikla užlaikė ją mokykloje. Jam reikia laiko sau, kad galėtų pabūti vienas.

Vos prasidėjus dienai, Patutas pranešė dvi blogas žinias. Paskui Nensė Stiuart liepė jam pasitraukti iš jos gyvenimo. Šiandien jis neištvertų netgi nedidelio ginčo su Barbara. Nedidelis nesutarimas, vienas piktas žodis sutrikdytų jo trapią savitvardą. Burkas bijojo, kad šioje emocinėje sumaištyje vos plonas siūlelis skiria susierzinimą nuo įniršio.

Jis įėjo pro užpakalines duris ir pašaukė žmoną vardu. Jos nebuvo nei virtuvėje, nei pirmojo aukšto kambariuose, todėl jis užlipo į viršų. Pasiekęs laiptų aikštelę, išgirdo televizorių miegamajame. Duše bėgo vanduo.

Tačiau atėjęs į miegamąjį jis pamatė, kad buvo tik iš dalies teisus. Dušas šniokštė. Bet balsai sklido ne iš televizoriaus.

Perėjęs miegamąjį, Burkas pasiekė pilną garų vonios kambarį ir atvėrė stiklines dušo kabinos duris.

Barbara buvo atsirėmusi nugara į plytelių sieną, užsimerkusi, prasižiojusi, apsivijusi kojomis energingai trūkčiojančias žemo, stambaus vyruko, mokyklos futbolo trenerio, šlaunis.

Aklo įniršio pagautas, Burkas abiem rankom sugriebė vaikiną ir ištempė jį iš dušinės. Treneris paslydo ant muiluotų plytelių ir būtų griuvęs, jei Burkas nebūtų laikęs jo už sprando.

Barbara šaižiai suklykė ir užsidengė burną rankomis, stebėdama, kaip jos vyras kelis kartus trenkė meilužį į vonios kambario sieną, o paskiau ėmė kulti kumščiais. Smūgiai pliaukšėjo lyg pistonai, atsimušę į nuogą, šlapią vyro odą.

Nors treneris buvo penkiolika metų jaunesnis už Burką, raumeningesnis ir puikios fizinės formos, netikėtai užpuolęs Burkas įgijo pranašumą. Be to, apimtas aklo troškimo suteikti skausmą, jis nesilaikė jokių taisyklių, troško padaryti taip, kad tam prakeiktam kalės vaikui sopėtų taip, kaip ir jam. Jis jautė malonumą pliekdamas kumščiais kūną, jausdamas trūkinėjančią odą ir minkštuosius audinius. Prieš paleisdamas trenerį, Burkas pavertė jį drebančia, verkšlenančia, maldaujančia mase. Galiausiai trenkė jam į tarpukojį tokia triuškinančia jėga, kad vaikinas suklykė iš skausmo, nuslydo palei sieną ant grindų, susigūžė ir apglėbęs savo sužeistą vyriškumą pravirko. Jo sudaužytas veidas buvo išterliotas gleivėmis, krauju ir ašaromis. Sunkiai alsuodamas Burkas pasilenkė virš kriauklės. Nusiplovęs rankas ir veidą šaltu vandeniu, jis atsitiesė ir pamatė Barbaros atspindį aprasojusiame veidrodyje virš praustuvo. Ji buvo apsivilkusi chalatą, atrodė šiek tiek susigėdusi, bet nė kiek nesusirūpinusi dėl sumušto meilužio. Tai nustebino Burką. Ar jis jai visai nerūpi? Gal ir ne. Gal ji įsitaisė meilužį tik tam, kad atkreiptų jo dėmesį? O gal jis tik mėgina save pamaloninti.

– Ar geriau jautiesi? – sarkastiškai paklausė ji.

– Ne, – sąžiningai atsakė Burkas, šluostydamas veidą rankšluosčiu. – Nelabai.

– Ar ir mane ketini šitaip pamokyti?

Jis atsigręžė nuo kriauklės ir pažvelgė į ją, svarstydamas, kada ji tapo tokia niekinanti ir neprieinama. O gal visada to-

kia buvo? Ar tie nelaimingi, kupini nepasitenkinimo metai pavertė ją pagiežinga moterimi, sukilusia prieš jį? Burkas sunkiai atpažino joje tą nuotaką, su kuria pradėjo vedybinį gyvenimą. Jis visiškai nepažįsta šitos moters ir nenori nieko apie ją žinoti.

– Neketinu tau atsakyti.

– Tu jau susidorojai su manim, Burkai. Tik ne kumščiais.

– Jei tu taip manai...

Aplenkdamas Barbarą Burkas nuėjo į miegamąjį, ištraukė iš palovio lagaminą ir pradėjo kraustyti į jį savo rašomojo stalo stalčius.

– Ką tu darai?

– Argi nematai?

– Tik jau nemanyk, kad užpildysi dokumentus skyryboms remdamasis neištikimybe. Mūsų bėdos prasidėjo daug seniau.

– Prieš tai, kai tu pradėjai daužyti mūsų dušo kabiną su kitais vyrais?

– Taip! – atrėžė ji. – Ir jis ne pirmas.

– Man neįdomu.

Burkas įmetė į lagaminą kelis drabužius iš spintos ir užtrenkė jį.

– Kur eini?

– Neturiu nė menkiausio supratimo.

– Bet aš žinosiu, kur tave rasti?

– Žinoma, – atsakė jis. Jis nė už ką neatskleis savo darbo paslapčių svetimaujančiai žmonai. – O dėl dokumentų skyryboms – rašyk, ką nori, Barbara. Neprieštarausiu jokiems tavo pareikštiems kaltinimams. Gali teigti, kad neaprūpinu tavęs, žiauriai elgiuosi, netgi esu iškrypėlis. Man visiškai tas pats.

Burkas apsidairė, ar nieko nepamiršo, ir liūdnai suvokė, kaip lengvai ir greitai jis susikrovė daiktus. Jie *negyveno* šiuose kambariuose, tik *naudojosi* jais. Jis išeina nepalikdamas nieko asmeniško, susidėjęs tik būtiniausius daiktus, kurie

gali priklausyti bet kam. Jis nepalieka nieko vertingo. Netgi Barbaros.

Burkas netgi nebuvo tikras, kad pastatas vis dar ten. Bet rado jį, užsislėpusį tarp panašių namų, atkakliai atsispyrusį rajono plėtrai.

Turizmo plėtra sparčiai griovė Naujojo Orleano unikalumą, nors būtent šis bruožas ir traukė turistus, – sveika logika nesuvokiamas paradoksas.

Burkas būtų nusiminęs, jei šis pastatas būtų buvęs nugriautas, nes nepaisant senėjimo požymių namas turėjo savitą charakterį. Jis oriai nešė savo amžių kaip kilminga našlė, kuri įsikibusi laikosi dešimtmečių madų. Trečiojo aukšto balkone trūko gabalo geležinių balkono grotelių. Priekinis plytų takas buvo išdaužytas, iš plyšių betone styrojo žolės, bet abiejose vartų pusėse išdidžiai stovėjo vazonai su našlaitėmis. Burko pastumti vartai sucypė.

Pastato valdytojas gyveno už pirmų durų kairėje. Burkas paskambino. Atidaręs duris vyras buvo ne tas šeimininkas, kurį Burkas prisiminė, bet dabartinį ir senąjį buvo galima sukeisti vietomis. Oras bute už pagyvenusio vyro nugaros buvo troškus, įšilęs gal iki trisdešimties laipsnių, dvokė katės išmatomis. Viena ranka glausdamas didelę rainą katę, vyras smalsiai žvelgė į Burką padūmavusiomis amžino alkoholiko akimis.

– Ar turit laisvą kambarį?

Norint išsinuomoti butą čia, reikėjo tik sumokėti šimtą dolerių už pirmą savaitę.

– Į kainą įeina rankšluosčių keitimas kas trečią dieną, – pasakė šeimininkas, nuvedęs Burką parodyti kampinio buto trečiame aukšte.

Čia buvo tik vienas kambarys: apšiurusi užuolaida skyrė tualetą ir vonią, stovėjo dvigulė įdubusi lova. Virtuvę suda-

rė kriauklė, siaura lentyna, šaldytuvas, vos didesnis už pašto dėžutę, ir dviejų vietų elektrinė viryklė, šeimininko teigimu, veikianti.

– Aš čia nedaug gaminsiu, – pasakė Burkas, paimdamas raktą.

Prie sienos pritvirtintas nespalvotas televizorius buvo vienintelis naujas daiktas, atsiradęs nuo tų laikų, kai Burkas nuomojosi butą prieš dvidešimt metų. Atvykęs iš gimtojo Šreveporto, jis pradėjo dirbti Naujojo Orleano policijos departamente. Tada jis apsistojo šiame name, kol susiras tinkamesnį būstą, ir pragyveno pusantrų metų.

Jo prisiminimai buvo migloti. Jis nedaug laiko praleisdavo bute, nes beveik visas dienas sėdėdavo policijos nuovadoje. Mokėsi iš veteranų, savanoriškai pasilikdavo po darbo, tvarkydavo dokumentus – pareiga, kelianti siaubą viso pasaulio policininkams. Tada jis buvo jaunas karžygys, įsipareigojęs išvaduoti pasaulį nuo nusikaltėlių ir nusikaltimų. Šį vakarą, netekęs dalies idealų, Burkas Beizilas prisileido vandens į senovinę vonią ir įlipo į ją, pasiėmęs *Jack Daniel's* viskio. Jis gėrė tiesiai iš butelio ir abejingai stebėjo, kaip nykščio dydžio tarakonas keliauja vandens dėmėmis išmargintu tapetu.

Kai vyras užtinka savo žmoną, besidulkinančią su kitu vyru, pirmas darbas po to, kai sumuša meilužį ir nusiperka butelį viskio, kurį tikisi išgerti, yra įtikinti save, kad jo daiktas vis dar stovi. Taigi Burkas laisva ranka sužadino erekciją ir užsimerkęs pamėgino pakeisti vaizdą, kur Barbara dulkinasi su futbolo treneriu, fantazija, kuri išlaikytų erekciją pakankamai ilgai, kad spėtų ja pasimėgauti ir pasiektų savigarbą grąžinančią kulminaciją. Akimirksniu prieš akis iškilo ji – prostitutė Diuvalio pavėsinėje.

Burkas ištrynė iš galvos visas blogas mintis ir sutelkė dėmesį į moterį aptempta juoda suknele. Jos plaukai buvo tamsūs, žėrintys kaip varno sparnas, mėnesiena bučiavo jos krūtis.

Moters veidas buvo neryškus. Mintimis Burkas pamėgino jį priartinti. Moteris pažvelgė į jį drėgnomis akimis, ištarė jo vardą, glostė jį švelnia ranka, glamonėjo dar švelnesne burna. Jos liežuvis...

Burkas išsiliejo, keikdamasis pro sukąstus dantis.

Jis jautėsi silpnas, apsvaigęs, šiek tiek sutrikęs, bet tai galėjo būti tiek dėl karšto vandens ir viskio, tiek dėl seksualinės iškrovos. Jis nusiramino įsitikinęs, kad vyriškumas funkcionuoja. Tačiau emociškai jautėsi tik šiek tiek gerėliau.

Pasiryžęs visiškai atsipalaiduoti ir pasigerti, Burkas išlipo iš vonios, įsisupo į vieną iš dviejų plonų rankšluosčių, atsisėdo ant lovos krašto ir ėmė galvoti apie ateitį.

Tikriausiai reikės susitikti su skyrybų advokatu, įšaldyti banko sąskaitas, atšaukti kredito korteles, viską, ką žmonės daro norėdami apsisaugoti, kai santuoka virsta statistika. Tačiau jam trūko pinigų pradėti tuos teisinius reikalus. Tegul viskuo rūpinasi Barbara, tegul ima viską, ką nori iš jų bendro gyvenimo griuvėsių. Jis išsinešė viską, ko jam reikia – kelias drabužių pamainas, policininko ženklą, devynių milimetrų kalibro pistoletą. Burkas ištiesė ranką per drabužių krūvą, paėmė pistoletą ir pasvėrė rankoje. Iš šio ginklo jis iššovė kulką, atėmusią gyvybę Kevinui Stiuartui.

Burko asmeninis gyvenimas virto mėšlu. Karjera taip pat. Jis jau nebepuoselėja iliuzijų apie garbę ir pareigą. Tik kvailiai tiki tokiomis nesąmonėmis. Šie standartai jau paseno ir netinka šiuolaikinei visuomenei. Įstojęs į policijos akademiją, jis įsivaizdavo esąs riteris, bet Apskritasis stalas nugrimzdo į istoriją jam dar nepradėjus kovoti.

Burkas Beizilas buvo atstumtasis, kovos su narkotikais skyriaus gėda, nušovęs savo bendradarbį, paskui reikalavęs teisingumo, kai daugiau niekam tai nerūpėjo. Veinas Bardas vėl gali nevaržomas žudyti, ir jis jau tai padarė. Diuvalis užsidaro savo dramblio kaulo bokšte su tarnais, turtingais draugais ir brangiomis kekšėmis.

Tuo metu kiti atmeta Burko siūlomą užuojautą, žmona jų namuose dulkinasi su jaunesniu vyru. Burkas vėl pasvėrė delne pistoletą. Jis nebūtų pirmas policininkas, nusivylęs beprasmiu darbu ir paleidęs kulką sau į burną. Kada jo pasigestų? Kas jo ilgėtųsi? Patutas? Makas? Gal. O gal jie slapta netgi džiaugtųsi, kad jis išsprendė jų rūpesčius.

Jį aptiks, kai kūnas pradės dvokti šiame šlykščiame kambaryje, kai šeimininko katė ims draskyti duris. Kas nustebs, kad Burkas nusižudė? Žmonės kalbės, kad jis pats sugriovė savo santuoką. Pasklis paskalos, kad jis užtikęs savo žmoną, puikiai sudėtą moteriškę, duše besismaginančią su kitu vyru. Vargšas nevykėlis. Jie purtys galvas ir šnekės, kad jis taip ir neatsigavo nužudęs Stiuartą. Tada ir prasidėjo visos jo bėdos. Kol Stiuarto našlė plušo, kad turėtų ką padėti ant stalo vaikams, praradę sąžinę advokatai ir nusikaltėliai kėlė prabangius pokylius. Senis Burkas Beizilas to neištvėrė, kaltė jį pribaigė.

Taigi pokšt. Ir viskas.

Jam dingtelėjo, kad jis patiria savigraužos priepuolį. Tačiau kodėl ne? Argi jis negali panagrinėti savęs ir pagailėti. Nensės sprendimas giliai įskaudino Burką, nors jis ir pripažino, kad našlė pasielgė teisingai. Ji abiem rankom kabinosi į gyvenimą. Galiausiai skausmas dėl Kevo mirties praeis. Ji susipažins su kokiu nors vyru ir vėl ištekės. Ji nekaltina Burko dėl to įvykio, bet jo apsilankymai sukelia skausmingiausius prisiminimus.

Burkas norėjo galvoti apie Barbarą kaip apie jį apgaudinėjančią kalę, nenorėjusią netgi pamėginti suprasti pragarą, kuriame jis atsidūrė po partnerio mirties. Bet tai nevisiškai sąžininga. Žinoma, Barbara turi trūkumų, bet Burkas netgi prieš tą lemtingą susišaudymą nebuvo idealus vyras, juo labiau po to. Jų santuoka turėjo jau seniai nutrūkti, kad abu nebūtų nelaimingi.

Jis visą laiką netinkamai renkasi. Išsirinko blogą žmoną, blogą darbą. Dėl ko jis dirbdavo tuos viršvalandžius, dėl ko šitaip stengėsi? Jis nieko nepasiekė.

Nieko.

Na, nevisiškai nieko. Jis nužudė Kevą Stiuartą.

Velnias! Kaip jam trūksta Kevo! Trūksta jo ramios logikos, kvailų anekdotų, neklystančios nuojautos, kas yra gerai ir kas blogai. Jis ilgisi netgi draugo įniršio proveržių. Kevui būtų patikę mirti atliekant pareigą. Tiesą sakant, jis netgi būtų to norėjęs.

Burkas negalėjo pakęsti minties, kad už jo mirtį neatkeršyta. Atsakingi už tai nusikaltėliai išsisuko nenubausti. Teisinė sistema, už kurią Kevas kovojo, nepadarė nieko. Kevinui Stiuartui būtų labai sunku su tuo susitaikyti.

Ir ši mintis lyg šaltas vanduo išblaivė Burką.

Burkas pastatė viskio butelį ant sukrypusios spintelės prie lovos, šalia padėjo pistoletą. Nusivyniojęs rankšluostį nuo liemens, jis išsitiesė ant gumburiuotos lovos ir pakišo rankas po galva. Šitaip jis gulėjo kelias valandas, spoksodamas į lubas ir galvodamas.

Tačiau iš tiesų nebebuvo apie ką galvoti. Jis suvokė, ką turi padaryti. Žinojo, ką turi nužudyti. Ne save.

Kai Burkas galiausiai užsnūdo, miegojo taip, kaip nebuvo miegojęs ištisus mėnesius – giliai ir be sapnų.

9 skyrius

– Išeini iš darbo?

– Išeinu, – atsakė Burkas.

Akimirką Patutas neteko žado.

– Tiesiog taip? Dėl Dievo meilės, kodėl?

– Ne „tiesiog taip", Dagai. Ir tu žinai kodėl.

– Dėl Kevo?

– Pirmiausiai dėl jo. Ir dėl Diuvalio, ir Bardo, ir Sačelo. Ar tęsti?

– Kaip gali šitaip pasielgti? – Patutas pakilo nuo kėdės ir pradėjo vaikštinėti už rašomojo stalo. – Jei palieki mėgstamą darbą dėl jų, jie laimi. Tu jiems labai palengvini reikalus. Leidi valdyti savo gyvenimą.

– Gal taip atrodo, bet tai netiesa. Norėčiau, kad mano priežastys būtų tokios paprastos ir taip aiškiai apibrėžtos.

Patutas liovėsi vaikštinėjęs ir įdėmiai pažvelgė į jį.

– O kas dar?

– Skiriamės su Barbara.

Patutas valandėlę žiūrėjo į grindis, tada apgailestaudamas pažvelgė į Burką.

– Apgailestauju. Ar tai tik bandomasis išsiskyrimas?

– Ne, visam laikui.

– Dievulėliau! Jaučiau, kad jūs turit bėdų, bet nemaniau, kad tai nepataisoma.

– Ir aš nežinojau, – prisipažino Burkas. – Iki vakar. Aš tau neatskleisiu smulkmenų, bet patikėk manim, kad pasiekėm tokį tašką, nuo kurio nebėra kelio atgal. Aš išsikrausčiau iš namų ir liepiau jai rašyti prašymą skyryboms kokia tik nori dingstim. Santuokai galas.

– Labai gaila, – vėl tarė Patutas. Žinoma, jis ne labiau už Burką išgyvena, kad jų nevykusi santuoka žlugo, tik blogai, jog tai įvyko netinkamu laiku.

– Dėl to aš visai gerai jaučiuosi, – patikino Burkas. – Tikrai. Mes jau seniai ėjom ta kryptimi. O dėl viso kito, darbo reikalai taip pat seniai slinko į tą pusę. Aš perdegiau, Dagai. Kai esu tokios psichinės būklės kaip dabar, tau iš manęs jokios naudos.

– Nesąmonė! Tu geriausias skyriaus darbuotojas.

– Ačiū. Bet aš tiesiog elgiuosi teisingai.

– Klausyk, ką tik baigėsi mus nuvylusi byla. Tu nusiminęs dėl santykių su Barbara. Netinkamas laikas nuspręsti dėl darbo. Pasiimk savaitę atostogų...

Burkas ėmė purtyti galvą, dar Patutui nebaigus sakinio.

– Esmė ne čia. Savaitė atostogų – tai lyg pleistras, kai reikia širdies operacijos.

– Tai gal kuriam laikui pereitum į kabinetinį darbą? – pasiūlė Patutas. – Dirbtum patarėju. Tai sumažintų įtampą.

– Atleisk, Dagai, aš tvirtai apsisprendęs.

– Bent jau leisk man sulaikyti tavo atlyginimą. Galėsi grįžti, kada norėsi. Darbas tavęs lauks.

Ši alternatyva viliojo, bet Burkas ją pasvarstė tik kelias sekundes ir užsispyręs papurtė galvą.

– Turėdamas tą virkštelę, galėsiu ja pasinaudoti. Po kelių savaičių atsirasiu toje pačioje vietoje kaip dabar. Ne, Dagai, turiu nutraukti visus saitus.

Patutas grįžo į krėslą prie stalo ir perbraukė ranka per retėjančius plaukus.

– Negaliu tuo patikėti. Aš esu skyriaus galva, bet tu esi jo širdis, Burkai.

Burkas ironiškai nusijuokė.

– Bandai naują taktiką, Dagai? Graudini?

– Tai tiesa.

– Ačiū už komplimentą, bet manęs nepalenksi.

– Gerai, – nekantriai mostelėjo ranka Patutas. – Pamiršk skyrių. O kaip pats? Ar tikrai gerai apgalvojai? Ką ketini veikti?

– Tai ir yra vienas nuostabiausių dalykų, kai meti darbą, Dagai. Aš nežinau.

Tai buvo pirmas kartas, kai Burkas pamelavo savo draugui.

Viešnamis – toks pat įspūdingas pastatas, kaip ir viešoji biblioteka. Jis stovėjo atokiau nuo gatvės, už geležinių virbų tvorelės, apsuptas magnolijų. Namą pastatė turtinga kreolų šeima, auginusi ir importavusi medvilnę, prieš vadinamąjį Šiaurės agresijos karą. Per tą susirėmimą jankiai užgrobė visus šeimos laivus ir sandėlius, sudegino jų plantaciją upės aukštupyje ir užimtame jų miesto name įkurdino sąjungininkų karininkus. Nuo šio paskutinio smūgio šeima taip ir neatsigavo.

Po pilietinio karo namas ėmė griūti, nes niekas nepajėgė jo išlaikyti ir mokėti nuosavybės mokesčių. Devynioliktoamžiaus devintojo dešimtmečio pradžioje vienas šiaurietis verslininkas įsimylėjo namą. Jis įdėjo daug pinigų į remontą, kol sugrąžino buvusią didybę. Viskas buvo gerai, kol jo anūką ir įpėdinį sugavo apgaudinėjant partnerius. Verslininkas prarado ne tik šeimos turtą, bet ir gyvybę įtartiname susišaudyme prie Dvikovų ąžuolų.

Namas stovėjo tuščias iki 1920 metų, kai grupė investuotojų pavertė jį baru, kur viršutinių aukštų kambariuose nele-

galiai vyko daug kitokių dalykų negu elegantiškuose pirmojo aukšto salonuose. Slapta prekyba kūnu klestėjo taip pat gyvai, kaip ir alkoholiu. Viešnamio savininkė greit sukaupė pakankamai pinigų ir išpirko apartamentus. Jai vadovaujant verslas sužydėjo.

Kai madam mirė, verslą paveldėjo jos duktė, o dabartinė valdytoja Rubė Bušero buvo trečios kartos savininkė, perėmusi elegantiškuosius namus septintajame dešimtmetyje. Ši moteris pralenkė verslumu netgi savo energingąją motiną ir senelę.

Rubės Bušero namas buvo įtrauktas į Naujojo Orleano viešbučių ir pramogų centrų katalogą. Vietos teisėtvarka suprato Rubę. Jai buvo leista netrukdomai vadovauti verslui, jei neįsivels į prekybą narkotikais. Tačiau kartais viena kita Rubės mergina rasdavo būdų papildomai užsidirbti, pažadėdama klientui padidintą susijaudinimą ir ilgesnę erekciją pasitelkus narkotikus. Rubei nepatiko, kai policijos reidai sutrikdydavo įprastą darbo ritmą, o dar mažiau žavėjo grėsmė, kad jos įstaigą uždarys visam laikui ar kuris nors klientas numirs uždusęs arba ištiktas širdies smūgio dėl ekstazio. Be to, ji nenorėjo, kad merginos užsiimtų veikla, iš kurios ji negauna procentų. Taigi ji laikė reidus būtina blogybe ir vertino gerus santykius su valdžia.

Burkas lankėsi name du kartus, vykdydamas savo tarnybines pareigas. Nuogi vyrai, spausdami savo trijų dalių dalykinius kostiumus ir roleksus, išmesti iš prabangių lovų, dreba ne mažiau už valkatas įdubusiomis akimis, prašančius išmaldos aplink Džeksono aikštę. Sugavęs kurį nors Rubės klientą naudojantį narkotikus lyčiai pakelti, Burkas nesvyruodamas jį suimdavo, kad ir koks turtingas jis būtų ar kokias pareigas užimtų.

Atvėręs duris tvarkdarys sutiko Burką įtariai susiraukęs.

– Prašau pasakyti panelei Bušero, kad Burkas Beizilas norėtų ją pamatyti.

– Ar jūs ne policininkas?

– Turit ką nors slėpti?

Tvarkdarys užtrenkė duris Burkui prieš nosį ir paliko jį stovėti ant slenksčio penkias minutes.

– Ji jus priims, – grįžęs pasakė jis, visai tuo nesidžiaugdamas.

Durininkas nuvedė Burką į kabinetą, kuris galėjo priklausyti bet kuriam daug dirbančiam vadovui, siekiančiam absoliučios valdžios ir nieko nepaliekančiam kitiems. Kabinete stovėjo laidinis telefonas, du fakso aparatai, kompiuteris. Prostitucija tapo modernizuota.

Sėdinti už stalo moteris mostelėjo Burkui sėstis.

– Leitenante Beizilai, koks netikėtas malonumas matyti jus čia.

– Ačiū, kad sutikote priimti mane iš anksto nesusitarusį.

Ji pasiūlė jam ko nors išgerti, jis atsisakė. Atleidusi durininką, ji pasakė:

– Tikiuosi, kad jūs atėjote atidaryti kredito linijos. Mano mergaitės būtų labai sujaudintos. Jūsų išvaizda, ypač tie patrauklūs ūsai, neliko nepastebėti, kai pradžiugindavote mus savo apsilankymu, netgi jei tuo metu vykdydavote nemalonias pareigas.

Rubė buvo miniatiūrinė moteris, vos metro penkiasdešimt, platininiais ir, pasak žmonių, natūraliais plaukais. Atrodė, kad jos oda niekada nematė saulės šviesos, nes buvo balta ir lygi kaip gardenijos žiedas. Sklido gandai, kad moteris be narkozės ištvėrė veido plastinę operaciją, nes norėjo stebėti chirurgo darbą ir įsitikinti, kad jis viską atlieka pagal jos tikslius nurodymus. Tačiau ši istorija buvo per daug fantastiška, kad ja patikėtum. Netgi jei ji apie Rubę, apie kurią sklido daug apkalbų. Tačiau Burkas vis tiek buvo pritrenktas.

Nuo tos akimirkos, kai Burkas įėjo į kabinetą, Rubės levandų spalvos akys nenukrypo nuo jo. Pagal amžių ji galėjo būti jo motina ir jis žinojo, kad ji daug metų tobulino flirto taktiką, bet pajuto raustąs nuo jos komplimento.

– Bijau, kad man per brangios jūsų paslaugos.

– Mes darome nuolaidas kitiems miesto pareigūnams. – Rubė susidomėjusi žvelgė į jį, žaisdama perlų vėriniu aplink kaklą. – Man būtų malonu aptarti su jumis kai kuriuos nuolaidų pasiūlymus.

Burkas nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Gaila, bet ne. Tačiau ačiū už pasiūlymą.

Ji apgailestaudama patempė lūpą.

– Mergaitės nusivils. Ir aš. – Rubė sunėrė rankas ant rašomojo stalo ir paklausė Burko, kodėl jis atėjęs.

– Dėl Pinkio Diuvalio.

Jos išraiška pasikeitė taip nežymiai, kad tik žmogus, turintis Burko patirtį įžvelgti žmonių reakcijas, įstengė tai pastebėti.

– Kuo čia jis dėtas?

– Jūs buvot partneriai viename klube Lotynų kvartale, kol prieš porą metų išsiskyrėt.

– Teisingai.

– Kas atsitiko?

– Neprotokoluojama?

– Žinoma, ne.

– Pinkis norėjo, kad viena iš mano merginų ateitų šokti į klubą. Ji nesusidomėjo tuo pasiūlymu ir mandagiai atsisakė. Greit mus aplankė Veinas Bardas ir pareikalavo tos merginos. Praleidusi su juo valandą, ji nebepajėgė paeiti, ką jau kalbėti apie šokius.

– Diuvalis pasiuntė Bardą ją pamokyti.

Kai Rubė pritarė, vos linktelėdama galvą, Burkas paklausė, ar jis galėtų pasikalbėti su mergina.

– Bijau, kad ne, leitenante. Praėjus dviem dienoms po susitikimo su Bardu ji persipjovė riešus. Vargšelė netikėjo, kad jos veidas kada nors bus toks pat. Tiesą sakant, tuo netikėjo nė vienas gydytojas, kurį mes aplankėme. Ji buvo labai graži mergina. Ponas Bardas sugadino ją ne tik šiai profesijai, bet ir visoms kitoms, kur reikia bendrauti su žmonėmis.

– Nemanau, kad pranešėt policijai?

– Prostitutę sumuša viešnamyje? – kimiai nusijuokė Rubė. – Manote, kad pareigūnai būtų užjautę? Negalėčiau įrodyti, kad pasikėsinta čia, kad tai padarė Bardas ar kad jis vykdė Pinkio Diuvalio nurodymus. Be to, tai pakenktų verslui. Aš nereklamuoju mūsų klaidų ir nelaimių. Kiekvieną kartą, kai mergina eina į kambarį su vyru, ji rizikuoja būti nuskriausta. Mes su darbuotojais darom viską, ką galim, kad nieko neatsitiktų. Tačiau tai profesinė rizika.

Burkas palinko į priekį.

– Panele Bušero, ar jūs, kaip buvusi Diuvalio partnerė, ką nors žinote apie jo pagalbinius verslus?

– Manau, kad turite galvoje prekybą narkotikais?

– Žinote apie tai?

– Taip, bet negalėčiau įrodyti daugiau negu jūs. Jis neįtikėtinai įžvalgus. Mes su Pinkiu kalbėdavomės tik apie kartu valdomo klubo reikalus. Jis nesikišo į kitus mano užsiėmimus, o aš – į jo.

– Ar suprantate mano dilemą? – pasakė Burkas. – Neturėdamas įrodymų apygardos prokuroras Litrelas nepajudins Diuvalio, bet nėra jokio šanso, kad Pinkis suklys ir leis mums manevruoti.

– O kuo aš čia dėta?

– Tikėjausi, kad panorėsite bendradarbiauti su Kovos su narkotikais skyriumi. Padėkite mums ir galbūt mes susitarsime.

– Jei padėsiu sugauti Pinkį Diuvalį, jūs kurį laiką nebebrengsite reidų?

– Panašiai.

Rubė, vis dar žaisdama perlais, nemirksėdama žvelgė į Burką.

– Jūs negalite sudaryti jokių sandėrių Kovos su narkotikais skyriaus vardu, nes nebedirbate policijoje.

Jį sugavo ir nėra prasmės neigti. Burkas įkvėpė, atsilošė ir su neslepiama pagarba įsižiūrėjo į Rubę.

– Buvo verta pamėginti. Atleiskit man.

– Pamaniau, labai keista, kai policininkas ateina prieš vidurdienį. Kol jūs laukėte, aš paskambinau į departamentą.

– Šį rytą atidaviau ženkliuką.

– Kodėl?

– Žadu vienas kovoti su tuo šunsnukiu.

Jos akys susiaurėjo.

– Kaip įdomu. Asmeninis kerštas?

– Tikriausiai galima ir taip pavadinti.

– Be abejonės, dėl Stiuarto mirties. Aš sekiau įvykius.

Burkas linktelėjo, bet nepaaiškino.

– Žinojau, kad jūsų partnerystė su Diuvaliu žlugo, ir maniau, kad jūs vis dar pykstate ant jo. Taigi nusprendžiau surizikuoti ir ateiti čia. Jei jį ištiks kokia nors nelaimė, tikiuosi, kad jūs pamiršite mano apsilankymą.

– Galite pasikliauti mano žodžiu, pone Beizilai.

– Ačiū.

– Kuo aš galiu padėti?

– Jūs norite? Netgi po to, kai mėginau jus apgauti?

– Tarkim, vertinu visas aistros formas, – nusišypsojo ji.

Burkas taip pat šyptelėjo ir energingai išsitiesė.

– Kur Diuvalis laiko savo užrašus? Ne teisinės praktikos. Asmeninius.

– Čia! – atsakė ji, patapšnodama per smilkinį. – Nėra jokių užrašų, kuriuos norite rasti. Nei popieriuje, nei kompiuterio diskuose.

– Esate tuo tikra?

– Visiškai. Jūs imatės sunkaus uždavinio. Po to atsitikimo su mano mergina aš mėginau sugalvoti, kaip atkeršyti Pinkiui. Šantažuoti? Įrodyti grobstymą? Netgi svarsčiau nužudyti jį, – ji melodingai nusijuokė. – Manau, kad aš taip pat patikiu paslaptis jums, pone Beizilai.

– Pažadu jums, kad niekam nepasakosiu šio pokalbio.

Jos šypsena pamažu išnyko.

– Aš taip ir neatkeršijau. Permąsčiau tuziną planų, bet visų atsisakiau, nes jie darė mane per daug pažeidžiamą.

– Matot, esmė ta, kad aš neturiu ko prarasti, – prisipažino Burkas. – Visiškai nieko.

Rubė įdėmiai pažvelgė jam į akis ir tyliai pasakė:

– Jūs dar nustebinsit save.

– Nemanau.

– Tikiuosi, kad klystate, – patylėjusi ji atsistojo ir perėjo kambarį, kur buvo sustatytos stiklinės ir gėrimai. – Jūs pasiryžęs keršyti?

– Bet kokia kaina.

– Gali kainuoti brangiau, negu manote. Nuo šiol daugiau niekuo nepasitikėkite.

– Nė jumis?

Jis norėjo paerzinti, bet Rubė atsakė rimtai:

– Nė manimi. Visi buvę Pinkio klientai yra jam skolingi. Kai jie neišgali sumokėti, jis leidžia jiems atidirbti. Kadangi jis turi reikalų su visokio plauko nusikaltėliais, nė negaliu išreikšti žodžiais, koks pavojingas jis gali būti.

– Aš žinau apie pavojų.

Praėjusią naktį Burkas nusprendė, kad jis viską pastatys ant kortos. Nesvarbu, liks gyvas ar mirs, jei tik pasiims su savimi Diuvalį ir Bardą. Tačiau jis būtų kvailys, jei neklausytų madam patarimo.

Rubė įpylė dvi taures burbono ir pasiūlė vieną Burkui. Jis priėmė gėrimą ir padėkojo, nors anksčiau buvo atsisakęs. Ji mąsliai siurbčiojo savo gėrimą ir pakėlusi stiklinaitę prie lūpų pastukseno nagu į krištolą.

– Pone Beizilai, gali būti vienas būdas pasiekti Diuvalį. Jo Achilo kulnas yra Remi.

Beizilas nurijo savo gėrimą, viskis nudegino gerklę, netgi akis. Jis užsikosėjo.

– Kas tas *Remi*?

10 skyrius

– Remi, manau, neturėčiau tau priminti, kad tai trečias įvykis per semestrą.

– Ne, seserie Beatriče. Aš per daug gerai žinau apie savo sesers prasižengimus, – Remi rankomis išlygino sijoną – nuo akademijos laikų išlikęs mechaniškas gestas, rodantis, kad ji sutrikusi. – Sutinku, kad Flaros elgesys nepriimtinas.

– Mes atsakome ne tik už savo mergaičių auklėjimą, – tęsė vienuolė, – bet ir už jų dvasinę harmoniją bei emocinį stabilumą. Čia, „Palaimintoje širdyje“, mes labai atsakingai vadovaujame savo moksleivėms visose jų gyvenimo srityse.

– Dėl to aukšto lygio Flara ir mokosi čia.

– Tačiau ji linkusi laužyti taisykles, kurios nustatytos jos saugumui ir siekiant palaikyti drausmę. Jei kas nors panašaus atsitiks dar kartą, būsime priversti ją išmesti.

– Suprantu, – pasakė Remi, pati jausdamasi pagrįstai išbarta.

Nors ji prieš dvylika metų baigė „Palaimintosios širdies“ akademiją, gerai prisiminė kelias pamokas, kurias gavo už nepaklusnumą ar blogą mokymąsi. Nors internato administracijos vienuolės linkėjo tik gero, sugebėdavo taip išpūsti mažą nusižengimą, kad jis imdavo atrodyti mirtina nuodėme.

– Ar galiu dabar pasikalbėti su seserimi akis į akį?

Sesuo Beatričė atsistojo.

– Žinoma. Galite penkiolika minučių pabūti mano kabinete. Prašau, perduokite linkėjimų ponui Diuvaliui ir padėkokite jam už paskutinę auką. Jo dosnumas beribis. Telaimina jį Dievas.

– Aš jam pasakysiu.

Praeidama sesuo Beatričė palietė Remi ranką.

– Kaip laikaisi, Remi?

– Labai gerai.

– Laiminga?

– Žinoma.

Prieš tapdama mokyklos direktore, vienuolė dėstė Remi anglų literatūrą. Kai reikėdavo, ji sugebėjo elgtis griežtai, bet kartais būdavo ir tokia pat maloni. Jos gyvenimas ir karjera buvo skirti švietimui, bet ji taip pat sėkmingai galėjo dirbti psichologe. Arba detektyve.

Direktorė su gilia įžvalga pažvelgė Remi į akis.

– Aš dažnai prisimenu tave, Remi. O prisiminusi meldžiuosi už tave.

– Ačiū, seserie.

– Kartais aš svarstau... – vienuolė nutraukė mintį ir pasakė: – Aš myliu visas tas jaunas paneles, kurias Dievas patiki mano globai. Bet aš žmogus. Kartais viena ar kita ypatingai sujaudina mano širdį. Tu nenustebsi sužinojusi, kad buvai viena iš jų, Remi. Abejoju, ar slėpiau savo simpatijas nuo kitų, ypač nuo tavęs.

– Taip, aš jaučiau jūsų meilę. Esu vis dar dėkinga už tą dėmesį, kurį man skyrėt, kai labiausiai reikėjo.

– Aš labai troškau, kad tu būtum laiminga. Būtų labai skaudu, jei tavo gyvenimas susiklostė ne taip, kaip tikėjausi.

– Jei aš šiandien atrodau liūdna, tai tik dėl to, kad nusiminiau dėl pastarojo Flaros nusižengimo.

Sesuo Beatričė dar kiek patyrinėjo jos veidą, paglostė ranką ir paleido.

– Nesijaudink taip dėl Flaros. Tavo sesuo – miela mergaitė. Tik labiau užsispyrusi ir impulsyvesnė už tave.

– O gal drąsesnė.

– Gal, – nusijuokė vienuolė.– Tu patekai pas mus daug vėliau negu ji. Buvai mačiusi daugiau pasaulio.

– Tai, ką aš mačiau, nelabai viliojo.

Sesuo Beatričė užjaučiamai nusišypsojo.

– Žinoma, Flara laiko tą mūsų uždarumą prakeiksmu, o ne palaima. Jos bėda ne nepaklusnumas, o smalsumas. Ji jaučiasi įkalinta. – Padvejojusi vienuolė pridūrė: – Kad ir kaip būtų liūdna ją prarasti, tu turėtum pasvarstyti, gal reikėtų perkelti ją į kitą mokyklą, kur ji galės bendrauti su kitais jaunuoliais ir geriau suvoks pasaulį.

– Aš apie tai pagalvosiu.

Sesuo Beatričė išėjo lėtai, grakščiai, tyliai, buvo girdėti tik abito šnarėjimas ir rožinio karoliukų skimbčiojimas. Priešingai, Flara įsiveržė kaip viesulas ir triukšmingai trinktelėjo duris. Niūria išraiška ji dribtelėjo ant kėdės prieš Remi ir nutvieskė ją ugningu žvilgsniu.

– Na? Tikiuosi, kad mane išmetė.

– Ne, tau nepasisekė.

Flaros pyktis truko tik kelias sekundes, paskui drąsa išseko, akys paplūdo ašaromis.

– Remi, aš nebegaliu čia ištverti.

– Ar todėl jūs su trimis draugėmis paspruko?

– Mes nuėjom netoli.

Policininkas pamatė mergaites, nusprendė, kad jos per jaunos vaikščioti po vidurnakčio mieste, įsodino į patrulinį automobilį ir parvežė į mokyklą.

– Kur jūs ėjot? – paklausė Remi.

– Į Prancūzų kvartalą.

– Tokią nakties valandą? Ar nesupranti, kaip kvaila šitaip elgtis, Flara? Kvartale nesaugu.

– Aš nežinau. Niekada ten nebuvau.

– Mes su Pinkiu nuolat vežamės tave ten. Tu valgei geriausiuose restoranuose, apsipirkinėjai prabangiausiose parduotuvėse.

– Su tavim ir Pinkiu. Tai džiaugsmas. Tai ne tas pats, kaip eiti su draugėmis.

Remi nusprendė, kad sesuo kalba logiškai, ir jos intonacija sušvelnėjo.

– Ne, žinoma, ne tas pats.

Pastebėjusi, kad sesers elgesys pasikeitė, Flara pažvelgė į ją.

– Ar tu buvai pabėgusi?

– Kartą, – liūdnai šypsodamasi prisipažino Remi. – Mes buvome dviese. Bet mūsų nepagavo. Grįžome, kol mūsų nespėjo pasigesti.

– Jei šiandien būtum prisipažinusi seseriai Betei, tikriausiai ji būtų liepusi tau atlikti atgailą.

– Tikriausiai, – nusijuokė Remi. – Tiesą sakant, labiau bijojau, kad nesužinotų Pinkis, o ne ji.

– Kiek tau buvo metų?

– Septyniolika. Maždaug.

– Tu ištekėjai septyniolikos.

– Hm. Kitą dieną po mokyklos baigimo.

– Tau taip pasisekė, – sumurmėjo Flara, nuleidusi smakrą ant krūtinės.– Priversti vyrą taip beprotiškai įsimylėti, kad jis nebegalėtų laukti nė dienos. Visos mano draugės mano, kad tai labiausiai pašėlusi romantiška istorija, kokią jos girdėjo – kaip jis tapo tavo globėju, mokėjo už mokslą, o vėliau iš karto vedė.

Tuo metu Remi taip pat manė, kad tai romantiška.

Pinkis išniro kaip riteris spindinčiais šarvais ir išgelbėjo ją ir Flarą nuo gyvenimo skurde bei paskirtos lemties. Atrodo, kad tai buvo prieš ištisą gyvenimą. Tiksliau pasakius, prieš jos gyvenimą.

– Kada nors kas nors beprotiškai įsimylės tave, – užtikrino Remi.

Flara buvo gražesnioji sesuo. Jos judrios akys buvo žalios, pavasarinių ūglių spalvos, plaukai tamsūs ir tankūs kaip Remi, bet natūralios Flaros garbanos buvo nepaklusnios ir

pasipūtusios. Kadangi seserys turėjo skirtingus tėvus ir nepažinojo nei jų, nei jokių motinos giminaičių, galėjo tik spėlioti, kurie genai lėmė šias garbanas.

Jaunosios Flaros figūra buvo liauna, liekna, sportiška, bet kur reikia apvali. Mokyklinė uniforma nevisiškai paslėpė ją vilkinčią moterį. Todėl Remi net suvirpėjo pagalvojusi apie savo jaunąją seserį, vėlai vakare vaikščiojančią *Vieux Carrè* gatvėmis. Čia ji galėjo tapti grobiu įkaušusiems turistams, girtiems brolijų nariams ir nesuskaičiuojamai daugybei nešvankių minčių apimtų ištvirkėlių.

– Kas gali mane įsimylėti, kai aš uždaryta čia? – suaimanavo Flara, grąžindama Remi į pokalbį.

– Liko tik pusantrų metų, tu baigsi mokyklą, įstosi į universitetą, susirasi naujų draugų.

– Remi... – Flara nuslydo nuo kėdės ir atsiklaupė prieš seserį. – Mano dvasia čia miršta. Kiek prisimenu, aš visada gyvenu tarp šių sienų. Aš noriu atrasti naujas vietas, susitikti naujų, įdomių žmonių. Noriu susipažinti su vyrais. Aš dar nė karto nesibučiavau.

– Sakei, kad vaikinas, su kuriuo ėjai į Kalėdų šokius, tave pabučiavo.

– Šitas?– Flara susiraukė iš pasibjaurėjimo. – Tas nesiskaito. Sugriebė mane ir prikišo savo lūpas prie manųjų, kai vienuolės nežiūrėjo. Buvo šlykštu! Jis prakaitavo ir nervinosi. Aš visai nesusijaudinau, tik įsiutau.

Mergina prislinko arčiau ir ėmė atkakliai kuždėti:

– Aš kalbu apie kitokį bučinį. Noriu eiti į tikrą pasimatymą, kur vienuolės nestebėtų kiekvieno mano žvilgsnio. Noriu...

– Romantikos.

– Na, ir kas čia blogo? – Flara suėmė Remi rankas ir suspaudė. – Prašau, prašau, prašau, leisk man gyventi su tavim ir Pinkiu, lankyti paprastą mokyklą. Nors paskutinėje klasėje.

Flara veržėsi patirti tikrą gyvenimą. Ji domėjosi vyrais, nes jos žinios apie juos ribojosi Pinkiu, kuris elgėsi su ja kaip

tėvas ar bent jau mylintis dėdė. Flaros, kaip ir visų jos amžiaus merginų, hormonai siautėjo. Tą verdantį fiziologinį puodą dar pasūdė natūralus merginos gyvenimo troškimas, gyva vaizduotė, jausmingumas ir smalsumas.

Remi galėjo suprasti sesers nerimą, bet nepajėgė jo įsivaizduoti. Kai ją priėmė į akademiją, ji buvo paauglė, bet jai neatrodė, kad čia kalėjimas. Tai buvo prieglobstis – švarus, ramus, saugus uostas. Už gebenėmis apaugusių sienų ji mėgavosi saugumo ir ramybės jausmu, kurio anksčiau neįsivaizdavo: ją supa bažnytinių giesmių muzika, o ne ištisą parą plyšaujantis radijas, į celę, kurioje ji miega, nelenda jokie baisūs tipai, nereikia slėptis nuo gašlių žvilgsnių, apsvaigusių narkomanų įtūžio proveržių, keiksmažodžių, pašėlusio poravimosi ant nepaklotų lovų ar bet kokio paviršiaus, nenaudojamo kitam tikslui. Neliko badą ir verkiančio kūdikio, kuriuo ji viena rūpinosi.

Remi meiliai timptelėjo sesers garbaną. Jos širdis sprogo iš meilės tam sergančiam verkiančiam kūdikėliui, kuris visiškai priklausė nuo jos. Ji maitino, prižiūrėjo, mylėjo ir saugojo mažylę, nors pati buvo dar vaikas. Nepaisant pirmaisiais metais patirto skurdo, Flara užaugo neįtikėtinai protinga, graži mergina. Remi saugojo ją, kai ji buvo kūdikis, ir saugos iki paskutinio atodūsio.

– Aš pasikalbėsiu su Pinkiu apie tai.

– Pažadi?

– Aš pažadu, kad pasikalbėsiu, – pabrėžė Remi. – Bet nepažadu, kad mūsų sprendimas bus toks, kokio tu nori.

– Pinkis neprieštaraus, kad aš gyvenčiau su jumis, ar ne?

– Jo mylima svainė? – ironiškai nusijuokė Remi.

Iš tiesų, kai jie apsivedė, Pinkis nenorėjo, kad Flara gyventų su jais. Kol Remi mokėsi „Palaimintosios širdies“ akademijoje, Flara gyveno globėjų namuose. Todėl, pasak jo, būtų žiauru vėl nukirsti vaikui šaknis. Nors vyras aiškino taip, Remi žinojo, kad tikroji priežastis ta, jog jis nenori dalintis Remi laiku, dėmesiu ir ištikimybe su jos seserimi.

Kai Flara turėjo pradėti lankyti mokyklą, Pinkis įtaisė ją į „Palaimintąją širdį“, įtikinęs Remi, kad mergaitė gaus geriausią išsilavinimą gyvendama internate. Remi negalėjo rinktis ir privalėjo sutikti. Permąstydama savo santuoką su Pinkiu Diuvaliu, ji suvokė, kad tai buvo geriausia išeitis jiems visiems.

Gal per tuos metus Pinkis apsigalvojo ir sutiktų, kad Flara gyventų su jais. Remi to nežinojo, nes niekada neklausė. Kita vertus, dabar ji prieštaravo, kad Flara gyventų po vienu stogu su jais. Neduok Dieve, kad jos jausminga ir impulsyvi jaunesnioji sesutė susidurtų su grėsmingais Pinkio darbuotojais, tokiais kaip Bardas.

Negali būti nė kalbos, kad jie paklausytų Flaros prašymo, bet Remi negalėjo to pasakyti seseriai iš karto. Ji taip pat negalėjo pasakyti, dėl kokių priežasčių ji atsisako, ar aptarinėti dalykus, kurių sesuo nesupras.

Dar ji negalėjo papasakoti Flarai apie Galvestoną.

Remi kiek patylėjo ir pasakė:

– Viskas priklausys nuo to, kaip tu elgsies likusią semestro dalį. Tai ar būsi klusni?

Šešiolikmetė tą suprato kaip aiškų „galbūt“. Ji pašoko ir apsuko grakštų piruetą.

– Prisiekiu savo skaistybe.

– Flara!

– Nebijok. Tai ir viskas, kas vyksta su mano skaistybe. O kaip dėl Užgavėnių?

– O kas turėtų būti?

– Pernai sakei, kad galbūt aš šiemet galėsiu dalyvauti jūsų puotoje.

– Teisingai! Aš sakiau „galbūt“.

– Remi!

– Aš pasikalbėsiu su Pinkiu, Flara. Tu dabar negali reikalauti nuolaidų.

– Bet tu jo paklausi? – nepasidavė mergina.

– Paklausiu.

Flara sugriebė Remi rankas ir apkabino seserį.

– Ačiū, sese! Aš tave myliu.

Remi tvirtai priglaudė ją ir sukuždėjo:

– Ir aš tave myliu.

Kai jos atsitraukė, Flaros veidas apniuko.

– Kaip tu manai, ką *ji* galvotų apie mane? Apie mus?

Flara, aišku, kalbėjo apie jų motiną.

– Kas žino, aš apie ją visai negalvoju, – pamelavo Remi.

– Aš taip pat negalvoju.

Ir Flara melavo. Žinoma, jos prisimindavo moterį, kuri be jokio gailesčio jų atsisakė. Žinoma, jei ji to nebūtų padariusi, Flara būtų numirusi prieš antrąjį gimtadienį. O Remi taip pat gerai žino, kuo ji būtų tapusi.

– Turiu eiti, – pasakė ji ir pasuko durų link. – Pinkis greit grįš namo.

– Ar jis kiekvieną naktį mylisi su tavim?

– Ne tavo reikalas!

– Mes, na, aš su draugėm, manom, kad mylisi. Jūs būnat visiškai nuogi ir neužgesinat šviesos. Ar taip?

– Užuot svarsčiusios mano seksualinį gyvenimą, galėtumėt mokytis geometrijos.

– Remi, ar tu gerai jautiesi?

Flara dažnai kosminiu greičiu pakeisdavo temą. Šįkart ji netikėtai užklupo Remi.

– Ar aš gerai jaučiuosi? Žinoma. Kodėl klausi?

– Pastaruosius kelis kartus, kai lankei mane, atrodai nekaip. Na, tokia pavargusi.

– Aš šiek tiek pavargusi. Užvakar pas mus buvo pobūvis. Vėlai nuėjau gulti. – „Nes šveičiau Bardo prisilietimus“, – pridūrė ji sau.

– Jei sergi, nemeluok man.

– Aš nesergu.

Flaros akys nušvito ir ji sukuždėjo:

– Ar tu nesilauki?

– Ne, nesilaukiu.

– Prakeikimas! Aš jau pagalvojau: o gal, – Flara prikando lūpą. – Tu nesergi vėžiu ar kuo nors baisiau? Ne, Remi?

– Ne! Žinoma ne, Flara. Prisiekiu, man nieko blogo.

– Bet jei tau kas nors atsitiktų, tu man pasakytum?

– Taip, pasakyčiau.

– Nes aš ne vaikas.

– Žinau.

– Nes jei aš tavęs netekčiau... – sesuo nurijo gumulą gerklėje. – Aš to neištverčiau, Remi.

– Tu manęs neprarasi, – švelniai, bet tvirtai pareiškė Remi. – Pažadu, aš visada būsiu šalia. Jei atsitiktų kas nors bloga, aš tau pasakyčiau. Bet dabar nieko nėra, todėl nesirūpink. Susitarėm?

Flara atsiduso ir vėl akinamai nusišypsojo.

– Gerai, pasimatysim penktadienį vakare.

– Ne, bijau, kad nesivešim tavęs vakarieniauti, kaip žadėjom.

– Kodėl?

Remi pažvelgė į nusiminusią seserį nuo sesers Beatričės kabineto slenksčio.

– Todėl, kad tavo praėjusios nakties nuotykis panaikino šią privilegiją.

11 skyrius

– Kalės vaikas! – apstulbęs tyliai nusikeikė Burkas.

Ponia Pinki Diuval – tai ta moteris, kurią jis matė pavėsinėje. Sėdėdamas už savo automobilio vairo, jis stebėjo, kaip ji įėjo į prestižinę mergaičių mokyklą. Jis nebūtų suklydęs nė už pusės kvartalo.

Šiek tiek daugiau kaip prieš valandą jis paklausė Rubės Bušero:

– Kas tas Remi?

– Ne *tas*, o *ta* Remi. Tai Pinkio žmona.

Burkas apstulbo, kad Diuvalis vedęs. Jis nebuvo girdėjęs apie advokato žmoną. Vedybinio gyvenimo palaima jo mintyse netiko šiam rėksmingam advokatui.

Vos išėjęs iš viešnamio, Burkas nuvažiavo į Diuvalio rajoną ir kelis kartus pravažiavo pro namą. Jis nesitikėjo ką nors pamatyti, bet jam pasisekė. Kol apsisukinėjo gatvėje, iš už namo išriedėjo limuzinas ir prašliaužė pro jį. Kadangi buvo darbo laikas, Burkas manė, kad Diuvalis arba teisme, arba savo biure mieste. Ar limuzine namų ponia?

Jis nusekė automobilį iki „Palaimintosios širdies“ akademijos ir paniekinamai stebėjo, kaip pažįstama moteris vairuotojo padedama išlipo iš mašinos. Vairuotojas ir asmens sargybinis, pamanė Burkas. Kai ponia Diuval įėjo į vidų, vy-

ras atsistojo prie vartų. Burko nenustebino tokia apsauga. Rubė Bušero sakė jam, kad Diuvalis akylai stebi žmoną.

– Nežinojot, kad jis vedęs? – nudžiugo madam, mėgaudamasi jo nuostaba – Nekeista, kad Pinkis laiko ją užrakintą.

– Kodėl? Kuo ji bloga?

– Niekuo, – tyliai nusijuokė ji. – Aš ją dažnai matau. Ji pakankamai graži. Kaip ir jos motina, kol nepradėjo ristis žemyn.

Burkas godžiai klausėsi, kol Rubė pasakojo apie Remi motiną Endželę:

– Ji šoko egzotiškus šokius viename iš Pinkio naktinių klubų. Tai buvo daugiau kaip prieš dvidešimt metų. Endželė Lambet buvo talentinga, galėjo daug pasiekti, bet pastojo ir turėjo nutraukti pasirodymus gana ilgam laikui, kol pagimdė. Grįžusi į darbą, ji buvo tapusi ne tik motina, bet ir narkomane. Manau, vartojo heroiną. Jos pasirodymai suprastėjo, narkotikai sugadino išvaizdą. Taigi ją perkėlė į klubą, kur klientai nebuvo tokie kritiški. Pigus naktinis klubas. Jūs žinot tą vietą.

– O kaip duktė?

– Sulaukusi tinkamo amžiaus, ji tapo Pinkio žmona. O iki tol aš labai nedaug žinau apie paslaptingąją Remi. Niekas nieko nežino.

– O kaip gyveno Endželė?

– Blogai. Galiausiai ją perkėlė iš šokėjų į kasininkes. Endželė mirė greit po Pinkio vestuvių su jos dukterim. Manoma, kad perdozavo.

– Manoma?

Rubė Bušero iškalbingai išlenkė antakius.

– Pinkis jau tada buvo gerai žinomas asmuo mieste. Ar jis apkabintų uošvę narkomanę, kuri griebiasi įmantriausių triukų, kad išlaikytų savo įprotį?

– Manot, jis nusikratė Endžele, kad ji jo netrikdytų?

– Arba nereikėtų mokėti už reabilitacijos kliniką. Tikriausiai jis manė, kad neapsimoka investuoti į Endželę. Kad ir kaip būtų, jos mirtis buvo jam siaubingai palanki, tiesa?

Burko užpakalis jau užtirpo nuo tokio ilgo sėdėjimo automobilyje. Jis nagrinėjo tą istoriją iš visų pusių, trokšdamas iškapstyti informaciją, kuri užpildytų tuščias vietas. Ką ponia Diuval veikia šioje mokykloje? Ar jie turi vaiką?

Jo pilvas urzgė primindamas, kad jis nevalgęs nuo vakar pusryčių. Jis paieškojo automobilyje kokio nors maisto ir pirštinių skyrelyje rado užmirštą *Twinkie* batonėlį.

Kur ji taip ilgai užtruko? Vairuotojas rado kuo nuvyti nuobodulį – kišeniniu peiliuku krapštėsi panages. Brukas matė, kaip jis atsikosėjo ir nusispjovė į krūmą prie vartų. Išsivalęs panages, vyras sukryžiavo rankas ant krūtinės ir atsirėmė į dujinio žibinto stulpą. Burkas nematė jo akių, bet galėjo lažintis, kad jos užmerktos. Drimba snaudė stovėdamas.

Remi Diuval pasirodė po keturiasdešimt septynių minučių nuo to laiko, kai įėjo į mokyklą. Ji nieko nesakė vairuotojui, kol nepasiekė automobilio, tada prieš lipdama į vidų sustojo ir kažką paliepė per petį. Jis nusiėmė kepurę.

„Taip, ponia. Ką tik pasakysit, ponia. Pabučiuoti jums į subinę? Prašom. Pašokti į viršų? Kiek aukštai? Apsiversti kūlio? Apsimesti negyvam? Jūsų noras – man įsakymas“, – paniekinamai murmėjo Burkas, stebėdamas, kaip vairuotojas puola vykdyti jos įsakymus.

Burkas užvedė tojotos variklį ir nepavojingu atstumu nusekė limuziną, kuris išvažiavo iš Sodo rajono, nuriedėjo Kanalo gatve, paskui pasuko į kairę ir Dekaturo gatve įvažiavo į Prancūzų kvartalą.

Vairuotojas pastatė limuziną prieš kitus automobilius, nes visos vietos aikštelėje buvo užimtos. Priekyje buvo Prancūzų turgavietė. Vairuotojas išlipo ir, kaip įprasta, atidarė dureles poniai Diuval.

Burkas įspraudė tojotą į tuščią vietą atokiau, nekreipdamas dėmesio į dryžius, žyminčius sunkvežimių iškrovimo zoną, ir pasiėmė kuprinę nuo užpakalinės sėdynės. Išlipęs iš automobilio, jis vilkėjo ne sportinę striukę, avėjo ne juodus batus, bet laisvą lietpaltį, *Nike* sportbačius, beisbolo kepuraitę ir tamsius akinius.

Susikišęs rankas į lietpalčio kišenes, jis nupėdino gatve, atrodydamas kaip darbininkas, turintis laisvą popietę – be jokio aiškaus tikslo, tik nusipirkti šviežių produktų Prancūzų turguje, paklajoti tarp prekystalių, kur prekeiviai parduoda viską, pradedant vudu lėlėmis ir baigiant piniginėmis iš krokodilo odos.

Jis išsirinko Vidalijos svogūnų krepšelį. Kitoje eilėje Remi Diuval apžiūrinėjo apelsinus. Burkas atsidūrė už trijų metrų nuo jos ir galėjo pirmą kartą pažvelgti į ją iš arčiau.

Nors šiandien nesimatė tarpelio tarp krūtų, ponios dalykinis kostiumėlis galėjo tikti lėlei Barbei. Jos sijonas buvo trumpas, prigludęs, dėmesį kaustė prigludusi liemens linija, aukštakulniai bateliai, spindintys auskarai, deimantas ant bevardžio piršto – durų rankenos dydžio. Ji atrodė lyg mergina iš erotinio žurnalo. Išskyrus plaukus. Jie buvo ne ilgi, išsitaršę, o prigludę ir lygūs. Tačiau kai moteriai pajudinus galvą jie paliesdavo skruostą, norėdavosi juos paglostyti. Kai ji pakėlė apelsiną prie nosies ir pauostė, vyšnių spalvos lūpos prasivėrė šypsenai.

Jei ne tas mažas auksinis kryželis ant kaklo, ji neatrodytų seksualesnė, net jei būtų visiškai nuoga ir ant krūtų išsitatuiravusi „Išdulkink mane“.

Netgi vaisių pardavėjas, dėdamas į maišelį jos išsirinktus apelsinus, atrodė per daug susižavėjęs. Vairuotojas užmokėjo už pirkinį, bet pardavėjas, gausiai dėkodamas, įteikė maišelį moteriai.

Kai ji pasitraukė, vairuotojas nužingsniavo iš paskos, šaudydamas akimis į kairę ir į dešinę. Burkas padėkojo svogūnų

pardavėjui, bet nieko nepirko. Jis perėjo per gatvę, praėjo prekystalį su išdėstytais afrikiečių meno dirbiniais bei drabužiais ir nuėjo prie kavinukės, kur ponia Diuval atsisėdo prie mažo apvalaus staliuko.

Ji atvėrė rudą popierinį maišelį ir ėmė lupti apelsiną. Ilgi jos nagai smigo į vaisių.

Priėjęs prie baro, Burkas užsisakė bananų kokteilį. Stovėdamas jis lietėsi alkūnėmis su asmens sargybiniu. Vyro dilbis buvo storesnis už Burko kaklą. Sargybinis mėsinga ranka sugriebė savo šeimininkės kapučiną ir nunešė jai, paskui grįžo prie baro, pasiėmė savo kavą, tačiau nesėdo už vieno stalo su ponia Diuval, o įsitaisė už gretimo. Ji sėdėjo viena, skiltelė po skiltelės valgė apelsiną ir gurkšnojo kapučiną.

Bananų kokteilis buvo dar bjauresnis, negu Burkas tikėjosi, bet jis gėrė lėtai, apsimesdamas, kad mėgaujasi, ir stebėjo ponios Diuval atspindį veidrodyje už baro.

Ji atkreipė praeivių dėmesį, bet nežiūrėjo nė į vieną ir su niekuo nesikalbėjo. Tokia graži moteris, turinti turtingą vyrą, dvarą, limuziną su vairuotoju, darė tokį kasdienišką dalyką – valgė apelsiną. Ji lėtai kramtė kiekvieną skiltelę ir vis palaukdavo kelias minutes prieš imdamasi kitos.

Burkas svarstė, ar ji ko nors laukia. Gal Diuvalis naudojasi ja kaip pasiuntine savo papildomoje veikloje? Tačiau prie jos niekas nepriėjo, asmens sargybinis neatrodė įsitempęs, jis sėdėjo įsikniaubęs į bulvarinį laikraštį.

Kol Remi Diuval baigė valgyti apelsiną, bananų kokteilis ištirpo į saldžią tyrę, kvepiančią įdegio kremu. Kai ji suvyniojo žieves į popierinę servetėlę ir atsistojo, norėdama įmesti jas į šiukšliadėžę, vairuotojas sulankstė laikraštį ir nuskubėjo padėti.

Jie kartu pradėjo skverbtis ne vietoje pastatyto limuzino link.

– Ei, ponia! – Burkas keikė save, kad pasielgė impulsyviai, bet tuo metu nemąstė.

Ponia Diuval ir sarginis šuo atsigręžė ir pažvelgė į jį. Popierinis maišelis su likusiu apelsinu vis dar stovėjo ant stalo. Burkas pagriebė jį ir nubėgo prie jos.

– Pamiršot šitą.

Vairuotojas sugriebė maišelį.

– Dėkui.

Ignoruodamas jį, Burkas kreipėsi į moterį.

– Nėra už ką.

Jis buvo pakankamai arti, kad užuostų jos brangių kvepalų ir apelsino aromatą. Nors jos plaukai buvo labai tamsūs, akys turėjo šviesiai mėlyną, beveik vaiskų atspalvį. Ji nuvalgė raudoną lūpdažį, bet lūpas nurausvino apelsino rūgštis.

– Ačiū, – padėkojo moteris.

Tada asmens sargybinis atsidūrė tarp jų, uždengdamas šeimininkę nuo Burko. Nors ir norėdamas stebėti ją nueinančią, Burkas nusigręžė ir nužingsniavo priešinga kryptimi. Palaukęs, kol limuzinas išnyko iš akių, jis grįžo į savo automobilį, kur ilgai sėdėjo nejudėdamas ir taip sunkiai alsuodamas, lyg būtų nubėgęs mylią.

– Ir viskas?

Vairuotojas Erolas prakaitavo, veriamas aštraus Pinkio žvilgsnio, kuriuo jis svilindavo, jo nuomone, jam meluojančius klientus.

– Ir viskas, pone Diuvali. Prisiekiu. Nuvežiau ją į mokyklą. Vėliau ji paprašė nuvežti į turgų. Nusipirko porą apelsinų ir išgėrė kavos kavinukėje kitoje gatvės pusėje. Paskui nuvežiau ją į bažnyčią. Ji ten praleido pusvalandį, kaip ir visada. Po to parvežiau namo.

– Daugiau niekur nebuvote?

– Ne, pone.

– Tu ją visą laiką matei?

– Išskyrus tada, kai ji lankėsi mokykloje.

Pinkis ištiesė pirštus ir patapšnojo jais per lūpas, paniekinamai gręždamas žvilgsniu nervingą asmens sargybinį.

– Jei ponia Diuval paprašytų, kad nuvežtum ją kur nors, kur aš neleidau, tu atsisakytum ją vežti, ar ne?

– Žinoma, pone Diuvali.

– Jei ji eitų į kokią nors iš anksto nenumatytą vietą ar susitikimą, apie kurį aš nežinočiau, tu iš karto man praneštum, taip?

– Taip, pone. Aš nesuprantu...

– Nes man labai nepatiktų sužinoti, kad tavo ištikimybė perėjo mano žmonai, Erolai. Ji – graži moteris. Esu tikras, kad tai žinai.

– Jėzau, pone Diuvali, aš jau verčiau...

– Mano žmona sugebėtų apvynioti bet kurį vyrą aplink pirštą, priverstų jį padaryti ką nors tokio, kam aš nepritarčiau.

– Prisiekiu Dievu, pone, – suriko vairuotojas, rydamas seiles. – Ne, pone, to niekada nebus. Tik jau ne aš. Bosas – jūs. Niekas kitas.

Pinkis apdovanojo jį plačia šypsena.

– Gerai. Džiaugiuosi tai girdėdamas, Erolai. Gali eiti.

Sutrikęs ir sugniuždytas Erolas išslinko iš kabineto. Pinkis stebėjo, kaip jis eina, mąstydamas, kad paspaudė sargybinį labiau, nei reikėjo, bet šitaip jo padėties žmogus įkvepia pagarbią baimę jam dirbantiems žmonėms.

Tik pažiūrėkite į Sačelą. Dabar jis svečiuojasi kalėjime ir tikriausiai pasiliks ten dar kurį laiką. Baimė – galingas motyvas, tiesa?

Pinkis su malonumu vienas pasijuokė, kaip greit kapituliavo Sačelas, išgirdęs grėsmę sūnaus futbolo ateičiai.

Tačiau šį vakarą jam nesinorėjo juoktis. Remi kažkas negerai, bet tebūnie jis prakeiktas, jei numano, kas čia vyksta.

Jau kelias savaites šis rūpestis smaigsto jį lyg skaudamas dantis. Remi tapo neįprastai nutolusi. Neįprastai – sąlyginis apibūdinimas, nes kartais ji pasitraukdavo į save ir niekas jos nejaudindavo – nei brangios dovanos, nei erzinimas, nei seksas, nei įkalbinėjimai pralinksmėti. Tokie laikotarpiai būdavo neilgi ir ji visada juos įveikdavo. Išskyrus šį trūkumą, ji buvo tokia tobula, kokia tik gali būti moteris.

Tačiau pastarasis nutolimo laikotarpis užsitęsė ilgiau už kitus. Ir buvo gilesnis. Kai Pinkis žvelgdavo žmonai į akis, jos nieko neatspindėjo. Remi juokėsi retai ir, atrodo, prisiversdama, klausėsi išsiblaškiusi, kai jis kalbėdavosi su ja, ir atsakinėdavo abejingai.

Netgi lovoje atrodė, kad jis negali jos pasiekti, kad ir koks švelnus ar galingas būdavo. Ji niekada jo neatstumdavo, bet, švelniai tariant, jos pastangas buvo galima apibūdinti kaip pasyvias.

Tokie požymiai būdingi moteriai, turinčiai meilės romaną, bet tai neįmanoma. Net jei ji būtų susipažinusi su kitu vyru, nors tai vargiai tikėtina, neįstengtų nuslėpti nuo Pinkio. Jis puikiai žino kiekvieną jos praleistą minutę.

Pinkis abejojo, ar Erolo ištikimybė jam susvyravo. Bet netgi darant prielaidą, kad Remi įstengė papirkti savo asmens sargybinį ar kaip nors kitaip jį paveikė, ją būtų išdavęs platus Pinkio pažįstamų ratas. Jis jau klausė tarnų, kas skambina žmonai ir kam ji skambina. Tačiau nebuvo jokių skambučių, išskyrus pokalbius su Flara. Niekas neateidavo jos aplankyti, ji negaudavo jokių siuntinių, jokių laiškų. Taigi jokio romano nėra.

Tai kas, dėl Dievo, atsitiko? Ji turi viską, apie ką svajoja moteris. Tačiau, Pinkis priminė sau, jai gali atrodyti kitaip.

Po vestuvių ji nuliūdo, kai jis uždraudė jai studijuoti universitete. Tada ji pradėjo mokytis neakivaizdžiai, skaitė kiekvieną sušiktą knygą, kuri pakliūdavo jai į rankas. Jis pakentė žmonos žinių troškulį, kol tai pradėjo jį erzinti. Tada

jis privertė ją apriboti mokslus ir skaityti tik tada, kai jo nėra namie.

Po kelerių metų ją apsėdo mintis susirasti darbą, bent jau kelias valandas per dieną. Tačiau ir tą užgaidą jis greitai nuslopino. Tai ar ši nuotaika – tik dar vienas moteriškas kaprizas, kurį jis turi ištverti, kol ji vėl taps normali? O gal čia kas nors rimčiau? Impulso pagautas, jis išsitraukė vizitinę kortelę.

– Norėčiau kalbėti su gydytoja Keirat. – Jis prisistatė ir buvo sujungtas su Remi ginekologe.

– Labas, pone Diuvali.

Ta šliundra šnekėjo irzliu balsu, lyg turėtų geresnių užsiėmimų, negu kalbėtis su juo. Gydytojai, su kuriais Pinkis žaidė golfą, pasakojo, kad ji – boba su kiaušiais, tikra ligoninės nelaimė. Ji buvo iš tų moterų, kurios stengiasi būti nepatrauklios ir nemėgstamos, ypač vyrų.

Pinkiui ji niekada nepatiko, ir jis žinojo, kad šis jausmas abipusis. Bet Remi buvo jos pacientė, nes jis neketino leisti, kad kitas vyras, joks kitas vyras, intymiai liestų jo žmoną.

– Ar skambinate ponios Diuval vardu? – paklausė ji. – Tikiuosi, jai nieko neatsitiko?

– Tai aš ir norėčiau sužinoti. Ar jai kas nors negerai?

– Negaliu aptarinėti savo pacienčių bėdų su jumis. Tai pažeistų profesinę etiką. Kaip advokatas, turėtumėt tai suprasti.

– Mes kalbame ne apie kažkokią pacientę, o apie mano žmoną.

– Netgi jei ir taip. Ar ji serga?

– Ne. Nevisiškai.

– Jei ponia Diuval mano, kad jai reikia apsilankyti pas mane, tegul ryte paskambina į mano kabinetą ir užsiregistruoja. Aš ją apžiūrėsiu. O dabar man nederėtų toliau kalbėtis su jumis. Viso labo! – Ji padėjo ragelį.

– Prakeikta lesbietė!

Tiesmukas gydytojos elgesys įsiutino Pinkį, bet skambutis pasakė jam tai, ką jis norėjo sužinoti. Gydytoja Keirat visada nepagarbiai kalbėjosi su juo. Taip ji elgėsi su visais. Šį vakarą niekas nepasikeitė. Jei ginekologė neseniai būtų nustačiusi Remi rimtą ligą, ji būtų labiau susirūpinusi, ne išreiškusi savo blogą nuomonę apie vyrą, o paklaususi, ar jis skambinąs todėl, kad pastebėjęs kokius nors požymius.

Tačiau skambinti gydytojai – tai tik labai tolimas šūvis. Remi rūpesčiai susiję ne su fizine sveikata, o su psichine, emocine. Kažkas sunkiai slegia jos mintis, ir ji nori tai nuslėpti.

Kad ir kas tai būtų, Pinkis sužinos. Galiausiai tai išplauks į paviršių, o kai taip atsitiks, jis susidoros.

Paprastai šie nedideli sutrikimai neturėdavo padarinių, tik erzino kaip uodo įgelta vieta, kurią kelias dienas velniškai niežti, o paskui praeina ir nė rando nelieka prisiminimui.

Pinkis gali performuoti Remi požiūrį lengvai kaip šiltą molį. Keliais žodžiais jis sugeba pašalinti visokį nepasitenkinimą iš jos minčių. Jis turi gesintuvą, numalšinantį bet kokius maišto gaisrus, įsiplieskiančius Remi mintyse.

Nes jis žino, ko ji labiausiai bijo.

12 skyrius

Pinkis skaitė bylos aplankalą, kai Remi išėjo iš savo drabužinės ir atsigulė šalia. Jis nusiėmė akinius ir padėjo bylą ant spintelės šalia lovos.

– Remi, noriu žinoti, kas tau darosi.

– Ką tu turi galvoje?

Jis niekada jos nemušė, bet dabar vos susivaldė neištrenkęs iš veido tos apsimestos nekaltybės. Jis tik suėmė jos ranką ir stipriai suspaudė, bet ne taip stipriai, kaip būtų norėjęs.

– Man jau nusibodo šitas žaidimas. Jau seniai nusibodo. Šį vakarą turim jį užbaigti.

– Žaidimas?

– Tavo paslapčių žaidimas.

– Aš neturiu jokių paslapčių.

– Tik jau.... – jis suvaldė pakeltą balsą ir tęsė ramiau: – Tik jau nemeluok man.

– Aš nemeluoju.

Pinkis įdėmiai įsižiūrėjo į ją.

– Ar vėl ketini pabėgti?

– Ne!

– Nes jei ketini, įspėju: nemėgink. Pirmą kartą buvau atlaidus, daugiau nebūsiu.

Remi pamėgino nusukti galvą, bet jis sugriebė smakrą pirštais ir privertė pažiūrėti į jį, paskui spausdamas nykštį perbraukė per jos apatinę lūpą.

– Aš ėmiau geisti tavęs nuo pat pirmo karto, kai pamačiau. Galėjau tave turėti ir tada, bet buvau kantrus. Nepadariau to, kam turėjau teisę, ar ne? Atsakyk!

– Ne.

– Galėjau pasiimti tave tada, bet palaukiau. Netgi po to, kai suaugai, neprivalėjau tavęs vesti, bet vedžiau. Remi, ar kada nors pagalvojai, kur tu būtum, jei tą dieną būtum mėginusi apvogti kitą žmogų? A? Kur būtum buvusi, jei aš nebūčiau toks supratingas?

– Nežinau.

– O ne, tu žinai, – sukuždėjo Pinkis, glostydamas jai skruostą. – Būtum prostitutė, kaip ir tavo motina.

Jos akys paplūdo ašaromis.

– Būtum! Kai mes susitikom, tu jau buvai betampanti dar viena Endžele, – jis žinojo, kad jo akys dabar klaidžioja Remi kūnu, siutindamos ją. – O, taip, Remi. Netgi tada tu buvai gundanti. Galiu lažintis, kad tavo motinos klientai nekantravo įsmukti į tave gerokai prieš man pasirodant tavo gyvenime. Gal tau jų glamonės ir garsus alsavimas būtų patikusios labiau, negu tapti mano žmona?

– Liaukis! – Ji ištraukė ranką ir išlipo iš lovos. – Ką tu grasini padaryti, Pinki? Pranešti apie mano nusikaltimą po tų visų metų? Aš nesu tavo klientė ar tavo tarnaitė. Taigi nekalbėk su manim taip. Nusipelnau geresnių dalykų negu užmaskuoti grasinimai. Aš – tavo žmona.

– O aš noriu, kad mano žmona pasakytų man, kodėl ji slankioja po namus kaip vaiduoklis! – suriko jis.

– Gerai! Tai dėl Flaros. Aš rūpinuosi dėl Flaros.

Flara? Ir tai viskas? Tik tiek? Ji liūdi dėl tokio paprasto dalyko kaip sesuo? Iš pradžių ją erzino Bardas, o dabar Flara. Pinkis galvojo apie blogiausia, bijojo, kad ji vėl ketina pabėgti, o ji pasakoja, kad toks nutolimas tik dėl tokio nereikšmingo dalyko kaip Flara. O gal ji tikrai nemeluoja?

– O kuo čia dėta Flara? – aštriai paklausė jis.

Remi piktai apsivilko chalatą ir susijuosė diržu. Kol ji tvardėsi, krūtinė kilnojosi, o auksinis kryželis mirguliavo lempos šviesoje. Pinkiui buvo malonu matyti Remi nuliūdusią. Užuominos apie buvusį gyvenimą turėjo priminti, kaip jai pasisekė.

– Ji vėl buvo pasprukusi, – pasakė Remi. – Šiandien kaip visada buvau jos aplankyti, bet nuvykusi turėjau išklausyti paskaitą, – ji papasakojo apie pastarąją Flaros išdaigą ir sesers Beatričės įspėjimą, kas bus, jei mergina dar kartą pažeis taisykles. – Išbariau ją, bet nežinau, ar tai paveikė.

– Atrodo, jai reikėtų iškaršti kailį.

– Tam ji jau per daug suaugusi.

– Tu per švelni jai, Remi. Turėsiu įsikišti aš – treptelėsiu koja ir panaikinsiu kai kurias privilegijas. Tai privers ją pagalvoti.

Remi pyktis nuslopo ir ji nusivylusi susiraukė.

– Na, tai viskas aišku.

– Kas?

– Nesvarbu.

– Pasakyk man.

Ji nervingai skėstelėjo rankomis.

– Flara jau kelis mėnesius kalba apie tą patį. Tai man neduoda ramybės. Ir aš, kvailė, vyliausi, kad tu nepastebėsi mano jaudulio. – Ji kaltai šyptelėjo. – Trokštu, kad mano sesuo būtų laiminga, bet tu – mano vyras ir tavo norai svarbesni. Jaučiuosi įstrigusi tarp jūsų. Šiandien aš galiausiai sutikau paklausti tavęs, – ji apsilaižė lūpas. – Atvirai kalbant, Pinki, manau, kad gal ji gerai sugalvojo. Tai pagrįstas prašymas.

Jis skėstelėjo rankomis rodydamas, kad ji gali kalbėti toliau, jis klausosi.

– Flara nori gyventi su mumis ir paskutiniais metais lankyti bendrojo lavinimo mokyklą. Ji nori įvairesnio gyvenimo, trokšta susipažinti su naujais žmonėmis, patirti tai, ką patiria kitos jos amžiaus merginos. Juk tai protinga, ar ne?

Pinkis įdėmiai ir ilgai žiūrėjo į žmoną, neleisdamas jai gintis. Tada ištiesė ranką ir patapšnojo tuščią vietą šalia savęs.

– Eikš, Remi.

– O kaip Flara?

– Pagalvosiu apie tai. Grįžk į lovą.

Jis atsiklojo, rodydamas, koks yra susijaudinęs. Jos pyktis užkaitino, o nuoširdus prašymas dar labiau sujaudino.

Kai Remi atsigulė, jis nepaliko jai jokių abejonių, kad ji priklauso jam. Jis jos šeimininkas. Jis valdo jos kūną, protą, dvasią ir gali daryti su jais, ką tik nori.

Vėliau jis pasakė Remi, kad Flara liks „Palaimintosios širdies“ akademijoje, kol baigs mokyklą.

Kurį laiką ji nieko neatsakė. Patylėjusi tarė:

– Jei tu manai, kad taip geriausia, Pinki.

Jis paglostė jai plaukus.

– Tavo sesuo dar labai jauna ir nežino, ko nori. Todėl mūsų pareiga, tiksliau, mano pareiga, nes tu per daug nuolaidi, pasirūpinti, kad ji nepadarytų didelių klaidų ir nepriimtų neteisingų sprendimų. Aš žinau, kas jai geriausia. Kaip žinojau, kas geriausia tau.

– Dar Flara klausė, ar galės dalyvauti mūsų Užgavėnių vakarėlyje.

– Ji nuovoki, – nusijuokė jis. – Čia susirinks labai garbingi svečiai.

– Todėl ji ir nori dalyvauti.

– Pažiūrėsim.

– Nenustebk, jei kelis artimiausius susitikimus Flara bus nuliūdusi.

– Išgyvens, – nusijuokė Pinkis, atmesdamas įspėjimą.

Prieš užmigdamas jis šypsojosi: „Ačiū Dievui, tai baigėsi.“

Burkas nuėjo į universiteto biblioteką, nes ji dirbo ilgiau už viešąją, ir kelias valandas peržiūrinėjo *Times Picayune* mikro-

filmus. Prieš kelerius metus laikraštis rašė apie žymiausią miesto advokatą. Patrikas Diuvalis užaugo vidurinės klasės atstovų šeimoje, bet tėvai sunkiai dirbo, kad išlaikytų jį prestižinėse mokyklose, kur jis pirmavo ir sporte, ir moksle. Patrikas laimėjo stipendiją į universitetą, baigė teisės fakultetą, pagal pažangumą buvo pirmas savo kurse, paskui devynerius metus stažavosi prestižinėje teisininkų kontoroje, vėliau ten jam pasidarė per ankšta, ir jis įkūrė savo firmą.

Burkas nepajėgė numatyti, kiek ten tiesos, kiek sukurta, bet manė, kad straipsnis remiasi faktais, nes viską galima patikrinti. Aišku, kad straipsnio objektas – daug pasiekęs žmogus, pasiryžęs iškopti iš vidurinės klasės aplinkos. Ir tai jam pavyko. Straipsnio autorius laikė Diuvalį filantropu, bet neminėjo jo klubų ir barų, kur padavėjos nedėvi liemenėlių. Piliečių grupės ir profesinės draugijos apipylė advokatą pagyromis, bet Burkas žinojo, kad Diuvalis užsakė daug žmogžudysčių, tarp jų ir paskutinę – Reimondo Hano. Diuvalis klestėjo riesdamas nosį prieš gerbiančius įstatymą žmones, o šie jį liaupsino.

Ir čia slypi visas tas mechanizmas, kuriuo paremtas jo gyvenimas.

Prekyba narkotikais – tai ne tik priemonė pasidaryti pinigų, bet ir nutrūktgalviškas Diuvalio nuotykis. Jis tai darė, nes sugebėdavo išsisukti. Tai žaidimas, kurį jis nuolat laimi. Nelegali veikla leido jam pasipuikuoti savo pranašumu prieš kitus, nors tuo gėrėjosi tik jis vienas.

Pinkis Diuvalis dažnai atsirasdavo pirmuose laikraščių puslapiuose. Be to, jo pavardė nuolat mirgėjo visuomenės gyvenimo skiltyse. Tačiau jo žmona minėta labai retai. Beveik nebuvo jos nuotraukų. Jei ji vis dėlto pasirodydavo kokioje nors iš tų retų fotografijų, ji likdavo fone. Tikrąja prasme.

Ar ji bijojo kamerų? O gal neįmanoma nustelbti tokio pamišusio dėl žiniasklaidos dėmesio egoisto kaip Pinkis Diuvalis, kad ir kokia graži būtum?

Keista, mąstė Burkas, kad taip mažai rašoma apie ją. Ji niekada neatsidurdavo rašinio centre, jos niekada necituodavo. Arba ji neturi savo nuomonės, arba jos nuomonė tokia neįdomi, kad neatkreipdavo žurnalistų dėmesio. O gal ji nereikšdavo savo nuomonės, nes iškalbingas vyras visada būdavo šalia, pasirengęs pasakyti ką nors įdomaus žurnalistams ar skilčių autoriams.

Ponas ir ponia Diuvaliai buvo aukojusiųjų labdarai sąrašuose, bet Remi Diuval nedalyvavo jokių pilietinių ar visuomeninių moterų klubų veikloje, nebuvo jokios tarybos ar valdybos narė, lėšų rinkimo komiteto pirmininkė.

Remi Lambet Diuval buvo vyro priešingybė. Ji buvo niekas.

Burkas sėdėjo bibliotekoje, kol ją uždarė. Kai jis išėjo, darbuotojai užrakino duris jam už nugaros. Tada jis suvokė esąs alkanas. Šiandien jis valgė tik pasenusį *Twinkie* batonėlį ir bananų kokteilį, kol skrandis jį priėmė. Nenorėdamas savo bute gausinti tarakonų populiacijos, jis neturėjo ten nieko valgomo. Jis užėjo į užkandinę prie pusgaminių parduotuvės ir nusipirko du mikrobangų krosnelėje pašildytus dešrainius ir stiklinę *Big Gulp*.

Išėjo iš parduotuvės neturėdamas galvoje jokio konkretaus tikslo. Tačiau jis žinojo, kur važiuoja. Kai nuvyko ten, namas buvo tamsus, tik degė apsaugos žibintai ir šviesa trečio aukšto lange. Dešrainių dešrelės atrodė kaip guminės, o bandelės – sužiedėjusios, bet jis kramtė ir rijo negalvodamas, nejausdamas skonio, ir svarstė, ką ponas ir ponia Diuvaliai veikia už to uždengto lango.

Kalbasi? Sprendžiant iš to, ką Burkas matė ir skaitė, ji ne pleputė. O gal ji sugeba kalbėtis tik su savo vyru? Ar jos nuomonė ir pomėgiai skirti tik vyro ausims? Gal ji linksmina jį vakarais savo sąmojingomis mintimis?

Aha, taip ir yra, pašaipiai pagalvojo Burkas, glamžydamas dešrainių maišelius ir mesdamas juos ant grindų. Žinoma,

ji stimuliuoja Pinkį, bet maždaug per metrą į pietus nuo jo smegenų.

Jis atsirūgo neskaniais dešrainiais ir nuplovė juos pernelyg gazuota kokakola.

Vargšas Pinkis. Tikriausiai jis visai pametęs galvą dėl tos katytės vaginos ir palaimingai nežino, ką ji veikia su Veinu Bardu. O gal ir ne. Gal Pinkis dalijasi žmona su klientais. Gal ji lyg prizas, kurį gauna klientas, išsisukęs nuo kaltinimo žmogžudyste.

Šviesa užgeso.

Burkas vis žvelgė į tamsų langą. Vaizdiniai, užplūdę jo mintis, taip jaudino, kad jis užsimerkė norėdamas juos nuvaryti. Jo skrandis atrodė lyg pripiltas švino. Jis kaltino dešrainius.

Po pusvalandžio jis užvedė variklį ir nuvažiavo. Aišku, kad Diuvalis pakvaišęs dėl savo žmonos. Elgiasi su ja kaip su karaliene. Rubė Bušero sakė jam, kad Pinkis laiko ją užrakintą. Šiandien jis pats matė, kaip gerai ji yra saugoma.

– O ką tai sako tau, Beizilai?

Ir jis šypsodamasis įėjo į savo nykų butą.

Remi gulėjo, klausydamasi tylaus Pinkio knarkimo, ir kalbėjo tylią padėkos maldą, kad jos klasta pavyko. Jis atmetė Flaros prašymą neatspėjęs, kad būtent to Remi troško. Ji ne pirmą kartą naudojosi atvirkščia psichologija, manipuliuodama savo vyru. Dažniausiai nepasisekdavo. Tačiau šį kartą jai padėjo įsitikinimas, kad jis neleis niekam kištis tarp jų ir neleis jai skirti savo laiko kitam, o ypač Flarai. Pinkis žinojo, kaip Remi myli savo seserį, ir pavydėjo jų ryšio. Dieve, ačiū tau už jo pavydą. Tegul jis ir toliau lieka pavydus.

„Būk atsargi, ko nors maldaudama."

Kaip ir kitomis nemigos naktimis, ją ėmė kamuoti sesers Beatričės patarimas. Dabar Remi supranta, ko norėjo išmo-

kyti sesuo Beatričė. Vaikystėje Remi maldavo Dievo duoti jai kitą gyvenimą, kuriame nebūtų skurdo, nereikėtų niekuo rūpintis.

Na, būtent tai ji ir gavo. Tada visai nenutuokė, kokią didžiulę kainą turės sumokėti už tai, kad Dievas išklausė jos naivių maldų.

Pinkis patenkintas užmetė ant jos savo ranką. Jos svoris slėgė ir gniuždė.

13 skyrius

Vyrų tualetas užėmė vieną pusę betoninio kvadrato. Viduje buvo dvi surūdijusios kriauklės, trys dėmėti pisuarai ir viena kabina, kurios durys karojo ant vieno vyrio. Viešas tualetas buvo be stogo, tačiau vis tiek dvokė, jį būtinai reikėjo išvalyti. Įėjęs į vidų, Burkas sulaikė kvapą. Viduje tvyrojo tamsa, nes šviestuvas buvo sudaužytas. Tikriausiai šio vandalų veiksmo niekas nepranešė miesto parko administracijai. Nedaugelis vyrų išdrįsdavo užeiti čia nusileidus saulei, o tie, kurie užeidavo, mėgo tamsą.

Burkui įėjus, viduje buvo dar vienas vyras. Jis stovėjo prie pisuaro nugara į duris. Tikriausiai jis girdėjo, kaip Burkas įėjo, tačiau neatsigręžė į artėjančius žingsnius. Burkas atsistojo prie gretimo pisuaro. Vyras šalia baigė, bet ne iš karto užsisegė kelnes. Pasukęs galvą į Burką jis droviai tarė:

– Čia baisoka.

Burkas užsitraukė kelnių užtrauktuką ir atsigręžė į vyrą.

– Žinoma, baisoka. Niekad nežinai, į ką atsitrenksi.

Gregoris Džeimsas prisispaudė prie sienos, sugniaužė užtrauktuką ir suvaitojo:

– Beizilai.

– Argi nesidžiaugi mane matydamas?

– Mėšlas.

– Manau, kad ne, – Burkas sugriebė liekną jauną vyrą už alkūnės ir nustūmė durų link.

– Aš nieko nepadariau. Negali manęs suimti, – aimanavo Gregoris.

– Turėčiau tave suimti už kvailumą? Iš kur žinojai, kad aš ne Džefris Dameris*? Ar prasčiokas, išėjęs pasigauti kokį nors iškrypėlį. Kada nors tavo kūno dalys atsidurs lavonmaišyje. Užkabinsi netinkamą vyruką, ir iš tavęs liks faršas.

– Tik neišduok manęs, Beizilai, – maldavo Gregoris. – Prisiekiu Dievu, aš jau pasimokiau.

– Tikiu, kaipgi ne. Todėl tykai aukų miesto parko tualete vidurnaktį.

– Aš tik šlapinausi.

– Nereikia, Gregori. Meluoji ir nerausti. Aš tave sekiau, todėl žinau, kad labai norėjai ką nors užkabinti, bičiuli.

– Netiesa! Aš jau to nebedarau.

– Taip ir patikėjau! Tas vaikinas, kurį dulkinai vakar, man pasirodė nepilnametis. Jei nebūčiau turėjęs kito darbo, būčiau tave pričiupęs ir tau būtų pripaišę sunkų nusikaltimą.

– O Jėzau! – sukūkčiojo jaunuolis. – Jei tu mane suimsi...

– Tave uždarys ir šįkart nepaliks rakto. Tu keli grėsmę visuomenei.

Apimtas nevilties jaunuolis ėmė maldauti:

– Prašau, Beizilai. Paleisk mane, juk aš tau esu padaręs paslaugų, ar ne? Ar atsimeni, kiek kartų aš tau padėjau?

– Gelbėdamas savo užpakalį nuo kalėjimo.

– Prašau, Beizilai, palik mane ramybėje.

Burkas apsimetė svarstąs, tada griežtai paliepė:

– Einam, gražuoliuk.

Gregoris sudejavo.

– Užsičiaupk, – įsakė Burkas ir jį papurtė. – Neketinu tavęs išduoti, tik vežu namo ir pažiūrėsiu, kad įeitum į vidų,

* Jeffrey Dahmer – serijinis žudikas, 1989–1991 m. nužudęs 17 vyrų ir berniukų.

tada bent jau žinosiu, kad tavo rajonas saugus likusią nakties dalį.

Kol jie ėjo prie automobilio, vaikinas nesiliovė dėkojęs Burkui. Gregoris gyveno vienas už kelių kvartalų nuo parko dviejų aukštų šiuolaikiškai suremontuotame name. Ir būstas, ir sodas buvo rūpestingai prižiūrėti, nors šeimininko dažnai nebūdavo namie, kai sėdėdavo kalėjime už seksualinius nusižengimus.

Burkas palydėjo Gregorį per stiklines duris į vestibiulį.

– Toliau nelydėk manęs, – pasakė Gregoris. – Aš niekur nebeisiu. Prisiekiu.

– Tikriausiai tėvai tave mokė mandagaus elgesio, Gregori. Pavaišink mane puodeliu kavos ar panašiai.

Įsitempęs, susierzinęs ir nepasitikėdamas Burko ketinimais, jis greit sutiko.

– Gerai. Puiki mintis. Pats turėjau susiprasti. Nežinau, apie ką galvojau.

– Tu galvojai, kaip nusikratyti manimi, kad galėtum išeiti ir dar ką nors susimedžioti.

– Tu labai įtarus, Beizilai, – švelniai papriekaištavo Gregoris, vesdamasis Burką į namą.

– Nes turėjau reikalų su daug tokių meluojančių nusikaltėlių kaip tu.

– Aš ne nusikaltėlis.

– Tikrai? – Burkas patraukė vieną iš baro kėdžių stebėdamas, kaip šeimininkas ruošia kavos aparatą. – Patikrinsim, ką saugo mano atmintis. Menu vieną vaikų seksualinio išnaudojimo atvejį.

– Jam buvo šešiolika ir jis sutiko. Kaltinimus man panaikino.

– Nes tavo tėtis sumokėjo to vaikino tėvams. Paskui atsimenu seriją suėmimų už lytinių organų rodymą viešose vietose.

– Nieko rimto. Mane paleido už užstatą.

– Tu, dešrelės siūbuotojau, esi apgailėtinas tipas. Ar žinai tai, Gregori?

– Jei tu mane įžeidinėsi žodžiais, aš pareikšiu kaltinimą, kad policija naudoja spaudimą prieš mane.

– Labai prašom! O aš paskambinsiu tavo tėčiui ir pasakysiu, kad vėl pradėjai savo senus darbelius, ir jis liausis mokėjęs už šitą prabangų būstą, kurį tau įtaisė.

Gregoris krimstelėjo vidinę žando pusę.

– Gerai, tu laimėjai, Beizilai. Bet esi šunsnukis.

– Girdėjau ne kartą.

Burkas nesimėgavo palaužęs Gregorį Džeimsą, nes jis pats pasirodė lengvas taikinys pašaipai. Tai buvo tipiška istorija, kai jaunuolis gyvena ne pagal savo turtingos šeimos standartus ir nepateisina jų vilčių. Jo vyriausias brolis, sėkmingai kelis sezonus žaidęs didžiojoje beisbolo lygoje, perėmė vadovavimą šeimos pramoninei imperijai ir pridėjo kelis milijonus į jos iždą.

Antrasis brolis buvo pasaulinio garso neurochirurgas. O Gregoris nutraukė laimėjimų grandinę. Jis tikriausiai nebūtų baigęs universiteto, jei tėvas nebūtų gausiai paaukojęs universitetui ir šitaip nupirkęs jam laipsnį. Vėliau Gregoris įstojo į kunigų seminariją ir visi nusprendė, kad šeimai reikia dvasininko. Jie tikėjosi bent jau kardinolo.

Ištvėręs seminarijoje pusantrų metų Gregoris metė mokslus, nes suvokė, kad jo seksualinis alkis nesuderinamas su dvasininko gyvenimu. Norėdamas atitolinti savo narį nuo nešlovės, Džeimsų klanas ištrėmė Gregorį į Niujorką, kur tas įstojo į dramos mokyklą ir čia galiausiai rado savo vietą. Jis tikrai turėjo aktoriaus talentą ir vaidino keliuose ne Brodvėjaus spektakliuose. Tačiau jį suėmė už nepadorius veiksmus su kitu vyru telefono būdelėje Peno stotyje. Turtingas tėtušis įsikišo dar kartą, ir kaltinimai buvo panaikinti. Gregoris grįžo namo lydimas skandalo. Tai buvo paskutinis lašas Džeimsams, taigi šie atsižadėjo savo trečiojo sūnaus, bet ir toliau

mokėjo sąskaitas už jo namą. Burkas manė, kad jie verčiau padengs Gregorio išlaidas, negu leis jam gyventi su jais ir kiekvieną dieną priminti apie šeimos bėdą.

Gregoris paruošė kavos.

– Ar nori ko nors prie kavos? Grietinėlės, cukraus, likerio?

– Ačiū, ne. Visko užtenka.

Gregoris atsisėdo kitoje baro pusėje priešais Burką. Šis matė, kad jaunuolis nervinasi.

– Kodėl tu toks įsitempęs, Gregori?

– Niekaip nesuvokiu, kodėl tu čia.

– Manyk, kad tai mandagumo vizitas. Kaip sakei, mes einame savo keliu.

Gregoris Džeimsas buvo vienas geriausių kovos su narkotikais skyriaus šnipų. Jis aktyviai dalyvavo Prancūzų kvartalo naktiniame gyvenime ir sukosi toje pačioje orbitoje su narkotikų prekeiviais, nors pats nevartojo kvaišalų. Jis dažnai suteikdavo informacijos mainais į nuolaidas dėl jo ydos.

– Tu būtum tikras turtas mūsų skyriui, jei mes pajėgtume išlaikyti tave nepakliuvusį į kalėjimą, – siurbčiodamas kavą pasakė Burkas.

– Anksčiau vadinai mane nusikaltėliu. Aš labai įsižeidžiau, Beizilai, – aikštingai tarė Gregoris. – Aš ne nusikaltėlis.

– Tai kas tu?

– Ligonis. Turiu... bėdą.

– Tai visiems žinomas faktas.

– Nuo pat vaikystės kenčiu nuo emocinio sutrikimo. Mano šeimos vertybės iškreiptos. Mane vertė varžytis su broliais, bet aš nepajėgiau. Jie bjauriai elgėsi su manimi.

– Viešpatėliau, Gregori, tuoj apsiverksiu.

– Tai tiesa! Kalėjimo psichiatras sakė, kad mano bėda psichologinė.

– Kaip ir Tedo Bandžio.

– Tai ne mano kaltė! – šūktelėjo jaunuolis. – Tai poreikis, kurio aš nepajėgiu suvaldyti... Kad aš darau tą, ką... Kartais darau.

– Aha! Šiais laikais tai labai populiari gynybos priemonė. Todėl, kad mama vertė mane mūvėti baltas kojines, o tėčiui patiko dietinis *Dr. Pepper,* aš juos abu nužudžiau, – pasišlykštėjęs sarkastiškai pasišaipė Burkas. – Mane pykina nuo tokių vaikinų kaip tu. Tu aimanuoji kaltindamas visus dėl savo veiksmų. Tu jau suaugęs, Gregori, ir atsakai už tai, ką darai.

Staiga Burkas atsistojo ir sugriebė Gregoriui už marškinių apykaklės.

– Aš apsigalvojau. Vedu tave į policiją.

– Ne! Ne, Beizilai! Tu žadėjai!

– Tikrai?

– Taip.

– Neatsimenu.

– Žadėjai.

Burkas iš lėto paleido jį, vėl atsisėdo, įsistebeilijo į Gregorį ir žiūrėjo taip ilgai, kad tas ėmė muistytis ant kėdutės. Galiausiai jaunuolis bejėgiškai pažvelgė į Burką.

– Kas yra?

– Aš svarsčiau, – nenuleisdamas žvilgsnio nuo jaunuolio Burkas atsigėrė kavos, pastatė puodelį ir tarė: – Gal ir pamiršiu, kad mačiau tave su tuo jaunikliu vakar. Gal nekreipsiu dėmesio, kad lindai prie manęs parko tualete šįvakar. Gal paleisiu tave šįkart...

– Jei...

– Jei padarysi man nedidelę paslaugą.

– Kokią paslaugą? – sukluso Gregoris.

– Negaliu sakyt, kol tu nesutiksi.

– Tai nesąžininga.

– Aišku, kad ne. Bet tai pasiūlymas. Gali priimti arba ne.

– Ar aš dirbsiu su Maku Makvenu?

– Kodėl? – mirktelėjo Burkas. – Įsižiūrėjai jį?

– Dėjau ant tavęs, Beizilai.

– Tik jau ne šiame gyvenime, vaikine. Mačiau, kad spoksai į Maką, bet jei įsižiūrėjai jį, gali pamiršti. Jis turi gražutėlę

žmoną, kuri mano, kad jo daiktas – tai burtų lazdelė. Taigi, susitarsim ar ne, nes mano pasiūlymas galioja tik trisdešimt sekundžių.

– Jei pasakysiu „taip"...

– Šįkart paleisiu nuo kabliuko. O kitaip važiuosim į miestą ir aš tave uždarysiu.

– Kokiu pagrindu?

– Įkalbinėjai mane santykiauti parko vyrų tualete. Dvidešimt sekundžių.

– Neįkalbinėjau.

– Nes aš nesuteikiau progos.

– Taigi negali apkaltinti.

– Žinoma, galiu. Kuo jie patikės – tavim ar manim?

– Mėšlas.

– Dešimt sekundžių.

Gregoris panėrė pirštus į juodus garbanotus plaukus.

– Nepalieki man pasirinkimo.

– Netiesa. Gali atsisakyti. Gal kalėjime šį kartą nebus taip blogai.

Gregoris pakėlė galvą ir įdėmiai pažvelgė į Burką.

– Ar žinai, ką ten daro tokiems kaip aš?

Burkas žinojo ir tuo metu nekentė savęs, kad manipuliuoja tuo apgailėtinu jaunuoliu. Burkui, kaip paprastam piliečiui, gaila Gregorio, bet jis privalo žvelgti į jį ir policininko akimis. Gregoris padarė vieną nusižengimą vaikų žaidimų aikštelėje. Sunku užjausti vyruką, apsinuoginusį darželinukų grupės akivaizdoje.

– Laikas baigėsi. Tai ką nusprendei?

– O kaip tu manai? – niūriai sumurmėjo Gregoris.

– Gerai, – Burkas atsistojo ir priėjo prie kavos aparato, įsipylė daugiau kavos, patapšnojo Gregoriui per petį ir grįžo prie savo kėdutės.

– Neatrodyk toks niūrus. Tai bus įdomus darbas aktoriui, netgi naudingas tavo karjerai.

– Kurgi ne! – Gregoris pažvelgė į jį. – Pasakyk man, Beizilai, iš kur, po perkūnais, tu sužinojai apie tą vakarykštį vaikiną?

Nuoširdus klausimas prašėsi nuoširdaus atsakymo.

Žvelgdamas Gregoriui į akis Burkas prisipažino:

– Aš nežinojau. Tiesiog pasisekė atspėti.

Kitą rytą Burkas užrakino savo buto duris, pasisuko laiptų link ir gėdingai griuvo ant nugaros, sutikęs Veino Bardo kumštį. Žvelgdamas į jį iš viršaus, Bardas nusijuokė:

– Visi sako, kad tu šūdžius, Beizilai. Ir aš pradedu tuo tikėti.

Burko žandikaulis pulsavo iš skausmo. Beizilas lėtai atsistojo. Jis troško palenkti galvą ir smogti į to kalės vaiko pilvą. Gal ir pats gautų kelis smūgius, bet dabar buvo labiau susidomėjęs, negu įpykęs. Kol kas Burkas nusprendė panaudoti žodinį ginklą.

– Na, bent jau nesirengiu kaip pederastas. Lažinuosi, kad tas, kuris pardavė tau tuos violetinius marškinius, iki šiol juokiasi.

Nors Bardas ir toliau paniekinamai šypsojosi, Burkas matė, kad strėlė pasiekė tikslą.

– Gražus butas, Beizilai.

– Ačiū.

Burkas nesivargino klausti, kaip Bardas jį rado. Diuvalis turėjo sudėtingesnę sekimo sistemą negu Naujojo Orleano policijos departamentas, FTB, kovos su narkotikais administracija, Tvarkos įdiegimo ar bet kuri kita agentūra – vietinė, valstijos ar šalies, todėl teisme jis niekada nebus kaltinamuoju. Yra tik vienas būdas sustabdyti Diuvalį kartu su jo mašina, ir Burkas ketino tą padaryti.

Tačiau kėlė nerimą tai, kad jie sužinojo, kur jis gyvena. Vadinasi, jį seka. Ar jie žino, kad vakar jis kalbėjosi su ponia Diuval? Jei ne, kodėl Bardas čia pasirodė taip anksti?

Lyg skaitydamas jo mintis, Bardas pasakė:

– Ponas Diuvalis nori tave pamatyti.

– Diuvalis gali pabučiuoti man į subinę. Kaip ir tu.

Bardas žengtelėjo arčiau.

– Gerai. Tai man patinka. Nori, kad būtų sunkiau. Prašom. Man labai patiks išmušti iš tavęs pasipūtimą kartu su žarnomis ir palikti laiptinėje, kol imsi dvokti.

Grasinimas neišgąsdino Burko, bet jam buvo smalsu, kiek jie žino. Gūžtelėjęs pečiais jis tarė:

– Gerai, rodyk kelią.

– Ne, paskui tave, – Bardas stumtelėjo jį į gatvę, kur aikštelėje stovėjo naujausio modelio kadilakas.

– Klausyk, Veinai, – pašaipiai pasiteiravo Burkas, – kada iš samdomo žudiko tapai pasiuntinuku? Ar Diuvalis atėmė peilius?

– Užsičiaupk ir laikyk rankas taip, kad aš jas matyčiau.

– Aš neginkluotas.

– Manai, kad aš idiotas?

– Tiesą sakant, taip.

Kai jie priėjo prie automobilio, Bardas aptapšnojo Burką nuo galvos iki kojų, perbėgo rankomis per kelnių siūles ir nieko nerado.

– Juk sakiau, – šaipėsi Burkas.

– Lipk vidun, gudrašikni.

Įlipęs į automobilį, Burkas nusijuokė:

– Prisipažink, Veinai, tie violetiniai marškiniai ima tave veikti. Juk tu tik norėjai mane pačiupinėti.

Pinkio Diuvalio advokato biuras buvo toks pat prašmatnus, kaip ir jo namai, bet kitoks. Čia apdaila buvo rami, šiuolaikiška. Jo sekretorės ir padėjėjos buvo gražios, dailių kojų. Lankytojai ir klientai nematė jokios biuro technikos, tik švarius

marmuro ir poliruoto medžio paviršius. Telefonai neskambėjo, tik prislopintai dzingsėjo kaip varpeliai.

Kai sekretorė pranešė, kad atvyko ponas Beizilas, Pinkis sėdėjo už stalo. Lyg tai ne prievartinis apsilankymas, lyg Burkas atvyko sutartu laiku, o ne buvo priverstas ateiti grasinant susidoroti.

Diuvalis neatsistojo, kai Burkas ir Bardas įėjo į vidų. Burkas suprato, kad Diuvalis taip elgiasi norėdamas jį priversti pasijusti prasčioku, atėjusiu pas valdovą.

– Sveiki, pone Beizilai.

– Sveikas, Diuvali, – gal nemandagu, bet ir Burkas norėjo parodyti Diuvaliui jo vietą.

Pinkis apsimetė nepastebėjęs.

– Sėskitės.

Burkas atsisėdo ant kėdės priešais rašomąjį stalą, didesnį už teniso stalą, ant kurio sidabriniuose rėmeliuose stovėjo Remi Diuval nuotrauka. Burkas apsimetė nepastebėjęs.

– Gal norėtumėt ko nors išgerti? – pasiūlė Pinkis.

– Pavyzdžiui, nuodų.

Diuvalis nusišypsojo.

– Aš turėjau galvoje ką nors panašaus į kavą.

– Aš nieko nenoriu.

– Ačiū, kad užėjot.

– Aš ne pats atėjau. Mane atvedė.

Burkas užkėlė čiurną ant kitos kojos kelio ir pažvelgė per petį į Bardą, atsisėdusį ant sofos prie sienos. Burkui nepatiko, kad samdomas žudikas sėdi jam už nugaros, bet pamanė, kad jei Diuvalis būtų pasiuntęs Bardą jį nužudyti, dabar jis jau būtų miręs.

Atsigręžęs į Diuvalį, jis pajuto, kad tas linksmai nusiteikęs. Jis laukė, kol Burkas paklaus, kokio velnio jį atvedė čia. Bet Burkas jau verčiau virs akmeniu. Kodėl turėtų suteikti Diuvaliui malonumą rodydamas savo smalsumą ar baimę? Susitikimas surengtas advokato iniciatyva, tai tegul ir jis vadovauja.

Po ilgos pauzės Diuvalis galiausiai pasakė:

– Esu tikras, kad jūs svarstot, kodėl aš norėjau su jumis susitikti.

Burkas abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Girdėjau įdomią naujieną.

– Taip? Ir kokią?

– Jūs pasitraukėt iš policijos departamento.

– Jūsų šaltiniai niekada neklysta.

– Jūsų atsistatydinimas paliko didelę skylę kovos su narkotikais skyriuje.

– Abejoju.

– Jūs per daug kuklus.

– Ir dar per daug užsiėmęs, kad visą dieną sėdėčiau čia ir taukščiau apie tai, kas visai ne jūsų reikalas.

Diuvalis nesileido išprovokuojamas.

– Ankstyvas išėjimas į pensiją?

– Gal.

– Kodėl išėjot iš darbo?

– Ne jūsų sumautas reikalas.

– Ką ketinate veikti?

Burkas negalėdamas patikėti papurtė galvą.

– Neverskit manęs kartotis.

Diuvalis reikšmingai pažvelgė į jį.

– Spėju, jog pasitraukėt todėl, kad vis dar esate nusiminęs dėl pono Bardo bylos baigties. Mes laimėjom, jūs pralaimėjot ir priėmėt pralaimėjimą asmeniškai. Ar galima jus pavadinti „nusivylusiu pralaimėtoju“, pone Beizilai?

– Norėtumėt taip manyti, ar ne? Jei patikėtumėt, kad turite tokią įtaką mano pasirinkimui, tai labai pakeltų jūsų beribę savimeilę. Deja, turiu nuvilti, jūs labai klystate.

Diuvalio šypsena rodė, kad jis supranta, jog Burkas meluoja.

– Norit sužinoti, kodėl mes susitikome?

– Arba nenoriu. Man tikrai visiškai nesvarbu.

– Dabar, kai mes nebesame priešingose pusėse, norėčiau pasiūlyti jums darbą savo organizacijoje.

Burkas Beizilas neturėjo aštraus humoro jausmo. Per skyriaus pasilinksminimus jis visada išlikdavo ramus. Visi žinojo, kad jis retai šypsosi, o juokiasi balsu dar rečiau. Daugelis kolegų niekaip neįveikė užsibrėžto tikslo priversti Beizilą pratrūkti juoku.

Jie būtų apstulbę, pamatę jį nuoširdžiai kvatojantį, išgirdus absurdišką Diuvalio pasiūlymą.

– Nagi, pakartokit.

– Manau, kad pasakiau aiškiai, – tarė Diuvalis, jau neatrodydamas linksmas.

– O, aš jus girdėjau, tik negaliu tuo patikėti. Norit, kad dirbčiau jums? Ir ką turėčiau daryti?

– Žmogus su jūsų patirtimi man būtų labai naudingas. Naudingesnis, negu buvote policijos departamentui. – Diuvalis iš rašomojo stalo stalčiaus ištraukė kelis sąvaržėle susegtus lapus ir ištiesė Burkui pažiūrėti. – Jūsų mokesčių grąžinimo kopija už praėjusius metus. Gėda, kad skurdi visuomenė tiek mažai moka ją saugantiems žmonėms.

Aišku, Diuvaliui nebuvo sunku gauti kopiją apie jo mokesčių grąžinimą. Ją galėjo pateikti kiekvienas mokesčių inšpekcijos darbuotojas ar net Burko paštininkas. Jam nesvarbu, kad Diuvalis žino, kiek mažai jis uždirbo buvusiame darbe, bet neramu, kad advokatas taip lengvai prieina prie jo. O, žinoma, tai Diuvalis ir norėjo pabrėžti.

– Aš jau nesu policininkas, – pasakė Burkas, – bet nesuklyskit, Diuvali, mes su jumis vis dar priešingose pusėse. Esmė ta, kad mes – priešingi poliai.

– Prieš deklaruodamas savo moralines nuostatas, gal bent jau paklaustumėt, kokį darbą siūlau.

– Man visiškai nesvarbu nei koks tas darbas, nei kiek mokėsit, – pareiškė Burkas, nužvelgęs turtingai įrengtą biurą. – Pagal šitą prabangią aplinką sprendžiu, kad esat vikšro išma-

tos. Aš nenusišlapinčiau ant jūsų, netgi jei užsidegtumėte, taigi velniškai aišku, kad aš jums nedirbsiu.

Burkas atsistojo ir nuėjo durų link. Diuvalis įsakė jam sėsti. Bardas puolė prie jo ir būtų sugriebęs, jei Burkas nebūtų kirtęs delnu Bardui į krūtinkaulį ir jo sustabdęs.

– Tik paliesk dar kartą ir nusuksiu tavo sumautą sprandą.

Įspėjimas buvo pakankamai įtaigus, ir Bardas pagalvojęs liko vietoje, bet akys degė neapykanta.

Burkas pažvelgė į Diuvalį.

– Manęs nedomina jūsų darbas.

– Tikrai? Keista. – Diuvalis nenugalėtas sudėjo rankas ant rašomojo stalo viršaus ir netgi užjaučiamai nusišypsojo. – Nes aš turiu svarbių priežasčių manyti, kad domina. Ar ne, Beizilai?

Du vyrai žiūrėjo vienas į kitą. Atrodė, kad atstumas tarp jų susitraukė, kol Burkas beveik įžvelgė savo atspindį juoduose Diuvalio vyzdžiuose. Į jį žvelgė išsekęs žmogus.

Jis nuėmė ranką Bardui nuo krūtinės.

– Eik tu šikt, Diuvali!

Diuvalio šypsena praplatėjo.

– Žinai ką, aš paliksiu tą vietą tau. Pamąstyk ir grįžk pas mane.

– Taip, taip! Būtinai. Grįšiu pas tave! – „Tik ne taip, kaip tikiesi, pašvinkęs kalės vaike." Burkas pažvelgė į Bardą. – Manęs namo lydėti nereikia. – Ir dar metė Diuvaliui: – Aš pats žinau kelią.

14 skyrius

Lygiai pusę trijų po pietų Remi Diuval įėjo į bažnyčią. Išpažinčių buvo klausoma nuo trijų iki penkių, bet Diuvaliai daug aukojo, todėl kunigas leisdavo Remi atlikti išpažintį anksčiau. Pinkis susitarė, kad trečią valandą, kai pradeda rinktis kiti parapijiečiai, ji jau limuzinu važiuotų namo.

Erolas atsistojo prie bažnyčios durų, iš kur galėjo nuolat stebėti ponią Diuval. Ji nuėjo per šoninę navą, priklaupė klauptų krašte ir atsisėdo. Išsiėmusi iš rankinės rožinį, ji atlenkė klūpojimo suoliuką ir ėmė melstis. Baigusi melstis, liko nulenkusi galvą ir užsimerkusi. Ji labai brangino šį kasdien bažnyčioje praleistą pusvalandį. Pinkis tyčiojosi iš jos pamaldumo, bet, be katalikų tikėjimo, buvo dar viena priežastis, kodėl Remi nuolat ateidavo melstis. Tai buvo vienintelis laikas, kai ji likdavo visiškai viena. Netgi tada, kai ji eidavo į pavėsinę, aplink namą nuolat vaikščiojo žmonės – nuolatiniai darbuotojai ar įvairiausius darbus atliekantys padieniai. Nuo pat vestuvių dienos ji niekada nebūdavo namie viena. Prieš tai ji gyveno „Palaimintosios širdies“ mokyklos bendrabutyje su kitomis mergaitėmis. O dar anksčiau dalijosi kambariu su motina. Išėjusi į darbą, naktimis Endželė palikdavo ją vieną, bet tada Remi buvo per jauna ir per daug bijojo grėsmingo triukšmo gatvėse bei kaimyniniuose butuose, kad vertintų savo vienatvę.

Čia, katedroje, ji buvo ir saugi, ir viena. Ji mėgavosi tyla ir ramybe. Jai patiko stebėti besikeičiantį vitražų stiklų atspindžių žaižaravimą ant katedros sienų. Ją ramino žvakių mirgėjimas ir tyli vargonų muzika, patiko pabėgti nuo budrių akių. Šiandien maldose ji prašė Dievą išminties ir drąsos. Jai reikėjo išminties sugalvoti planą, kaip apsaugoti Flarą, ir drąsos jį įgyvendinti. Kol kas sesuo saugi akademijoje ir liks ten, kol ją baigs. O kas vėliau? Remi atidavė savo rūpestį į Dievo rankas, nors ir neįstengė liautis jaudinusis. Galiausiai ji prašė atleidimo ar bent mėgino prašyti, nes nerado žodžių. Ji nepajėgė netgi mintyse pripažinti to nusidėjimo, kuris ją persekiojo, dėl kurio aplinkiniams atrodė serganti. Kai kurios nuodėmės per didelės, kad įstengtų jas padėti prieš Dievą. Jei ji negali atleisti sau, kodėl jis turėtų jai atleisti?

Pažvelgusi į klausyklą, ji pamatė, kad šviesa įjungta. Kunigas jos laukia. Ji pakilo nuo klauptų ir užėjo į klausyklą.

– Palaimink mane, tėve, nes aš nusidėjau. Paskutinį kartą buvau išpažinties prieš savaitę.

Ji išvardijo kelis nedidelius nusižengimus, bet tik tempė laiką, mėgindama sukaupti daugiau drąsos prisipažinti tą nuodėmę. Ji nenorėjo dalytis ja su niekuo, netgi kunigu. Ji pajuto, kaip jis kitoje uždangos pusėje kantriai laukia. Galiausiai jis tyliai nusikosėjo ir paklausė:

– Ar dar kas nors?

– Taip, tėve.

– Papasakokite apie tai.

Gal pasikalbėjusi apie tai ji nusiramins. Tačiau mintis apie prisipažinimą sugniaužė gerklę, širdis ėmė plakti smarkiau, akis užtvindė ašaros. Nurijusi seiles, Remi ryžosi.

– Prieš kelis mėnesius aš pastojau ir nieko nesakiau vyrui.

– Tai vengimo prisipažinti melas.

– Žinau, – tyliai verkė ji. – Bet... aš negaliu. Mane drasko prieštaravimai, tėve.

– Dėl ko?

– Dėl kūdikio.

– Bažnyčia dėl to turi tvirtą nuomonę. Kūdikis – Dievo dovana. Ar jūs nenorite kūdikio?

Žvelgdama į deimantą ant kairiojo bevardžio piršto, Remi sukuždėjo pro ašaras:

– Vaiko nebėra.

Ji vylėsi, kad garsiai ištarus tuos žodžius, jai iš karto atlėgs, bet nieko nepajuto. Priešingai, spaudimas krūtinėje sustiprėjo tiek, jog atrodė, kad lūš šonkauliai, tapo sunku kvėpuoti, trūkčiojantis alsavimas garsiai aidėjo nedidelėje erdvėje.

– Jūs taip pat žinote, ką Bažnyčia mano apie abortą, – ramiai pasakė kunigas.

– Tai nebuvo abortas. Aš persileidau dešimtą savaitę.

Jis apsvarstė tai ir tarė:

– Tai kokia jūsų nuodėmė?

– Tai įvyko dėl mano kaltės, – trūkinėjančiu balsu tarė ji. – Nes jaučiausi nedėkinga ir abejojanti. Dievas mane nubaudė.

– Ar žinote Dievo mintis?

– Aš norėjau kūdikio, – ji kūkčiodama paglostė pilvą. – Aš jį jau mylėjau. Bet bijojau...

– Bijojote? Ko?

„Bijojau, kad Pinkis privers mane pasidaryti abortą."

Tai per daug bjauru išpažinti. Netgi kunigui. Kai jie susituokė, Pinkis ją įspėjo, kad ji negalės turėti vaikų. Taškas. Ginčo pabaiga. Tema išsemta. Jis nepakenčia konkurencijos ir nenori, kad ji susigadintų figūrą. Netgi laikinai. Jis sakė, kad jei ji nori ką nors globoti, tegul globoja jį ir nereiks groteskiškai prarasti formų.

Taigi kai kontraceptikai ją nuvylė ir ji pastojo, Remi nieko nesakė vyrui. Ji bijojo, kad jis reikalaus aborto.

Lygiai taip pat bijojo, kad nereikalaus.

O jei jis sušvelnėjo dėl vaikų ir apsigalvojo? O jei jam netgi patiks ta mintis? Ar ji nori, kad jos vaikas augtų Pinkio valdomas?

Kol ji svarstė šią dilemą, sprendimas atėjo pats. Vieną baisią popietę ji pajuto veriantį skausmą gimdoje, kojomis tekantį kraują, ir širdyje suvokė, kad ji to troško. Brangi gyvybė paaukota dėl jos bailumo. Kunigas dar kartą paklausė, ko ji bijojo.

– Pragaro, tėve. Dievas žinojo, kad aš dvejoju, ar turėti kūdikį, todėl jis jį atėmė.

– Ar darėte ką nors, kad sukeltumėt abortą?

– Tik širdyje. Prašau, pasimelskit už mane, tėve.

Beviltiškai trokšdama supratimo ir atleidimo, Remi impulsyviai ištiesė ranką, prispaudė delną prie grotelių ir nulenkusi galvą pravirko.

Staiga ji pajuto šilumą prie delno ir pirštų, lyg kunigas būtų priglaudęs savo ranką iš kitos užsklandos pusės. Tai truko akimirką. Ir kai ji pakėlė galvą, tik jos delnas buvo priglaustas prie tinklelio. Tačiau ją palietė – fiziškai ar dvasiškai. Ją užplūdo ištisus mėnesius nepatirta ramybė. Krūtinę veržę kaltės pančiai dingo, ir ji kelis kartus tvardydamasi iškvėpė.

Kunigas ramiai ir įtikinamai ją palaimino ir paskyrė atgailą, kuri atrodė labai nedidelė palyginti su jos milžiniška nuodėme. Reikės daugiau nei šios atgailos, norint atpirkti jos nuodėmę, bet tai bus pradžia, žingsnis atpirkimo link, kelias iš kaltės gelmių, kuriose ji nugrimzdusi.

Remi lėtai atitraukė rankas nuo grotelių, nusišluostė ašaras ir išėjo iš klausyklos, tyliai ištarusi:

– Ačiū, tėve.

Jos kvepalų aromatas liko, kol Burkas sėdėjo klausykloje.

Laikas išeiti. Jis negali likti klausykloje, nes tuoj tikras kunigas ateis klausyti sutartų išpažinčių. Brangi kiekviena akimirka.

Tačiau jis nenorėjo išeiti. Šioje mažoje klausykloje jis pajuto keistą intymumą su savo fantazijų moterimi, mėnesienos nušviesta moterimi pavėsinėje.

Ji pasirodė esanti Pinkį Diuvalį apgaudinėjanti žmona. O Pinkis Diuvalis – priešas, kurį jis prisiekė sunaikinti.

Ši mintis privertė Burką pakilti. Išėjęs iš klausyklos, jis apžvelgė bažnyčią, vildamasis pamatyti ją, bet jos nebebuvo. Jis žvilgtelėjo į duris. Asmens sargybinis, kurį matė su ja Prancūzų turgavietėje, jau nebestovėjo savo poste. Moteris išėjo.

Burkas išsiėmė nosinę iš juodų kelnių kišenės ir nusišluostė prakaitą nuo kaktos bei viršutinės lūpos, kuri atrodė nuoga be ūsų. Šį rytą į jį iš veidrodžio žvelgė nepažįstamas žmogus.

Nedelsdamas Burkas išėjo iš bažnyčios per šonines duris. Gregoris Džeimsas jau buvo automobilyje ir laukė jo. Burkas netarė nė žodžio, sėdo už vairo ir nuvažiavo. Automobilyje buvo pernelyg šilta. Burkas perjungė kondicionierių iš šildymo į vėdinimą ir pasuko aukščiausią padalą. Juodi marškiniai lipo prie nugaros po juodu švarku. Atlenkta apykaklė jį smaugė. Jis susierzinęs nuplėšė ją.

– Ar kas nors nepasisekė? – susinervinęs paklausė Gregoris.

– Viskas šaunu.

– Ponia pasirodė?

– Pagal tvarkaraštį.

Keletą dienų sekęs Remi Diuval, Burkas sužinojo, kad ji niekados nebūna viena. Arba ji namie, kur visiškai nepasiekiama, arba su vyru, arba su asmens sargybiniu. Ji niekada niekur nėjo be palydovo. Vienintelė proga užtikti ją vieną, kai meldžiasi bažnyčioje.

– Meldžiasi? – sušuko jis, kai Rubė Bušero pasakė jam, kur ji sutinka ponią Diuval.

Tada vienas iš rūpestingai pieštuku paryškintų madam antakių kilstelėjo į viršų.

– Kas jus taip stebina, pone Beizilai? Kad ji eina melstis ar kad aš?

– Aš nenorėjau įžeisti jūsų, – sutrikęs sumurmėjo jis. – Tik kad...

– Prašau, – ji kilstelėjo ranką, rodydama, kad neįsižeidė dėl jo šoko. – Aš dažnai matau Remi Diuval besimeldžiančią. Niekada nesikalbėjau su ja. Ir niekas nesikalbėjo. Ji ten eina

ne pasipuikuoti prieš kitus. Ji atrodo labai pamaldi ir pirmoji eina išpažinties.

Kelias dienas pasekęs Pinkio žmoną katedroje ir patikrinęs Rubės Bušero suteiktas žinias, Burkas pagalvojo: nuostabu. Argi yra geresnis būdas sužinoti apie ją, negu išgirsti išpažintį? Ar ji vartoja narkotikus kaip jos motina Endželė? Ar papasakos kunigui apie savo romaną su Bardu? Kokias sunkias nuodėmes ji išpažins, kurios būtų naudingos žmogui, pasirengusiam sunaikinti jos vyrą?

Burkas nusprendė šeštadienį laukti jos klausykloje. Planas buvo įžūlus, bet puikus, išskyrus dvi kliūtis: kaip kalbėti, kad jį laikytų kunigu, ir kaip sulaikyti tikrąjį kunigą.

Paskutinį kartą Burkas buvo išpažinties kitą dieną po motinos laidotuvių ir tik norėdamas pagerbti jos atminimą. Jis jau buvo primiršęs eigą, tačiau jei tave auklėjo katalikiškai, visko pamiršti neįmanoma. Bet jei jam ir pavyktų apsimesti kunigu, neaišku, kur dėti tikrąjį.

Tada jis ir prisiminė Gregorį, studijavusi ir kunigystę, ir aktorystę.

– Ar viską gerai pasakei? – paklausė Gregoris.

– Juk tuziną kartų repetavom, – tarė Burkas ir iškeikė lėtai važiuojantį vairuotoją, lenkdamas jį. – Aš viską pasakiau gerai.

– Ji nesuprato?

Ta ašaringa atgaila, kurią girdėjo jos balse, negalėjo būti suvaidinta.

– Ne, ji nesuprato.

– Gerai, kad ji nematė šitos paniekos tavo veide. Ji neatrodo labai šventa.

– Na, ji nematė, todėl atsipalaiduok.

– Aš ir esu atsipalaidavęs. Tai tu prakaituoji ir vairuoji kaip beprotis.

Pasakęs tai, Gregoris šypsodamasis atsilošė. Jis tapšnojo pirštais per kelius pagal galvoje skambančią melodiją.

– Aš savo vaidmenį atlikau puikiai. Sustabdžiau kunigą, išėjusį iš klebonijos, kaip tu man liepei. Pasakiau, kad mėginu surasti tėvą Keviną, su Kevinu kartu mokėmės seminarijoje. Žinoma, jis niekada negirdėjo apie tokį.

„Ar jūs tikras?“ – paklausė jis. „Jo motina tikrai sakė man, kad jį paskyrė į Šv. Mykolo bažnyčią Naujajame Orleane“, – tos balso pratybos Niujorke man padėjo nuslėpti akcentą, – pasakojo Gregoris.

– Taigi, jis pasakė, kad gal mano draugą ir paskyrė į Šv. Mykolo bažnyčią, bet čia Šv. Mato bažnyčia. Mes nusijuokėme. Tariau jam, kad tikriausiai taksistas supainiojo bažnyčias. „Arba šventuosius“, – pasakė kunigas. Ir mes vėl ėmėm juoktis. Norėdamas jį ilgiau užlaikyti, paklausiau, ar jis kilęs iš Naujojo Orleano. Jis atsakė, kad gyvena čia dešimt metų ir žino visus gerus restoranus. Nors jis ir negali sau leisti juose lankytis, kai kurie jo parapijiečiai turtingi ir tokie dosnūs, kad dažnai jį pasikviečia. Ir taip toliau, ir panašiai. Taigi mes paplepėjome apie dešimt minučių. Ar tau užteko?

– Visiškai. O dabar užsičiaupk.

Burkas nenorėjo plepėti su Gregoriu. Jis norėjo apmąstyti tas kelias minutes, kai tik plona siena ir grotelės skyrė jį nuo Remi Diuval. Jis buvo pakankamai arti, kad užuostų jos kvepalus, girdėtų tylų kūkčiojimą, kai prisipažino nuodėmę, kurios Burkas nesitikėjo. Narkotikai, girtuokliavimas, neištikimybė – niekas nebūtų jo nustebinęs. Bet kaltė dėl persileidimo? To jis niekaip negalėjo numatyti. Ir tai jį išmušė iš vėžių.

Tačiau jis gali panaudoti tai savo naudai. Netgi jei jos kvepalai verčia jį pašėlusiai džiaugtis, kad nėra priėmęs skaistybės įžadų, jis vėl pasijuto policininku ir svarstė, kaip galėtų panaudoti tą konfidencialią informaciją darbe, kurį turės atlikti. Apimtas įkvėpimo, tik ne dieviško, jis sugalvojo atgailą, kuri tiko jos nuodėmei ir puikiai tiko jo planui.

Bet jis visiškai nesijautė patenkintas. Ir verčiau jis nebūtų sužinojęs apie jos prarastą kūdikį. Nes tai darė ją žmogišką.

Verčiau nebūtų lietęs jos rankos per tinklelį. Nes dėl to jis pasijuto žmogumi.

– Klausyk, Beizilai, tave apėmė religinis nušvitimas ar panašiai?

Gregorio klausimas atitraukė Burką nuo jo minčių ir jis paniekinamai pažvelgė į jį.

– Tu labai keistai elgiesi. Išėjęs iš katedros atrodei taip, lyg būtum sutikęs Dievą. – Burkas vėl piktai pažvelgė į jį. – Gerai, gerai, pamiršk tai. Gal aš neįpratęs matyti tavęs be ūsų ir atgal nušukuotais plaukais. Manau, kad net tavo motina tavęs nepažintų. Akiniai taip pat puikus akcentas.

Suvokęs, kad pamiršo nusiimti akinius, Burkas padarė tai dabar – nusiėmė kvadratinius akinius raginiais rėmeliais ir numetė juos ant skydelio tarp savęs ir Gregorio. Stiklai buvo paprasto stiklo, bet keista, kad jis nepagalvojo jų nusiimti. Žmogus gali žūti, pamiršęs tokį elementą. Nesvarbu, tu policininkas ar nusikaltėlis – susikerti dėl tokių smulkmenų.

Jis liepė sau susiimti, kad ir kas tai būtų. Jei pradės vėl mąstyti apie sprendimus, gali ir susvyruoti keršydamas už Kevo mirtį. Jei jis nepadarys to, nebegalės kvėpuoti. Jis privalo tai atlikti arba žūti mėgindamas. Jo dešinė ranka gniaužė vairą.

Kai jie atvažiavo į Gregorio namus, Burkas įsuko į įvažiavimą ir taip spustelėjo stabdžius, kad automobilis šoktelėjęs sustojo.

Gregoris suėmė durelių rankeną ir tarė:

– Kad ir kaip nenoromis, pripažįstu, kad buvo linksma. Susitiksim, Beizilai, bet jei tik man labai nesiseks.

Jo nusivylimui, Burkas išlipo iš automobilio ir nuėjo kartu plytomis išklotu taku.

– Džiaugiuosi, kad tau patiko. Nes tavo darbas dar nebaigtas, tėve Gregori.

15 skyrius

Pinkis pjaustė pusžalę nugarinę.

– Kaip tai vadinasi?

Remi nusigręžė nuo kraujuotų mėsos sulčių, užpildžiusių vyro lėkštę.

– „Dženės namai". Pavadinta pagerbiant trejų metukų mergytę, kurią apleido motina. Kai Dženę rado, ji buvo išsekusi nuo bado. Jos nepavyko išgelbėti.

– Neįtikėtina! – sušuko Flara. – Amerikoje, turtuolių krašte, kur žmonės išleidžia krūvas pinigų lieknėjimui, vaikas mirė badu?

– Siaubinga pagalvoti.

Remi rūpestingai pasirinko vakarą, kai Flara vakarieniavo su jais, kad pasikalbėtų apie tai su Pinkiu. Ji žinojo, kad Flara palaikys jos pusę. Sesuo labai aršiai reagavo į visokią socialinę neteisybę.

Pinkis ištraukė *Merlot* butelio kamštį.

– Tas kunigas... Tėvas...

– Gregoris, – papildė Remi. – Jis skambino ir klausė, ar galėtų susitikti su manimi ir aptarti, ko reikia šiai įstaigai.

– Jei ko ir reikia, tai pinigų.

Ji linktelėjo.

– Jis minėjo, kad jiems trūksta lėšų „Dženės namams" atidaryti.

– Tokios įstaigos visada maldauja labdaros. O kodėl tu nevalgai? – paklausė jis, mostelėjęs į jos lėkštę.

– Aš nelabai išalkusi.

– Tau apetitą sugadino kalbos apie badaujančias mergaites. Jautrioji mano žmona, – ištiesęs ranką per stalą paglostė jai ranką. – Jei dėl to tu pasijusi geriau, liepsiu sekretorei rytoj nusiųsti čekį tėvui Gregoriui.

– To nepakanka, – tarė ji ištraukdama ranką. – Aš pati noriu dalyvauti.

– Tu neturi laiko dalyvauti.

Pamanęs, kad jis užbaigė šį pokalbį, Pinkis vėl ėmė valgyti kepsnį. Tačiau Remi negalėjo pakeisti temos. Tai buvo daugiau negu poreikis turėti hobį. Tai dvasinis dalykas. Kunigas jai sakė: „Gal jei kaip nors padėtumėte vaikams..."

„Dženės namai" tiesiogiai atsakė į jos maldas. Remi prašė suteikti jai galimybę atpirkti nuodėmę ir tai išsipildė, kai tėvas Gregoris paskambino šį rytą. Jei Dievas nori, kad ji tai padarytų, net Pinkis Diuvalis nesutrukdys.

Išlaikydama ramų balsą, Remi tarė:

– Aš turiu keletą valandų per savaitę, kai nieko neveikiu.

– Manau, kad jai tai būtų naudinga, Pinki, – įsiterpė Flara. – Pastaruoju metu Remi tokia išsiblaškiusi.

– Visai ne, – pasakė Remi.

– Ir tu pastebėjai? – Pinkis nekreipė dėmesio į Remi prieštaravimą ir kreipėsi į Flarą.

Ji linktelėjo, krestelėdama juodas garbanas.

– Jau kelis mėnesius ji tokia netikusi.

– Ačiū.

– Juk tikrai, Remi. Matyt, taip ir yra, jei pastebėjo ir mano mylimas svainis, – ji koketiškai sumirksėjo. – Ar galėčiau išgerti vyno?

– Ne, negalėtum, – už vyrą atsakė Remi.

– Jergutėliau! Negaliu lankyti bendrojo lavinimo mokyklos. Jokių berniukų, jokio vyno. Lyg gyvenčiau Marse.

– Seserį Beatričę ištiks priepuolis, jei parvešime tave į vienuolyną apgirtusią.

– Galiu lažintis, kad sesuo Beatričė pati kartais gurkšteli. Ar negalėtume pasikalbėti apie Užgavėnes?

– Ne šįvakar. – Pinkis nesikišo į Remi ir Flaros pokalbį, bet buvo sutelkęs dėmesį į ją ir dėl tos apžiūros Remi jautėsi nejaukiai. – Apie ką galvoji, Pinki?

– Galvoju, kad man nemaloni mintis, jog mano žmona trinsis alkūnėmis su prasčiokais.

– Aš net nežinau, ką man pasiūlys tėvas Gregoris, – ginčijosi ji. – Gal jis tik norės gauti leidimą įrašyti mūsų pavardę į rėmėjų sąrašą ar prašyti, kad paragintume savo draugus juos remti. Aš to nesužinosiu, kol nesusitiksiu su juo, bet tikrai norėčiau dalyvauti šiame projekte. Bent jau pati atiduoti mūsų čekį.

– Kur bus ši nauja įstaiga?

– Jis tiksliai nepasakė.

– O kur jis siūlė susitikti?

– Sakė, kad aš galiu siūlyti.

Pinkis nekantriai tapšnojo smiliumi vyno taurę.

– Kodėl tau tai taip svarbu, Remi?

Nuo jos atsakymo priklausys, ar Pinkis sutiks. Jis turėtų išgirsti ką nors malonaus.

– Man tai svarbu todėl, kad mažosios Dženės gyvenime laiku neatsirado toks Pinkis Diuvalis, kuris ją būtų išgelbėjęs. Mums su Flara pasisekė, o jai ne.

– Man net oda pašiurpo, – pasakė Flara.

Pinkis atsipalaidavo ir davė ženklą Romanui papildyti jo taurę.

– Gerai, Remi, gali su juo susitikti. Čia, mūsų namuose, dienos metu.

– Ačiū, Pinki.

– Jėga! – šūktelėjo Flara.

Tėvas Gregoris pakabino telefono automato ragelį ir atsigręžė į Burką.

– Jų namuose rytoj po pietų.

Per praėjusį pokalbį tėvas Gregoris davė poniai Diuval vieno jos vyro striptizo baro tualeto telefono numerį. Mušamųjų instrumentų garsai virpino plonas kaip popierius sienas.

– Jų namuose? – pakartojo Burkas, trindamas sprandą. – Tikėjausi susitikti viešoje vietoje.

– Na, tau nepasisekė, – pasakė Gregoris. – Tai ką, netinka? Turėsi viską perplanuoti?

Pamąstęs Burkas tarė:

– Tiesą sakant, gal netgi geriau. Kada susitikimas?

– Ar tu negirdėjai, ką sakiau, Beizilai?

– Taip, sakei, kad jų namuose rytoj. O aš paklausiau, kokiu laiku.

– Mums nepavyks.

– Pavyks. Jei būsi ramus ir darysi viską, ką aš tau liepsiu, pavyks.

– Gal tau atrodo, kad pažįsti mane, Beizilai, bet iš tikrųjų nepažįsti. Aš esu bailys. Kai reikia rinktis, aš galvoju tik apie save.

– Gerai. Labai gerai. Galvok apie save. Jei paliksi mane bėdoje, norėsi nustebinti ar išduosi, pagalvok, kaip ilgai ilgai sėdėsi kalėjime.

Gregoris nusiminęs suvaitojo.

– Netgi jei kas nors nepavyktų ne dėl mano kaltės, tu apkaltinsi mane.

– Ne, pažadu, kad neapkaltinsiu, – tvirtai pasakė Burkas. – Nesvarbu, kaip pavyks, bet tu pasitrauksi laisvas ir švarus.

– Laisvas ir švarus? Nuo Pinkio Diuvalio? – paniekinamai prunkštelėjo Gregoris. – Aš vos neapsišikau vien skambindamas telefonu į jo namus. Prisimenu, kaip mano šeima kartą

kalbėjosi apie jį per vakarienę, kai aš dar mokiausi mokykloje. Jis – gyva legenda, vienas iš galingiausių miesto žmonių, o gal ir pats galingiausias.

– Aš žinau apie jį.

– Tai tada žinai, kad jis gana baisus tipas. Kalbama, kad jis žudo stojusius jam skersai kelio.

– Tai ne tik gandai.

Gregorio žandikaulis atvėpo iš netikėtumo.

– Ir tu tikiesi, kad aš įeisiu į namus, apsimesdamas kunigu, susitiksiu akis į akį su jo žmona ir paimsiu iš jos pinigus?

– Nebent nori sėsti į kalėjimą ir tapti vaikino, kurį visi vadina Buliumi, mylimuoju.

– Tu jau naudojai šį argumentą. Aš ėjau su tavimi į katedrą ir suvaidinau savo vaidmenį. Galėčiau pridurti, kad puikiai suvaidinau. Maniau, mes atsiskaitę.

– Aš to niekad tau nesakiau, – atšovė Burkas. – Sakiau, kad jei sutiksi suvaidinti tėvą Gregorį, paleisiu tave nuo kabliuko.

– Maniau, man reikės apsimesti tik tą vieną kartą.

– Vadinasi, manei neteisingai. Kokiu laiku rytoj?

– Tu visiškas idiotas, Beizilai.

– Sutinku.

Gregoris teisus. Jo planas idiotiškas. Dramatiškas – taip. Veiksmingas – neabejotinai. Bet tikrai beprotiškas.

Išklausęs ponios Diuval išpažintį, Burkas visapusiškai apmąstė planą. Visada yra tikimybė, kad kas nors nepavyks, bet jis apsidraudė nuo nesėkmės. Jis išsikraustė iš savo išsinuomoto buto ir svetima pavarde įsikėlė į kitą tokios pat prastos reputacijos vietą. Jis pakeitė tojotą senesniu modeliu.

Sėdėdamas automobilyje, Burkas nuolat žiūrėjo į užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Eidamas pėsčias dairėsi, ar jo neseka Bardas arba kitas gaujos narys. Jis buvo visiškai tikras, kad niekas neseka.

Ar Diuvalis atšaukė savo šunis? Turbūt advokatas nurašė Burką kaip nereikalingą, kai šis atmetė jo pasiūlymą bendra-

darbiauti. Gal jis per daug pasitiki savimi, kad bijotų keršto iš buvusio policininko – tokio išsikvėpusio, sugniuždyto, suterštos reputacijos kaip Burkas Beizilas. O jei jis vis dėlto tikisi keršto, tai mano jį būsiant žiaurų.

Todėl tai gali pasiteisinti.

– O kodėl kitas policininkas negali suvaidinti kunigo? – inkštė Gregoris. – Kodėl policininkas be uniformos negali būti tėvas Gregoris?

– Nes tu geresnis aktorius už mūsų skyriaus darbuotojus.

Gregoris vis dar manė dalyvaująs slaptoje policijos operacijoje.

– Na, aš išeinu iš žaidimo, – ryžtingai pasakė jis. – Aš nebenoriu vaidinti tėvo Gregorio. Jau verčiau sėsiu į kalėjimą, negu leisiu, kad Pinkis Diuvalis pačirškintų man užpakalį.

Burkas prismeigė jį žvilgsniu.

– Jei paliksi mane dabar, tai tavo kaulėtas užpakalis taps kiekvieno Naujojo Orleano kalėjimo iškrypėlio žaisliuku. Aš tuo pasirūpinsiu. – Burkas prispaudė Gregorį prie dėmėtos vyrų tualeto sienos ir pro sukąstus dantis iškošė: – O dabar paskutinį kartą klausiu, kokiu laiku rytoj, tėve Gregori?

– Kaip malonu susipažinti su jumis, ponia Diuval, – žaviai nusišypsojo Gregoris Džeimsas, spausdamas ranką šeimininkei. – Ačiū, kad sutikote mus priimti.

Remi pažvelgė į antrąjį kunigą.

– Čia tėvas Kevinas, – išlemeno Gregoris. – Mano kolega ir dar vienas „Dženės namų“ steigėjas.

Pagerbdamas Kevo Stiuarto atminimą, Burkas pasirinko, jo nuomone, tinkamą slapyvardį.

– Ačiū abiem, kad atėjote, – padėkojo ji. – Man labai malonu, kad priimate mano pagalbą.

Soliariumo patalpa, į kurią juos atvedė durininkas, žvelgė į užpakalinio kiemo veją ir pavėsinę. Žiūrėdamas į ją Burkas tarė:

– Jūsų gražūs namai, ponia Diuval.

Jis nebijojo, kad ji pažins jo balsą. Klausykloje jis prislopintai kuždėjo ir keletą kartų kostelėjo. Taip pat ji nesusies tvarkingai apsirengusio tėvo Kevino su ūsuotu vyru kasdieniškais drabužiais, grąžinusio jai užmirštą maišelį su apelsinais lauko kavinėje.

– Ačiū. Prašom sėstis.

Burkas ir Gregoris atsisėdo ant pintos sofutės. Remi įsitaisė ant kėdės priešais juos ir pasiūlė kavos. Tėvas Gregoris šyptelėjo kamerdineriui:

– Neatsisakyčiau. Prašau be kofeino.

– Ir man, – pritarė Burkas.

Tarnas išėjo, palikdamas kunigus vienus su ponia Diuval. Ir jos asmens sargybiniu.

Platūs vyro pečiai išsikišo iš už krėslo atramos, atrodė, kad karklo vytelės net išsiplėtė remdamos jį. Tamsus vyro kostiumas nesiderino su saulėtu sodo kambariu. Jis atrodė ne vietoje kaip beždžionės iškamša gėlių kompozicijoje.

Burkui ėmė smarkiau plakti širdis, kai įėjęs į soliariumą jis pamatė pažįstamą asmens sargybinį. Ponia Diuval nepažino Beizilo, bet sargybinis tikriausiai treniruotas būti budrus. Burkas maloniai nusišypsojo jam ir linktelėjo. Šis sumurmėjo atsakydamas, bet iš akių neatrodė, kad būtų atpažinęs Burką. Matyt, Diuvalis per daug moka tam bukapročiui.

Ponia Diuval vadino jį Erolu.

– Tau nebūtina likti. Manau, kad pokalbis tau bus nuobodus.

Sargybinis pasvarstė tai, pažvelgė į kunigus taip, kad jie galėjo įskaityti įspėjimą, tada atsistojo.

– Gerai, bet aš būsiu už durų, jei jums manęs reikės.

Kai Erolas išėjo, tėvas Gregoris atsigręžė į šeimininkę.

– Ar jis visada toks? Ar kartais griežtas?

Ji spontaniškai nusijuokė. Burkas mintyse padėkojo Gregoriui, kad padėjo jai atsipalaiduoti. Kol kas jaunuolis puikiai vaidino. Jie nerūpestingai plepėjo, kol tarnas, kurį ji vadino Romanu, grįžo su dideliu sidabriniu padėklu ir pastatė jį ant vežimėlio, nuo kurio ponia Diuval pati įpylė jiems kavos ir pasiūlė mažų pyragaičių su šaldytu mėlžolės įdaru. Jos judesiai buvo grakštūs ir natūralūs. Ji kilnojo sunkų sidabrinį kavinuką taip pat grakščiai, kaip ir šaukštelį, kuriuo išmaišė šlakelį grietinėlės kavoje.

– Aš nekantrauju išgirsti apie „Dženės namus".

Tėvas Gregoris atsikrenkštė ir paslinko į priekį.

– Ši mintis man kilo tada, kai...

Burkas išsijungė, kai Gregoris įsileido į vaizdingą kalbą apie neegzistuojančią prieglaudą benamiams vaikams. Apsimesdamas, kad seka kiekvieną žodį, išeinantį iš tėvo Gregorio burnos, jis stebėjo Remi Diuval veidą. Ji klausėsi įdėmiai, kaip jie ir tikėjosi, gyvai reagavo į jaudinančius žodžius, kuriuos Burkas liepė Gregoriui vartoti. Jos klausimai buvo logiški ir protingi. Kai Gregoris perpasakojo išgalvotą istoriją apie mažąją Dženę, jos akyse pasirodė ašaros.

– Tai taip tragiška.

Moters liūdesys atrodė nuoširdus ir būtų lengva pajusti sąžinės graužimą, kad jie šitaip manipuliuoja jos emocijomis. Bet Burkas priminė sau, kaip ji gerai jautėsi su Bardu pavėsinėje. Jokia moteris, savo noru susidėjusi su Bardu, nenusipelno užuojautos.

Jis pastatė ant stalo puodelį su lėkštute ir staigiai atsistojo.

– Atleiskit, kad pertraukiau, tėve Gregori, bet noriu trumpam atsiprašyti.

Gregoris taip greit pasuko galvą, kad net kaklas trakštelėjo. Jis pažvelgė į Burką su neslepiamu išgąsčiu. Jie šito nerepetavo. To nėra scenarijuje. Burkas tyčia praleido tai, nes neno-

rėjo dar labiau jaudinti Gregorio. Kadangi jaunuolis įsijautė į savo vaidmenį, Burkas manė, kad bus saugu palikti Gregorį vieną su ponia Diuval kelias minutes, kurių jam reikėjo.

– Tualetas už laiptų prie durų, – pasakė ji.

– Ačiū.

– Ar paprašyti, kad Erolas jus palydėtų?

– Ačiū, ne. Rasiu pats.

Burkas išėjo iš soliariumo ir uždaręs duris apsidairė ieškodamas sargybinio. Erolas nelaukė už durų, kaip buvo sakęs, o žiūrėjo televizorių kabinete, sėdėdamas nugara į duris. Matyt, jis nelaikė tėvo Gregorio ir tėvo Kevino pavojingais.

Burkas įėjo į tualetą ir uždarė duris, bet pabuvo viduje labai trumpai. Išėjęs jis užlipo laiptais, žengdamas per dvi pakopas, susiraukdamas joms sugirgždėjus. Pirmos durys už laiptų aikštelės atsivėrė į dar vieną nedidelį vonios kambarį. Po trijų sekundžių jis išėjo.

Kiek tarnų namie? Nėra kaip sužinoti, bet galima spėti, kad keli. Bet kurią akimirką jis gali susidurti su pareiginga ekonome, kuri pareikalaus pasiaiškinti, kodėl tėvas Kevinas šniukštinėja pono Diuvalio namuose. Ji pakels triukšmą ir iš karto atskubės Erolas, kuris jį sulaikys, kol grįš Pinkis. Rytoj tuo laiku jo kūnas bus sušertas mėsėdėms žuvims, gyvenančiomis įlankos dugne.

Burkas atvėrė antras duris koridoriuje ir rado, ko ieškojęs – didelį miegamąjį su atskirais vonios kambariais abipus ir plačiu balkonu, išeinančiu į priekinę veją. Burkas nieko neišmanė apie antikvarinius daiktus, bet kiekvienas kambario baldas atrodė tikras. Narkotikų pinigai praeina ilgą kelią, kol atsiduria brangių daiktų aukcionuose. Vienas iš daiktų, bent keturių metrų aukščio veidrodis kampe, atspindėjo vyrą, nešiojantį nereikalingus akinius ir kunigo regalijas.

– Tu jau peržengei ribą, Beizilai, – sumurmėjo jis.

Burkas pažvelgė į Pinkio drabužinę, bet po to, kai Pinkis čia lankėsi ryte, tarnaitė jau spėjo viską sutvarkyti. Viskas buvo savo vietose, niekas neišmėtyta.

Miegamajame spintelės ryškiai skyrėsi, todėl aišku, kad Pinkis miega kairėje. Ant jo spintelės gulėjo akiniai, žurnalas *News-week* ir nešiojamas telefonas. Burkas pažiūrėjo numerį, bet plastikinė įmautė su firmos įdėta kortele buvo tuščia. Tikriausiai itin slaptas, neskelbiamas numeris.

Jis atidarė stalčių, tikėdamasis rasti asmeninę telefonų knygutę, darbo kalendorių, banko knygelę. Bet Pinkis buvo per daug protingas, kad paliktų ką nors stalčiuje, išskyrus buteliuką vaistų virškinimui, tušinuką, dar vienus akinius ir bloknotėlį be įrašų.

Ant ponios Diuval spintelės buvo rožinis indelis su aromatiniais džiovintais augalais, krištolo grafinas su vandeniu, ant kurio kakliuko buvo užmauta stiklinaitė. Stalčiuje nebuvo nieko, išskyrus dėžutę su lapeliais užrašams. Jokios adresų knygutės. Kam ji rašo?

Kiek laiko jis išėjęs iš soliariumo? Turbūt įtartinai ilgai, kad nusišlapintų. O jei per reklamą Erolas įkišo galvą į soliariumą ir pamatęs tik vieną kunigą paklausė, kur yra kitas.

Nagi, greičiau.

Jis perėjo kambarį ir pažvelgė į ponios Diuval drabužinę. Matyt, kad kambarinė nesilankė po to, kai ponia Diuval rengėsi susitikimui su tėvu Gregoriu ir tėvu Kevinu. Ant satinu vilktos kėdutės gulėjo palaidinukė. Matyt, ji ketino ją vilktis, bet pasirinko kitą. Burkas pakėlė ją, patrynė medžiagą tarp pirštų. Šilkas. Jis padėjo palaidinukę atgal ant kėdės.

Pastebėjęs liniją veidrodinėje sienoje virš tualetinio staliuko, jis spustelėjo ją, dalis veidrodžio pasislinko ir atsivėrė vaistų spintelė. Dantų šepetėlis, pasta, vizinas, vitaminai, kosmetinė vata, tamponai, aspirinas, kontraceptinės tabletės. Jokių kitų vaistų.

Jis uždarė spintelę ir jau ketino nusigręžti, bet pamatė, kad tualetinis staliukas apibarstytas talku. Apvaliame krištoliniame indelyje su ornamentuotu sidabriniu dangteliu buvo kūno pudra. Šalia gulėjo prabangi ėriuko vilnos pudravimo-

si pagalvėlė. Jis pakėlė ją ir pauostė. Aromatas buvo pažįstamas. Jis perbraukė pirštais per purų pagalvėlės paviršių, nuodėmingai fantazuodamas, kokias egzotiškas vietas ji ką tik lietė.

Kokį velnią čia darai, Beizilai? Kuo greičiau dink iš čia!

Jis padėjo pagalvėlę šalia krištolinio indelio ir išėjo iš drabužinės taip greitai, lyg velnias būtų lipęs ant kulnų. Prie miegamojo durų jis sustojo ir pasiklausė. Nieko neišgirdęs atidarė duris ir išėjo į koridorių.

Burkas jau buvo nulipęs pusę laiptų, kai duryse pasirodė Erolas.

16 skyrius

Erolas, matyt, ėjęs į tualetą, sustingo it suakmenėjęs, kai pamatė tėvą Keviną, lipantį laiptais žemyn. Burkas nuoširdžiai nusišypsojo.

– Jei einat į tualetą, jums tikriausiai reikės šito, – jis metė sargybiniui tualetinio popieriaus ritinį.

Sutrikęs Erolas vos pagavo jį prie krūtinės.

– Šiame tualete nebuvo popieriaus, todėl nuėjau į viršų.

Erolas atidarė duris ir pažiūrėjo į tuščią laikiklį, nuo kurio Burkas, prieš lipdamas į viršų, buvo nukabinęs popierių. Dabar jis atnešė ritinį atgal, bet atrodė, kad paėmė jį iš kito tualeto.

– Pagalvojau, kadangi buvau viršuje, tai atnešiu popieriaus, jei kam nors reikės apačioje. Niekada nežinai, kada jo gali prireikti, – jis šyptelėjo kaip vyras vyrui. – Žinoma, priklauso, ką tu ten ketini daryti.

– Taip, – netvirtai pritarė Erolas. – Ačiū.

Burkas pasuko soliariumo link, bet staiga atsigręžė, lyg jam būtų šovusi mintis.

– Klausykit, jei ponas ir ponia Diuvaliai įsitrauks į veiklą „Dženės namuose“, gal ir jūs norėtumėt dalyvauti? Pavyzdžiui, organizuoti žaidimus berniukams ar panašiai?

– Nemanau. Ponas Diuvalis man duoda daug darbo.

– Na, aš tik pasiūliau. – Burkas nusigręžė ir nesustojo, kol nepasiekė soliariumo, kur Gregoris vis dar kalbėjosi su ponia Diuval.

– Mes su tėvu Kevinu manome, kad labai svarbu, jog vaikai „Dženės namuose" turėtų savo pareigas. Tada jie jausis gyvenantys ne prieglaudoje, o normaliuose namuose.

– Puiki mintis, tėve.

Gregoris pažvelgė į Burką su akivaizdžiu palengvėjimu.

– Mes su tėvu Kevinu laikomės nuomonės, kad jei suteiksime vaikams atsakomybės jausmą ir girsime netgi už mažiausius laimėjimus, tai bus pirmas žingsnis mažinant jų patirtas neigiamas emocijas ir ugdant savigarbą.

Ponia Diuval atsigręžė į tėvą Keviną, kad tas patvirtintų kito kunigo žodžius. Burkas linktelėjo, bet tuo metu jis būtų pritaręs ir teorijai, kad mėnulis – tai varškės sūris. Velniškai sunku nutaisyti pamaldžią veido išraišką, kai jis visai neseniai lietė jos kūno pudros pagalvėlę.

Burkas mėgino pakelti akis virš kryželio, kabančio ant jos kaklo, bet dabar vyko sunkus mūšis tarp jo *id* ir *ego*.

– Dievas palaimino šį apsilankymą, tėve Kevinai, – Gregoris kilstelėjo dešimties tūkstančių dolerių čekį, išrašytą „Dženės namams".

– Jūs labai dosni, ponia Diuval. Tegul Dievas jus laimina.

Burkas atsistojo.

– Nebedrįstame ilgiau gaišinti jūsų, ponia Diuval.

– Žinoma, mes nenorėtume to daryti, – Gregoris taip pat atsistojo. – Kai pradedu kalbėti apie „Dženės namus", manęs neįmanoma sustabdyti.

– Man buvo labai malonu, – pasakė ji. – Ar negalėtumėt likti, kol grįš vyras? Žinau, kad jis norėtų su jumis susipažinti.

– Ne, ne, mums jau reikia bėgti, – patikino Gregoris. – Turime dar apsilankyti kitur. Gal kada nors kitą kartą.

Burkas padavė vizitinę kortelę.

– Tikiuosi, kad jūs norėsite išgirsti, kaip mums sekasi. Prašom skambinti bet kuriuo laiku.

– Ačiū, paskambinsiu.

– Tiesą sakant, gal jūs norėsite pati aplankyti mūsų namus.

Išgirdęs tokį pasiūlymą, tėvas Gregoris neteko žado. Jis apstulbęs spoksojo į tėvą Keviną, o ponią Diuval, atrodo, sužavėjo tokia galimybė.

– Ar tai įmanoma?

– Ne! Žinoma! – vienu metu atsakė Gregoris ir Burkas, bet Burko balsas nustelbė Gregorį. Šis nuolankiai tarė: – Žinoma, jei tik tėvas Kevinas nori. Aš manau, kad reikėtų palaukti, kol mes viską užbaigsime ir oficialiai atidarysime namus. Žinot, pasikviestume visus rėmėjus vienu metu, – sutrikęs paaiškino jis.

– Esu tikras, kad ponia Diuval norės apsilankyti asmeniškai, – pasakė Burkas, įdėmiai žvelgdamas jai į akis.

– Aš nesitikiu, kad mane išskirsite iš kitų, – tarė ji. – Bet tikrai norėčiau pamatyti, kaip vyksta darbai. Gal aš galėsiu padėti.

– Jūsų įnašas jau ir taip didelė pagalba, – šiek tiek išsigando tėvas Gregoris.

– Bet jei aš teigiamai įvertinčiau jūsų pastangas, gal mano vyras paaukotų dar daugiau.

Burkas nusišypsojo.

– Tai dar viena priežastis jums asmeniškai apsilankyti pas mus. Paskambinkite, kai norėsite atvykti. Mes prisitaikysime prie jūsų.

– Mes prisitaikysime prie jūsų? Jėzau, mes pražūsime.

– Ar nesiliausi inkštęs? Man jau galvą skauda.

– Į ką tu mane įtraukei, Beizilai? Man tai nepatinka. Sutikau tau padaryti paslaugą ir padariau, ar ne? Ir ne vieną

kartą, o du. Bet jau viskas! Baigta. Aplodismentai. Uždanga. Šviesos gesinamos. Visi eina namo. Tęsinio nebus. Aš suvaidinau savo paskutinę sceną su tavimi. Tu nuolat keiti scenarijų. Ir kur tu buvai, kai išėjai iš kambario?

– Nusišlapinti.

– Kurgi ne! Manau, kad ėjai šniukštinėti. Štai ką aš galvoju.

– Čia ir yra viena iš didžiausių tavo bėdų, Gregori. Tu per daug galvoji. Verčiau tiesiog plauk pasroviui.

– Jei plauksiu pasroviui, tai greit plauksiu veidu žemyn galingoje Misisipėje. Nors mano gyvenime ir nedaug laimėjimų, aš dar nepasiruošęs mirti. Manyk, kad išėjau iš žaidimo nuo šios akimirkos.

Ginčas tęsėsi visą kelią iki Gregorio namų. Burkas pasilenkė per jį ir atidarė keleivio duris.

– Eik, ištiesk kojas, išgerk taurę ar dvi vyno ir nusiramink. Aš tave susirasiu.

– Aš išėjau! Iš-ė-jau!

– Kalėjime per vakarienę neatneša *Pinot Noir* vyno, Gregori.

– Tu negali manęs gąsdinti kalėjimu, nes neturi jokių įrodymų prieš mane.

– Gal šiandien ir neturiu. Tačiau po savaitės ar dviejų... Aš nepaleisiu tavęs kaip antis karkvabalio. Anksčiau ar vėliau tu pasielgsi impulsyviai, nes, kaip pats sakei, nepajėgi susivaldyti.

– Mudu su psichologu jau darome pažangą.

– Ne, jis tik daro pinigus iš, jo nuomone, beviltiško atvejo. Tu esi maniakas, jam – tikras saldainiukas, ir jis tavim naudojasi.

Gregoris susmuko sėdynėje.

– Tu šunsnukis, Beizilai.

– Mes tai jau aptarėme.

– Tavo valia stipresnė negu mano. Aš nepajėgiu tavęs nugalėti. Visi kabinėjasi prie manęs.

Burkas ištiesė ranką, sugriebė Gregorį už plaukų ir atgręžė į save jo galvą.

– Paklausyk manęs, tu, inkščiantis, išlepintas mėšlavabali. Nori tikėk, nori ne, bet tai gali būti geriausias tavo suknisto gyvenimo įvykis. Nors kartą kažkas tave verčia daryti tai, ko nenori. Aš tau suteikiu galimybę įrodyti, kad esi geresnis, negu visi mano. Suteikiu progą pasielgti vyriškai.

Gregoris nurijo gumulą.

– Aš nuoširdžiai sakau, kad netikiu, jog pajėgsiu, Beizilai. Norėčiau būti vyriškas, bet, kaip sakei, esu beviltiškas. Tavimi dėtas, nepasikliaučiau manimi.

– Na, – sumurmėjo Burkas ir paleido Gregorio plaukus, – deja, aš daugiau nieko neturiu.

Gregoris iškėlė vieną koją ant šaligatvio, bet nepajudino kitos. Patylėjęs jis paklausė:

– Tai ne policijos operacija?

– Ne, – Burkas pažvelgė jam į akis. – Ne, ne policijos. Tai asmeninis kerštas už mano draugą, kuris žuvo pernai.

– Aš taip ir maniau. Ačiū, kad pagaliau nuoširdžiai prisipažinai.

– Nėra už ką.

Burkas nusuko galvą ir pažvelgė per aprasojusį priekinį automobilio stiklą. Pagalvojęs vos kelias sekundes, jis tarė:

– Pamiršk tai, Gregori. Nereikėjo tavęs įtraukti į tai. Aš visą laiką melavau ir manipuliavau tavimi. O kaip tu pats sakei – tai nesąžininga. Tu teisus – aš ketinu padaryti beprotišką ir pavojingą dalyką. Tu tikriausiai išsigąsi, viską sugadinsi ir žūsi. O mano sąžinei nereikia dar vienos mirties. Man reikėjo tavo pagalbos tuose kunigiškuose reikaluose, bet manau, kad toliau išsisuksiu pats. Ačiū už pagalbą. – Paskui dar pamąstęs pridūrė: – Bet man labai nemalonu stebėti, kaip tu suknisai savo gyvenimą, Gregori. Jei neateisi į protą ir nesiliausi, galų gale pakliūsi ir gausi daug metų kalėjimo. Vieną kartą tavo tėtušis jau neišpirks tavęs, kaltinamo rimtu pažeidimu, ku-

riuo šlykštisi ne tik visuomenė, bet ir kalėjimo publika. Ten jie pavers tavo gyvenimą pragaru ir gal net nužudys. Pagalvok apie padarinius kitą kartą, kai užsimanysi išsitraukti savo daikčiuką ir pamojuoti juo, ypač prieš vaiką. – Burkas ironiškai šypsodamasis peržegnojo Gregorį. – Eik ir daugiau nebenusidėk, sūnau.

Jis įjungė atbulinį bėgį.

– Palauk! – gražius Gregorio bruožus iškreipė neryžtingumas. Jis kramtė vidinę žando pusę.

– Ar su tavim pakliūsiu į bėdą? Mane gali sužeisti?

– Pažadu, kad mėginčiau to išvengti, bet rizikos yra. Taip.

Po kelių neilgų svarstymo valandėlių Gregoris atsiduso:

– Velniop viską. Aš lieku. Vis tiek daugiau neturiu ko veikti.

17 skyrius

– Kaip jis galėjo dingti?

Bardas gūžtelėjo pečiais.

– Kaip sakau, Pinki. Jo niekas niekur nematė. Kai dar kartą nuėjau į tą skylę, kur jis gyveno, jis buvo išsikraustęs. Aš paspaudžiau šeimininką, bet jis prisiekė, kad Beizilas išvyko naktį, pinigus už nuomą ir raktą įmetė į pašto dėžutę. Tai ne tokia vieta, kur žmonės palieka savo naująjį adresą. Panašu, kad jis dingo. Vienas mūsų vyrukų šniukštinėja policijos departamente, bet niekas nieko negirdėjo apie Beizilą nuo tos dienos, kai jis grąžino ženkliuką.

– Reikėjo liepti jį sekti.

– Taigi, o kas žinojo, kad taip bus?

Beizilo dingimas sunervino Pinkį. Beizilas atmetė jo pasiūlymą dirbti mandagiai ištaręs: „Ačiū, ne, nors malonu, kad pasiūlėte." Atsisakydamas jis nepaliko vietos deryboms. Tai kėlė nerimą dėl dviejų priežasčių. Pirma, Diuvalį siutino, kad toks menkysta kaip buvęs policininkas atsisakė pelningo pasiūlymo. Pinkis pirmą kartą pamėgino pervilioti Beizilą į kitą narkotikų verslo pusę, bet ne pirmą kartą svarstė galimybę numesti jauką ir pažiūrėti, ar Beizilas užkibtų. Nėra geresnio būdo pašalinti priešą, kaip įvilioti jį į savo stovyklą.

O Beizilas buvo priešas. Kovos su narkotikais skyriuje jis nuolat įkyriai reikalavo, kad būtų išnagrinėta kiekviena ope-

racija, – ir sėkminga, ir ne. Jis buvo riteris, reikalaujantis atsiskaityti už klaidas, ieškantis kiekvienos nesėkmės priežasčių ir aplinkybių, pulsuojanti sąžinė, vertusi skyrių dirbti sąžiningai, nors ir ne visada. Maža to, atrodė, kad jo neįmanoma papirkti.

Pinkis mėgino pakišti Beizilui visokiausių įmanomų pagundų, norėdamas rasti silpną vietą moraliniuose policininko šarvuose, bet nė viena nepavyko – nei bukmekeriai, nei narkotikų prekeiviai, nei moterys. Visi mėgino jį sukompromituoti ir nė vienam nepasisekė.

Taigi kelerius metus Beizilas nuodijo Pinkio Diuvalio veiklą. Jis pats save paskyrė generolu kare prieš narkotikus ir sugebėjo vadovauti armijai. Kai žuvo Kevas Stiuartas, konfliktas tapo asmeninis. Beizilas vis dar niršo dėl to, ir nors Bardas buvo išteisintas, policininkas neketino pasiduoti. Jis nenurims, kol neatkeršys už Stiuarto mirtį. Išėjimas iš policijos – tai tik akių dūmimas.

O tai veda į antrą priežastį, kodėl Pinkis tikėjosi, kad Beizilas sutiks dirbti jam. Kol jis dirbo policijoje, Diuvalis galėjo įdėmiai stebėti jo veiklą. O dabar, kai Beizilas dingo ir niekas nežino nei kur jis, nei ką ketina daryti, Pinkiui tai nepatinka.

Žmogus negali užimti tokios galingos padėties kaip Pinkis, neįsigijęs viso legiono priešų. Neįmanoma suskaičiuoti grasinimų, tikrų ir numanomų, kuriuos jis yra gavęs per daugelį metų. Jis brangiai moka už apsaugą nuo žmonių, turinčių nuoskaudų. Tiesa, jis jaučiasi saugus. Bet netgi jei ir taip, jis pakankamai protingas suvokti, kad nepaisant visų atsargumo priemonių negali būti šimtu procentų apsaugotas visą parą. Niekas, netgi valstybės vadovas, nėra nepažeidžiamas.

Burkas Beizilas taikosi į jį kaip paklydęs patrankos sviedinys, prigrūstas neapykantos Diuvaliui. Pinkis būtų kvailys, jei nė kiek nesijaudintų dėl to.

Sistema, kuria Beizilas pasitikėjo, jį nuvylė, todėl jis išdidžiai užrietė nosį ir nuėjo į šalį. Jo veiksmų neberiboja tei-

sėtvarkos taisyklės ir nuostatai, todėl jis tapo dvigubai pavojingesnis.

Žinoma, Beizilas nieko nepadarys Diuvaliui, nepakenkęs sau, bet tai nelabai ramina. Kiek pašėlęs tas žmogus? Kaip toli jis pasiryžęs eiti keršydamas? Ką jis gali prarasti? Darbo nėra, žmonos ir šeimos – taip pat. Jis neturi jokio turto, reputaciją sutrypė žiniasklaida.

Tai ir kelia didžiausią nerimą Pinkiui. Advokatas žino iš patirties: kuo mažiau žmogus turi ką prarasti, tuo didesnę grėsmę kelia.

– Noriu, kad jį surastum, – išraiškingai tarė jis Bardui.

– O ką daryti radus?

Pinkis iškalbingai pažvelgė į jį.

Bardas išsišiepė ir linktelėjo.

– Su didžiausiu malonumu.

Į duris pasibeldė Pinkio sekretorė. Jis pakvietė ją į savo asmeninį kabinetą.

– Atleiskit, kad trukdau, pone Diuvali, bet prašėte šios informacijos, vos tik ją gausiu.

Davęs užduotį Bardui, Pinkis jį atleido ir paėmė iš sekretorės spausdintą atmintinę apie „Dženės namus“. Kai jis vakar grįžo namo, Remi elgėsi kaip ankstesniais laikais. Buvo susijaudinusi dėl labdaringų namų, kuriems vadovauja tėvas Gregoris. Kunigas pakvietė ją aplankyti tą prieglaudą. Pinkis pažadėjo apie tai pagalvoti. Atrodė nekenksminga, ypač jei tai ištraukė žmoną iš depresijos. Jis išklausinėjo Erolą apie kunigo apsilankymą ir nustebo sužinojęs, kad buvo du kunigai. Vienas buvo vyresnis ir dalykiškesnis. Jaunesnysis gražus, bet tikriausiai gėjus. Tai jis, tėvas Gregoris, šnekėjo daugiausiai. Visą laiką tie du dvasininkai kalbėjo tik apie prieglaudą vaikams.

Vartydamas kunigo paliktą vizitinę kortelę, Pinkis pasiteiravo sekretorės, ar ji paskambinusi tuo numeriu.

– Taip, pone. Atsiliepė moteris.

– Ką ji sakė?

– „Dženės namai".

– Taigi, jie tikri?

– O taip, pone Diuvali. Aš norėjau pasikalbėti su tėvu Gregoriu, bet ji pasakė, kad dabar nėra nei tėvo Gregorio, nei tėvo Kevino, bet ji su malonumu perduos jiems žinutę, – sekretorė nusijuokė. – Ji manė, kad aš noriu paaukoti, ir suteikė daug daugiau informacijos, negu aš prašiau. Aš neužrašiau visko, bet, kaip matote iš atmintinės, jos gana daug.

– Puikiai padirbėjai, Dikse, – Burkas paėmė iš merginos telefono ragelį ir pakabino. Telefonas automatas buvo pigių nakvynės namų trečiojo aukšto koridoriuje, dvokiančiame kanalizacija.

– Buvo verta pasistengti už keturiasdešimt žalių.

Nors Burkas sumokėjo iš anksto, Diksė nusekė jį į kambarį, kurį jis išsinuomojo dienai kita pavarde. Ji užlipo ant lovos, ilgaaulių originalių baltų batų kulnai įsmigo į dėmėtą lovatiesę. Kai mergina nusišypsojo, jis pamatė žalią kramtomąją gumą, prilipusią prie krūminių dantų.

– Tikrai manai, kad aš kalbėjau kaip vienuolė?

– Galėjai net mane apgauti. Išgersi?

– Žinoma.

Burkas ištraukė skardinę limonado iš šaltkrepšio, nes kambaryje nebuvo šaldytuvo, ir padavė jai.

– Kai tu paminėjai gėrimą, aš manau...

– Ne, pagal įstatymą tu dar per jauna gerti.

Merginai tai pasirodė labai juokinga. Ji atkimšo skardinę ir siurbtelėjo išputojusio limonado.

– Ar nemelavai tai pasakydamas?

– Ką?

– Aš kalbėjau kaip vienuolė? Gal praleidau savo pašaukimą.

– Gal.

– Geriau pagalvojus, aš ir panaši į vienuolę.

Burkas skeptiškai kilstelėjo antakius. Diksė pasirėmė ant alkūnių taip, kad krūtys beveik išsinėrė iš juodų nėrinių liemenėlės po nesusegtu džinsiniu švarkeliu.

– Aš kalbu rimtai.

– Vienuolės nedėvi raudonų dirbtinės odos mini sijonėlių ir taip gausiai nesikvėpina, Dikse.

Gardenijos aromatas buvo jos prekės ženklas. Ieškodamas Diksės, dorovės policininkas užuosdavo ją tikrąja to žodžio prasme. Šiame mažame kambarėlyje, kur, be abejonės, vyko tūkstančiai nešvarių sandėrių, saldus aromatas buvo tirštas kaip *gumbo** sriuba ir netgi kėlė šleikštulį.

– Vienuolės tarnauja žmonėms. Būtent tai aš ir darau.

– Manau, kad skiriasi jūsų tarnystės pobūdis.

– Na, jei tave domina techninės smulkmenos...

Ji siurbtelėjo gėrimo.

– Ar tu katalikas, Beizilai?

– Taip mane auklėjo.

– Sunkiai įsivaizduoju tave besimeldžiantį ir panašiai.

– Jau seniai to nedarau, – sumurmėjo jis.

Beizilas buvo tikras, kad Pinkis patikrins „Dženės namus“, ypač jei jo žmona prašė leidimo apsilankyti juose. Remdamasis šia hipoteze, Burkas sumokėjo dvidešimt dolerių išalkusiems dailininkams, kad nupieštų neegzistuojančios vaikų prieglaudos ženklą. Paskui nuėjo į savitarnos spaustuvę ir pasigamino tuziną vizitinių kortelių su ženklu ir telefono automato, įrengto koridoriuje prieš jo kambarį, numeriu. Vieną kortelę jis paliko poniai Diuval.

Šiandien iš ryto Burkas išėjo ieškoti „sekretorės“ ir susitiko Diksę. Ji buvo gera prostitutė ir dar geresnė šnipė. Apie pirmąjį teiginį jis asmeniškai nieko nežinojo, bet kelis kartus

* Gumbo – pupelių rūšis.

pirko iš jos informaciją, kuri visada buvo vertinga. Mergina dirba gatvėje nuo trylikos metų. Stebuklas, kad sugebėjo išgyventi iki septyniolikos.

– Žinai, aš tave vos pažinau šį rytą, – pasakė ji, ridendama šaltą skardinę per ryškiai rožines lūpas. – Kada pametei ūsus?

– Prieš kelias dienas.

– Kodėl?

– Taip norėjau.

– Dabar dirbi civiliniais drabužiais?

– Galima ir taip pasakyti.

– Ta kalė telefonu sakė skambinanti iš Pinkio Diuvalio biuro. Ką tai reiškia?

– Tau nereikia žinoti.

– Jergutėliau, Beizilai, iš tavęs nieko neišpeši.

– Nelabai noriu kalbėtis, Dikse, – jis išsitiesė ant lovos šalia jos ir pasikišo po galva plokščią pagalvę.

Mergina nusirito prie jo ir užkėlė šlaunį ant jo klubo.

– Tai man tinka, mielasis. Mums nebūtina kalbėtis.

Jos ranka nuslydo jo krūtine, palietė diržo sagtį ir ėmė segti. Jis delnu uždengė jos ranką.

– Aš ne tai turėjau galvoje. Tu jau užsidirbai keturiasdešimt dolerių, o mano biudžetas skylėtas.

Diksė pasvarstė sekundę ar dvi, tada perbraukė pirštu per neseniai nuskustą Burko viršutinę lūpą.

– Ne bėda. Aš tau duosiu už dyką.

– Ačiū, bet ne šiandien.

– Kodėl? Ar tu paskutinis ištikimas vedęs vyras?

– Jau ne.

– Jau nebesi ištikimas?

– Aš jau nevedęs.

– Tai kokios bėdos? Nagi, Beizilai. Aš esu dirbusi su farais, turėjau jų kelis tuzinus. Tu esi paskutinis ir susilaikai, o man

reikia išlaikyti reputaciją. Ar gali nuoširdžiai prisipažinti, kad niekad nenorėjai manęs išdulkinti?

Jis nusišypsojo.

– Dikse, tu pritrenkianti. Esu tikras, kad dulkinti tave būtų vienas didžiausių gyvenimo malonumų. Bet aš galėčiau turėti tavo amžiaus dukterį.

– Kuo čia dėtas mano amžius?

– Dabar viskas svarbu. Aš pavargęs ir noriu miego.

– Vidurdienį.

– Vakar vėlai guliau.

– Dar viena priežastis, kodėl turėtum atsipalaiduoti ir pasimėgauti, – jos ranka vėl nuslydo prie diržo sagties.

Burkas vėl ją sustabdė.

– Kitą kartą.

Diksė nusivylusi iškvėpė obuolių kramtomosios gumos kvapą ir priekaištingai tarė:

– Gerai, bet ar negalėčiau pagulėti su tavimi čia ir kiek pailsėti?

Jo žvilgsnis nuslydo nuo rožinių lūpų ant krūtų, besiveržiančių iš nėriniuotų kaušelių.

– Nemanau, kad aš labai pailsėčiau.

– Vis dėlto aš tave užvedu, – šelmiškai nusikvatojo ji.

– Eik sau, Dikse. Leisk man ramiai pamiegoti.

Jis meiliai stumtelėjo merginą ir ši išsirito iš lovos.

– Gerai, jau gerai. Bent jau aš stengiausi kaip įmanydama.

Prie durų ji atsistojo, viena ranka įsirėmusi į klubą, kitą padėjusi ant durų rankenos.

– Jei ketini užkabinti Pinkį Diuvalį, prisišauksi bėdą.

– Žinau.

– Nedaug tokių gerų vaikinų kaip tu, Beizilai. Būk atsargus, gerai?

– Ir tu, Dikse.

Kai ji atvėrė duris, vėl suskambo telefonas automatas koridoriuje. Beizilas kaip raketa šoko iš lovos.

– Pakelk ragelį, – liepė jis Diksei, stumdamas ją koridoriumi. – Taip pat kaip anksčiau.

Po trečio skambučio pakėlusi ragelį prostitutė prakalbo kaip tikra sekretorė:

– Laba diena. „Dženės namai“. – Išklausiusi pašnekovą, ji tarė: – Luktelėkite, – uždengė ragelį ir sukuždėjo: – Ji nori kalbėti su tėvu Gregoriu.

– Ji? Ta pati moteris kaip anksčiau?

– Ne, nemanau.

– Pasakyk jai, kad tėvo Gregorio nėra, gal ji norėtų kalbėti su tėvu Kevinu.

– Ir tai bus...

– Aš.

Diksė įtariai nužvelgė jį, bet persakė žinutę. Po minutės ji padavė ragelį Burkui:

– Kalbėkit, tėve.

– Klausau. Čia tėvas Kevinas.

– Laba diena, tėve. Čia Remi Diuval.

Jis akimirką užsimerkė. Kol kas sekasi.

– O taip! Laba diena. Kaip laikotės, ponia Diuval?

– Ačiū, gerai. Ar dar galioja jūsų kvietimas aplankyti Dženės namus?

– Žinoma. Kada jūs galite?

– Poryt. Po pietų.

Poryt po pietų. Liko vos keturiasdešimt aštuonios valandos. Ar jis suspės viską suorganizuoti?

– Puiku, – išgirdo savo žodžius. – Trečią valandą?

– Tinka. Koks adresas?

– Tiesą sakant, ponia Diuval, mus gana sunku rasti. Užuot davus nurodymus, bus paprasčiau, jei mes su tėvu Gregoriu pasiimsime jus ir nuvešime.

– O, aš nežinau...

Pajutęs dvejonę, jis skubiai tarė:

– Jūsų auka tiesiogiai atsakė į mūsų maldas. Mes pasinaudojome jūsų čekiu ir nusipirkome taip mums reikalingą mikroautobusiuką. Norėtume jį parodyti jums.

Diksė energingai kramtė gumą ir linksmai nustebusi spoksojo į Burką.

– Labai malonu, kad panaudojote mūsų auką geram tikslui, – pasakė Remi Diuval.

– Tai ar galime jūsų užvažiuoti?

– Manau, kad bus gerai, – pasakė ji ir jau ryžtingai pridūrė: – Pasiimkite mus iš namų.

– Mus?

– Mane ir... Erolą. Jis važiuos kartu.

– Gerai.

– Tada susitiksim poryt trečią valandą.

Sutaręs dieną ir laiką Burkas pakabino ragelį, bet jo nepaleido. Jis stovėjo ramiai, spoksojo į tuštumą, bet mintys lėkė šuoliais. Galiausiai jis prisiminė, kad Diksė vis dar stovi atsirėmusi į sieną, sukryžiavusi rankas ant krūtinės ir įdėmiai jį stebi.

– Kas atsitiko, Beizilai?

– Kodėl klausi?

– Atrodai lyg berniukas, kuris ką tik susitarė dėl pasimatymo su mokyklos šokių vakaro karaliene – ir išsigandęs, ir susijaudinęs.

– Tai vargu ar pasimatymas, Dikse, – išsiblaškęs tarė Beizilas, bet prisivertė susikaupti ir dar kartą padėkojo merginai už pagalbą.

– Be tavęs nebūčiau įstengęs to padaryti.

– Ką tu padarei?

– Nesvarbu.

Burkas ėmė impulsyviai versti kišenes, ieškodamas, ant ko rašyti.

– Paklausyk. Aš tau duosiu adresą. Noriu, kad jį išsaugotum. Jei tau kada nors reikės saugios vietos, nueik ten.

Radęs seną parduotuvės kvitą kelnių kišenėje, Burkas užrašė adresą.

Beveik nepažvelgusi į lapelį Diksė įsikišo jį į švarkelio kišenę.

– Saugios vietos? Man nieko neatsitiks.

– Nebūk kvaila. Tokios mergaitės kaip tu gyvena trumpai, – jis patapšnojo per kišenę, kur ji įsikišo popieriaus lapelį. – Nepamiršk.

Burkas priglaudė galvą prie savo naujojo automobilio sėdynės atlošo. Na, automobilis vargu ar naujas, tik skiriasi nuo jo tojotos. Nors ir buvo labai sunku, bet jis stengėsi neužsimerkti. Jei užsimerks, nuovargis užvaldys jį, jis užmigs ir ką nors praleis.

Burkas vylėsi, kad po visų vargų montuojant pasiklausymo įrenginį tas prakeiktas daikčiukas veiks.

Tikriausiai Diuvalis kiekvieną dieną tikrina namus, ar nėra sekimo prietaisų. Ir nors jis nežinos, kad Burkas Beizilas pritvirtino mažutį bevielį mikrofoną po spintele šalia lovos, jis įtars du kunigus.

Kadangi pasiklausymo įranga brangi, o Burko biudžetas mažas, jis paprašė paslaugos policininko, dirbusio apklausos kambaryje. Prieš kelerius metus jo sūnus susidėjo su blogais draugais. Vienas iš Beizilo policininkų, radęs narkotikų, suėmė vaikiną. Tėvui pritarus, Beizilas paspaudė vaikį, pagąsdino, kad ateitų į protą, ir paleido. Šeima iki šiol jautėsi skolinga.

Šis pigių prekių parduotuvės lygio prietaisas buvo paimtas per reidą, jo niekas nepasiges, todėl policininkas jį pavogė. Jie abu išbandė jį – veikia, bet garso kokybė nelabai gera.

Kol kas šį vakarą Burkas neturėjo progos jį išmėginti. Jis stebi namą jau pusantros valandos, bet miegamajame tamsu.

Jis pažiūrėjo į rankinį laikrodį: dvylika minučių po vienuolikos. Kiek dar reikės laukti? Jis pervargęs. Nuo to laiko, kai ponia Diuval jam paskambino, jis dirbo.

„Tėvas Kevinas“ greit išgrynino Diuvalio čekį nurodytame banke. Gauti pinigai leido jam sumokėti grynais už nebrangų mikroautobusą, kurį rado pagal skelbimą laikraštyje. Jis nuvarė automobilį tiesiai į pigią kėbulų dažymo dirbtuvę, kur paprašė skubiai atlikti darbą. Rytoj po pietų bus baigta. Paskui Burkas grįžo į savo kambarį, iškirpo kartono šabloną, kurį panaudos išpiešti „Dženės namų“ ženklą ant ką tik nudažyto automobilio durelių.

Pro šalį pračiuožė limuzinas. Kol Burkas suvokė, kad tai Diuvalių automobilis, jis jau žiūrėjo į užpakalinius žibintus. Burkas sulaikė kvėpavimą ir neiškvėpė, kol limuzinas įvažiavo per saugomus namo vartus. Greit miegamajame užsidegė šviesa.

Burkas užsidėjo ausines ir iš karto išgirdo balsus.

– ...operoje... girdėjau ją... ir skandalas, – kalbėjo Pinkis.

Burkas pareguliavo ausines ir išgirdo ponios Diuval balsą:

– ..didžiuojuosi, kad ji įveikė pirmąją perklausą. Ji jų vienintelė duktė.

– Tačiau man buvo nuobodu. Čia karšta, pareguliuok termostatą.

Kelias minutes Burkas nieko negirdėjo ir įsivaizdavo, kad jie nuėjo į savo drabužines, ruošdamiesi miegui. Vėliau ponia Diuval pasakė:

– Rytoj parašysiu jiems padėkos laišką.

– Kaip nori. Nusivilk tą prakeiktą daiktą.

Šviesa užgeso. Ausinėse girdėjosi patalynės šlamėjimas, kūnų judėjimas, kai Pinkis pasislinko prie nuogos žmonos ir glamonėjo jos kūną, papudruotą iš indelio su sidabriniu dangteliu.

Burkas užsimerkė.

– Visi vyrai šįvakar varvino seilę į mano gražuolę žmoną.

– Ačiū.

Burkas liepė sau nebesiklausyti. Jie neketina kalbėtis apie šalutinį Diuvalio verslą. Jis nieko nesužinos klausydamasis akivaizdžiai asmeniško pokalbio. Bet vis tiek klausėsi.

– Mačiau, kaip tas senis Selis spokso į tavo papus. Aš piktai nužvelgiau jį. Vargšelis paraudo iki pat peruko, – nusikvatojo Diuvalis. – Per desertą ir jis, ir visi kiti vyrai prie stalo servetėlėmis dangstė savo sustandėjusius daiktus.

– Nekalbėk taip.

– Kodėl? Tai tiesa.

– Aš netikiu.

– Patikėk, Remi. Žiūrėdamas į tave, vyras pajėgia galvoti tik apie tavo putę, – vėl paklodžių šlamėjimas. – Matai, ką turiu galvoje?

Ji kažką tyliai sumurmėjo, ir mikrofonas nepagavo.

Bet jos murmėjimas pamalonino Diuvalį, nes jis patenkintas nusijuokė.

– Tu žinai, ką daryti su juo, brangioji.

Po akimirkos Pinkis patenkintas suniurzgė. Burkas palenkė galvą ir ėmė stipriai trinti akių obuolius.

Po kiek laiko, kuris Burkui atrodė ištisa amžinybė, Diuvalis suvaitojo:

– Jėzau, mažute, tu varai mane iš proto. Ateik čia. – O po valandėlės: – Nagi, kas tau atsitiko? Kodėl tu nedrėgna?

– Paleisk mane, aš kai ką pasiimsiu.

– Nesvarbu. Pritrauk kelius... Štai šitaip. Kaip Pinkis tave mokė.

Burkas priglaudė galvą prie atramos ir klausėsi toliąu. Išklausė Diuvalio vulgarybių tiradą, jo urzgimą ir dejones. Jis klausėsi, kol Diuvalis, garsiai keikdamasis ir aikčiodamas, pasiekė viršūnę.

Tada ausinėse nieko nebesigirdėjo, tik tylus elektronikos šnypštimas. Burkas pasiklausė dar kelias minutes. Tik paju-

tęs skaudantį žandikaulį jis suvokė, kad buvo sukandęs dantis. Jo pirštai taip stipriai spaudė vairą, kad net pabalo. Jis lėtai juos atleido, nusiėmė ausines, įpykęs sviedė ant sėdynės šalia ir nusišluostė prakaituotą kaktą. Paskui užvedė variklį ir nuvažiavo.

18 skyrius

Burkas paliko nudažytą automobilį už apleisto sandėlio, vildamasis rasti jį nepaliestą, kai grįš kitą rytą. Prieš sukdamas už kampo, jis atsigręžė į mašiną ir liko patenkintas trafaretu. Iš tokio atstumo „Dženės namų“ ženklas buvo vos įskaitomas. Tai atrodė kaip neprofesionalus darbas. Būtent to jis ir norėjo.

Paniręs mintyse, Burkas ėjo krantine ir nepastebėjo Mako Makveno, kol tas atsidūrė priešais jį ir užtvėrė kelią.

– Burkai! Viešpatie, žmogau! Aš po visą miestą tavęs ieškau.

Burkas mintyse suvaitojo. Mažiausiai jam reikėjo blaškytis plepant su Maku. Bet jis prisiversdamas nusišypsojo ir apsimetė, kad džiaugiasi jį matydamas.

– Labas, Makai, kaip sekasi?

– Vos tave atpažinau. Kas atsitiko tavo plaukams? Kur tavo ūsai?

– Paskutinį kartą juos mačiau vonios kambario kriauklėje.

– Reikia prie to priprasti. – Keisdamas žvilgsnį iš svarstančio į kaltinantį, Makvenas paklausė, ką Burkas veikia.

– Nieko gero. Kaip tu mane radai?

– Nebuvo lengva. Pradėjau ieškoti prieš keletą dienų, bet niekas nežinojo, kur tu esi. Arba tikrai nežinojo, arba nenorėjo sakyti. Tada pasišnekėjau su Dikse. Ji prisiminė tave mačiusi.

– Ir kiek tau tai kainavo?

– Dešimt žalių.

– O aš jai sumokėjau dvidešimt, kad pamirštų.

– Na, – filosofiškai gūžtelėjo pečiais Makas. – Žinai, kokios tos prostitutės.

Taip, jis žinojo, kokios tos prostitutės. Kai kurios už dešimt dolerių parduos draugą, kitos tyli už limuzinus ir dvarus.

Manydamas, kad Maku bus sunku atsikratyti, Burkas pasiūlė pavaišinti jį alumi. Tačiau Makvenas nustebino jį atsisakydamas.

– Aš skubu. Bet ieškojau tavęs, nes noriu pakviesti vakarienės. Šiandien. Na, tarkim, tavo atsistatydinimo proga.

Burkas nepajėgė įsivaizduoti netinkamesnės progos.

– Labai ačiū už rūpestį, Makai, bet ne.

– Nusiramink. Pažadu, kad keliolika žmonių neiššoks iš už baldų, rėkdami „staigmena". To tikrai nebus. Tik tu, aš ir Tonė. Ji nori pagaminti vakarienę.

– Atrodo miela, bet...

Makas, likęs ištikimas sau, dūrė smiliumi Burkui į krūtinę.

– Nepriimu atsakymo „ne". Statau penkis dolerius, kad neturi kitų planų šiam vakarui. Taigi ateik. Septintą valandą. Žinai, kur aš gyvenu? Užrašiau adresą kitoje pusėje, – jis įspraudė vizitinę kortelę į neklusnų Burko delną.

Nors Makas visada buvo pernelyg entuziastingas ir aktyvus, toks jo elgesys atrodė keistas. Kai jis grężėsi nueiti, Burkas sugriebė jį už rankovės.

– Tu niekada anksčiau nekvietei manęs vakarienės. Kas atsitiko, Makai?

– Tai dėl tavo ateities. – Burkas klausiamai pakreipė galvą, o Makas pridūrė: – Šį vakarą.

Jis ištraukė ranką ir greitai nuėjo krantine.

Burkas apvertė vizitinę kortelę ir perskaitė, ką Makas užrašė. Tai buvo ne buto adresas.

Burkas tik kartą buvo pas Makvenus, kai po darbo užvežė Maką. Jo automobilis buvo taisomas, taigi nenorėdamas varginti žmonos jis nusprendė verčiau pasinaudoti Burku.

Tada buvo jau tamsu ir Burkas neįžiūrėjo rajono. Dabar atvyko dar nesutemus ir nustebo pamatęs, kaip gerai gyvena Makvenai, daug turtingiau negu jis su Barbara ar Stiuartai. Namai Marko gatvėje stovėjo toli vieni nuo kitų, juos skyrė apkarpytos gyvatvorės ir idealiai nušienautos vejos. Įvažiavimuose stovėjo brangių naujausių modelių automobiliai.

Burkui dar nepriėjus, Makas atvėrė duris.

– Džiaugiuosi, kad atėjai, Burkai. Užeik, supažindinsiu su žmona.

Makas šypsodamasis paspaudė Burkui ranką, paplekšnojo per petį ir įtraukė jį į didelį prieškambarį. Visas jo paslaptingas elgesys ir nervingumas, kurį Burkas pastebėjo dieną, buvo dingę. Burkas atsinešė šešias importuoto alaus skardines ir puokštę gėlių. Jis atidavė alų Makui, o gėles įteikė Tonei Makven, kai Makas juos supažindino.

Tonė buvo miniatiūrinė blondinė, tikrai tokia graži, kaip gyrėsi jos išdidus vyras. Ji padėkojo Burkui už gėles giliu, nuoširdžiu, lyg cukrumi apibarstytu balsu, kuriame buvo girdėti ryški pietietiška tartis.

– Labai malonu galiausiai susipažinti su jumis. Pasiklausius Mako, atrodo, kad Burkas Beizilas – gyva legenda.

– Vargu. Malonu su jumis susipažinti, Tone.

– Šiandien lauke gera. Pasiimkit alų į terasą. Pakviesiu, kai vakarienė bus paruošta. Ilgai netruksiu.

Kai jie išėjo į lauką, Makas parodė Burkui, kur jie ketina įrengti baseiną.

– Leidau Tonei pasirinkti – baseinas ar kūdikis. Ji pasirinko baseiną, – Makas mirktelėjo. – Žinoma, aš dar labai sten-

giuosi ją perkalbėti. Statau dešimt prieš vieną, kad ji pastos, kol įrengsim baseiną, bet iš tiesų jokio skirtumo.

Terasos baldai nebuvo pigūs, pirkti viliantis, kad atlaikys bent vieną vasaros sezoną. Kepsninės įranga buvo tokia prabangi, kaip rolsroisas palyginti su kitais automobiliais. Kai Tonė pakvietė juos vakarienės, Burkas jau buvo nusprendęs, kad arba Makvenai viršija savo kreditą, arba Tonė į santuoką įnešė didelį kraitį, arba Mako lošimas suteikia jiems solidžias papildomas pajamas.

Aišku viena: vien tik policininko atlyginimas neleistų jiems šitaip prabangiai gyventi.

Po puikios vakarienės, per kurią Tonė patiekė kiaulienos nugarinės su gausiais priedais, žavingoji šeimininkė paprašė vyrų išeiti iš kambario ir leisti jai susitvarkyti.

– Ar tau ne per šalta lauke? – paklausė Makas.

– Tikrai ne.

Pasiėmę brendžio ir cigarų, jie vėl išėjo į terasą ir kurį laiką sėdėjo tylėdami, mėgaudamiesi ir gėrimu, ir cigarais. Burkas laukė, kol Makas pratęs pokalbį, kurį, matyt, norėjo nuslėpti nuo žmonos. Jis nusprendė nereaguoti į miglotą Mako užuominą apie jo ateitį ar klausti apie įspėjimą, jo užrašytą ant kitos vizitinės kortelės pusės: „Stebėk savo užnugarį, nes kiti tai daro." Tai Mako vakarėlis. Tegu jis ir rūpinasi pramogomis.

Iš tamsos Makas paklausė:

– Kodėl išėjai iš darbo, Burkai? Tik nemeluok, kad išsekai.

– Aš nemeluoju. Po Kevo mirties manęs ėmė nebetraukti tas darbas.

– Tau labai nepatiko, kai aš tapau seržantu detektyvu ir ėmiau vadovauti padaliniui, ar ne? Ne, nieko nesakyk, – Makas nutildė Burką, supratęs, kad tas ketina prieštarauti. – Žinau, kad tau nepatiko. Suprantu, kaip jūs buvot susidraugavę su Kevu Stiuartu.

– Kalbi taip, lyg mes būtume buvę meilužiai ar panašiai.

– Taip tikrai nemaniau, – susijuokė Makas, – bet žinau, kaip tau buvo sunku, kai jis žuvo.

Burkas nesugalvojo tinkamo atsakymo, todėl nieko nepasakė. Jis neketino aptarinėti savo giliausių jausmų su Maku, pirmiausia todėl, kad jo jausmai – tik jo paties reikalas, o antra – jis nevisiškai pasitikėjo Maku. Jis neturėjo ypatingos priežasties nepasitikėti bendradarbiu, bet jautė, kad po išoriniu Mako gyvenimo būdu ir draugiškumu slypi tamsesnė, nuodėmingesnė asmenybės dalis. Kol Burkas neišaiškins šio Mako charakterio bruožo, jis elgsis atsargiai.

Makas kalbėjo toliau:

– Noriu pasakyti, kad nemanau, jog tai, kas atsitiko Stiuartui, yra tavo išėjimo iš darbo priežastis.

– Nevisiškai.

– Aš žinau, kad išsiskyrei su žmona.

– Naujienos greit sklinda.

– Ypač kai jos apie legendinę asmenybę.

Burkas nusikeikė.

– Šį vakarą aš jau antrą kartą girdžiu šią nesąmonę. Pasakyk dar kartą, ir visiškai mane įsiutinsi. Nesu jokia legenda.

Makas nusikvatojo, bet juokas neatrodė nuoširdus. Jis pasilenkė į priekį, parėmė kelius rankomis ir sutelkė dėmesį į degantį cigaro galiuką.

– Ar Kevas buvo *tas*?

– Kas tas?

Makas pakėlė galvą ir pažvelgė Burkui į akis.

– Mūsų skyriaus išdavikas.

Jei Makas būtų pasiūlęs Burkui praleisti meilės naktį su gundančiąja Tone, jis nebūtų labiau priblokštas. Apstulbimas virto pykčiu.

– Ar tu taip manai?

– Aš taip nemanau, tikrai ne, – skubiai patikino Makas. – Bet žmonės taip kalba.

– Kokie žmonės?

– Žinai, – gūžtelėjo pečiais jis. – Mūsų skyriaus žmonės. Ir VRS klausinėja.

Vidaus reikalų skyrius klausinėja? Ar tai reiškia, kad zondas, kurį Burkas paleido, galiausiai pasiekė tikslą? Jis siutino visus nuo Dago Patuto iki komisaro atkakliai teigdamas, kad skyriuje reikia atlikti slaptą tyrimą, kol bus nustatytas ir pašalintas skundikas. Kaip ironiška, jei jie įtaria Kevą.

– O kai kurie vaikinai, bet ne aš, – pabrėžė Makas, – mano, kad galbūt tu atskleidei Kevo išdavystę, pasitaikius progai pakišai jį ir atsikratei. Ar šitaip buvo?

– Ne, – suirzo Burkas.

– Arba...

Kai Makas nutilo, Burkas paragino:

– Nagi, Makai. Ką dar jie mano?

– Kad tai buvai tu.

Burkas neatskleidė savo jausmų, bet, matyt, Makas pajuto iš jo sklindantį karštį ir pabijojo įniršio prasiveržimo, nes skubiai išbėrė:

– Na, pažvelk jų akimis, Beizilai. Mes praėjusią naktį atlikom labai sėkmingą reidą.

– Skaičiau apie tai. Sveikinu.

– Taigi, atrodo...

– Labai įtartina: skyriuje viskas pradėjo sektis nuo tos minutės, kai aš išėjau.

– Atrodytų daug geriau, jei tu sugrįžtum.

– Jokių šansų.

– Tada pasakyk man, kad jie klysta, – pakėlė balsą Makas.

– Aš niekada nenorėjau būti tuo tavo prakeiktu stabu, Makai. Nei kitų žmonių.

– Tai kas mus pardavinėja?

– Nežinau ir man nerūpi! – pamelavo Burkas.

– Gal ir nežinai, bet tau rūpi. Tau velniškai rūpi. Galėčiau lažintis iš Tonės užpakaliuko, o man labai patinka jos užpakaliukas.

– Ir ne be reikalo, – Burkas pamėgino nusišypsoti, bet nepavyko, ir Makas toliau svilino jį žvilgsniu, reikalaudamas pasiaiškinti.

– Gerai, Makai, man rūpi. Nes tas kalės vaikas pakišo Kevą žūti. Bet kuo labiau aš mėginu jį surasti, tuo nepopuliaresnis darausi policijos departamente. Po to reikalo su Sačelu ir Rėjaus Hano nužudymo aš pasiekiau pasibjaurėjimo ribą, pamaniau, eikit visi velniop, ir pasitraukiau. Tada lengviau atsikvėpiau ir kol kas nesigailiu dėl savo sprendimo.

Makas mąsliai papsėjo cigarą.

– Tai tavo oficiali versija. Pateik neoficialią.

– Neoficialią? Kai sužinosiu, kas dirba abiem pusėms, aš jį nudėsiu.

Jie su Maku ilgai žvelgė vienas į kitą. Po akimirkos platūs Mako pečiai atsipalaidavo.

– Pasijutau geriau, kai tu tai prisipažinai. Kaip galėčiau tau padėti?

– Niekaip, – Burkas įnirtingai papurtė galvą. – Kevas buvo mano partneris ir draugas, kuris žuvo nuo mano pistoleto. Tai mano rūpestis.

– Gerai, aš suprantu, kur tu lenki. Tačiau nemanau, kad gali tai padaryti vienas. Tau bus daug sunkiau iš išorės. Grįžk į skyrių ir dirbk iš vidaus.

– Negaliu.

– Atsistatydinti galima, kai viskas sekasi, – nesutiko Makas, – o ne kai viskas griūva. Tavo draugas šlykščiai nužudytas. Tavo šeima iširo. Tave slegia skyriaus spaudimas. Visi žino, kad tave išstūmė. Taigi jei kas nors atsitiks kam nors iš kovos su narkotikais ar dorovės policijos skyriaus, ką jie pirmiausiai įtars?

Mako argumentas buvo svarus, bet Burkas atsakė:

– Tai proga, kuria turiu pasinaudoti, – jis prisimerkė nuo cigaro dūmų. – Ar Patutas liepė tau atskaityti man šitą moralą?

– Ne. Bet jei jis būtų čia, kalbėtų tą patį.

– Jis jau ir sakė man tą patį. Būtent šiandien.

Burkas šį rytą pirmą kartą susitiko su skyrybų advokatu. Barbara nešvaistė laiko pildydama prašymą, ir tai jam patiko. Erzino tik tai, kad jis neturi pinigų mokėti advokatui, nors jau buvo sakęs žmonai, jog ji gali turėti tą savo futbolo trenerį, jis sutinka skirtis ir leidžia jai pasiimti viską, ką nori.

– Patutas paskambino Barbarai, sužinojo mano advokato pavardę ir perdavė per jį, kad susisiekčiau su juo, – paaiškino jis Makui.

– Ir?

– Jis mėgino mane įkalbėti sugrįžti, kaip tu dabar. Tačiau jūs abu tuščiai eikvojate laiką. Aš išėjau ir negrįšiu.

– Šaunu! – suirzęs atšovė Makas – Tačiau reikia saugoti ne tik tavo reputaciją, bet ir nugarą.

– A, įspėjimas ant kitos tavo vizitinės kortelės pusės. Pamaniau, kad dalyvauju TV detektyvų laidoje.

– Gal užrašas šiek tiek melodramiškas, bet kai užkabinsi Pinkį Diuvalį, tu...

– O kas tau sakė, kad aš kabinsiu Diuvalį?

– Pastaruoju metu daug žmonių klausinėja apie tave. Kur tu gyveni? Kokie tavo planai? Ir panašiai. Dauguma jų smalsūs ar nuoširdžiai domisi. Bet vienas vaikinas, kuris mėgino iškvosti mane, susijęs su Veinu Bardu. Sujungę taškus, pamatome Diuvalį. Aš labai jaudinuosi, kad jie puls tave, kai tavęs nebesaugo departamentas.

– Diuvalis turėjo savo planų dėl manęs, bet ne nusikratyti manimi – pasiūlė man darbą.

– Darbą?

Burkas papasakojo Makui apie pokalbį su Diuvaliu.

– Darbą, – mąsliai pakartojo Makas. – Na, bent jau jie neketina tavęs nužudyti. Bet man vis tiek nepatinka. Jei Vidaus reikalų skyrius sužinotų, kad turi kokių nors reikalų su Bardu ar Diuvaliu, atrodytum blogai.

Burkas užgesino cigarą.

– Tau nėra dėl ko rūpintis, Makai. Mano nuomonė apie Diuvalį ir taip užregistruota, – jis atsistojo. – Jau vėlu. Aš verčiau eisiu.

Makas taip pat atsistojo.

– Kur tu dabar gyveni?

– Kodėl klausi?

– Jei ką nors sužinočiau ir norėčiau tau pranešti.

– Aš dar nesusiradau nuolatinių namų.

– Pranešk, kai susirasi.

– Žinoma.

– O ką ketini daryti?

– Dėl ko?

– Dėl to, apie ką mes dabar kalbam, – nekantriai atsakė Makas. – Ar turi pinigų? Girdėjau gandus, kad Barbara nori palikti tave pliką.

– Kaip nors išsiversiu. Tiesą sakant, ketinau kuriam laikui išvažiuoti.

– Kada?

– Greit.

– Ilgam?

– Nežinau. Pakankamai ilgai, kad apmąstyčiau viską ir kai ką nuspręsčiau.

– Kur važiuosi?

– Dar nenusprendžiau.

– Už šalies ribų?

– Dar nenusprendžiau, – irzliai pakartojo Burkas.

Jei jis pasakytų Makui, kad palaidojo prisiminimus apie Kevą ir viską paliks ramybėje, Makvenas suprastų, kad jis meluoja. Todėl jis užsiminė apie kerštą, tai tiko Mako idealizmui ir pagerino legendinio Burko Beizilo įvaizdį. Tačiau klausimų lavina vėl pažadino Burko budrumą.

Ar Mako susidomėjimas toks nuoširdus ir nekaltas, kaip jis nori įtikinti?

Burkas pažvelgė į namą, kur per langą matė gražią, jauną Mako žmoną, triūsiančią virtuvėje. Geriausia mėnesio darbuotoja, kuri gamina valgį, tvarkosi ir akivaizdžiai mėgaujasi žmonos bei namų tvarkytojos vaidmeniu. Tas laimės kūdikis turi viską.

Todėl Burkui kilo klausimas, kodėl Makas visą laiką atrodo toks alkanas. Jis lyg katinas skersgatvyje – susirūpinęs, įsitempęs, nepanašus į patenkintą katiną, turintį niekada neištuštėjantį pieno dubenėlį.

Lyg nujausdamas Burko įtarimus, Makas užkrečiamai nusišypsojo ir paplekšnojo jam per petį.

– Kad ir ką nuspręstum daryti, sėkmė tau šypsosis. Tu atsidursi viršūnėje. Statau šimtą prieš vieną.

Burkas jam labai rimtai atsakė:

– Šias lažybas gali pralaimėti.

Oro temperatūra nukrito, bet Makas sėdėjo terasoje dar ilgai po to, kai Burkas padėkojo Tonei už vakarienę ir išėjo.

Kai Makas pradėjo dirbti policijoje, Burkas Beizilas jau buvo susikūręs savo reputaciją. Neimantis kyšių Beizilas nebūtų nugalėjęs jokiame populiarumo konkurse, tačiau kolegos jį gerbė. Jis dažniau naudojosi galva negu pistoletu, bet tie, kurie vadino jį bailiu, nieko neišmanė. Beizilas mėgdavo pergudrauti prekeivius narkotikais, o ne iššaudyti juos. Jis manė, kad sėkmingiausia operacija tokia, per kurią niekas nežūsta. Tačiau Makas tikėjo Burku, kai tas pasakė, kad išaiškinęs išdaviką skyriuje jį nužudytų.

– Makai? – Tonė basa išėjo į terasą. – Ar tau čia nešalta?

Jis paėmė jos ranką ir pabučiavo.

– Beizilas susižavėjęs šaunia vakariene.

– Ačiū. Ar neisi į vidų?

– Tuojau.

– Nepamiršk užrakinti durų, – Tonė pasitraukė, bet ant slenksčio į terasą sustojo ir padvejojusi paklausė:

– Ar viskas gerai?

– Žinoma, brangioji. Viskas gerai.

– Man patinka Beizilas.

– Ir man.

– Jis malonesnis, negu tikėjausi. Iš to, kaip tu jį vaizdavai, maniau, kad jis bus bauginantis.

Burkas Beizilas ir yra bauginantis. Priešams jis tikrai bauginantis. O dabar ir jo ateitis bauginanti.

Bet ne labiau bauginanti negu Mako.

19 skyrius

– Mums labai pasisekė, kad radome šį namą užmiestyje. Jis toli nuo blogos miesto įtakos. Ir tai tikras privalumas.

Šitaip tėvas Gregoris atsakė į ponios Diuval pastabą, kad ji nemaniusi, jog „Dženės namai“ įsikūrė taip toli nuo miesto centro.

Burkas vairavo. Gregoris šturmano sėdynėje šalia fantazavo apie nesamos institucijos privalumus. Du keleiviai sėdėjo užpakalyje. Nuobodulio įsikūnijimas Erolas tuščiu žvilgsniu spoksojo pro langą. Remi Diuval klausėsi susidomėjusi ir kartais ko nors paklausdavo.

Burkas džiaugsmingai leido Gregoriui plepėti. Jam nelabai sekėsi taukšti niekus, o Gregoris tam turėjo ypatingą talentą. Burkas netgi nebuvo išlipęs iš automobilio, kai jie pasiėmė ponią Diuval ir jos asmens sargybinį.

– Manau, kad Diuvalis biure, – pasakė jis, sustojęs aikštelėje prieš Diuvalių namus. – Bet jei kartais jis namie, tėvas Kevinas turi likti nematomas.

Gregoris, susitaikęs su Dievu ir žmogumi, nuėjo taku, vedančiu į namus. Erolas atvėrė duris ir mostelėjo užeiti. Burkas mintyse vardijo priežastis, kodėl jis tuojau pat turėtų nuvažiuoti šalin. Svarbūs argumentai ragino jį pasitraukti, kol dar neįvykdė sunkaus nusikaltimo.

Tačiau jis juos atmetė ir sutelkė dėmesį į priežastis, kodėl turėtų tai padaryti. Piteris ir Deividas Stiuartai – pakanka-

mai svarus argumentas. Tie berniukai augs be tėvo, ir tik Pinkis Diuvalis kaltas dėl to.

Priekinės durys atsivėrė ir trijulė išėjo į kiemą. Burkas pažvelgė į Erolą, o paskui į moterį, nusišypsojusią, kai Gregoris kažką pasakė. Į galvą šovė palyginimas „lyg avelė į skerdyklą". Tačiau kai jie pasiekė automobilį, Burkas nuramino sąžinės graužimą. Sutikusi tekėti už Pinkio Diuvalio, ji prisiėmė riziką tapti nusikaltėlio žmona.

Gregoris gyvai plepėjo mylia po mylios. Jis gerai atliko savo vaidmenį ir atrodė atsipalaidavęs. Žinoma, jis nesijaustų taip gerai, jei žinotų, kaip baigsis popietė. Burkas nenorėjo, kad jis nervintųsi, ir neaptarė operacijos smulkmenų. Tikino, kad jis nenukentės ir nepaklius į bėdą. Jei viskas vyks pagal planą, jis ištesės savo pažadą.

– Atleiskit, tėve Gregori, – Remi Diuval pertraukė nenutrūkstamą pokalbio tėkmę. – Tėve Kevinai, ar tie dūmai eina iš po dangčio?

Burkas svarstė, ar dar kas nors pastebi tai, ką jis mato pastarąsias porą mylių. Tėvas Gregoris, kuris sėdėjo atsigręžęs į užpakalinę sėdynę, paklausė:

– Dūmai?

– Garai, – suirzęs atsakė Burkas. – Prieš pirkdamas automobilį aš viską patikrinau, bet, matyt, nepastebėjau prakiurusios radiatoriaus žarnelės.

– Ką mes darysime? – sutrikęs paklausė tėvas Gregoris. Prakiurusios žarnelės nebuvo scenarijuje. Burkas nusišypsojo savo padėjėjui taip kunigiškai, kaip tik sugebėjo šioje padėtyje.

– Nuvažiuosime iki kelionės tikslo.

– Ar dar toli? – paklausė ponia Diuval.

– Dar pora mylių.

– Nemanau, kad nuvažiuosim, – pasakė Erolas, kuris neištarė nė žodžio nuo to laiko, kai išvažiavo iš Sodo rajono.

Burkas jautė jo kvėpavimą ant savo sprando, kai vyras palinko ir pažvelgė per jo petį vertindamas padėtį.

– Jei ir toliau važiuosit, sugadinsit variklį.

Gregorio savitvarda dar labiau susvyravo.

– Tėve Kevinai, gal atidėkim ekskursiją kitai dienai, kai pasitaisysim mašiną. Juk nenorime sudaryti nepatogumų poniai Diuval.

– Nesijaudinkit dėl manęs, – pasakė ji. – Bet nenoriu, kad nepataisomai sugadintumėt savo naująjį automobilį.

– Telaimina jus Dievas, kad esate tokia nesavanaudiška ir supratinga, – pasakė Gregoris ir kreipėsi į Burką: – Apsigręžkim ir grįžkim į miestą.

– Ta mašina jau nebepasieks miesto, – pasakė Erolas. – Važiuokit į tą taisyklą priekyje. Ten galėsit susiremontuoti šitą laužą, o aš paskambinsiu Romanui, kad atvažiuotų paimti ponios Diuval ir manęs.

– Tėve Kevinai, – pasakė Gregoris. – Atrodo, kad neturim kitos išeities.

„Kryžkelė“ stovėjo piktžolėmis apaugusiame privačiame lauke šalia dviejų valstijos kelių. Sankirtoje įsikūrusioje degalinėje buvo šešios benzino kolonėlės ir dvi automobilių remonto dirbtuvės. Kavinė skelbėsi prekiaujanti šaltu alumi, kraujine dešra ir patiekalais iš vėžių. Virš pastatų plevėsavo Amerikos vėliava, Luizianos valstijos vėliava ir konfederatų dryžiai bei žvaigždės.

Burkas sustabdė automobilį ir išjungė variklį. Iš po dangčio veržėsi garai. Vanduo ir antifrizas šnypšdami tekėjo iš po važiuoklės ant šaligatvio.

– Pažiūrėsiu, ar yra budintis mechanikas, – pasakė jis ir išlipo. – Tėve Gregori, nueikit su ponia Diuval į kavinukę ir pasiūlykit jai ko nors atsigerti.

– Puiki mintis, – Gregoris lengviau atsiduso, kad atsirado įgyvendinamas planas.

– Aš paskambinsiu Romanui iš kavinės, – pasakė Erolas. – Ji niekur neina be manęs.

Jie nuėjo kavinės durų link, o Burkas paieškojo mechaniko ir rado jį garaže. Ilgi neplauti plaukai krito iš po tepaluotos kepurės ir gulė ant jo kaulėtų pečių kaip nešvarūs kanapių pluoštai. Ant tepaluoto kombinezono jis buvo užsikabinęs meilės karolius ir avėjo sandalus.

Pamačius Burką, jo liesame veide sustingo nuostaba.

– Kai buvot čia vakar, nežinojau, kad esate kunigas.

– Stebuklai nesibaigia, – Burkas į jo delną įspraudė penkiasdešimties dolerių banknotą. – Per kiek laiko galite pataisyti tą prakiurusią žarnelę?

Mechanikas mostelėjo į izoliacinės juostos ritinį.

– Kai tik ji atvės. Tikriausiai nenorit, kad keisčiau žarnelę. Bet izoliacija ilgai nelaikys.

– Užteks izoliacijos. Kiek užtruks? Dešimt minučių?

– Labai įkaitusi.

Burkas davė jam dvidešimt minučių.

– Užsimauk pirštines. Rakteliai mašinoje. Kai baigsi, atvažiuok prie durų ir neužgesink variklio.

– Gerai. Tik aš nesuprantu, kodėl jūs tyčia prakiurdėt radiatoriaus žarnelę.

– Nežinomi Viešpaties keliai.

Burkas nuėjo į pilną žmonių kavinę ir prasiskverbė tarp staliukų, kad prisidėtų prie jau sėdinčios trijulės.

– Mes jums užsakėm kavos.

– Ačiū, tėve Gregori.

– Ar kalbėjotės su mechaniku? – paklausė ponia Diuval.

Apdovanojęs visus, sėdinčius prie stalo, šypsena, Burkas patikino, kad automobilį tuoj suremontuos. Padavėja atnešė kavos. Siurbčiodamas kavą, Burkas apžvelgė patalpą apsimestai nerūpestingai, bet atidžiai.

Vakar po pietų jis apžiūrėjo kavinę, kai tarėsi su mechaniku, kuris patikino, kad prieš kelionę pradūrus radiatoriaus žarnelę jie nespės toli nuvažiuoti, kol vanduo užvirs.

Ši vieta – tobula jo planui. Jie užmiestyje, mažiausiai už keturių mylių nuo artimiausios policijos ar šerifo nuovados. Burkas vakar buvo čia ką tik po pietų. Tada rado kavinėje tik dvi pavargusias padavėjas, kasininkę, rūkančią cigaretę po cigaretės ir stebinčią muilo operą per nešiojamą televizorių, bei kelis pavienius lankytojus. Burkas manė, kad veikla gali pagyvėti per vakarienę, kai apsilankys vietiniai gyventojai. Kitu laiku kavinė atrodė rami, tingi, mieguista, aptarnaujanti atsitiktinius keliautojus, pagriebdavusius ką nors užkąsti, kol jiems pripils benzino.

Deja, jis suklydo. Pasirodo, kad „Kryžkelė" buvo „laimingosios valandos" priebėga darbininkams, anksti baigusiems darbą ir pakeliui į namus sustojusiems išgerti vieną kitą bokalą alaus. Kavinėje buvo daugiau žmonių, negu jis planavo. Iš muzikos automato griaudėjo vietinių grupių įrašai, o kai Burkas lankėsi čia vakar, kavinėje buvo tylu. Žmonės sėdėjo prie visų staliukų, kabinose, netgi ant kėdučių prie baro. Dar nerimą kėlė klientų sudėtis. Išskyrus du kunigus, gražutę moterį ir asmens sargybinį, visi kiti buvo testosterono valdomi nuolatiniai lankytojai darbininkai.

Jų dėmesio centre atsidūrė Pinkio Diuvalio žmona. Visi vyrai kavinėje laižėsi, kai kurie tiesiogine prasme, kiti – perkeltine, bet visi svarstė, ką tokia karšta pupytė veikia dviejų dvasininkų ir mėsos kalno draugijoje.

Tačiau Erolas nebuvo toks kvailas, koks atrodė.

– Ponui Diuvaliui tai nepatiks, – pasakė jis piktai nužvelgdamas vieną iš spoksančių prasčiokų. – Aš skambinau į namus. Romanas išvykęs su užduotimi, bet grįš už maždaug, – jis pažvelgė į savo laikrodį, – dvidešimties minučių.

– Tada mes jau galėsime važiuoti savo automobiliu.

Burko raminimas nepaveikė Erolo nepasitenkinimo ir Gregorio baimės. Po stalu jo koja šokinėjo aukštyn žemyn lyg mechaninė *Zinger* siuvimo mašinos adata. Nervingas judesys siutino Burką ir jis jau ketino jam liepti liautis, kai Gregoris pastūmė kėdę ir atsistojo.

– Atsiprašau.

Jis paliko stalą ir nuėjo į tualetą.

– Gal reikėtų paskambinti ponui Diuvaliui? – pasiūlė Erolas, kreipdamasis į ponią Diuval. – Jis galėtų atsiųsti pas mus Bardą ar ką nors kitą.

– Aš verčiau jo netrukdyčiau, – pasakė ji.

– Jūs be reikalo jaudinatės, Erolai, – Burko veido raumenys išsitempė į geranorišką dvasininko šypseną. – Mechanikas pažadėjo užlopyti žarnelę per dešimt minučių. Kai tik ponia Diuval išgers dar vieną puodelį kavos, galėsim keliauti toliau. Gerai?

– Gerai, – sumurmėjo Erolas. – Aš tik žinau, kad ponui Diuvaliui...

– Prakeiktas pyderas!

Riksmą palydėjo dūžtantis stiklas. Kaip visi buvę kavinėje, Remi Diuval ir Erolas atsigręžė pažiūrėti, kas sukėlė tokią reakciją.

Burkas atsistojo.

– Mėšlas!

Gregoris aimanuodamas gulėjo alaus baloje ant grindų, dengdamasis nuo vyro, kuris pasilenkęs sugriebė jį už sprando bei diržo ir pastatė ant kojų.

– Taigi, aš ten sisioju, atsigręžiu, o šitas iškrypėlis vizgina savo daiktą prieš mane, – jis spyriu pasiuntė Gregorį ant kito stalo. – Tuoj padarysiu taip, kad tas gaidys panorės mirti.

Trys vyrai, į kurių stalą atsitrenkė Gregoris, pašoko, sugriebė jį ir kumščiuodami rėksmingai įžeidinėjo.

Netrukus prie jų prisidėjo dar du. Burkas per petį riktelėjo Erolui:

– Išvesk ją iš čia. Susitiksim prie automobilio.

Jis ėmė alkūnėmis skintis kelią per homofobišką minią. Visi lankytojai buvo pašokę iš vietų, kai kurie stovėjo ant kėdžių ir šūkavo drąsindami vyrus, mušančius Gregorį. Pasiekęs riaušių epicentrą, Burkas puolė nublokšdamas daugumą

užpuolikų ir susidūrė akis į akį su Gregorio aistros objektu. Meilė tikrai akla, nes tai buvo bjaurus kalės vaikas, kurio kiekvienas stambaus kūno colis alsavo įniršiu.

Jis kumščiu smogė Burkui į smakrą ir nubloškė jį atgal.

– Dar vienas? – sustaugė jis. – Jūs, prakeikti iškrypėliai, besislepiantys už savo kunigiškų apykaklių, tikrai verčiat mane vemti.

Jis pasilenkė, ketindamas dar kartą smogti Burkui. Bet kai jo raudonas, pykčio iškreiptas veidas atsidūrė už kelių centimetrų nuo Burko, jis buvo priverstas taip staigiai sustoti, kad iš inercijos beveik nusileido ant Burko.

Jį sulaikė Burko pistoletas, vamzdžiu įsirėmęs į mėsingą kaktą. Burkas ja pasinaudojo kaip atsvara stodamasis.

– Pasitrauk, šikniau.

– Kas...

– Pasiimk savo draugus, nes tuoj suteiksiu tau paskutinį patepimą.

Dabar jau keli vyrai pastebėjo, kad kunigas grasina pistoletu jų draugui, ir sustingo labiau iš šoko negu baimės. Per kelias akimirkas veikla nuščiuvo, ir vienintelis garsas kambaryje, išskyrus muziką iš automato, buvo Gregorio verkšlenimas.

– Eik ten.

Darbininkas iš karto pakluso Burkui, pakėlęs rankas ir klupdamas didelėmis kojomis. Burkas ramiai įsakė priešiškų veidų ratui:

– Niekas nedarykit jokių kvailysčių, – jis žengtelėjo prie Gregorio ir paragino koja: – Kelkis.

Gregoris rankomis užsidengė veidą ir dar garsiau pravirko. Burkas jautė pagundą pats spirti jaunuoliui. Tačiau tik iškošė pro sukąstus dantis:

– Tepadeda tau Dievas, jei aš nueisiu prie durų. Aš tave paliksiu čia ir jie galės tau daryti, ką nori. Dar jiems nebaigus maldausi, kad tave grąžintų į kalėjimą.

Grasinimas padėjo. Vis dar verkšlendamas Gregoris atsistojo.

– Aš atsiprašau. Aš...

– Užsičiaupk!

– Gerai, tik nepalik manęs.

Gregoris rankove nusišluostė kraujuotą veidą ir nusvyravo durų link.

– Mes išeiname. Aš nenoriu daugiau triukšmo. Nieko blogo neįvyko. Grįžkite prie savo reikalų.

Pasiekęs duris, Burkas išstūmė Gregorį ir išėjo pats. Jis lengviau atsiduso pamatęs, kad automobilio variklis veikia.

– Eik į mašiną! – suriko jis, bėgdamas pro degalinės kontorą, kur Erolas, iškalbingai gestikuliuodamas, kalbėjo telefonu.

Burkas įsiveržė per duris, išplėšė jam iš rankų telefono ragelį ir trenkė asmens sargybiniui į smilkinį. Smūgis nepadarys didelės žalos, bet išjungs Erolą tiek, kad Burkas spės sugriebti Remi Diuval ranką ir ištemps ją prie durų.

Ji stengėsi ištraukti ranką.

– Ką jūs darot?

Klientė, mokanti už benziną, veriamai suklykė. Darbuotojas ištiesė ranką už prekystalio, kur tikriausiai laikė ginklą.

– Stok! – sušuko Burkas.

Vyras sustingo. Senstantis mechanikas hipis, stovėdamas tarpduryje, šluostėsi rankas į skudurą ir vis kartojo:

– Siaubas! Siaubas!

Burkas nugara išsiveržė iš kontoros. Pinkio Diuvalio žmona stengėsi išsilaisvinti. Jis apkabino jos liemenį ir nutempė prie automobilio. Ji įsirėmė kulnais ir stūmė jį rankomis, bet jėgos buvo nelygios, nors jos aukšti kulnai kelis kartus stipriai įsmigo į Burko blauzdas ir jis net nusikeikė iš skausmo. Ji perrėžė jam delną ilgais savo nagais.

– Liaukis! – jis dar stipriau suspaudė jos liemenį ir sustūgo į ausį: – Gali kovoti, kiek tik nori, bet iš to nebus jokios naudos. Tu važiuosi su manim.

– Kodėl tą darote? Paleiskit mane!

– Nė už ką!

– Mano vyras jus užmuš!

– Galbūt. Bet ne šiandien.

Burkas atidarė vairuotojo duris, įstūmė ją į vidų ir pats įšliaužė iš paskos. Užtrenkęs duris, jis įjungė pavarą ir paspaudė akseleratorių. Automobiliui šokus pirmyn, padangos paliko juodą žymę ant grindinio. Burkas tiesiai prieš atvažiuojantį benzovežį staigiai pasuko į dešinę, į vieną iš valstijos kelių. Jis tik per plauką išvengė susidūrimo.

Gregoris pakaitomis klykė, meldėsi ir keikėsi.

Burkas riktelėjo jam užsičiaupt.

– Po velnių! Ką tu galvojai! Mes visi galėjom žūti!

– Tu dėl to kaltas, o ne aš! – raudojo Gregoris. – Ką darai su tuo pistoletu? Tu man nieko nesakei apie pistoletą.

– Turėtum būti velniškai dėkingas, kad aš jį pasiėmiau, nes išgebėjau tavo subinę. Tik nė pats nežinau, kodėl tai padariau.

Ponia Diuval, vis dar sėdėjusi ant vairuotojo sėdynės kartu su Burku, staiga pakėlė ranktūrį ir nėrė tarp dviejų priekinių sėdynių. Ji sugriebė stumdomų durų rankeną prie dešinės užpakalinės sėdynės.

– Sulaikyk ją! – riktelėjo Burkas.

Gregoris jautėsi blogai, bet per daug bijojo Burko, kad nevykdytų įsakymo. Jis griuvo tarp sėdynių ir užvirto ant moters, sugriebdamas ją už plaukų.

– Atsipraš-šau, atsipraš-šau, – jo lūpos buvo groteskiškai sutinusios, nosis – kraujuota, išbrinkusi masė. – Jis tikras bjaurybė. Aš nenoriu jūsų skaudinti, bet jei nedarysiu taip, kaip jis liepia, bijau, kad jis mane nužudys.

– Suprantu, – stebėtinai ramiai atsakė ji. – Tik prašau, paleiskit mano plaukus.

Burkas per petį kreipėsi į moterį:

– Jei netrukdysite, niekas jūsų neskaudins. Gerai?

Ji įsitempusi linktelėjo, bet Burkas abejojo, ar ji nuoširdi.

– Tokiu greičiu važiuojant jūs žūsite, – įspėjo jis apie pavojų, jei ji sugalvotų šokti iš automobilio.

– Suprantu.

– Gerai. Gregori, paleisk ją ir grįžk į savo vietą. O jūs, – liepė jis moteriai, – sėskit tarp mūsų ant grindų.

Gregoris klestelėjo į savo vietą. Burkas sėdėjo įsitempęs, kol ji saugiai įsitaisė tarp sėdynių.

– Kas jūs? – paklausė ji.

Jos akys buvo ašarotos, išplėstos iš baimės, veidas mirtinai išblyškęs. Blyškumą dar labiau paryškino kraujo srovelė lūpų kamputyje. Ar ji įsikando lūpą? Ar jis netyčia sužeidė ją per jų peštynes? Ši mintis privertė pasijusti nesmagiai, ir Burkas nukreipė akis į kelią. Ir gerai, kad jis taip padarė, nes per užpakalinio vaizdo veidrodėlį pamatė juos besivejantį pikapą.

– Prakeikimas!

Kas dar blogiau gali atsitikti? Gregoris ir ponia Diuval kraujuoja, o iš paskos lekia pikapas, pilnas įtūžusių prasčiokų, pasiryžusių atsitrenkti į jų automobilio išmetimo vamzdį.

– Gregori, imk pistoletą.

– Ką? Kodėl?

– Pažiūrėk, kas už mūsų.

Gregoris pažiūrėjo į šoninį veidrodėlį ir suklykė pamatęs atlekiantį pikapą. Vyras iš tualeto stovėjo pikapo priekyje, pasilenkęs virš kabinos. Ant stogo jis buvo pasidėjęs šautuvą, nukreiptą į automobilį. Jis rėkė taip, kad net kraujas stingo gyslose. Pikapo kėbule važiavo keli jo bičiuliai, kėbulas buvo grūste prigrūstas ugnimi spjaudančių pederastų medžiotojų.

– O Jėzau! O Viešpatie! – suvaitojo Gregoris. – Aš tuoj mirsiu.

– Aš pats tave užmušiu, jei tu nesusitvardysi! – riktelėjo Burkas. – Imk pistoletą! – Jis ištiesė ranką per ponią Diuval ir įspraudė pistoletą Gregoriui į virpančias rankas.

– Aš nesu šovęs iš pistoleto.

– Tau reikia tik nusitaikyti ir paspausti gaiduką.

Burkas vylėsi, kad šios absurdiškos gaudynės nesibaigs susišaudymu ir jis pajėgs likti pakankamai toli nuo pikapo, kad tai neįvyktų. Jų automobilis negreitas ir bet kurią akimirką užlopyta žarnelė gali sprogti. Tačiau pikapas sunkus. Su papildomu kroviniu jam nepavyks važiuoti visu greičiu. Galiausiai įtūžusi minia pavargs ir nuspręs, kad geriau grįžti į užkandinę ir dar išgerti alaus. O gal Burkui pavyks nuo jų pabėgti iki sutems. Bet jie gali vytis tol, kol pasivys ir visus iššaudys.

Pikapas vijosi juos, kol atrodė, kad pasieks užpakalinį bamperį. Burkas pasuko į šalį, kad sunkvežimukas neprivažiuotų iš šono. Po to, kai jie norėjo priartėti iš kitos pusės, pasuko į priešingą kelio kraštą. Prasidėjo varžybos, kuris vairuotojas manevruodamas įveiks kitą. Burkas stengėsi išlikti priešais pikapą ir išlaikyti automobilį siaurame plente. Reikia tik vienos klaidos, ir jie atsidurs pelkėje, plytinčioje abipus kelio.

Burkas vairavo taip susikaupęs, kad nepastebėjo ištiestos ponios Diuval rankos ir vos nepavėlavo sulaikyti ją, kad neištrauktų variklio raktelio.

Jo ranka šovė į priekį ir apglėbė jos ranką. Ji riktelėjo iš nustebimo ir skausmo, kai rakto žiedas įsirėžė į delną.

– Paleisk jį! – įsakė Burkas. Dabar jis vairavo tik viena ranka ir automobilis užkabino kelkraštį, pakėlęs šūsnį žvyro ir vos netapęs nevaldomas. Gregoris suklykė iš baimės.

– Jūs mus užmušit, – suriko ponia Diuval. – Stabdykit mašiną! Aš įsitikinusi, kad jie mums nieko nedarys.

– Ar jūs išprotėjot, ponia? Jie nužudys jį ir mane ir sušers aligatoriams. Jūsų nežudys, kol visi nepasisotins. O dabar paleiskit tą prakeiktą raktą ir mes pamėginsim...

Šūvis suskaldė užpakalinį stiklą. Gregoris suklykė ir krito ant grindų, nors šratai plačiai pasklido ir aukštos sėdynių nugarėlės apsaugojo juos nuo skrendančių stiklo šukių. Po-

nia Diuval, savo garbei, neklykė, bet iš karto paleido raktelį ir puolė ant grindų.

Burkas iki galo nuspaudė greičio pedalą. Automobilis negalėjo važiuoti greičiau, todėl jis nustebo veidrodėlyje pamatęs, kad pikapas tolsta. Po akimirkos jis suprato, kad sunkvežimukas sulėtino greitį. Šūvis buvo jų paskutinis pasirodymas. Darbininkai nusprendė trauktis.

Nors pikapas jau atrodė kaip taškelis veidrodėlyje, Burkas kelias minutes dar neatleido greičio pedalo. Kai tapo akivaizdu, kad persekiojimas baigtas, jis pasakė:

– Galit atsikelti. Jie nusprendė, kad neverta dėl mūsų eikvoti jėgų.

Gregoris vaitodamas atsisėdo į savo vietą. Jis buvo visiškai nepanašus į tą gražų jaunuolį, dienos pradžioje vaidinusį kunigą. Veidas sudaužytas, sutinęs, išteptas tamsiu sukrešusiu krauju.

Tačiau kraujas ant ponios Diuval švarkelio nugaros buvo ryškiai raudonas.

20 skyrius

Pinkis dar nesustojus Veino Bardo automobiliui atidarė jo dureles. Šerifo padalinys jau buvo atvykęs, ir tai labai negerai, bet jis su tuo susitvarkys. Jis pastebėjo Erolą, atsirėmusį į pastato sieną, sukumpusiais pečiais, susikišusį rankas giliai į kelnių kišenes. Atrodė, kad jis bet kurią akimirką gali pravirkti.

Diuvalis niekur nematė Remi ir manė, kad kas nors jai suteikė prieglobstį viduje. Neįmanoma nė įsivaizduoti, kad jo žmona, nors ir netiesiogiai, įsivėlė į peštynes bare. Laikraščiams tai bus gardus kąsnelis.

Braudamasis prie Erolo, Diuvalis įsakė Bardui rasti Remi ir atvesti į automobilį.

– Kuo greičiau dingsim iš čia, tuo geriau.

Bardas pasuko degalinės kontoros link, Pinkis puolė Erolą:

– Kas čia atsitiko?

– Jų mašina sugedo. Aš liepiau jam sustoti...

– Kam liepei?

– Tėvui Kevinui. Jis vairavo.

Pinkis linktelėjo ir liepė tęsti. Erolas šiaip taip išmikčiojo savo pasakojimą, pabrėždamas, kad jis neišleido ponios Diuval iš akių netgi iš automato skambindamas Romanui, kad atvažiuotų jų paimti.

– Reikėjo paskambinti man.

– Aš siūliau, bet ponia Diuval sakė, kad nereikia jūsų trukdyti. Man tai nepatiko, bet ji...

– Kaip prasidėjo muštynės?

Pinkis klausėsi, negalėdamas patikėti.

– Ir tai kunigas, kurį mano žmona priėmė mūsų namuose?

– Aš jums sakiau, kad man jis pasirodė pederastas, – gynėsi Erolas.

– Bet nepasakei, kad jis kabins vyrą viešajame tualete. Jėzau!

– Aš jums pasakojau, kaip man atrodė, bose.

– Gerai, o kas buvo toliau?

– Tie vyrukai pradėjo stumdyti tėvą Gregorį, aš nuvedžiau ponią Diuval prie durų, kai tik prasidėjo muštynės. Atvedžiau ją į degalinę. Čia paskambinau į jūsų biurą. Aš aiškinau viską sekretorei, kai...

– Gerai, likusią dalį išklausysiu vėliau. Pasiimkim Remi ir nešdinkimės iš čia.

– Ponia Diuval...

– Pinki!

Diuvalis atsigręžė į Bardo riksmą. Šis bėgo artyn labai susijaudinęs.

– Jūsų žmonos čia nėra. Jie ją išsivežė.

– Ką? Kas ją išsivežė? Šerifas? Kur?

– To aš... to aš nespėjau jums paaiškinti, pone.

Pinkis atsigręžė į Erolą, kuris atrodė lyg atsidūręs prieš šaulių kuopą.

– Kai aš paskambinau į jūsų biurą, jūs jau važiavot čia. Bardas neturi mobiliojo telefono, todėl negalėjau paskambinti į jo mašiną. Sekretorė sakė, kad jūs nepasiėmėte pranešimų gaviklio. Nebuvo kaip...

Pinkis sugriebė Erolą už atlapų ir stipriai papurtė.

– Tu turi dvi sekundes pristatyti mano žmoną!

– Negaliu pone Diuvali, – pravirko Erolas. – T-t-tėvas Kevinas išsitraukė pistoletą...

– Pistoletą?

– Taip, pone. Jis... jis trenkė man per galvą ir nusinešė ponią Diuval į savo mašiną.

Pinkio pasaulis įgijo kraujo spalvą, lyg akyse sprogusi arterija būtų užliejusi jas krauju. Jis išsitraukė 38 kalibro pistoletą, kurį visada nešiojosi dėkle prie mentės, ir įbedė trumpą, tvirtą vamzdį į minkštą odos kapšelį po drebančiu Erolo smakru.

Remi atsipeikėjo, kai ją pajudino keldami iš automobilio. Nugarą ir pečius skaudėjo taip, lyg būtų sugėlęs tūkstantis įniršusių bičių. Ji pajuto, kad ją neša, ir atsimerkė. Buvo tamsu, viršuje mirgėjo žvaigždės. Milijonai žvaigždžių. Daugiau, negu ji kada nors buvo mačiusi. Jų ryškumas apstulbino. Nežinia, kur ji buvo, bet tikrai ne mieste. Dangaus netrikdė dirbtiniai žiburiai. Oras buvo šaltas, bet prisodrintas drėgmės.

– Dredai, Dredai!

Ji atpažino tėvo Kevino balsą, taip pat išgirdo greitus žingsnius, taukšinčius per lentas, ir suvokė, kad ją neša per tiltą ar prieplauką. Jos gale stūksojo keistas statinys. Tai iš tiesų buvo keli pastatai, sujungti iš anksto nežinant, kaip turėtų atrodyti galutinė forma.

Prie durų uždangos stovėjo dar keisčiau atrodantis vyras. Prie liemens jis laikė nukreiptą į juos šautuvą.

– Kas čia?

– Man reikia tavo pagalbos, Dredai.

– Viešpatie aukštielninkas!

Tuo metu jie jau įėjo į blyškiai gelsvos šviesos ratą. Įtaisyta ant stulpo lempa apšvietė verandą. Matyt, kad vyras, kurį vadino Dredu, atpažino tėvą Keviną, nes patraukė šautuvą ir atskleidė durų užuolaidą.

– Ką tu, po perkūnais, veiki čia? Kas jai atsitiko?

– Ją pašovė.

– Ji negyva?

– Gyva.

– Labai sužeista?

– Pakankamai. Kur man ją paguldyti?

– Aš turiu tik vieną lovą ir tu puikiai žinai, kur ji.

Jie praėjo pro Dredą į vidų ir Remi pastebėjo dūmus. Atrodė, kad jo barzda smilksta. Žinoma, tai haliucinacijos. Ant sienų dantis šiepė žvėrys ir ropliai, lentynose stovėjo stiklainiai su drumzlinais tirpalais, neatpažįstami skeletai buvo sustingę bauginančiomis pozomis, žvėrių kailiai ir odos lietėsi prie jos kūno. Remi pastebėjo ant laktos tupinčią pelėdą ir nesuvokė, kad ji gyva, kol paukštis nepakreipė galvos ir neįsmeigė į ją geltonų akių. Pelėda išskleidė sparnus ir suplasnojo.

Tėvas Kevinas pasisuko šonu, kad praeitų pro siauras duris į mažą kambarėlį. Ant laido, pritvirtinto prie lubų iš neobliuotų medinių trinkelių, kabojo lemputė be gaubto. Blausi jos šviesa metė keistus šešėlius ant sienų, išklijuotų pageltusiais laikraščiais.

Jis paguldė ją ant siauros lovos. Patalynė skleidė priplėkusį kvapą, lyg būtų seniai skalbta, o gal niekada neskalbta. Remi būtų priešinusis, jei būtų pajėgusi.

– Aš vos tave atpažinau, – pasakė Dredas tėvui Kevinui.

– Aš ir pats vos atpažįstu save pastaruoju metu.

– Kas jis?

Iš kambario, per kurį jie ką tik perėjo, sklido tėvo Gregorio rauda.

– Paaiškinsiu vėliau, – atsakė tėvas Kevinas.

– Panašu, kad jį užgriuvo medis.

– Jei aš pats jo nenužudysiu, tai jis išgyvens. Aš nerimauju dėl jos.

– Nagi, leisk man apžiūrėti.

Tėvas Kevinas pasitraukė, ir keistasis vyras priėjo prie lovos. Remi buvo per daug apstulbusi, kad suklyktų.

Jo oda buvo taip tamsiai įdegusi, kad neatrodė žmogaus ir priminė tas odas, kurias ji matė kitame kambaryje. Jo veidą vagojo susikertančių raukšlių voratinklis. Jis buvo be marškinių, tačiau pusę liemens dengė susivėlusi žila barzda, primenanti pilkąsias samanas.

Ne, šitas vyras nedegė, bet lūpų kamputyje smilko cigaretė.

Kai jis ištiesė į ją savo nuospaudomis padengtas rankas, Remi atšlijo. Tačiau jos palietė ją neįtikėtinai švelniai, pakėlė kairį petį, kol ji beveik atsigulė ant šono. Remi suvaitojo iš skausmo ir klyktelėjo, kai jis palietė vieną vietą.

– Atleisk, *cher*, – sumurmėjo jis. – Žinau, kad skauda, bet Dredas tave pagydys.

Paskui jis vėl atsargiai atvertė ją ant nugaros ir nusigręžė.

– Tu man užstoji šviesą, – piktai tarė jis ir nustūmė tėvą Keviną, prisislinkusį arčiau.

– Ar labai blogai? Ar ji pasveiks? Ar sugebėsi išgydyti?

– Ak, tai tu klausi? Įsiverži čia su pašauta, pusiau sąmoninga moterimi ir kunigu, kuris taip sumaitotas, kad vargu ar esu šitaip matęs. Ji iškruvino visą mano lovą, o tu dar drįsti klausti, ar aš ją išgydysiu?

– Tai ar išgydysi?

– Žinoma. Jei tik duosi laiko. Tau pasisekė, kad šautinė žaizda negili, bet pakliuvo stiklo šukių.

– Kuo aš galiu padėti?

– Nesimaišyk man po kojomis.

Remi užsimerkė. Ją pašovė? Tada prisiminė viską – sugedusį automobilį, kavinę, peštynes, pistoletą atstačiusį kunigą.

Ji staiga atsimerkė. Jis stovėjo prie lovos krašto, įsmeigęs į ją nemirksinčias pelėdos akis. Jo laikysena, kovos įgūdžiai ir bendras elgesys neigė, kad šio žmogaus profesija – kunigas. Aptemusiu protu ji stebėjosi, kaip galėjo būti tokia naivi. Atidžiau įsižiūrėjus, jis nerodė jokių pamaldumo požymių. Iš jo sklido jėga, nesuderinama su malone ir ramybe, kurią žada einantieji Viešpaties keliu. Jo burna nesutverta maldai.

Ji per daug griežta, ciniška, labiau tinkanti keiktis. Jis aistringas, bet ne mylėdamas Dievą ar žmoniją. Nors jis stovėjo visiškai ramiai, atrodė, kad pulsuoja vidine kaitra, kuri ją gąsdino. Ne tik dėl savęs, bet ir dėl jo.

Vyras, kurį vadino Dredu, grįžo ir atsinešė stiklinę kažkokio skysčio.

Tėvas Kevinas ištiesė į ją ranką ir įtariai pauostė.

– Kas čia?

– Ar aš kišuosi į tavo reikalus? – Dredas atėmė stiklinę.

– Klausyk, Dredai, ji...

– Ji sužeista. Aš noriu, kad ji pasijustų geriau. Bet jei manimi nepasitiki, išsivežk ją ir tą nevykėlį dvasininką ir palik mane ramybėje. Aš neprašiau, kad įtrauktum mane į savo rūpesčius. Tu mane privertei. Taigi kaip? – Dredas tėvo Kevino tylą palaikė pritarimu. – Gerai.

Jis vėl atkreipė dėmesį į ją, pasilenkė ir prispaudė stiklinę jai prie lūpų.

– Išgerkit tai.

Skystis bjauriai dvokė. Ji pamėgino nusukti galvą, bet jis uždėjo ranką ant skruosto ir vėl atgręžė.

– Nesipriešinkit. Tai jus užmigdys. Nieko nejausit.

Jis palenkė stiklinę ir ji turėjo arba nuryti šlykštaus skonio skystį, užpildžiusį burną, arba užspringti. Ji pagalvojo, kad jei išspjaus ar užsprings, jis atneš daugiau. Be to, gundė pažadas, kad ji nugrims į nebūtį. Ji išgėrė viską.

– Gera mergaitė. Ar jums šalta? – Jis užmetė antklodę ant kojų. – O dabar aš jus paliksiu ir atsinešiu savo daiktus. Kai grįšiu, jūs jau tikriausiai miegosit, bet nesijaudinkit. Aš jumis pasirūpinsiu. Kai pabusit, jausitės daug geriau, – jis paglostė jai ranką ir pasitraukė. Eidamas dar pridūrė: – Klausei, ar gali kuo nors padėti. Gali ją nurengti ir paguldyti ant pilvo.

Dredas išėjo iš kambario ir ji vėl liko viena su savo pagrobėju. Jis atsisėdo ant čiužinio krašto ir pradėjo sagstyti švarkelį. Remi neturėjo jėgų jį sulaikyti. Kad ir ko ji ten išgėrė,

skystis veikė greitai ir stipriai. Jos rankų ir kojų pirštų galiukai jau nutirpo, buvo be galo sunku neužsimerkti. Kai jis ją pakėlė, norėdamas nuvilkti švarkelį, galva nusviro ant peties. Atrodė, kad ji nevaldo rankų, kurias jis ištraukė iš rankovių. Ji susiraukė, kai jis nutraukė krauju permirkusį audinį, bet skausmas nebuvo toks veriantis, kaip prieš kelias minutes.

Ji pajuto, kad krūtys atsipalaidavo, ir suprato, kad jis atsegė jai liemenėlę. Įprastai ji būtų išsigandusi, bet dabar nepajėgė atkreipti dėmesio.

Tada jis vėl nuleido jos nugarą ir atsimerkusi ji pamatė, kad jis šluostosi prakaitą nuo kaktos. Ant vidinės delno pusės ji pastebėjo keturis kraujuotus dryžius, kuriuos pati įrėžė nagais.

Vyras mažojo piršto galiuku palietė jos lūpų kamputį.

– Ar čia skauda?

– Kas jūs?

Jo akys susitiko su jos akimis. Padvejojęs jis atsakė:

– Burkas Beizilas.

Jis žvelgė į ją kelias sekundes, o paskui rankos pajudėjo pečių link, kad nusmauktų liemenėlės petnešėles.

– Prašau, nereikia.

– Girdėjot, ką jis sakė: nurengti jus ir paguldyti ant pilvo, kad jis galėtų sutvarkyti nugarą.

Tačiau ji priešinosi ne šitam veiksmui. Ji pamėgino papurtyti galvą, bet nebuvo tikra, kad įsakymas pasiekė raumenis, o jei ir taip, ar jie pakluso.

– Nedarykit to, pone Beizilai, – sukuždėjo ji nebesistengdama neužsimerkti ir giliau iškvėpusi vos girdimai pridūrė: – Jis jus užmuš.

21 skyrius

– Taigi suprantat, šerife, – vaizdžiai aiškino Pinkis. – Tėvas Kevinas, gindamas mano žmoną, pasinaudojo jos pistoletu. Kai pagalvoji, juokinga – kunigas su pistoletu.

Šerifui tai neatrodė juokinga.

– O kam jūsų žmonai pistoletas?

– Per savo karjerą įsigijau daug priešų, ir tai neturėtų jūsų stebinti. Nors ponia Diuval turi asmens sargybinį, aš skatinu ją nešiotis pistoletą rankinėje. Gerai, kad šiandien ji pasiėmė jį.

Šerifas pasitrynė smakrą.

– Nežinau, pone Diuvali, liudininkai teigia, kad ji jam priešinosi.

Pinkis užkrečiamai nusikvatojo.

– Panašu į ją. Mano žmona – stipri asmenybė ir nemėgsta, kai jai sako, ką daryti. Tėvas Kevinas mėgino ją pašalinti iš įvykio vietos, o ji norėjo likti ir ginti tėvą Gregorį. Ji jį labai užjaučia dėl jo... būkim atlaidūs ir pavadinkim tai silpnybe. Tokia ji yra. Visada ieško nuskriaustųjų ir nori juos užstoti. Atvirai kalbant, aš dėkingas tėvui Kevinui, kad jis įsikišo. Jis greitai sureagavo, kaip ją pašalinti iš čia. Aš jam labai dėkingas.

– Ar jūs tikras, kad ją veža namo?

– Žinoma, – Pinkis ištiesė ranką. – Negaliu pasakyti, jog man tai malonu, bet gera žinoti, kad Džefersono rajone žmonės žino, kaip greitai reaguoti į kritišką padėtį.

– Ačiū, pone Diuvali. Mes stengiamės.

– Labanakt, – Pinkis pasuko prie savo automobilio.

– Dar vienas dalykas, pone Diuvali. Kodėl kunigas trinktelėjo jūsų žmogui per galvą?

– Esu tikras, kad tėvas Kevinas nusivylė, jog tasai paleido vadžias, – Pinkis pažvelgė į automobilį ir griežtai pridūrė: – Šiuo reikalu aš iš karto pasirūpinsiu. – Jis pamojavo ir atsisėdo į priekinę sėdynę.

– Kur važiuosim? – paklausė Bardas.

Pinkis norėjo sukti ta kryptimi, kuria nuvažiavo mikroautobusas, bet jau buvo tamsu. Nežinant, kur jie nuvažiavo, galima ištisas valandas klaidžioti šalutiniais keliais ir nieko neradus beviltiškai pasiklysti.

– Į mano biurą.

Bardas pažvelgė miesto kryptimi.

– Ką pasakėt Barniui Faifui?

– Sukūriau tokią istoriją.

– Ir jis patikėjo?

– Nesuteikiau jam kitos galimybės. Jei būčiau leidęs kvalifikuoti tai kaip pagrobimą, jis būtų pranešęs FTB.

– Nelabai gerai mūsų verslui.

– Labai blogai. Be to, tie agentai paprastai nepajėgia rasti savo užpakalio. Verčiau pats tuo pasirūpinsiu.

Bardas pažvelgė per petį į užpakalinę sėdynę.

– Bent jau mūsų neapkaltino žmogžudyste. Sustabdžiau jus pačiu laiku.

Erolas kiūtojo užpakalinės sėdynės kampe, sukrėstas neseniai įvykusios akistatos su mirtimi ir potrauminio vėmimo priepuolio. Pinkis jau beveik spaudė gaiduką, kai Bardas jį sulaikė. Jis atėmė pistoletą iš Pinkio ir stengėsi perkalbėti, kol tas pajėgė susivaldyti.

– Aš vis tiek noriu tave pribaigti, – suriko jis Erolui, vemiančiam ant sudžiūvusių žolių už degalinės. – To nedarau tik dėl vienintelės priežasties: man reikia, kad padėtum juos rasti.

Tuo metu priėjo šerifas ir prisistatė Pinkiui. Jis papasakojo, ką sužinojo jo tyrėjai.

– Tarnautojas buvo toks sukrėstas, kad sunkiai susikalbėjo su 911 operatoriumi. Taigi mano vaikinai nežinojo, kokia čia velniava vyksta. Pradėję kalbėtis su žmonėmis, suvokė, jog tai daugiau negu įprastas skambutis dėl muštynių, kad ir kaip nemalonu, pone Diuvali, bet atrodo, kad jūsų žmoną pagrobė.

Po valandos ginčų Pinkis galiausiai įtikino šerifą, kad liudininkai isteriški ir iš tiesų nematė to, ką teigė. Tai vienas iš Diuvalio profesinių sugebėjimų. Jis ištobulino šią techniką per šimtus kriminalinių bylų. Liudininkai, prisiekinėję, kad matė vienus dalykus, Pinkio Diuvalio apklausti keisdavo parodymus.

– O kaip mechanikas? – paklausė šerifas. – Jis teigia, kad kunigas pasirodė čia vakar, vilkėdamas paprastus drabužius, ir paklausė, ką padaryti, kad žarnelė sprogtų.

Pinkis nusivedė šerifą į šoną ir judesiais pavaizdavo, kad rūko suktinę.

– Suprantat, ką noriu pasakyti?

Šerifas suprato ir pripažino, kad mechaniko, žinomo žolės rūkytojo, parodymai gali būti nepatikimi. Moteris, mokėjusi už benziną, kai įvyko incidentas, tvirtai teigė tai, ką mačiusi. Bet galiausiai pasidavė Pinkio pasiūlytoms alternatyvioms galimybėms ir sutiko, kad kunigas labiau norėjo išvesti ponią Diuval iš įvykio vietos, negu jai pakenkti. O dėl tų darbininkų, mėginusių juos vytis, jie išsiskirstė vos pamatę šerifo automobilį prie „Kryžkelės“. Likę užkandinėje nieko nežinojo apie nieką.

Pinkis Diuvalis buvo gyva legenda. Šerifas pirmiausiai jam pasakė:

– Man didelė garbė, pone Diuvali. Mačiau jus per televizorių.

Faktas, kad tave rodo per televizorių, galingai veikia paprastus žmones. Diuvalis pasinaudojo šerifo pagarba. De-

dukcinį teisėtvarkos pareigūno mąstymą ir pareigos jausmą nustelbė Pinkio Diuvalio saulės švytėjimas.

Pinkis pasiekė trokštamą rezultatą – sustabdyti tyrimą ir paieškas, bet užtruko, todėl jo žmonos pagrobėjai galėjo atsidurti labai toli. Pinkis atsigręžė į Erolą.

– Kas jie buvo?

Erolas nurijo gumulą gerklėje ir iki ausų kilstelėjo pečius.

– Kunigai.

– Tik jau nesakyk, kad jie buvo kunigai, – bauginamai tyliu balsu pasakė Pinkis. – Argi tai mėšlo krūvai, kuri apsimeta tavo smegenimis, nedingtelėjo, kad tiedu nebuvo tie, kuo prisistatė?

Nekreipdamas dėmesio į įžeidimą, Erolas pasakė:

– Žinau tik tiek, kad tai buvo tie patys vyrai, kurie lankėsi jūsų namuose prieš kelias dienas.

– Kaip jie atrodė?

– Ku... – Erolas jau ketino sakyti „kunigai“, bet pamatė, kad Pinkio akys susiaurėjo. – Kaip minėjau anksčiau, pone Diuvali, tėvas Gregoris jaunas ir gražus. Lieknas, tamsių plaukų ir akių. Panašus į gėjų. Jis niekad neužsičiaupia. Tėvas Kevinas kalba nedaug, bet jis viskam vadovauja. Be jokios abejonės.

– Kaip jis atrodo?

– Protingas, gudrus. Aš juo iš pat pradžių nepasitikėjau. Tai jį aš sugavau... ė.

– Ką?

Erolas nervingai pažvelgė į Bardą, aplaižė ūpas, patrynė rankas į šlaunis.

– Jis tas, kurį sugavai ką darantį? – paklausė Pinkis, pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Aš ėjau į tualetą. Tą, kur prie lauko durų. Ir... pamačiau tėvą Keviną ant laiptų. Jis lipo žemyn.

– Jis buvo viršuje? Jis buvo mano namų antrame aukšte, o tu man nepasakei?

Bardas tyliai švilptelėjo pro dantis.

– Jis pasakė, kad nuėjo į tualetą viršuje, nes apatiniame nebuvo popieriaus. Aš patikrinau. Apatiniame tualete laikiklis buvo tuščias.

– Tu tikras detektyvas, – paniekinamai prunkštelėjo Bardas. – Kaip ir Nensė Dru.

– Užsičiaupk! – piktai riktelėjo Diuvalis. – Kaip atrodo tas kalės vaikas? Išvaizda?

Erolas apibūdino, kad vyras aukštesnio negu vidutinio ūgio, liesas, bet stiprus, taisyklingų bruožų, be matomų randų ar išskirtinių požymių, be barzdos ar ūsų.

– Akys?

– Sunku pasakyti. Jis su akiniais.

– Plaukai?

– Tamsūs, nušukuoti atgal.

Toks aprašymas tiko šimtui vyrų iš didelio Pinkio pažįstamų, draugų ir priešų būrio.

– Kad ir kas jis būtų, ilgai negyvens.

Niekas negali paimti to, kas priklauso Pinkiui Diuvaliui, ir išsisukti nuo bausmės. O šitas šunsnukis paėmė jo vertingiausią nuosavybę. Jei jis ją palietė... Jei bent pirštu prilietė... Jis su pasimėgavimu įsivaizdavo, kaip plikomis rankomis nužudys tą bevardį žmogų.

Žudikišką Pinkio fantaziją nutraukė Bardas:

– Nematau jokios prasmės: du kunigai, vienas iš jų pederastas, pagrobia moterį. Ką jie ketina su ja daryti?

– Jiems reikalinga ne Remi, o aš.

Pinkis negalėjo to įrodyti ar rasti apčiuopiamą priežastį, kuria galėtų paremti tokią išvadą. Tačiau buvo tuo įsitikinęs.

– Po velnių! Stumk.

– Aš stumiu.

Stumiant automobilį į upelį iš Gregorio nebuvo visiškai jokios naudos, kaip ir kitose gyvenimo srityse. Burkas ragino jį labiau pasistengti.

Vyrai vėl iš visų jėgų pamėgino pajudinti automobilį klampiu keliu. Galiausiai jis pariedėjo kelis metrus. Burkas pamanė, kad jau pavyks, bet automobilis ir vėl įstrigo į dumblą purvino upelio dugne ir liko pusiau paniręs.

– O kas dabar?

– Paliksim čia, – nukirto Burkas. – Jį suras, bet tuo metu Diuvalis jau žinos, kas pagrobė jo žmoną.

Burkas nekreipė dėmesio į Gregorio inkštimą, kai jie ėjo per pelkėtą žemę į Dredo pikapą. Jis atvažiavo į šią nuošalią vietą, o Gregoris iš paskos sekė jų automobiliu. Važiuojant Burkas veidrodėlyje nenuleido akių nuo Gregorio. Kaskart privažiavęs kelio vingį, jis sumažindavo greitį, kol vėl pamatydavo automobilio šviesas. Jis manė, kad Gregoris kiekvieną akimirką gali palūžti. Sunku numatyti, ką jaunuolis gali iškrėsti.

Jis nenoriai įlipo į pikapą važiuoti atgal. Burkas vairavo vingiuotu keliu, kurio abiejose pusėse plytėjo pelkės. Už keliasdešimt centimetrų nuo kelio iš vandens kyšojo gumbuotos kiparisų šaknys, kerpėmis apaugusios nukarusios medžių šakos sudarė skliautą virš jų. Dieną jos priminė nėriniuotas reveransą darančios gražuolės damos rankoves, o naktį įgijo keistus skeletų, mojančių suplyšusiomis įkapėmis, pavidalus. Kartais automobilio žibintai apšviesdavo žibančias nakties plėšrūno akis, bet žvėris traukdavosi iš kelio arba pranykdavo pelkėje.

Burkas važiavo atsargiai, bet greitai. Jis jaudinosi dėl paliktos sužeistosios.

Dredas nuskausmino ją, panaudojęs kažkokią savo pagamintą priemonę, kurios sudėtį težinojo vienas Dievas. Tačiau kad ir kokie būtų komponentai, ji buvo veiksminga. Moteris miegojo, kol Dredas atsargiai pašalino šratus, pasklidusius po jos nugarą ir kairį petį, taip pat išėmė stiklo šukes.

Nedidelės žaizdos gausiai kraujavo, bet Dredas jas išvalė ir suvilgė tirpalu, kuris, pasak jo, užgydys ir nuskausmins žaiz-

das. Per visą procedūrą Burkas stovėjo šalia, ir Dredas irzo dar labiau negu paprastai.

Jis beveik išstūmė Burką iš kambario, priminęs, kad jei tas nenuskandins automobilio, visa Pietų Luiziana ryte susiburs apie Dredo parduotuvėlę.

– Niekas nekenkia verslui labiau už priešais pastatytus policijos automobilius.

Taigi Burkas murmėdamas išėjo, bet pripažino, kad draugas teisus ir automobiliu reikia nusikratyti laiku.

Dabar, kai tuo pasirūpinta, jis norėjo kuo greičiau grįžti atgal ir pažiūrėti, kaip laikosi ponia Diuval.

– Tu pasinaudojai manimi.

– Ką?

Gregoris pakartojo savo teiginį.

– Tu priėmei sandėrio sąlygas, Gregori, – pasakė Burkas.

– Kai mes tarėmės, tu nesakei, kad reikės pagrobti ponią Diuval.

– Kaip manai, kas turėjo įvykti, kai mes šiandien pasiėmėme Remi Diuval?

– Maniau, kad priversi ją paaukoti daug pinigų tai netikrai labdarai, apgausi Pinkį Diuvalį – apmulkinsi kaip filme „Geluonis“. Niekad nemaniau, kad grobsi jo žmoną.

– Pats kaltas, kad įsipainiojai į grobimą. Jei nebūtum flirtavęs su tuo darbininku, būčiau palikęs tave „Kryžkelėje“. Ketinau atsikratyti tavimi ir Erolu užkandinėje. Bet ne – tu nesusilaikei nepasimeilinęs. Taigi aimanuok, kiek nori, bet iš manęs užuojautos nesulauksi. Dėl tavo iškrypimo ponią Diuval sužeidė, o mes visi trys vos nežuvom.

– Ir mane sužeidė, – virkavo jis.

– Labai blogai. Bet jei aš nebūčiau turėjęs kito darbo, būčiau pats tau gerai trinktelėjęs už tai, ką padarei. O dabar užsičiaupk, nes aš vis dar galiu trinktelėti.

– Tu niekingas, Burkai Beizilai.

Burkas šiurkščiai nusikvatojo.

– Gregori, tu dar nematei mano niekingos pusės.

Jaunuolis vėl sukūkčiojo, ir Burkui jo pagailo. Gregoris daug iškentėjo. Tai, kas iš pradžių atrodė kaip filmo scenarijus, jam virto tikru košmaru. Burkas ketino ryte saugiai nuvežti Gregorį į miestą. Jei jis ramiai išlauks, kol užgis veidas, viskas bus gerai. Niekas nežinos, kas jis. Jis niekada nebevaidins tėvo Gregorio. Niekas neįtars, kad trečiasis žinomos šeimos sūnus dalyvavo pagrobime. Be to, Diuvalis ieškos ne Gregorio, o Beizilo. Gregoriui nieko neatsitiks.

Nelaimingas jaunuolis aimanavo ir murmėjo, kol užsnūdo. Burkas pažadino jį, kai atvažiavo pas Dredą.

– Ar nori, kad Dredas sutvarkytų tau veidą?

– Tu rimtai? Neleisiu tam troliui manęs paliesti, – jis pažvelgė į pastatą prieplaukos gale ir suvirpėjo.

– Kaip nori, – pasakė Burkas lipdamas lauk. – Priekiniame kambaryje yra gulimas krėslas. Siūlau tau pailsėti.

Burkas pastebėjo, kad Gregoris lėtai išlipo iš kabinos. Nors šis atsisakė pagalbos, Burkas paprašys, kad Dredas duotų jam ką nors nuo skausmo. Šeimininkas buvo prie ponios Diuval lovos.

– Kaip ji?

– Miega kaip kūdikis.

Burkas susiraukė prisiminęs, kaip ji per išpažintį prisipažino apie prarastą kūdikį. Dredas išjungė šviesą, bet ant nedažyto rašomojo stalo degė žvakė. Moteris gulėjo ant pilvo, vienas skruostas viršuje, kitas – įkniaubtas į pagalvę, jos plaukai buvo nubraukti nuo veido, pasklidę ant pagalvės. Dredas viską darė tobulai, žaizdos liovėsi kraujavusios. Nors jos suteikė moteriai daug skausmo, buvo paviršinės. Įdomu, ar liks randai, pagalvojo Burkas. Būtų gaila, nes jos oda buvo lygi ir atrodė beveik perregima. Burkas prisiminė, kai pirmą kartą pamatė ją pavėsinėje. Ji ir dabar neatrodė jam realesnė negu tada.

– *C'est une belle femme.*

– Taip, graži.

– Ar ši vizija turi vardą?

Burkas atsigręžė ir pažiūrėjo į raukšlėtą Dredo veidą.

– Ponia Pinki Diuval.

Dredas neriktelėjo, abejodamas Burko sveiku protu, neišreiškė nuostabos, nieko neklausė ir nereikalavo pasiaiškinti. Jis tik ilgai ir įdėmiai žvelgė į Burką, o tada linktelėjo.

– Toje spintelėje yra butelis viskio. Vaišinkis, – tarė jis ir nuėjo prie durų.

– Tam vaikinui skauda.

Dredas mostelėjo ranka, rodydamas, kad išgirdo, bet neatsigręžė. Burkas prisipylė Dredo viskio, dėkingas, kad tai žinomos firmos gaminys, o ne koks nors surogatas iš ąsočio. Vienintelė kėdė kambaryje buvo išklerusiomis medinėmis kojomis ir sutrešusia, kirvarpų išėsta sėdyne, bet Burkas prisitraukė ją prie lovos ir patogiai atsisėdo.

Burkas buvo nieko nevalgęs nuo pusryčių prieš beveik parą laiko. Jis galėjo nueiti į Dredo virtuvę ir ko nors pasiieškoti, bet buvo toks pavargęs, kad persigalvojo. Kurį laiką jis tik sėdėjo stebėdamas miegančią moterį, jos nugarą, švelniai besikilnojančią įkvepiant, ir jautėsi iškrypėlis, nes galvojo apie prispaustas krūtis.

Burkas nurengė ją riteriškai, stengdamas nežiūrėti. Stengdamasis nežiūrėti? Bet tai nereiškia, kad jis nieko nematė. Viešpatie, kaip jis galėjo nematyti? Jei vyras turi progą pamatyti savo fantazijų objektą nuogą, tai jis pasižiūrės, atkreips dėmesį į jos krūtis ir pastebės, kad speneliai tvirti, bet labai blyškūs. Kas tikėsis, kad jis nepastebės kojinių, siekiančių šlaunų viršų? Būkim realistai. Ar kelnaičių, tokių siaurų, kad iš viso galima jų nemūvėti?

Jis du kartus iš eilės gurkštelėjo viskio. Gėrimas lyg ugnies kamuoliai nudegino tuščią skrandį. Jos dešinė ranka gulėjo prie šono, delnu į viršų. Jis matė raudoną raktų žiedo žymę, kur jis įspaudė, kai sugriebė jos ranką.

Trečias gurkšnis jau taip nebedegino. Burko žvilgsnis nuslydo į moters veidą. Jos vokai buvo visiškai nejudrūs, lūpos šiek tiek praviros. Viename lūpų kamputyje nutekėjo seilės, nusidažiusios rausvai nuo žaizdelės ant lūpos. Jis palietė ją mažuoju pirštu ir leido skysčiui nudžiūti ant piršto galo.

Burkas dar kartą gurkštelėjo iš butelio. Na, jis tai padarė – įvykdė sunkų nusikaltimą. Jo gyvenimas negrįžtamai pasikeitė. Jei jis rytoj grąžintų ponią Diuval vyrui, jau nesugebėtų gyventi kaip anksčiau. Atgal grįžti neįmanoma. Visi atsarginiai išėjimai užkalti.

Tikriausiai jis turėtų jaustis labiau kaltas, susigėdęs ir išsigandęs, negu jautėsi. Gal apgirto nuo viskio? Gal jis tiesiog per daug kvailas, kad bijotų tokio elgesio padarinių. Tačiau kai migdydamasis klausėsi tylaus Remi Diuval kvėpavimo, jis jautėsi pašėlusiai gerai.

22 skyrius

– Kaip jis galėjo dingti?

Po kelių valandų miego ant nepatogios Dredo kėdės Burko kaklas buvo sustingęs, nugarą diegė, lyg per ją būtų perėjusi visa armija, nuo viskio skaudėjo galvą, o dienos šviesa metė šaltą realybės šviesą ant fakto, kad Burkas peržengė liniją tarp teisėtvarkos ir įstatymo pažeidimo.

– Nerėk ant manęs! – atkirto Dredas. Jis ilga šakute vartė mėsą, kepančią riebaluose nedideliame puode. – Jis tavo kunigas, o ne mano.

– Jis ne kunigas.

– Negali būti!

Trindamas smilkinį Burkas susiraukė, išgirdęs draugo sarkazmą.

– Jis – Gregoris Džeimsas, bedarbis aktorius. Be kitų dalykų.

– Kad ir kas jis būtų, – niurzgėjo Dredas, – vagis tai tikrai. Jis nušvilpė mano geriausią pirogą.

Burkas nuleido ranką.

– Nori pasakyti, kad jis išplaukė per pelkes? – Neįmanoma įsivaizduoti Gregorio Džeimso, besiskverbiančio per pavojų kupinas pelkes. – Arčiausiai jis buvo priėjęs prie pelkių, kai naktį mėginom paskandinti furgoną. Vienas jis niekaip neišgyvens.

– Tikriausiai ne, – sutiko Dredas, kratydamas savo ilgą, žilą arklio uodegą.

Neatsižvelgdamas į metų laiką jis dėvėjo suplyšusius, nukirptus džinsus, buvo be marškinių, basas. Surandėjusios Dredo pėdos atrodė kaip kanopos, kai jis vaikštinėjo išblukusio linoleumo grindimis. Miesto bulvare į jį būtų visi atsigręžę, bet čia jo keista išvaizda tiko jo susikurtai aplinkai. Apdriskusi, išblukusi britų vėliava atstojo užuolaidą.

Viryklė be gartraukio stovėjo gale prekystalio, kur Dredas pardavinėjo tabaką, alų, gyvą jauką žvejams ir darydavo iškamšas. Jo parduotuvė buvo didžiausias higienos tarnybos inspektoriaus košmaras, bet negausūs Dredo klientai nekreipė dėmesio į tokius dalykus.

Jis filosofiškai žvelgė į Gregorio galimybę išgyventi.

– Aš tik tikiuosi, kad kai išalkusiųjų virtinė pasivys jį, mano valtis parplauks atgal. Ar pasiruošęs pusryčiauti?

– Kas čia?

– Tu išalkęs ar išrankus?

– Išalkęs, – nenoriai atsakė Burkas.

Dredas samčiu išgriebė keptą mėsą ir paskleidė ant jos tirštą padažą, kurį pagamino iš mėsos drožlių, miltų ir pieno. Be to, pasiūlė baltos duonos ir stiprios, Naujojo Orleano stiliaus kavos su cikorija.

– Kol tu prauseisi, aš pažiūrėjau, kaip laikosi Remi, – pasakė jis kimšdamas pilna burna.

Burkas liovėsi valgęs ir smalsiai pažvelgė į Dredą.

– Ji man pasakė savo vardą.

– Ji nemiega?

– Ir miega, ir pabunda.

Burkas išvalė padažo likutį duonos plutele ir nustebo pamatęs, kad jo lėkštė tuščia. Neatpažįstama mėsa buvo neįtikėtinai skani, bet, kita vertus, Dredas nusimanė apie prieskonius taip pat gerai, kaip ir apie šaknis ir vaistažoles, iš kurių gamino namų vaistus. Atstūmęs tuščią lėkštę, jis pasiėmė kavos.

– Nemanau, kad ji pajudėjo per visą naktį.

– Kai aš tepiau žaizdas, nuskausminamųjų poveikis baigėsi, taigi sugirdžiau daugiau. Ji miegos beveik visą dieną.

– Kada galėsiu ją pervežti į kitą vietą?

Dredas baigė valgyti ir nuėjo ieškoti rūkalų. Radęs pakelį, užsidegė cigaretę, užsitraukė ir ilgai užlaikė dūmus plaučiuose.

– Žinoma, tai ne mano reikalas, bet kokį velnią sumanei su Pinkio Diuvalio žmona?

– Aš ją pagrobiau.

Dredas nepritardamas numykė, dar kelis kartus užsitraukė cigaretę, išsirankiojo iš barzdos duonos trupinius. Bent jau Burkas tikėjosi, kad tai duonos trupiniai.

– Ar tam yra priežastis?

– Kerštas. – Burkas papasakojo istoriją, pradėdamas nuo tos nakties, kai Veinas Bardas apgaule privertė jį nušauti Kevą Stiuartą, ir baigdamas pašėlusiu bėgimu nuo įsiutusių vyrų.

– Kai pamačiau, kad ji sužeista, pirmiausiai pagalvojau apie tave. Nežinau, kur artimiausia ligoninė, o mes buvom vos už kelių mylių nuo čia. Žinau, kaip tu brangini savo privatumą. Man labai nemalonu, kad aš tave įtraukiau, Dredai.

– Tiek to.

– Esmė ta, kad žinau, jog tavimi galima pasitikėti.

– Tu pasitiki manim, ar ne? Pakankamai pasitiki, kad leistum pasakyti, kaip man visa tai patinka?

Burkas žinojo, kas bus toliau, bet mostelėjo Dredui kalbėti, ką galvoja.

– Tu visai išprotėjai, Beizilai. Valdžia gali tave uždaryti į kalėjimą, bet tai niekai, palyginti su Diuvaliu. Ar žinai, su kuo kovoji?

– Geriau negu tu.

– Vadinasi, tau nerūpi, kad Pinkis Diuvalis išmėsinės tave kaip kiaulę ir paliks grifams?

Burkas ironiškai nusišypsojo.

– Oho!

Tačiau Dredui tai neatrodė juokinga. Jis piktai papurtė galvą ir užsidegė dar vieną cigaretę be filtro.

– Kol tai baigsis, kas nors žus.

– Žinau, – nebesišypsodamas atsakė Burkas. – Nenorėčiau būti auka, bet jei taip atsitiks... – jis iškalbingai kilstelėjo petį.

– Mėgini man pasakyti, kad neturi dėl ko gyventi? Nužudei savo porininką, karjera baigta, santuoka subyrėjo, taigi gyventi neverta? Ar tai apibendrina tavo požiūrį?

– Maždaug.

– Nesąmonė! – skiemenimis ištarė Dredas ir išspjovė prie liežuvio prilipusį tabaką. – Visi turi dėl ko gyventi, bent jau tam, kad pamatytų dar vieną saulėtekį, – jis pasilenkė per stalą ir pakratė cigaretę Burkui prieš veidą, lyg motina grasindama pirštu. – Tu atsitiktinai nužudei Stiuartą. Tu pats išėjai iš policijos departamento, o ne tave išvijo. Tavo santuoka buvo nelaiminga. Jau ir taip per ilgai gyvenai su ta moterimi. Ji man niekada nepatiko.

– Aš tau nepasakojau apie savo asmeninį gyvenimą, taigi gali man nepriekaištauti.

– Nagi, įžeidi panele, aš peržengiau ribą, nes užsitarnavau šią privilegiją, kai tu įsiveržei čia naktį ir numetei man kraujuojančią moterį. Be to, – piktai pridūrė jis, – tu man patinki. Nenorėčiau pamatyti, kaip tave užmuš.

Priekaištinga Dredo išraiška sušvelnėjo, nors užuojauta netiko prie jo siaubūniškos išvaizdos.

– Žinau, apie ką kalbu, Beizilai. Patikėk manimi. Gyvenimas gali būti suknistas, bet tu esi gyvas, o ne miręs. Visiems laikams. Dar ne per vėlu paleisti jauką ir mesti visą reikalą.

Dredas buvo vienas iš nedaugelio žmonių, kuriuos Burkas nuoširdžiai gerbė. Žinojo, kad ši pagarba abipusė.

– Vertingas patarimas, Dredai. Ir aš žinau, kad tavo ketinimai geri. Bet turiu bet kokia kaina nubausti Veiną Bardą ir Pinkį Diuvalį arba žūti mėgindamas.

– Nesuprantu kodėl.

– Sakiau, kad atkeršyčiau.

Dredas įdėmiai įsižiūrėjo į jį.

– Netikiu.

– Tada man labai gaila, – Burkas pakėlė savo kavos puodelį ir siurbtelėjo, tuo judesiu rodydamas, kad nutraukia tolesnes diskusijas šia tema.

Matyt, Dredas suvokė, kad ginčytis beprasmiška. Pastūmęs cigaretę į lūpų kamputį, jis atsistojo, nuėmė indus nuo stalo ir sumetė juos į metalinę plautuvę.

– Ką ketini daryti su ja?

– Nieko. Prisiekiu. Tai mano kaltė, kad ją sužeidė, ir man labai nepatinka, jog taip atsitiko. Niekad neketinau jos liesti. Ir neketinu. Dėl Dievo meilės, tikrai ne.

Dredas atgręžė savo gauruotą galvą ir aštriai pažvelgė į Burką.

– Kas?

– Tu per daug karštai mane tikini. Aš tik paklausiau.

Burkas nukreipė akis nuo skvarbaus Dredo žvilgsnio.

– Man reikia ne jos, o jo.

– Gerai, gerai, aš tavim tikiu, – pasakė Dredas. – Aš tik turėjau galvoje, kur ketini ją laikyti, kol viliosi Diuvalį? Žinoma, aš tik spėju. Tu naudoji ją kaip jauką, kad paspęstum spąstus, ar ne?

– Maždaug. Ketinu vežtis ją į savo žvejybos namelį.

Burkas naudojosi nameliu tik kartą ar du per metus, jei pavykdavo išsmukti kelioms dienoms. Vykdamas ten, jis visuomet sustodavo Dredo parduotuvėje nusipirkti maisto, alaus ir jauko.

Dredo parduotuvė buvo toli nuo pagrindinio kelio, bet žvejai ir medžiotojai, išnagrinėję kelius per pelkių upelių labirintus, gerai žinojo, kaip ją rasti, ir lankydavosi. Į Dredo valdas vedė tik vienas žvyrkelis. Tačiau geriausias būdas jas pasiekti buvo valtis.

Dredas uždirbdavo nedaug pinigų, bet daugiau jam ir nereikėjo. Daugiausia jis uždirbdavo per aligatorių sezoną – medžiodavo ir parduodavo odas, gamino iškamšas.

– Kas dar žino apie tavo namelį? – paklausė Dredas.

– Tik Barbara, bet ji nenutuokia, kur jis. Ji niekada nėra buvusi čia su manimi, nes ją purtė vien nuo minties apie tai.

– Kas dar?

– Mano brolis Džo su manim žvejojo porą savaitgalių. Bet pastaruosius dvejus metus nebuvo atvykęs.

– Ar tu juo pasitiki?

– Savo broliu? – nusijuokė Burkas. – Žinoma, aš juo pasitikiu.

– Jei taip sakai. O kaip tas Gregoris?

– Jis nekenksmingas.

– O tu kvailys, – šiurkščiai pasakė Dredas. – Tarkim, jam pasiseks ir jis išsikapstys iš pelkių, kol krokodilai nespės suryti. Tarkim, jis pradės mąstyti, ką padarytų jam Pinkis Diuvalis, jei sučiuptų, ir sugalvos, jog verčiau nueiti pas Diuvalį ir parduoti jam tave, kad išsaugotų savo gyvybę.

– Manęs tai nejaudina.

– Kodėl ne?

– Nes Gregoris bailys.

– Jam užteko drąsos pavogti mano pirogą ir išplaukti į pelkes.

– Tik todėl, kad jis labiau bijo manęs negu žvėrių. Jis mano, kad aš vis dar galiu jį nužudyti už tai, ką jis padarė „Kryžkelėje“. Aš daug kartų gąsdinau jį. Gal jis mano, kad rimtai. Bet jis išsikapstys. Jo gyvenimas buvo žavus. Kai pelkės pagrasins, jis bėgs iš visų jėgų. Jis nenueis pas Diuvalį.

– Kaip tu ketini su juo susisiekti?

– Su Diuvaliu? Tu nesupratai, Dredai. Tai jis mane susiras.

– Kaip?

– Jis pats turi sugalvoti. O kol kas aš tau keliu pavojų, gyvendamas čia. Taigi grįžkim prie mano pirmojo klausimo: kada bus saugu ją išsivežti?

Dagas Patutas nuleido kojas nuo stalo ir atsirėmė į grindis. Prie jo alkūnės vėso puodelis su kava. Jis tris kartus perskaitė straipsnį.

Tai buvo nereikšminga pastraipa, užimanti vos penkiolika centimetrų *Times Picayune* dvidešimtame puslapyje, tik trumpas aprašymas apie peštynes pakelės kavinėje Džefersono apygardoje. Į peštynes įsivėlė du katalikų kunigai, žymaus Naujojo Orleano advokato žmona ir jos asmens sargybinis. Pasak šerifo nuovados atstovo spaudai, incidentas išaiškintas, niekas nesuimtas. Tačiau du dalykai šioje iš pažiūros nereikšmingoje istorijoje atkreipė Patuto dėmesį. Kiek įžymių Naujojo Orleano advokatų žmonų turi asmens sargybinius? O antras: liudininkas paminėjo, kad vienas iš neatpažintų kunigų turėjo įkyrų įprotį gniaužyti dešinę ranką.

Patutas paspaudė vidinio ryšio mygtuką.

– Ar gali užeiti minutei?

Po šešiasdešimties sekundžių Makas Makvenas įžygiavo su jam būdinga energija.

– Kas atsitiko?

– Paskaityk šitą.

Patutas pastūmė laikraštį per stalą ir parodė į straipsnį. Perskaitęs Makas pažvelgė į jį.

– Taigi?

– Taigi ar pažįsti ką nors, turintį įkyrų įprotį gniaužyti dešinę ranką?

Makas atsisėdo ant kėdės prieš viršininko stalą ir vėl perbėgo akimis straipsnį.

– Taip, bet mano pažįstamas tikrai ne kunigas.

– Kada matei jį paskutinį kartą?

– Sakiau jums. Prieš dvi dienas jis vakarieniavo pas mane.

– Kaip jis atrodė?

– Tas pats senasis Beizilas, griežiantis dantį ant Pinkio Diuvalio. – Makvenas pažvelgė į laikraštį. – O velnias!

– Taigi, – Patutas patrynė kaktą lyg susirūpinęs besiplečiančia plike. – Ar Burkas užsiminė, ką veiks išėjęs į atsargą?

– Beveik ne. Tiksliau, visai ne. Tik gniaužė ranką prie savo liemens. Sakė ketinąs išvykti kuriam laikui ir pamąstyti.

– Vienas?

– Taip jis sakė.

– Kur?

– Jis ir pats nežinojo.

– Ar žinai, kaip su juo susisiekti?

– Ne, – Makvenas nervingai nusijuokė. – Klausykit, Patutai, tai beprotybė. Tas vyrukas su keistu rankos judesiu buvo kunigas. Ir mes nežinome, ar ta moteris buvo Diuvalio žmona. Tai negali būti ji. Nesvarbu, kad ji turėjo asmens sargybinį. Diuvalis nebūtų jai leidęs prieiti arčiau negu penkiasdešimt metrų prie Burko Beizilo.

– Tas tiesa. Jie – nesutaikomi priešai.

– Netgi jei nebūtų. Kiek girdėjau, ji gražutė ir daug jaunesnė už Diuvalį.

Patutas kilstelėjo antakius, rodydamas Makvenui baigti mintį.

– Na, Burkas yra stiprus, tylus tipas, dėl kurio moterys kraustosi iš proto. Taip, jis ne Bredas Pitas, bet, Tonės nuomone, jis patrauklus. Visada maniau, kad ūsai darė jį ypač patrauklų seksualiai, bet tikriausiai jis manė, jog ne tik jie suteikia žavesio. Kai kas, ką tik moterys...

– Ar jis nusiskuto ūsus? – Patutui sugniaužė skrandį.

– Argi aš to nepaminėjau?

Patutas atsistojo ir pasiėmė nuo pakabos kostiumo švarką. Makvenas nieko nesuprato.

– Kas atsitiko? Kur jūs vykstate?

– Į Džefersono apygardą, – metė per petį Patutas, skubėdamas pro duris.

Purvinas griovio vanduo ištepė Bardo automobilio padangas, kai jis įvažiavo į apirusią automobilių aikštelę.

– Čia.

Pinkis pasibjaurėjęs pažvelgė į pastatą. Toks pat rajonas, tokie patys nakvynės namai, kuriuose Remi gyveno su motina ir mažute seserimi.

„Landynė" – tinkamas žodis jam apibūdinti.

Jis visą naktį mąstė, mėgindamas atpažinti tuos du pagrobėjus, apsirengusius kunigais. Jo požeminis tinklas ūžė nuo žinios apie pagrobimą. Jis pasiūlė didelį atlygį tam, kuris atneš informacijos. Kelintą kartą pasakodamas apie įvykį Erolas prisiminė kai ką, ką buvo pamiršęs.

– Tas vyrukas, kuris save vadino tėvu Kevinu ir buvo pasiruošęs pats įkrėsti tam kitam. Girdėjau, kaip jis užsiminė apie kalėjimą.

– Kalėjimą?

– Taip. Neatsimenu, ką tiksliai pasakė, nes vykdžiau savo pareigas ir stengiausi išvesti ponią Diuval. Tačiau jis pasakė kažką, kad tėvas Gregoris jau buvo kalėjime už panašius darbelius.

Asmens sargybinis taip stengėsi atgauti Pinkio malonę, kad tas svarstė, kiek patikima jo informacija. Gali būti, kad buvęs kalinys, laikantis pyktį, mėgino atkeršyti už seniai pamirštą bylą, bet taip pat įmanoma, kad Erolas viską išsigalvoja, mėgindamas išgelbėti savo užpakalį iš ugnies linijos.

Tačiau Pinkis nepajėgė rasti jokio ryšio, todėl paprašė šnipo iš policijos departamento gauti lytinių nusikaltėlių sąrašą. Papirkta telefono bendrovės darbuotoja ieškojo telefono numerio iš vizitinės kortelės su „Dženės namų" ženklu.

Pinkis jau žinojo, kad jie neegzistuoja. Jo sekretorė tikrino, bet, matyt, susidūrė su gudriais sukčiais.

Mažiau negu prieš pusvalandį jie sužinojo, kad ant kortelės užrašytas telefono numeris priklauso telefonui automa-

tui, esančiam šiame pastate. Bardas skubiai surinko keturių vyrų komandą, kurie kitu automobiliu sekė iš paskos. Pinkis užsispyrė vykti kartu. Kai tie kunigai mirs, Pinkis norės žiūrėti jiems į akis. Paraudęs nuo adrenalino ir pasipiktinimo, jis išlipo ant šiukšlino šaligatvio. Bardas pastatė du vyrus prie durų ir davė ženklą kitiems apeiti pastatą, jei grobikai mėgintų išvesti Remi per kitas duris.

Pinkis ir Bardas peržengė per miegantį girtuoklį, padelsė tarpduryje ir įėjo į vidų. Pinkį apėmė keistas jausmas, kad kažkas jį veda, kad jis elgiasi būtent taip, kaip grobikas nori. Rasti telefono numerį buvo per daug lengva. Taip apgalvotai suplanavęs pagrobimą, autorius turėjo atkreipti dėmesį į tokį paprastą dalyką. Ir Pinkis mąstė, kad tai padaryta tyčia. Kita vertus, jis žinojo iš patirties, kad net protingiausi sukčiai įkliūva dėl kvailiausių klaidų.

Į kairę nuo įėjimo buvo registracijos stalas, bet už jo niekas nesėdėjo. Bardas perėjo šiukšliną vestibiulį prie telefono automato, pritvirtinto prie sienos, ir patikrino numerį. Jis papurtė galvą. Pinkis mostelėjo į viršų.

Jie žengė atsargiai. Pasiekę trečiojo aukšto aikštelę, jie pamatė telefoną vidury siauro koridoriaus grafitais išpieštomis sienomis. Šviesa buvo tokia blausi, jog Bardas turėjo užsidegti žiebtuvėlį, kad ant neryškios plastikinės kortelės aparato priekyje perskaitytų telefono numerį. Jis pakėlė į viršų nykščius.

Pinkio kraujospūdis šoktelėjo aukštyn. Jis nukreipė smakrą į duris koridoriaus gale. Kai į Bardo įsakymą atverti duris niekas neatsiliepė, jis spyrė į duris. Viduje išsidrėbęs ant lovos gulėjo girtas vyriškis. Jokių Remi pėdsakų. Iš jo būklės ir butelių kiekio kambaryje jie nusprendė, kad jis – ne jų kaltininkas. Be to, jis buvo išpurtęs, rausvas, maždaug šešiasdešimties ir neatitiko nė vieno kunigo apibūdinimo.

Antras kambarys buvo tuščias, be jokių požymių, kad jame kas nors gyventų. Trečiame moteris užsidengė veidą ir pa-

klaikusi iš siaubo ėmė kažką lementi ispaniškai. Bardas ranka jai užėmė burną.

– Užsičiaupk, kale, – grėsmingai sukuždėjo jis. Ji užsičiaupė ir ramindama prispaudė prie savęs kelis iš pažiūros alkanus vaikus.

Ketvirtas, paskutinis, kambarys taip pat buvo tuščias, bet ant pagalvės gulėjo baltas vokas su atspausdinta Pinkio Diuvalio pavarde.

Jis griebė voką ir atplėšė. Iš jo iškritęs popieriaus lapelis nusileido ant nešvaraus kilimo. Pinkis skubiai pakėlė popierių ir perskaitė spausdintą žinutę. Tada įniršęs taip suriaumojo, kad net suvirpėjo langų stiklai.

Bardas paėmė iš jo lapelį ir perskaitęs nusikeikė.

– Jie neišdrįs.

Pinkis išlėkė iš kambario ir nuskriejo laiptais. Bardas lipo jam ant kulnų. Bardo vyrams buvo liepta sekti iš paskos. Jie sušoko į antrą automobilį ir nusivijo pirmąjį. Pinkis vos galėjo sulaikyti įtūžį. Jo akys buvo paraudusios, žudančios.

– Aš juos užmušiu! Jie jau mirę! Negyvi!

– Bet kas jie? – paklausė Bardas pasukęs vairą, kad neatsitrenktų į prekių sunkvežimį. – Kas galėtų tai padaryti Remi?

Remi. Jo Remi. Jo nuosavybė. Pagrobta iš jo. Tie šunsnukiai, kad ir kas jie yra, labai drąsūs. Na, jis jiems parodys. Tokia drąsa netinka tiems, kurie greit mirs. O jie mirs. Lėtai, skausmingai, maldaudami pasigailėti, melsdami mirties. Jie mirs už tai, kad paėmė jo kūrinį.

Pasiekę Lafajeto kapines, du automobiliai cypdami sustojo, šeši vyrai iššoko lauk. Diuvalis ir Bardas pirmieji įbėgo pro aukštus metalinius vartus. Nelaukdamas Bardo ir kitų vyrų, Pinkis ėmė ieškoti raštelyje nurodytos eilės, irdamasis per kapų eiles, kol pasiekė tą, kurios ieškojo. Jis bėgo takeliu, smulkintų kriauklelių žvyras girgždėjo po jo batais, garai kamuoliais dribo iš jo burnos.

Jis neįsivaizdavo, ką ten ras. Remi palaikus, sukištus į lavonmaišį ir numestus ten? Neseniai iškastą kapą? Jos krauju aptaškytą akmeninį antkapį? Batų dėžutę su pelenais? Vudu aukurą?

Kartą jis liepė Bardui išpjauti moters veidą, įdėti į picos dėžutę ir pristatyti vyrui, kuris nereagavo į paprastesnius įspėjimus. Pinkis tikėjosi, kad žinutė jam bus tokia pat iškalbinga. Dabar jis jau deramai vertino savo bevardį priešą. Gudrus, suktas ir pakankamai gerai pažįstantis Pinkį Diuvalį, žinantis, kokius mygtukus paspausti. Jis pasiuntė Pinkį į šią žiaurią lobių paiešką, kuri baigsis, kai jis ras – *ką?*

Jo kojos slystelėjo ant skaldos. Jis staiga sustojo, iš karto atpažinęs tai, ką pamatė.

Ne kūną, ne kraują, bet žinutė buvo gana įžūli. Pulsuojančiais smilkiniais, gniauždamas rankas į kumščius jis perskaitė užrašą ant paminklo. *Čia ilsisi Kevinas Maiklas Stiuartas.*

23 skyrius

– Ar jis mane nužudys?

Dredas šaukštu maitino Remi sriuba. Kai šiek tiek jos nuvarvėjo per šoną, jis skubiai nušluostė jai lūpas servetėle. Jis murmėdamas keikė save už nerangumą, bet neatsakė į jos klausimą.

– Liaukitės apsimetinėjęs, kad negirdit manęs, Dredai, – pasakė ji ir sulaikė ranką, kai jis mėgino semti dar vieną šaukštą sriubos iš dubenėlio. – Aš neišsigąsiu. Tik noriu žinoti, ar jis mane nužudys.

– Ne.

Jo išraiškoje ji neperskaitė nieko, kas verstų abejoti, ir atsirėmė į pagalvėles, kurias Dredas pakišo jai po nugara, kad būtų lengviau ją maitinti. Remi tvirtino valgysianti pati, bet jis spyrėsi leisti jam. Dabar ji džiaugėsi sutikusi. Žaizdos ant nugaros nebuvo tokios skausmingos kaip anksčiau, galva svaigo nuo ilgo vaistų sukelto miego. Jai neužtektų jėgų pakelti prie burnos daugiau negu du šaukštelius, o ji buvo stulbinamai alkana. Sriuba, pasak Dredo, *court bouillon*, buvo virta iš žuvies su pomidorais, svogūnais ir ryžiais. Ji buvo karšta ir kvapni.

– Ar jis nori išpirkos?

– Ne, *cher*, Beizilas nelabai domisi žemiškomis gėrybėmis, – Dredas apžvelgė savo kambarį, kurio baldai ir apdaila

priminė sąvartyną, mirktelėjo jai ir pridūrė: – Šiuo atžvilgiu mes dabar panašūs.

– Tada kodėl jis tai padarė?

– Turbūt girdėjote apie Beizilo draugą, Veino Bardo teismą ir visa kita?

– Iš keršto?

Senis atsakė *cajun** tarme, bet iškalbingas gūžtelėjimas pečiais pasakė daugiau.

– Mano vyras jį užmuš.

– Jis tai žino.

Ji klausiamai pažvelgė į jį.

– Beizilui nesvarbu, kad jis mirs, jei kartu su savimi pasiims ir Diuvalį. Mėginu jį perkalbėti, bet jis neklauso. Jį apsėdo velniai.

Tikėdamasi, kad gali kliautis Dredo pagalba, Remi ištiesė ranką ir suspaudė Dredui plaštaką.

– Prašau, paskambinkite į policiją, Dredai. Padarykite tai ne tik dėl manęs, bet ir dėl pono Beizilo. Dar nevėlu pasiduoti. Arba nereikia policijos, paskambinkite mano vyrui. Beizilas gali dingti prieš Pinkiui atvykstant čia. Aš įtikinsiu Pinkį, kad nepareikštų kaltinimų. Prašau, Dredai.

– Aš tikrai norėčiau padėti jums, Remi, bet Burkas Beizilas – mano draugas. Niekada neišduosiu jo pasitikėjimo.

– Netgi jei jam dėl to bus geriau?

– Jam neatrodys, kad bus geriau, *cher*, tai... misija. – Dredas švelniai išlaisvino savo ranką. – Jis sudarė sutartį su savimi atkeršyti už Kevo Stiuarto mirtį. Jo niekas neperkalbės.

– Jūs jį gerai pažįstate.

– Tiek pat, kiek ir visi. Jį nelengva pažinti.

– Koks jis žmogus?

Dredas mąsliai pasikasė smakrą per tankią žilą barzdą.

---

* *Cajun* – prancūzų k. tarmė, kuria kalba etninė grupė, gyvenanti Luizianos valstijoje.

– Vienas vyrukas Naujajame Orleane mušdavo savo žmoną ir tris vaikus. Noriu pasakyti, kad kiekvieną kartą pasigėręs juos kaip reikiant prilupdavo, o taip atsitikdavo labai dažnai. Tačiau pašlemėkai giminės ir draugai visą laiką ištraukdavo jį iš kalėjimo. Kartą viena kaimynė paskambino pagalbos telefonu. Sako, šįkart jis, matyt, juos užmuš, nes vaikai klykia per visą rajoną. Pirmasis netoliese buvęs policininkas nelaukia pastiprinimo, nes vaikams gresia pavojus, ir jis nemano, kad reikia pagalbos su vienu girtuokliu. Jis įeina į vidų vienas.

Na, kai riksmai nutyla, žmonos skriaudikas guli negyvas ant virtuvės grindų, žmona su vaikais pirmą kartą po daugelio metų džiaugiasi ramybe. Tačiau Vidaus reikalų skyrius ima kastis aplink farą, nušovusį tą kalės vaiką. Kai kurie uolūs skyriaus darbuotojai pradėjo svarstyti, gal tam policininkui taip įkyrėjo, jog tas šunsnukis naudoja žmoną ir vaikus kaip bokso kriaušes, kad jis sulaukęs progos jį nudėjo, o vėliau pateikė tai kaip savigyną.

Girtuoklis puolė policininką mėsininko peiliu, ilgu kaip jo ranka, bet tas faktas nieko nereiškė vidaus reikalų tyrėjams. Visuomenei nepatinka, jei policininkas suimdamas nužudo įtariamąjį. Žiniasklaida spaudžia policijos departamentą, visi užkimba ant žiauraus policininkų elgesio kabliuko. Galiausiai niekas nebepalaiko to faro. Išskyrus Beizilą. Beizilas užstojo jį tada, kai nė vienas su juo nesikalbėjo. Kiti nenorėjo, kad juos pamatytų bendraujant su tiriamuoju, bet Beizilas netgi susidraugavo su juo, kai tam labai reikėjo draugo, o niekas kitas nenorėjo juo būti.

Baigęs pasakoti Dredas paėmė padėklą nuo Remi kelių ir nunešė ant rašomojo stalo kitame kambario šone.

– Kas atsitiko tam policininkui? – paklausė Remi.

– Neatlaikęs spaudimo, jis išėjo iš darbo.

– Ir atidarė Dredo parduotuvę?

Dredas atsigręžė į ją.

– Tai buvo prieš aštuonerius metus. Nuo to laiko aš nesiskutau, – iš po barzdos pasirodė šypsena.

– Ar tai buvo savigyna?

– Taip, bet svarbu ne tai. Svarbiausia, kad Beizilas parodė pareigūnui Dredui Mičudui, kaip naudinga abejoti. Beizilas neturėjo laipsnio, bet akivaizdžiai stojo mano pusėn, nors tai buvo nepopuliaru ir blogai veikė karjerą.

Grįžęs prie Remi lovos, Dredas atsinešė kobalto mėlynumo butelį. Atkimšęs įvarvino lašą į arbatos puodelį, stovintį ant taros dėžės, atstojančios spintelę prie lovos.

– Nagi, išgerkit šitą, *cher*. Aš jus išvarginau savo pliurpalais. Jau laikas jums pamiegoti.

– Ką jūs man duodate? – paklausė ji.

– Jei ir pasakysiu, neatpažinsite pavadinimo.

– Manau, kad tai aspirinas, ištirpintas vandenyje. – Remi pažvelgė į tarpduryje stovintį jų pokalbio objektą, o šis linksmai pridūrė: – Bet paslaptingas butelis – puiki detalė, Dredai. Rodo tave kaip tikrą alchemiką.

Dredas susiraukė.

– Rodo, kiek mažai tu žinai. Šito skysčio injekcija išverstų tave iš kojų ir neleistų atsikelti savaitę.

Kambaryje buvo ir taip mažai vietos nuo Dredo šlamšto kolekcijos, bet atrodė, kad jos dar labiau sumažėjo, kai Beizilas įsispraudė tarp rašomojo stalo ir lovūgalio.

– Kaip ji?

– Paklausk jos pačios.

Remi netgi apsidžiaugė, kad Beizilas neklausė jos pačios. Ji norėjo nekreipti į jį dėmesio.

– Kas jus išmokė slaugyti ligonius, Dredai?

– Senelė. Ar kada nors girdėjote apie *traiteur*?

– Žiniuones?

– Mokate prancūziškai?

To paklausė nustebęs Beizilas.

– Ir ispaniškai, – ramiai atsakė ji ir vėl kreipėsi Dredą:

– *Cajun* tarmė skiriasi nuo klasikinės prancūzų kalbos, ar ne?

– Galima taip teigti, – nusikvatojo jis. – Kai mes kalbamės tarpusavyje, kiti nesupranta nė žodžio, o mums tai labai patinka.

– Kokia buvo jūsų senelė?

– Baisi kaip ragana. Kai aš gimiau jos jauniausiam sūnui, ji jau buvo sena. Kažkodėl aš labai patikau senajai poniai. Senelė vesdavosi mane į pelkes, kur rinkdavo augalus savo vaistams. Ji gamino kelias dešimtis mišinių. Žmonės eidavo pas ją gydytis viską nuo podagros iki pavydo.

– Atrodo, ji buvo nuostabi moteris.

Dredas linktelėjo gauruotą galvą.

– Žiniuonės visą laiką gyveno tarp *cajun*. Kai kas mano, kad jos buvo raganos, naudojusios juodąją magiją. Tačiau tos moterys turėjo ekstrasensinių galių ir pažino vaistažoles.

– Tik moterys?

– Didžioji dauguma. Aš – reta išimtis, – pasakė jis beveik girdamasis. – Aš neišmokau visko, ką žinojo močiutė Mičud, tik nedidelę dalį, bet kai persikėliau čia, pradėjau maišyti kai kuriuos jos nelabai sudėtingus eliksyrus.

– Kada nors tu ką nors nunuodysi, – pasakė Beizilas.

– Tik ne šiandien, – atkirto Dredas. Tada, mesdamas iššūkį Beizilui, jis prispaudė puodelį Remi prie lūpų. – Išgerkit tai, *cher*.

Gal Beizilas ir teisus, gal arbata nuodinga ir Remi miegos taip giliai, kad niekada nepabus, bet ji intuityviai pasitikėjo Dredu, todėl išgėrė visą puodelį. Dredas padėjo jį ant padėklo su vakarienės indais ir nunešė prie durų. Čia sustojo ir suniurnėjo Beizilui:

– Nevargink jos.

Kai jie liko vieni, Remi vengė pažvelgti į Beizilą. Jis atrodė grėsmingesnis už aligatoriaus kaukolę ant rašomojo stalo už jo ar dviejų metrų gyvatės išnarą, prismeigtą prie laikraščiais

išklijuotos sienos. Atrodo, kad Remi verčiau būtų likusi viena su šiurpiais Dredo papuošimais, o ne su Beizilu. Malonus mieguistumas jau sklido jos kūnu, bet ji jautėsi pažeidžiama, kai užsimerkusi gulėjo čia, o jis žiūrėjo į ją. Jos pečiai virš aptriušusios paklodės krašto buvo nuogi. Ji neprisiminė, kaip nusirengė, ir nenorėjo prisiminti.

– Jei aš manyčiau, kad jis gali jus nunuodyti, nebūčiau atvežęs čia.

Beizilas kalbėjo tyliai, bet mažame kambaryje jo balsas skambėjo nenatūraliai garsiai, garso bangos atrodė apčiuopiamos. Turbūt Dredo gamybos migdomieji aptemdo protą, bet paaštrina pojūčius.

Remi kovojo su impulsu pažvelgti į Beizilą, bet jos akys buvo nukreiptos į lovūgalį. Burkas laikėsi už geležinio lovos galo. Atrodė, kad jis stipriai įsitvėręs, atsirėmęs į lovą ir spaudžia ją žemyn lyg bijodamas, kad ji nepakiltų į orą.

– Pone Beizilai, jei nebūtumėt manęs atvežęs čia, ką būtumėt daręs? Išmetęs šalikelėje?

– Niekada nenorėjau jūsų sužeisti.

– Bet aš sužeista.

Jis užsispyręs tylėjo, bet ji nenustebo, kad jis neatsiprašo.

– Jūsų maskuotė buvo labai gera.

– Ačiū.

– Ar tėvas Gregoris tikras?

– Ne. Jis aktorius. Aš jį priverčiau padėti man įvykdyti šį sumanymą. Tai jis kaltas, kad jus sužeidė. Mes su jumis turėjome palikti „Kryžkelę“ vieni.

– Ką jam padarėte?

– Nieko jam nepadariau, – atkirto Beizilas. – Kai pabudau šįryt, jis buvo dingęs. Matyt, išvyko prieš aušrą.

Remi nežinojo, ar juo tikėti, bet pagalvojo, kad jei jis būtų norėjęs visiems laikams nusikratyti Gregoriu, būtų tai padaręs vakar, kai taip supyko ant jo.

– Jums nepavyks išsisukti nenubaustam, pone Beizilai.

– Aš ir nesitikiu.

– Tai ką tikitės gauti?

– Sielos ramybę.

– Ir viskas?

– Tai daug.

Ji įdėmiai nužvelgė jį, bet jo išraiška buvo neįskaitoma.

– O kaip aš?

– Jūs išgyvensite ir papasakosite apie tai.

– Pinkis jus užmuš.

Beizilas atsitraukė nuo lovos galo ir priėjo prie šono. Jis ištiesė ranką, ant kurios dar matėsi keturi gilūs jos nagų palikti rėžiai.

– Ne! – suriko ji. Nors ir mieguista, sugriebė jo riešą.

– Paleiskit.

– Ką ketinate daryti? Nelieskite manęs!

– Paleiskit! – pakartojo jis.

Ji patraukė ranką, nes neturėjo jėgų su juo kovoti. Jos akys su baime sekė jo ranką, judančią jos galvos link. Pirštai palietė jos plaukus.

Jis patraukė ranką, ir ji pamatė tarp jo nykščio ir smiliaus mažą pūkuotą plunksnelę, išsprūdusią iš Dredo pelėsiais atsiduodančios pagalvės.

– Ar jūs manęs bijot?

Remi akys buvo įsmeigtos į lėtai besisukiojančią plunksnelę, lyg tai būtų hipnotizuojantis talismanas. Ji iš lėto nukreipė akis nuo plunksnos ir pažvelgė į jį.

– Taip.

Beizilas ir pats matė tai, bet neskubėjo užtikrinti, kad nėra dėl ko jo bijoti.

– Jums skauda?

Tarsi prisiminusi, kad gavo migdomųjų, Remi užsimerkė.

– Ne.

– Niekur?

– Ne.

– Ar skauda, kur įsikandote lūpą?

– Įsikandau?

– Vakar ji kraujavo.

– Ak taip, dabar prisimenu. Ne, neskauda.

– Ar nepykino nuo Dredo vaistų?

– Nė kiek.

– Pagalvojau, gal jums nereikėtų jų gerti. Gal tai negerai... Turėjau galvoje, gal man reikėtų jam pasakyti, kad jūs praradote kūdikį?

– Jei dar būčiau nėščia, gal ir taip, bet... – ji staiga išsigando, bet akys nenorėjo atsimerkti. Netgi atsimerkus buvo sunku sutelkti dėmesį į Beizilą. Jis vis dar stovėjo prie lovos krašto ir nejudėjo, tik gniaužė dešinę ranką, jo žvilgsnis gręžė ją, lyg norėdamas perskaityti jos mintis ir pažvelgti į sielą.

– Iš kur jūs žinote apie mano kūdikį?

Kai Dagas Patutas grįžo į savo kabinetą, nenustebo pamatęs ten laukiantį Pinkį Diuvalį. Dar jam nespėjus įeiti, Diuvalis suirzęs užsipuolė:

– Kur buvai visą dieną?

Patutas, gerai suprasdamas svečio nuotaiką ir žinodamas priežastį, nepažėrė įprastų mandagumo fazių. Jis nusivilko paltą, pakabino jį ir atsisėdo už rašomojo stalo.

– Džefersono apygardoje. Keista, kad per pastarąsias dvidešimt keturias valandas ši vieta tapo karštu tašku. Kiek žinau, tu ir pats ten buvai vakar vakare.

– Taigi, tu viską žinai.

– Taip, žinau. Tik nesuprantu, kodėl sukūrei tą cirką šerifui. Kodėl neleidai policijai sekti dar karštais pėdsakais?

– Aš pats tvarkau savo reikalus.

– Bet tai daugiau negu tavo reikalas, Diuvali.

– Tu peržengi ribas, Patutai. Ar tavo teisingumo suvokimas dingo dirbant su tais prasčiokais?

– Tavasis, regis, irgi. Bet aš dvi valandas praleidau šerifo nuovadoje. Iš profesinio solidarumo jie leido man paskaityti liudininkų parodymus. Kalbėjausi su šerifo pavaduotojais, kurie pirmi atvyko į įvykio vietą. Nors tu juos įtikinai, kad tas įvykis – tik keista, neteisingai suprastų įvykių seka, bet man atrodo, jog tavo žmoną pagrobė, – jis irzliai baigė klausimu: – Ar nemanai, jog reikėtų pranešti FTB?

– Ne, nes kai sučiupsiu Burką Beizilą, aš pats jį nužudysiu.

Tokia arogancija ir apstulbino, ir supykdė Dagą Patutą.

– Tu jautiesi velniškai drąsus, ateidamas į mano kabinetą ir pareikšdamas tai. – Jis atidarė žemutinį stalčių ir ištraukė *Jack Daniel's* butelį, išpylė pamirštos ryto kavos likučius į plastikinę šiukšlių dėžę ir įsipylė viskio.

– Ten kažkur yra dar vienas puodelis.

– Ačiū, ne. Aš negeriu su farais.

– Už aroganciją ir pažeidimus, – Patutas kilstelėjo puodelį sveikindamas Diuvalį ir gurkštelėjo viskio. Įsipylė dar, išgėrė ir kreipėsi į galingiausią miesto advokatą, kuris ką tik įžūliai pareiškė, kad ketina nužudyti policininką, tiesa, buvusį, už jo žmonos pagrobimą.

– Kaip ponia Diuval susipažino su tais vadinamaisiais kunigais?

Diuvalis papasakojo viską, ką žinojo apie tariamą prieglaudą ir savo detektyvinius tyrinėjimus ryte, atvedusius į nakvynės namus. Išgirdęs apie kapines, Patutas ironiškai nusišypsojo.

– Panašu į Beizilą. Ir paaiškina motyvą, kodėl jis šitaip pasielgė, – jis apgailestaudamas papurtė galvą. – Jėzau, jis išprotėjo.

– Ne, neišprotėjo, – nesutiko Diuvalis. – Jei būtų pamišęs, gal aš jo pasigailėčiau ir nužudyčiau greitai, bet šitas šunsnukis labai gerai žino, ką daro, todėl aš išplėšiu jo sumautą širdį, kol ji dar plaks.

– Patariu būti atsargesniam, Diuvali. Prisimink, kur esi.

– Aš žinau, kur esu, ir man nesvarbu. Niekas, ką sakau, neišeis toliau šio stalo. Tu ne mažiau negu aš nenori nei to skystapročio šerifo, nei FTB agentų, nes stengiesi apginti savo departamento ir dražužio Beizilo reputaciją.

– Kuris pas mus nebedirba. Jis nebesusijęs su departamentu, todėl aš nebeatsakau už jį.

– Oficialiai ne. Bet jei jis nukrypo nuo kelio vos atsistatydinęs, žmonės ims stebėtis, kodėl niekas nepastebėjo požymių prieš jam palūžtant? Kodėl nepasiuntė jo pas psichologą po to, kai jis nušovė Stiuartą? Kodėl skyriaus vadovas nežinojo, kad darbuotojas emociškai sutrikęs? Suvoki, kur aš suku, Patutai? Jei aš nesurasiu Beizilo anksčiau už tave, ant tavo galvos užvirs mėšlo krūva.

– Liaukis rėkavęs ir grasinęs, Diuvali.

– Aš tik sakau tiesą.

– Jei Burkas pažeidė įstatymą, susilauks atitinkamos bausmės.

– Tu velniškai teisus – tikrai susilauks.

Dagas gailėjosi, kad čia nėra Burko. Jam patiktų pamatyti Pinkį Diuvalį, pasidavusį paprasto žmogaus jausmams. Dagui taip pat buvo velniškai malonu stebėti Diuvalį, nutrūkusį nuo pavadėlio. Mintyse jis sveikino draugą, sukėlusį tokią reakciją.

– Nužudyti Beizilą gali būti ne taip paprasta, kaip tu manai, – pasakė jis. – Ar suvoki, su kokiu žmogumi ketini kovoti? Jo principingumas įgimtas. Sąžiningumas – jo antrasis vardas.

– Tikrai? – paniekinamai suprunkštė Diuvalis. – Matyt, nepažįsti jo taip gerai, kaip manai.

– Gal ir ne, – sutiko Patutas. – Niekada nemaniau, kad jis rizikuos viskuo ir pasielgs šitaip beprotiškai, bet jis turi kai ką, dėl ko tavo padėtis dar pavojingesnė. Beizilas nemano, kad viskas baigsis taikiai. Jis nieko nepadarys tavo žmonai. Aš nebijau dėl jos saugumo. Bijau dėl tavojo.

– Aš visiškai nebijau asilo, kuris vaikšto apsirengęs kunigu.

– Ir be reikalo. Beizilas gudrus. Daug gudresnis už mane, o galbūt ir už tave, Diuvali, nors žinau, jog tu nemanai, kad tai įmanoma. Be to, jo motyvas – kerštas. Tai galingas motyvas. Būsi kvailys, jei jo nebijosi.

Diuvalis įtūžęs pažvelgė į Patutą, bet nesiginčijo nei dėl įžeidimo, nei dėl Beizilo apibūdinimo.

– Kas tas kitas veikėjas?

– Antrasis kunigas? Aš nežinau.

– Kur pradėti ieškoti Beizilo?

– Ir to nežinau. Bet tuo furgonu jis toli nenuvažiuos. Pagal aprašymą neturėtų būti sunku rasti.

– Furgoną radom.

Ši žinia išgąsdino Patutą.

– Kur? Kas jį rado?

– Mano žmonės ieškojo ir prieš dvi valandas rado paliktą ir pusiau panirusį dviejų metrų gylio upelyje tarp šios vietos ir Humos.

– O kur jis dabar?

– To tu niekad nesužinosi.

– Diuvali, aš reikalauju grąžinti jį mums kaip įrodymą.

– Tu reikalauji? – atšovė Diuvalis. – Pamiršk, Patutai. Netgi jei tu *reikalauji*, furgonas jau tapo istorija.

Patutas dėbtelėjo į Diuvalį ir priekaištingai papurtė galvą.

– Tu toks pat kvaištelėjęs, kaip ir Burkas. Negaliu palikti šios istorijos neatskleistos, – jis ištiesė ranką į telefoną, bet Diuvalis išplėšė ragelį.

Patutas pašoko ir piktai puolė advokatą.

– Tai jau nuėjo per toli, Diuvali, netgi tau! Reikia pranešti FTB.

– Pinkiui Diuvaliui nereikia FTB.

– Nereikia ar nesinori? – Patutas smiliumi dūrė Diuvaliui į krūtinę. – Tu nenori, kad FTB kištųsi, nes turi daug ką slėpti. Jei jie pradėtų tirti tavo reikalus, gal pamirštų pagrobtą žmoną ir imtų narplioti svarbesnius dalykus.

Nors Patutas suvokė, kad žiūri į sąžinės neturinčio pabaisos akis, pabaisa šaipėsi. Diuvalio balsas buvo ramus, šilkinis ir pavojingas:

– Atsargiai, Patutai. Juk nenori manęs nuliūdinti, ar ne?

Jis atstūmė Patuto ranką.

– Per daug gerai žinau, kaip tau patinka dabartinės pareigos policijoje, ir dar žinau, kad trokšti vadovo pavaduotojo posto. Todėl siūlau pradėti tuoj pat ieškoti to savo Beizilo ir nesiliauti, kol jo nesurasi, arba tavo karjeros perspektyvos žlugs.

Patuto pasaulis sukosi apie karjerą. Jis jau anksčiau nusprendė, kad jo siekiai nesiderina su laimingu šeimos gyvenimu, todėl paaukojo mintis apie santuoką ir vaikus, gyveno vienas ir visiškai atsidavė darbui. Visiškai nesigailėdamas jis padarė karjerą gyvenimo centru ir tvirtai žinojo, kad nenori to prarasti.

Žinodamas, kokių ryšių turi Diuvalis, jis negalėjo nusijuokti į jo grasinimus. Dar jis suvokė, kad vienas ištartas grasinimas slepia kelis numanomus, ir tie neištarti grasinimai kėlė didžiausią nerimą.

– Jei aš juos rasiu, – lėtai tarė Patutas, – ir jei Beizilas sutiks nutraukti savo beprotišką vendetą visiems laikams, turi pažadėti, kad tu jo neliesi.

Diuvalis akimirką pagalvojo, ištiesė per stalą ranką ir pakratė Patuto plaštaką, lyg jie būtų susitarę. Tada pasakė:

– Nė nemanyk, Patutai. Tas niekšas pagrobė mano žmoną. Jis mirs.

24 skyrius

– Viskas parengta, – pasakė Burkas, nekreipdamas dėmesio į tylų savo dviejų kompanionų priekaištą. Remi Diuval sėdėjo surūdijusiame metaliniame lauko krėsle verandoje. Išorinė namo siena už jos buvo apkabinėta senovinėmis licencijų plokštelėmis.

Dredas movė jauką ant kabliuko, burnos kamputyje smilko cigaretė, dūmai, vinguriuojantys iš jos, maišėsi su rūku, kylančiu nuo pelkės paviršiaus.

– Jei šitaip pasielgsi, būsi didžiausias kvailys, – sumurmėjo jis, užkabinęs ant kabliuko gyvą vėžį.

– Tu jau tūkstantį kartų sakei, – Burkas mostelėjo Remi eiti nuo prieplaukos į valtelę, į kurią prikrovė atsargų iš Dredo parduotuvės.

– Ar nematai, kad ji silpna kaip kačiukas? – Dredas metė savo žvejybos įrenginį, nuėjo prie Remi ir, pakišęs gumbuotą ranką po jos alkūne, padėjo moteriai atsikelti. Jis nuvedė ją aplink baltą porceliano naktipuodį, kurį vasarą naudojo kaip dekoratyvinį vazoną, o dabar – šiukšlių ir cigarečių nuorūkų dėžę. Jie kartu perėjo prieplauką, kur buvo pririšta valtis.

Burkas pirmas įlipo į valtį ir ištiesė ranką Remi. Ji padvejojo, bet galiausiai padavė jam ranką ir netvirtai įlipo į linguojančią valtį. Burkas išlygino pusiausvyrą, kai Remi atsisėdo ant neobliuotos lentos, uždėtos ant plokščio metalinio

korpuso ir sudarančios nepatogią sėdynę. Ji tvirtai įsikibo rankomis į lentą ir įsižiūrėjo į kylantį rūką bei drumstą vandenį už jo.

– Po dienos ar dviejų atplauksiu pasipildyti atsargų, – pasakė Burkas Dredui, atrišęs virvę nuo trumpo kuolo.

– Esi tikras, kad nepaklysi?

– Esu tikras.

– Bet jei paklysi...

– Nepaklysiu.

– Gerai, gerai, – Dredas pažvelgė į Remi ir tarė: – Žiūrėkit, kad jis jumis rūpintųsi, *cher*, – o jei nesirūpins, turės reikalų su manimi.

– Jūs buvot labai malonus. Ačiū jums, Dredai.

Švelnus Remi balsas vertė Burką jaustis taip, lyg jis būtų trečias nereikalingas.

– Jei atsivertų jos žaizdos... – pradėjo Dredas.

– Tu jau sakei man, ką daryti, – nekantriai nutraukė jis.

Vyras tyliai kažką sumurmėjo, bet Burkas nesuprato ir nusprendė, kad tuo geriau. Jis jau viską girdėjo – ir prozą, ir poeziją, ir galėjo atmintinai pacituoti Dredo pamokslą.

Dredas buvo atsiskyrėlis. Jis prie nieko neprisirišdavo. Neįmanoma paaiškinti, kodėl jis taip įsižiūrėjo Remi Diuval. Burkas būtų pasijuokęs, jei tai jo šitaip neerzintų. Atrodo, kad ta moteris veikia kiekvieną sutiktą vyrą – visus skirtingai, bet vienodai stipriai.

Burkas nenorėjo išsiskirti su Dredu piktuoju, todėl šūktelėjo:

– Ačiū už viską, Dredai.

Senis spjovė į vandenį ir vos nepataikė į Burką.

– Nenuleiskit rankų per valties kraštą. Nors dar jiems šiek tiek per anksti, bet po savaitės ar dviejų jie jau bus vikrūs ir išalkę.

Burkas girdėjo apie du senus aligatorius, kurie taip patiko Dredui, kad jis juos paliko gyvus ir elgėsi su jais lyg su na-

miniais gyvūnais. Burkas nežinojo, ar tai tikrovė, ar pasaka, Dredo sukurta siekiant apsisaugoti nuo nekviestų svečių, bet nuplaukdamas jis pamojavo ranka, pripažindamas įspėjimą.

Burkas davė daugiau benzino į pūškuojantį variklį, suspaudė vairalazdę ir šovė į rūką. Prieš dingdamas už posūkio upelyje jis atsigręžė atgal. Dredas sėdėjo ant prieplaukos krašto ir žvejojo. Žila plaukų uodega nusvirusi tarp menčių, basos kojos tabaluoja virš vandens, kurio nesimato per rūką, gaubiantį jo blauzdas.

– Ar jam nešalta? – Remi Diuval taip pat atsigręžusi žvelgė į senį.

– Jo oda per stora. Nuo to laiko, kai jis atsikėlė čia, tai vieninteliai drabužiai, su kuriais aš jį mačiau. Ar jums šalta?

– Ne.

– Pasakykit, jei bus šalta. Duosiu antklodę.

Remi buvo įsisupusi į Dredo nudėvėtus drabužius ir sintetinį apklotą, todėl Burkas nemanė, kad jai turėtų būti šalta. Bet kažkas buvo negerai – ji sėdėjo tiesi kaip stulpas, įsitvėrusi į lentą taip, lyg nuo to priklausytų jos gyvybė.

– Įsivarysit rakščių.

– Prašau?

– Jei šitaip laikysitės už lentos, įsivarysite į delnus rakščių. Atsipalaiduokit. Mes jau pasiekėm didžiausią greitį. Plaukiant per tuos upelius, nereikia galingo motorlaivio.

– Man nesvarbu. Aš čia pirmą kartą.

– Pelkėse?

– Valtyje.

Jis netikėdamas nusijuokė.

– Gyvenate mieste, kuris praktiškai stovi ant vandens, ir nesate buvusi valtyje?

– Ne! – atkirto ji. – Niekada nesu sėdėjusi valtyje. Kaip dar aiškiau galėčiau pasakyti?

Nuo jos garsaus riktelėjimo pakilo išgąsdintas pelikanas. Jis paliko savo slėptuvę garsiai plasnodamas sparnais, ir ponia Diuval krūptelėjo.

– Ramiau! – įsakė Burkas.

Didelis paukštis praskrido vandens paviršiumi vos už kelių metrų nuo jų, bet, matyt, nusprendė verčiau medžioti kitur. Jis išskrido iš rūko lyg simbolinis legendos vaiduoklis ir dingo virš medžių viršūnių.

Nelygu požiūris, žmogui pelkės gali tapti ir šventa, ir siaubinga vieta. Burkas gerbė pelkių pavojus, bet ir mėgo jas. Jis susipažino su pelkėmis mokydamasis koledže, kai jie su brolijos nariais ištisus savaitgalius, apsiginklavę alumi, tyrinėdavo mylių mylias upelių ir kemsynų. Prisiminęs tuos laikus, jis suvokė, kad šitaip ieškodami nuotykių studentai elgėsi neatsargiai ir kvailai, bet jie išgyveno nepatyrę rimtesnių padarinių, išskyrus pagirias, nudegimus saulėje ir vabzdžių įgėlimus.

Tada Burkas pažadėjo sau kada nors sukaupti pakankamai pinigų ir nusipirkti vietą pasprukti nuo civilizacijos. Išėjo taip, kad brolis sutiko pasidalinti žvejybos stovyklavietės kainą. Nors Džo patiko kartu jų praleisti savaitgaliai, bet jis nepradėjo taip dievinti primityvaus pelkių paslaptingumo kaip Burkas.

Šį rytą pelkės atrodė ypač bloga lemiančios – siurrealistinis nespalvotas peizažas: tik vanduo, rūkas ir nuogi samanomis apaugę medžiai, maldaujamai ištiesę plikas, gumbuotas šakas į pilkus švininius debesis.

Niekada nemačiusiai tokio ypatingo grožio, pelkės turėjo atrodyti kaip košmaro peizažas, ypač jei esi viena su žmogumi, kuriuo nepasitiki ir kurio bijai. Jis pažvelgė į Remi ir sutriko pagavęs jos žvilgsnį.

– Iš kur žinojot apie mano kūdikį?

Vakar Burkas sugebėjo išvengti atsakymo. Remi žvelgė į jį tik kelias tylias akimirkas, kol pradėjo veikti Dredo vaistai. Tada jos akys užsimerkė, ji nugrimzdo į pagalves ir iš karto prasmego į gilų miegą.

Vakar jam dingtelėjo, kad gal jai nereikėtų vartoti vaistų taip greit po persileidimo. Gal Dredo eliksyrai paskatins gim-

dos susitraukimus ar kraujavimą? Tokia galimybė kėlė nerimą. Kaip jaučiasi kūdikį praradusi moteris? Per kiek laiko pasveiksta? Kokie pokyčiai vyksta? Jis visiškai nežinojo.

Nuo pirmos seksualinės patirties, kai jam buvo šešiolika, Burkas daug kartų tyrė moters kūno teritoriją, nutuokė, kaip rasti kelią. Aišku, santuokoje praleisti metai padidino žinias. Dažnai girdėdamas ėmė suprasti tam tikrus terminus. Jis šiek tiek nutuokė apie mėnesinių ciklus, kiaušintakių perrišimą, estrogeną, abortus, gimdos pašalinimą ir nenorėjo žinoti daugiau. Išskyrus profesionalius medikus, argi kas nors nori pažinti ir suprasti moters kūno subtilybes? Toje palyginti mažoje erdvėje susikaupusios paslaptys jaudino vyrą nuo pat pasaulio sutvėrimo. Begalybė galaktikų nesukelia tiek svarstymų, nuostabos, pagarbios baimės.

Paslaptis kaitina geismą. Bent jau Burkui Beizilui. Jis nenorėjo, kad iliuzijos išsisklaidytų, nenorėjo sugriauti to poetiško įvaizdžio, kurį jam kėlė moteriškumas.

Tačiau jis turėjo paklausti Remi apie persileidimą, kad pats nusiramintų, turėjo žinoti, jog Dredo vaistai jai nepakenks.

– Atsakykit! – reikalavo ji. – Iš kur žinot apie mano kūdikį? Niekas nežino, išskyrus mano gydytoją. Aš juk niekam nesakiau.

– Kai kam sakėt.

Burkas stebėjo Remi veidą, kai ji ieškojo atsakymo ir pamatė tą akimirką, kai ji suvokė. Jos lūpos prasivėrė, ji tyliai aiktelėjo. Tada pažvelgė į Burką lyg į Antikristą, akys paplūdo ašaromis, viena ašarėlė prasiveržė ir nuriedėjo skruostu. Burkas prisiminė kraują Remi lūpų kamputyje. Ši viena ašara dar labiau jaudino.

– Jūs girdėjote mano išpažintį.

Jis nusigręžė, nepajėgdamas išlaikyti jos žvilgsnio.

– Kaip tai buvo įmanoma?

– Argi dabar svarbu?

– Ne. Man atrodo, kad nesvarbu, kokiu būdu, bet jums pavyko. – Po akimirkos ji pridūrė: – Jūs esat niekšas, pone Beizilai.

Jis ir pats nelabai didžiavosi savimi, bet kalta sąžinė vertė gintis.

– Mėtotės akmenimis, ponia Diuval? Juokinga. Taip kalba moteris, kuri parsidavė dėl santuokos su turtuoliu?

– Ką jūs apie tai žinote? Ką iš viso apie mane žinote? Nieko!

– Ša! – Burkas ištiesė ranką ją tildydamas.

– Aš nežinau, ką jūs apie mane galvojate, ir man nerūpi.

– Užsičiaupkit! – riktelėjo jis, greit išjungė valties variklį ir ėmė klausytis.

Be abejonės, iš viršaus sklido besiartinančio sraigtasparnio burzgimas. Burkas nusikeikė, vėl užvedė variklį, atidarė sklendę ir pasuko tankios pelkių kiparisų giraitės link. Laivagalis atsitrenkė į gumbuotas medžių šaknis, įsirėžusias lyg stalagmitai į krantą.

Uždėjęs ranką Remi ant galvos, Burkas patraukė ją į priekį ir palenkė ant kelių, kad neatsitrenktų į žemesnes šakas. Kai jie palindo po šakomis, jis išjungė variklį ir įsitvėrė į kiparisо šaknį, laikydamas valtį, kad nenuplauktų. Laimei, rūkas slėpė jų buveinę. Remi įsitempė po jo ranka, mėgindama pakelti galvą.

– Nejudėkit.

Nukreipęs akis į dangų, Burkas tvirtai laikė jos galvą delnais. Kaip jis ir spėjo, žemai skrendantis sraigtasparnis išniro virš medžių viršūnių. Jis buvo per daug mažas, kad skraidintų darbininkus į naftos versloves jūroje, ir ne per daug išsiskiriantis, kad priklausytų policijai. Jei šis sraigtasparnis sektų transportą, tada pilotas pasiklydo, nes čia ištisas mylias nebuvo jokių automobilių. Žinoma, tai galėjo būti instruktorius, iš paukščio skrydžio rodantis pelkes studentui, bet ką galima įžvelgti tokiame rūke?

Didesnė tikimybė, kad Pinkis Diuvalis pasamdė šį niekšą ieškoti žmonos ir jos pagrobėjo.

Ponia Diuval pamėgino numesti Burko ranką.

– Jau praskrido, paleiskit mane, – pasigirdo Remi balsas, nors jį slopino tų beformių Dredo paskolintų drabužių audinys.

– Nejudėkit.

Jis įtempė ausis klausydamas, ar sraigtasparnis negrįžta ir neketina praskristi dar kartą.

– Aš nepajėgiu kvėpuoti! – ji pradėjo nuoširdžiai kovoti.

– Sakiau, nejudėkit! Bent jau...

– Paleiskit mane!

Pajutęs jos išgąstį, Burkas paleido jos galvą.

Remi pamėgino atsistoti, bet atsitrenkė galva į medžio šaką ir susmuko ant sėdynės.

Valtis ėmė stipriai siūbuoti, Remi griebė už šono ir dar labiau padidino pavojų. Burkas sugriebė ją už pečių.

– Po velnių! Nejudėkit, jei nenorit mūsų apversti! O aš nemanau, kad norit.

Jis parodė smakru ir ji pasuko galvą. Už dešimties metrų nuo valties, tyliai skverbdamasis per rūką, plaukė aligatorius. Vandens paviršiuje matėsi tik ropliškų akių plyšeliai.

Remi liovėsi kovojusi, tik greitais kvėptelėjimais traukė orą.

– Aš negalėjau kvėpuoti.

– Atsiprašau.

– Paleiskit mano pečius.

Budriai stebėdamas ją, Burkas lėtai patraukė rankas. Ji sukryžiavo rankas, lyg mėgindama sulaikyti greitą krūtinės kilnojimąsi.

– Darykit su manim, ką norit, tik nesmaukit.

– Aš neketinau jūsų smaugti, tik sulaikiau, kad neatsitrenktumėt galva į šaką.

Ji droviai pažvelgė į jį.

– Jūs mėginot sulaikyti mane, kad neduočiau ženklo sraigtasparniui. Aš nesu kvaila, pone Beizilai.

– Gerai, jūs teisi, aš nulenkiau jūsų galvą, kad neduotumėt ženklo. Bet nesipriešinkite man šitaip. Jūs vos neapvertėte tos prakeiktos valties. Kitą kartą mums gali nepasisekti.

– Mažiausiai noriu atsidurti vandenyje. Aš nemoku plaukti.

Jis skeptiškai prunkštelėjo.

– Bet ir aš nesu kvailas, ponia Diuval.

– Štai jis! Šitas! Tėvas Gregoris, – išdidžiai šypsodamasis Erolas patapšnojo per Gregorio Džeimso nuotrauką, ištisas valandas peržiūrinėjęs nelegaliai gautas bylas iš policijos departamento. Pinkis reagavo skeptiškai, manydamas, kad Erolas sukūrė šitą istorijos dalį norėdamas išgelbėti savo kailį.

– Gregoris Džeimsas, – paskaitė jis byloje. – Pravardės neturi. Suimtas už nepadorų elgesį viešoje vietoje. Vieną kartą paleistas pagal malonės prašymą, vieną kartą nuteistas lygtinai. – Jis atsigręžė į nuobodžiaujantį pasiuntinį. – Sužinok, ką jis veikia dabar.

– Jis yra su Burku Beizilu ir ponia Diuval, – pasakė Erolas, kai darbuotojas išėjo vykdyti Pinkio nurodymo.

– Tu neatpažinai Beizilo iš Bardo teismo. Kodėl turėčiau manyti, kad atpažinai tėvą Gregorį?

– Aš mačiau Beizilą iš toli. Ir jis atrodė kitaip negu tėvas Kevinas. Esu tikras, kad čia tėvas Gregoris. Jis netgi pasiliko savo vardą.

Pinkis liko abejingas.

– Pamatysim.

Kai darbuotojas grįžo, Erolas jau sėdėjo suprakaitavęs.

– Taip ir yra, pone Diuvali. Gregoris Džeimsas sėdėjo kalėjime prieš kelis mėnesius. Paleistas lygtinai.

– Matot, aš jums sakiau.

– Na, manau, teks tavęs atsiprašyti, Erolai. Tavo dėka tėvo Gregorio tapatybė nebekelia abejonių.

Erolas visas švytėjo. Pinkis leido jam eiti, bet liepė būti netoliese, jei kartais prireiktų. Erolas linkčiodamas išėjo iš kabineto. Įėjo Bardas.

– Del Rėjus visus varo iš proto. Jis laukia jau visą valandą. Sako, kad turi svarbios informacijos, bet kalbės tik su jumis. Ar galit jį priimti?

Pinkis nenoriai liepė Bardui jį įleisti. Del Rėjus Džonsas buvo visų galų sukčius, bet pagrindinis jo verslas buvo skolinti pinigus už palūkanas. Pradėjęs savo verslą nuo lošimų Naujojo Orleano laivuose, jis suklestėjo ir dar labiau pasipūtė, nors tokia nuomonė apie save neatitiko tikrosios vertės.

Tai buvo piktas, šykštus, suktas niekšelis, puikiai naudojantis peilį. Kartą jis per daug įsijautė su vienu klientu, vėlavusiu grąžinti skolą, ir perrėžė jam gerklę. Tai buvo jo pirmoji ir kol kas vienintelė žmogžudystė. Paklaikęs iš siaubo, jis nubėgo pasitarti su savo advokatu.

Pinkis liepė jam kelias savaites nesirodyti mieste, tikėdamas, kad vieno smulkaus lošėjo dingimas praeis nepastebėtas Naujojo Orleano požeminiame pasaulyje. Jis buvo teisus. Nusikaltimas liko neišaiškintas. O Pinkis žinojo, kur palaidotas kūnas. Dabar, kai Pinkio gyvenimas susiūbavo, Del Rėjus norėjo grąžinti jam paslaugą ir parodyti, koks jis ištikimas ir naudingas. Bardas palydėjo jį į kabinetą. Pinkis iš karto griebė jautį už ragų.

– Patariu negaišinti mano laiko.

Del Rėjus aplaižė savo mažus aštrius dantis.

– Ne, pone Diuvali. Jums tai patiks.

Pinkis abejojo. Del Rėjus buvo sau naudos ieškantis prekeivis, slidus veikėjas, panašus į Sačelą, atmetus aroganciją. Jis sąvadautų ir savo motinai, jei tik galėtų uždirbti dolerį. Tačiau, Pinkio nuostabai, klausantis jo susidomėjimas augo.

Del Rėjus kalbėjo įsiteikiančiu spigiu balsu. Kai jis baigė, Pinkis pažvelgė į Bardą.

– Neblogai, – tarė šis.

– Tikrai gerai, pone Diuvali, – patikino Del Rėjus.

– Tai veikit.

– Taip, pone, – Del Rėjus nusišypsojo kaip laiminga žiurkė ir išskubėjo iš kambario. Bardas jį išlydėjo.

Likęs vienas, Pinkis atsistojo ir ištiesė skaudančią apatinę nugaros dalį. Ryte jis nusiprausė po dušu biuro vonios kambaryje. Romanas atvežė drabužių pamainą iš namų. Jis atsigavo, bet jautėsi nepailsėjęs, nuo miego trūkumo graužė akis.

Pinkis įsipylė išgerti. Geriausios rūšies eksportuotas iš Škotijos skystis nudegino gomurį, išlepintą aukščiausios rūšies vynų. Antrąją porciją jis siurbčiojo pamažu, mąsliai vaikštinėdamas po kabinetą.

Ko jis nepastebėjo? Ką dar galėjo padaryti? Už kokią paslaugą jis galėtų tikėtis rasti Remi ir užmušti tą ją pagrobusį kalės vaiką? Jis išnaudojo visus įmanomus išteklius. Įtraukė daug žmonių, kurie dirbo slaptai, gerai išmokytos komandos šukavo miestą, aplinkinius rajonus, klausinėjo, klausėsi gandų. Tačiau nė vienas nepateikė nė mažiausios užuominos, kur galėtų būti jo žmona. Kiti rinko informaciją apie Burką Beizilą, jo pomėgius, stiprybes, silpnybes. Diuvalis užsakė sraigtasparnį, kad praskristų virš pelkių, ieškodamas bėglių, bet kol kas jie rado tik apleistą furgoną. Su kraujo pėdsakais.

Gregorio Džeimso kraujo? Gal. Pasak liudininkų, kurie norėjo kalbėti, darbininkai jį gerai aptalžė. Tačiau užpakalinis furgono langas buvo išdaužtas. Sėdynėje įstrigęs šratas. Galbūt čia buvo ir Remi kraujo. Bet Pinkis negalėjo rizikuoti tirdamas jį. Norėdamas sutrukdyti šalies ir vietinei policijai pradėti tyrimą, jis liepė sunaikinti furgoną.

Jei Remi gyva, bet sužeista, jei ji pelkėse, tikriausiai yra paklaikusi iš siaubo.

Bet ar tikrai?

Staiga Pinkiui šovė į galvą dar viena galimybė, užnuodijusi jo mintis. Iš pradžių tai buvo tik virpesys, nesmagumas, kurio neįmanoma atpažinti ar lokalizuoti, tik pojūtis, kad kažkas negerai, ir nuojauta, kad šis jausmas ne pranyks, o dar labiau sustiprės. Kai slinko valandos ir nebuvo jokių žinių nei apie Remi, nei apie jos pagrobėją, niekas neskambino, neatnešė raštelio apie išpirką, ta mintis ėmė jį lėtai ėsti kaip vėžys.

O jei niekas negrobė Remi? O jei ji pabėgo su Beizilu?

Bet juk tai absurdas! Pinkis pats pasibaisėjo, kad jo pasąmonė išmetė tokią keistą alternatyvą tam, kas atrodė akivaizdu. Tam nebuvo jokio pagrindo. Jokio. Ji neturėjo priežasties palikti jį. Jis ją dievino, davė viską, ko ji norėjo.

Ne, nevisiškai taip.

Ji norėjo ištekėti bažnyčioje, norėjo, kad juos sutuoktų kunigas. Jis atsisakė. Santuoka – tai sakramentas, labai svarbus įvykis tokiai religingai moteriai kaip Remi. Pinkis pareiškė, kad tai nesąmonė, kaip ir visa katalikybė. Religija skirta moterims ir silpniems vyrams. Taigi juos sutuokė teisėjo kabinete be jokių kvailysčių. Remi nuomone, jie iki šiol gyvena nuodėmėje. Dar ji norėjo vaiko. Pinkis susiraukė iš pasibjaurėjimo, įsivaizdavęs Remi, išsipūtusią kaip balioną. Ir po tų devynių mėnesių rytinio vėmimo, sudarkytos figūros, nevykusio sekso ką tu gauni? Kūdikį! Varge tu mano!

Jau ir taip nesmagu dalytis Remi su jos jaunesniąja seserimi. Seserų meilė nuolat erzino jį ir kėlė nepatogumų. Jis galvojo apie gimines taip pat, kaip ir apie religiją. Nė vienam savarankiškam žmogui jų nereikia.

Kita vertus, seserų prisirišimas buvo ir naudingas. Pinkis naudojosi juo kaip vairalazde, grąžindamas Remi į kelią, jei ji nukrypdavo nuo jo nustatyto maršruto.

Vos grįžęs iš Džefersono apygardos, kur jo žmoną matė paskutinį kartą, Pinkis patikrino „Palaimintosios širdies“

mokyklą. Neužsiminęs, kad Remi pagrobta, jis pasiteiravo apie Flarą ir lengviau atsiduso sužinojęs, kad jo jaunoji svainė – vienuolyne.

Remi nebūtų bėgusi be Flaros. Ir tai sutriuškino teoriją, kad ji paspruko su Beizilu. Be to, kur jie būtų galėję susipažinti? Kur ir kaip būtų sukūrę tokį sudėtingą planą? Pinkis papurtė galvą, tvirtai neigdamas savo abejones. Ji nepabėgo, buvo paimta jėga ir prieš savo valią.

Burkas Beizilas, kalės vaikas, nusikvatojęs Pinkiui į veidą, kai tas pasiūlė jam šansą, kuris pasitaiko tik kartą gyvenime, dabar turi jo žmoną. Tiek jam žinoma. Neaišku tik, ką Beizilas su ja darys.

Bet galima įsivaizduoti.

Įsiutintas šios minties, Pinkis sviedė taurę per kambarį. Ši atsitrenkė į sieną ir aptaškė ją brangiu viskiu. Erolas pasirodė tarpduryje patikrinti, ar nieko neatsitiko.

– Eik lauk!

Erolas susigūžęs atbulas pasišalino ir uždarė duris.

Pinkis ėmė blaškytis po kambarį, lyg ieškodamas, kur išlieti pyktį. Nuo tos dienos, kai susitarė su Endžele dėl jos dukters, Remi priklausė jam. Jis apgyvendino ją „Palaimintosios širdies" vienuolyne, kad išliktų skaisti. Žinoma, ji turėjo mokytis, bet, Pinkio nuomone, svarbesnis kitoks išsilavinimas. Jis reikalavo, kad ji išmoktų taisyklingai kalbėti, gražiai elgtis, manieros būtų rafinuotos – kad darytų jam garbę, kai pasirodys su juo viešumoje.

Po vestuvių jis išmokė ją visko, ką turi žinoti moteris: būtent, kaip patenkinti vyrą. Jis išrinkdavo jai drabužius, batelius, papuošalus. Jis sukūrė ją sau, savo išskirtiniams poreikiams.

Pinkio Diuvalio žmona turi būti tobula kaip jo orchidėjos, vynas ar karjera. Todėl jis taip niršo. Dabar Remi sugadinta. Ji niekada nebeteiks jam malonumo.

Netgi jei Beizilas jos nepaliestų... Bet, žinoma, palies.

Tačiau netgi jei nepaliestų, visi manytų, kad lietė. O tai vienodai blogai.

Kaip galima leisti visiems manyti, kad priešas dulkino jo žmoną? Negalima. Ir jis neleis! Antraip taps pajuokos objektu. Ne, nuo pat pagrobimo akimirkos Remi tapo suteršta, išpurvinta ir nepriimtina jam.

Vadinasi, ji mirs kartu su Beizilu.

25 skyrius

Namelis stovėjo ant polių, sudarydamas vėjo nugairintą medinę salą žirnių sriubos skaidrumo ir spalvos vandenyje.

– Tai ne viešbutis „Ritz“, – pasakė Beizilas, vairuodamas valtį prie vienos iš senų padangų, pritvirtintų prie prieplaukos. Jis užlipo ant prieplaukos, pririšo valtį prie stulpelio ir padėjo Remi išlipti.

– Tiltelis jungia namelį su pusiasaliu, – paaiškino jis, mostelėdamas į dešinę. – Bet žiemą, kai vanduo pakyla, jis paniręs. O ir šiaip beveik sulūžęs.

Remi pažvelgė per kanalą ir pamatė brūzgynų priaugusį mišką, tankius krūmus, nupjautos žolės eiles. Iš tos vietos, kur ji stovėjo, nesimatė sausos žemės. Atrodė, kad visi augalai, netgi medžiai, kyšo iš vandens.

– Ar čia gilu?

– Pakankamai, – trumpai atsakė jis ir padavė jai popierinį maišelį su produktais. – Durys neužrakintos. Įeidama įneškite šitą į vidų.

Remi paliko jį iškraunantį valtį ir dedantį atsargas ant prieplaukos, kuri buvo per metrą pakilusi nuo vandens. Jos žingsniai nuaidėjo nugairintomis lentomis einant prie statinio, kurį Beizilas pavadino nameliu, bet kuris labiau priminė lūšną.

Remi atšovė skląstį ir atidarė duris. Viduje tvyrojo prieblanda, nes visos langinės buvo uždarytos. Dvokė pelėsiais.

Netgi gražiausiuose pietinės Luizianos namuose, stovinčiuose jūros lygyje, sunku išvengti ardomojo drėgmės poveikio. Lūšnelė, matyt, jau seniai jam pasidavė.

– Įspėjau, kad prabangos nebus, – priėjęs Beizilas stumtelėjo Remi per slenkstį. – Padėkit maišą ant stalo. Prieš iškraudamas daiktus noriu pažiūrėti, ar nėra tarakonų.

Remi padarė kaip liepta ir atidžiau apžiūrėjo trobelę. Tai buvo vienas kambarys, bet iš jo išėjo dar vienos durys, ant kurių kažkas nupiešė mėnulio pjautuvą, žymintį tualetą.

– Kanalizacija nubėga – dažniausiai – į rezervuarą pusiasalyje, – pasakė jis. – Yra ir vandentiekis, bet gerti patariu iš butelio. Nusiprausti yra cisterna lauke prie vakarinės sienos. Nerekomenduoju praustis ar maudytis upelyje.

Remi paniekinamai pažvelgė į jį per petį, priėjo prie lango ir ištraukė langinių kaiščius. Saulė dar nebuvo patekėjusi, todėl šviesa sklido blausi, bet niūrumą išsklaidė.

Prie vienos sienos stovėjo gobelenu aptraukta sofa, kuri atrodė lyg atvežta iš sąvartyno, o kambario viduryje – šeštojo dešimtmečio virtuvinis stalas laminuotu stalviršiu ir surūdijusiomis chromo kojomis. Trys kėdės taip pat aprūdijusiomis kojomis galėjo didžiuotis ryškiai mėlynomis sėdynėmis. Dar buvo dviejų degiklių dujinė viryklė, šaldytuvo nebuvo.

– Čia nėra elektros, – pasakė Burkas lyg skaitydamas jos mintis. – Bet aš turiu dujomis kaitinamą šildytuvą. Balioną atsivežiau iš Dredo. Ar jums šalta?

– Aš sustirusi.

Jis pradėjo kurti šildytuvą, Remi atsinešė savo daiktus. Be komodos ir kelių lentynų, vienintelis reikšmingas kambario baldas buvo dvigulė lova surūdijusiomis spyruoklėmis. Čiužinys buvo apvilktas dėmėtu mėlynos ir baltos spalvos užvalkalu. Virš lovos kabojo susuktas tinklas nuo uodų.

Ant Remi apžiūrinėjamos lovos nukrito pagalvės užvalkalas.

– Atnešiau švarių paklodžių, – pasakė Beizilas. – Kol naikinsiu vabalus ir dėsiu daiktus, galit pasikloti lovą.

Dėkinga gavusi darbo, ji iškrėtė ant lovos užvalkalo turinį ir apsidžiaugė pamačiusi, kad, be baltų paklodžių, jis įdėjo ir užtiesalą čiužiniui.

– Kiek laiko mes čia būsim?

– Kol jūsų vyras mus ras.

– Jis tikrai ras.

– Tikiuosi.

– Dar tikėkitės, kad jis jus užmuš.

Beizilas krovė konservus iš popierinio maišelio į lentynas. Baigęs jis pastatė skardinę ant žemesnės lentynos, pataisė, kad nenukristų, ir atsigręžė į ją.

– Manau, pasielgsiu sąžiningai jums pasakydamas. Prieš kelias savaites buvau pridėjęs pistoletą prie galvos ir ketinau ištaškyti sau smegenis. To nepadariau dėl vienintelės priežasties. Noriu nužudyti žmones, dėl kurių kaltės žuvo mano draugas. Ir man nerūpi, kas man atsitiks po to.

– Manau, kad jūs klystate, pone Beizilai. Kai reikės rinktis tarp gyvybės ar mirties, jūs pasirinksite gyvybę.

– Galvokit, kaip norit, – abejingai pasakė jis ir vėl tęsė darbą.

– O kaip jūsų šeima?

– Aš jos neturiu.

– Nė žmonos?

– Jau ne.

– Aišku.

– Ne, jums neaišku! – jis sugniaužė tuščią popierinį maišelį. – Aš papasakojau jums tai ne norėdamas palaikyti pokalbį, o dėl to, kad nebenaudotumėt prieš mane tos taktikos, kurią ketinot. Nieko neišeis. Aš žinau, koks blogas berniukas yra jūsų vyras. Kad ir ką jis darytų, niekas nesulaikys manęs nuo keršto už Kevo Stiuarto mirtį.

Burkas sviedė maišelį į kampą, išėjo į lauką ir grįžo prie valties, kad iškrautų likusius daiktus. Šildytuvas skleidė pakankamai šilumos. Remi nusivilko nudėvėtą vilnonį kandžių

suėstą Dredo švarką ir baigė kloti lovą. Dėžėje po lova radusi skiautinę antklodę, ji ištraukė dėžę ir išėmė antklodę. Pauosčiusi nusprendė, kad ji gana švari, bet reikėtų išpurtyti.

Ji priėjo prie durų, kur susitiko kuprine nešiną Beizilą.

– Kur einate?

– Išpurtyti antklodę.

Jis numetė kuprinę ant prieplaukos.

– Aš išpurtysiu.

Persisvėręs per platformos kraštą, jis smarkiai pakratė antklodę. Įsitikinęs, kad joje nėra kirmėlių ar vabalų, grąžino antklodę Remi.

– Kirmėlių nėra.

– Ačiū.

Nusigręžusi ji išgirdo, kaip jis tyliai nusikeikė.

– Padėkit antklodę.

– Kodėl? Kas atsitiko?

– Tiesiog padėkit.

Nelaukdamas, kol ji paklus, jis paėmė antklodę, nusviedė ją ant lovos, apgręžė moterį nugara į save, ištraukė flanelinių marškinių skvernus iš už Dredo paskolintų kelnių liemens ir jai nespėjus pasipriešinti pakėlė marškinius iki pečių, apnuogindamas nugarą.

– Ką jūs darote?

– Ant jūsų marškinių nugaros kraujo dėmės. Atsivėrė kai kurios žaizdos. Dredas tikrai nudirs man kailį, jei jos užsikrės. Sėskitės.

Jis patraukė vieną iš chromuotų kėdžių ir, spustelėjęs petį, pamėgino pasodinti Remi. Ji priešinosi.

– Kas yra?

– Mane pagrobęs vyras ką tik prisipažino ketinąs nužudyti kelis žmones. Nenuostabu, kad aš nervinuosi.

Jis nusikeikė.

– Aš jums nieko nedarysiu. Liaukitės krūpčiojusi, kai aš prisiartinu. O dabar sėskit ir atsukit man nugarą.

Ji padarė, kaip liepta, tačiau prisėdo ant paties kėdės kraštelio.

Dredas sudėjo viską, ką reikia, į drobinį maišelį. Burkas jį atsinešė ant stalo. Tada jis vėl užvyniojo į viršų marškinius iki pat kaklo, kad netrukdytų. Remi juos prilaikė, sukryžiavusi rankas ant krūtinės. Burkas valė kraujuojančias vietas vatos gniužulėliu, pamirkytu antiseptiniame skystyje.

– Peršti?

– Ne, – pamelavo ji. Perštėjo velniškai, bet ji didvyriškai ištvėrė.

Burkas dirbo nuosekliai, tylėdamas. Pirmiausiai dezinfekavo žaizdas, paskui patepė Dredo gydomuoju balzamu. Jo judesiai buvo neįgudę ir netvirti, be Dredui būdingo subtilumo ir gydančio prisilietimo. Kitaip negu Dredas, jis neužliejo jos raminančių žodžių srautu. Tyla buvo nesmagesnė už skausmą.

– Ar dažnai čia atvykstate?

– Ne taip dažnai, kad visi manęs čia ieškotų, jei tikitės, kad užeis koks nors draugas.

– Aš nesitikiu.

– Nesvarbu.

– Ar paprastai būnate čia vienas?

– Kartais su broliu.

– Labai mažas namelis dviem.

– Metame monetą, kuris miegos lovoj.

– Pralaimėjęs miega ant sofos?

– Hm, – Burkas užsuko butelio dangtelį, rodydamas, kad baigė tepti. – Tikriausiai žaizdos atsivėrė, kai klojot lovą. Verčiau likusią dienos dalį nieko neveikit.

– O kaip aš?

– Ką jūs?

– Ar aš taip pat mesiu monetą dėl lovos?

Kai jis neatsakė, ji atsigręžė. Jos rankos buvo sukryžiuotos ant krūtinės, bet marškinių nugara liko užraitota aplink ka-

klą. Pažvelgusi į Burką per nuogą petį, Remi per vėlai suprato, kad jos klausimas nuskambėjo jam kaip provokuojantis pasiūlymas.

– O kaip jūs norėtumėt, ponia Diuval? Jei skaičius, aš pralaimiu ir gaunu sofą. Jei herbas, laimiu ir gaunu lovą su jumis? – jis paniekinamai prunkštelėjo. – Tikriausiai turėčiau jaustis pagerbtas, nes Diuvaliui parsidavėt gerokai brangiau. Bet vis dėlto ačiū, nereikia.

– Ponia Diuval?

Del Rėjus Džonsas prikišo veidą prie pat kliento.

– Ar aš mikčioju?

– Ne, bet turi blogą įprotį apipurkšti žmones seilėmis, Del Rėjau. Kai buvai mažas, mamytė turėjo pasirūpinti, kad tau ant dantų uždėtų plokšteles. Ta tavo švarplė purškia kaip dušas.

Mažos Del Rėjaus akutės dar labiau sumažėjo.

– Esu tikras, kad jei įtemptai pagalvotum, prisimintum informacijos apie ponią Diuval.

– Pinkio Diuvalio žmoną?

– Matai, jau žinai daugiau, negu manei.

– Aš tik atspėjau, – vyras gūžtelėjo pečiais, lyg norėdamas juos atpalaiduoti. – Jei turi galvoje Pinkio senutę, niekada nesu jos matęs ir nežinau, kokius niekus čia tauški.

Lupikautojas palenkė galvą ir sarkastiškai nusišypsojo.

– Nagi, nagi, tik jau nemeluok senajam Del Rėjui. Mes per daug seni draugai.

– Draugai, kurgi ne! Tu nesi mano draugas. Tu – kenkėjas.

– Aš įskaudintas, – uždėjęs ranką ant širdies pasiskundė Del Rėjus. – Ar gali prisiekti, kad nieko nežinai apie pono Diuvalio žmoną?

– Galiu.

– Negirdėjai, kad ji dingo?

– Dingo?

– Gerai, nuostabiai gerai. Nuskambėjo tikrai nuoširdžiai. Jei nepažinčiau tavęs geriau, beveik patikėčiau, kad tave nustebino ta žinia.

Vyro pečiai vis dar buvo įsitempę.

– Gerai, girdėjau tokias kalbas, – prisipažino jis. – Bet nežinau jokių faktų. O dabar dink man iš akių. Mes susitarę penktadienį. Iki tol nenoriu matyti tavo bjauraus snukio.

Kai klientas nusigręžė, Del Rėjaus ranka šovė į priekį. Joje blizgėjo peilio ašmenys. Jis prispaudė peilio smaigalį vyrui prie skruosto. Liovęsis piktdžiugiškai šypsotis, Del Rėjus įspėjo:

– Gali siekti pistoleto, bet subjaurosiu tau veidą pirmiau, negu mane nušausi.

– Davei man laiko iki penktadienio, – vos judindamas lūpas pasakė vyras. – Tada ir gausi savo pinigus.

– Esi man melavęs.

– Bet ne šįkart. Jau baigiu surinkti pinigus.

– Ar nemali šūdo?

– Prisiekiu Dievu.

– Žinai ką, – Del Rėjus atitraukė peilį ir patapšnojo ašmenimis per delną, lyg svarstydamas ką tik į galvą šovusią mintį. – Jei eisi su manim, gal įtikinsiu kai ką, kad apmokėtų tavo skolą.

– Apmokėtų mano skolą?

– O dar sakai, kad nesu tavo draugas. Ar tau negėda? – lupikautojas mostelėjo klientui į aikštelėje stovintį kadilaką. – Ponas Diuvalis nori su tavim pasikalbėti.

– Pinkis Diuvalis nori su manimi pasikalbėti?

– Aha! Argi nemalonu, kad jis kviečiasi asmeniškai tave?

– Džiaugiuosi, kad galėjote taip greitai atvykti, pone Makvenai.

Makas įžengė į prabangią Pinkio Diuvalio šventovę. Del Rėjus Džonsas ir Veinas Bardas sekė jam iš paskos. Jei tai

ne liūtų narvas, tai kur kitur jis galėtų būti? Ir spėkit, kas čia Danielius*? Mūšį laimės šeimininkas.

Makas pamėgino apsimesti abejingas ir atsisėdo ant nurodytos kėdės. Bardas ir Del Rėjus atsistojo abipus jo. Makvenas pažvelgė advokatui į akis.

– Na, aš atėjau, Diuvali. Ko norit?

– Noriu susigrąžinti žmoną.

– Susigrąžinti? – Makas prisivertė nusijuokti.– Jūs ją pradot? Ką? Na, aš jos neturiu, bet galit apieškoti mane.

Diuvalis, aišku, neįvertino jo humoro.

– Nėra ko juoktis, Makvenai. Ji pagrobta.

– Ką jūs sakot? – šūktelėjo jis ir kilstelėjęs galvą pažvelgė į Del Rėjų, paskui į Bardą, pakėlė antakius, rodydamas, kokį įspūdį jam padarė šio susitikimo svarba. Vėl pažvelgęs į Diuvalį, jis pasakė: – Žmonių grobimas – FTB agentų sritis. Ko norite iš manęs?

– Nereikia aiškintis, kas ją pagrobė. Aš ir taip žinau – Burkas Beizilas.

Nors Makas ir numanė, kas jo laukia, ir tam pasiruošė, be to, ir pats taip nuspėjo, Diuvalio žodžiai suteikė žiniai oficialumo.

Dagas Patutas buvo suirzęs nuo tos akimirkos, kai laikraštyje perskaitė apie keistą įvykį „Kryžkelėje". Jis vos netrenkė Makvenui, kai tas paklausė, ką Patutas sužinojo Džefersono apygardoje. Makas užpylė jį klausimais, bet Patutas nenorėjo atsakinėti, tik pasakė, kad tai ne policijos reikalas. Gal ne oficialus policijos reikalas, bet dabar jau niekam ne paslaptis, kodėl Patutas nusiminęs, – pasitvirtino jo baimė, kad su tuo susijęs Beizilas.

Beizilas turėjo svarią priežastį keršyti Diuvaliui, bet pasielgė per daug įžūliai. Įdomu, ar kerštas – vienintelis jo moty-

* Biblijos veikėjas pranašas Danielius buvo įmestas liūtams, bet šie jo nesudraskė.

vas? Neramu manyti, kad jų yra ir daugiau, bet tai akivaizdu. Geriausias būdas gauti daugiau informacijos iš Diuvalio – apsimesti kvailiu.

– O kodėl jūs manot, kad Beizilas pagrobė jūsų žmoną? Kam jam jos reikia? A! – Makvenas apsimetė staiga supratęs. – Galiu lažintis, kad jis keršija už Kevą Stiuartą.

Diuvalis pažvelgė į Bardą ir gūžtelėjo pečiais taip, kad Makas susinervino. Gestas sakė: „Mėginau elgtis gražiai, bet tai neveikia."

– Makvenai, aš pavargęs, susirūpinęs ir piktas. Taigi kalbėsiu tiesiai.

– Puiku, nes aš irgi turiu malonesnių darbų.

– Nepaisant jūsų pelningo papildomo verslo, jūs skolingas Del Rėjui penkiasdešimt tūkstančių dolerių, tiesa?

Makas pasijuto supančiotas, kai bankas pagrasino nutraukti kreditą, jei jis nesumokės didelių skolų. Jis negalėjo prisipažinti Tonei, kad pralošinėja savo pajamas, užuot mokėjęs skolas. Taip pat negalėjo jai liepti, kad liautųsi pereikvoti kredito korteles.

Makvenui beviltiškai reikėjo pagalbos, kurią iškreipta forma priėmė iš Del Rėjaus Džonso. Lupikautojas paskolino pinigų, o Makvenas juos pralošė statydamas už Didžiąją taurę. Kadangi jis negalėjo grąžinti pirmos skolos, Del Rėjus paskolino jam daugiau, paskui dar daugiau.

Dabar jis prisiekinėjo sau, kad jei gyvas ir sveikas išeis iš šito pastato, niekada gyvenime daugiau nebeloš; nestatys nei už ponius, nei už svarbias rungtynes. Atsisakys „dvidešimt vieno", kauliukų ir pokerio. Liausis lošęs. Po velnių, jis netgi nemes monetos.

Kadangi Diuvalis jau žino apie jo skolą, galima ir neapsimetinėti.

– Kiek žinau, trisdešimt penkis tūkstančius.

– Po šio vakaro pakils iki penkiasdešimties, – pasakė Diuvalis. – O ryt bus dar daugiau. Arba... – čia jis nutilo privers-

damas Maką suklusti. – Arba jūsų skolą galima anuliuoti. Sumokėti visą. Jūs renkatės.

Žinodamas Diuvalio veiksmus, Makas suprato, jog pasiūlymas per daug geras, kad tai būtų tiesa. Jo širdis netgi nešoktelėjo iš džiaugsmo.

– Mainais už ką?

– Už Beizilą.

Makas apstulbęs nusijuokė.

– Aš nežinau, kur jis.

– Turit numanyti.

– Jis nepasitikėjo manim, kai mes dirbome kartu, – pasakė Makas ir išgirdo, kaip nervingumas suplonino jo balsą. – Ir velniškai aišku, kad dabar tuo labiau nepasitiki.

– Jis vakarieniavo jūsų namuose dieną prieš mano žmonos pagrobimą.

Makas nurijo seiles. Viešpatie! Tas žmogus žino viską.

– Tai įvyko mano iniciatyva. Atsisveikinimo vakarienė. Ir viskas.

– Jis jums neužsiminė apie savąjį pagrobimo planą?

– Po velnių – ne! Klausykit, pone Diuvali, Beizilas niekuo nepasitiki. Po Stiuarto mirties jis visiškai užsidarė. Niekas nėra jam artimas, netgi Patutas. Iš tikrųjų. Beizilas veikia vienas.

– Taigi! – suurzgė Diuvalis. – O dabar jis vienas su mano žmona.

– Na, aš nieko nežinau apie tai. Jūs tik tuščiai gaištate laiką, – Makas atsistojo ir pasisuko į Del Rėjų. – Tu galėjai nesivarginti ir nevažiuoti į priemiestį, šikniau. Sakiau, kad aš nieko apie tai nežinau. Gausi savo pinigus penktadienį, kaip ir žadėjau.

Jis nustūmė lupikautoją ir žengė durų link.

Jam už nugaros Diuvalis pasakė:

– Pagalvokit per naktį, Makvenai, pasiknaisiokit atmintyje. Gal Beizilas metė kokią nors užuominą, kurios dabar neprisimenat.

Makas suėmė rankeną ir atidarė duris.

– Aš nežinau, kur Beizilas. Nekvaršinkit man dėl jo galvos.

– Pone Makvenai?

– Ką? – Makas buvo įpykęs ir įbaugintas. Po velnių, iš kur jis gaus tuos penkiasdešimt tūkstančių dolerių? Penktadienį, ne vėliau. Netgi jei ir pavyktų įkalbėti Del Rėjų palaukti, dar yra Diuvalis. Jis atsigręžė ir pažvelgė į advokatą įžūliai, nors taip nesijautė. – Kas dar, Diuvali?

– Perduokit linkėjimų žmonai.

Mako širdis vos neiššoko iš krūtinės.

– Žmonai? – kimiai paklausė jis.

– Tonė tokia miela mergytė.

Makas pažvelgė į Bardą, kuris nepadoriai pliaukštelėjo lūpomis ir liežuviu, o Del Rėjus ėmė kikenti.

Lėtai uždaręs Pinkio Diuvalio kabineto duris Makas pajuto, kad jis vis dar narve.

26 skyrius

Akimirką Gregoris pamanė, kad jis vėl scenoje, nors prožektoriaus šviesa buvo blausi, o spindulys – išsisklaidęs erdvėje. Jis išgirdo aplodismentus. Nors jie skyrėsi nuo įprastų ovacijų, truko ilgai, ir tai buvo malonu.

Tačiau kai pamirksėjęs jis sutelkė dėmesį į šviesą, pasirodė, kad jį apšviečia ne teatro prožektorius, o pavandenijęs mėnulis. Tai, ką jis palaikė aplodismentais, iš tiesų buvo ritmiškas valties bumbsėjimas į kietą daiktą vandenyje. Kliūtis galėjo būti paniręs medžio kamienas arba kokia nors pabaisa. Gregoris to nežinojo ir jam nerūpėjo. Paradoksas – iš baimės jis tapo drąsus.

Pelkėse pasijunti neapibrėžtame laike – kai šviesa vienoda nuo aušros iki sutemos ir tik nežymiai skiriasi pilkuma. Gregoris manė, kad praėjo jau trisdešimt šešios valandos po to, kai jis paliko Dredo parduotuvėlę ir barzdotą tos siaubingos vietos savininką, knarkiantį savo *Barca Lounger* gulimame fotelyje.

Kitame kambaryje Beizilas, įbedęs smakrą į krūtinę, sėdėdamas miegojo prie ponios Diuval lovos. Gregoris matė jį pro langą, slinkdamas prie prieplaukos krašto. Jaunuolis bijojo Beizilo net miegančio ir tam turėjo pagrindą. Suglebusi Burko ranka vis dar laikė pistoletą, naudotą per pagrobimą.

Nurijęs nevilties aimaną, Gregoris nustypčiojo iki prieplaukos krašto ir įlipo į valtį, kurią buvo aptikęs anksčiau,

pririštą prie vieno iš gleivėtų kuoliukų. Jis nesuvokė, kokia maža ta valtelė, kol neatrišo virvės ir neatsistūmė nuo prieplaukos. Apimtas panikos, jis pagalvojo, kad netgi nežino, ar tas prakeiktas daiktas plauks. Jis neabejojo, kad Beizilas, kaip ir Naująjį Pasaulį tyrinėję europiečiai, galėtų ryžtis išskirtiniam poelgiui. Norėdami sutrukdyti jų įbaugintoms ir prietaringoms įguloms pabėgti, jie sugadindavo savo laivus. Per pirmąsias nerimastingas minutes ant vandens Gregoris šimtus kartų ketino sukti atgal. Tačiau Beizilo bijojo labiau negu pelkių. Jis verčiau pasirinko kelionę į siaubingą nežinią, nors joje gali žūti, negu likti su Beizilu, kuris, Gregoris buvo tikras, gali jį nužudyti.

Po pusvalandžio jis leido sau patikėti, kad Beizilas nepradūrė valties dugno ir jis nenuskęs toje maurynėje. Valtis neturėjo variklio, todėl jis stūmėsi į priekį irklu, kol pečių ir nugaros raumenys ėmė degti iš skausmo. Gregorį baugino kiekvienas keistas garsas, o sujudėjęs šešėlis vertė stingti iš siaubo. Jis troško pasiduoti nevilčiai ir pravirkti. Bet nenustojo irklavęs per nežinomus vandenis, neturėdamas tikslo ir krypties, tikindamas save, kad išaušus pradės orientuotis.

Tačiau patekėjusi saulė tik padidino jo nerimą. Dienos šviesa atskleidė nakties nuslėptus pavojus. Kiekvienas ratilas vandenyje vertė galvoti apie nuodingas gyvates ir bjaurius aligatorius, stebinčius jį iš po vandens. Paukščiai dideliais sparnais sklandė žemai, klykdami iš susierzinimo.

Vietovaizdžio vienodumas galėjo išvaryti iš proto. Gregoris yrėsi vildamasis, kad už kito posūkio jis pamatys pasikeitusį vaizdą, bet nuplaukus ištisas mylias peizažas liko toks pat, tik mirguliavo šviesa ir šešėliai.

Pirmosios dienos vidudienį Gregoris prisipažino beviltiškai paklydęs. Jis buvo išvargęs, nes nemiegojo praėjusią naktį, sumušimus skaudėjo labiau negu tuoj po įvykių, viena akis užtino ir beveik neatsimerkė. Kvėpavimas švilpdamas veržėsi

per sumuštas šnerves, kartais imdavo bėgti kraujas. Palietęs pirštais lūpas jis suprato, kad jos groteskiškai sutinusios.

Sumuštas ir išorėje, ir viduje, jis nepagailėtų milijono už aspirino tabletę, bet net jei ją turėtų, reikėtų nuryti sausą. Manydamas, kad po valandos ar dviejų jis ras vietą, kur galės išlipti į krantą, kur apsirūpins maistu bei gėrimais ir ras transportą į Naująjį Orleaną, Gregoris nepasiėmė nei maisto, nei vandens.

Nors jis neturėjo maisto, tai buvo niekai palyginti su tuo, kad jis atsidūrė vienišas ir niekieno nemylimas laukinėje gamtoje. Koks negarbingas galas berniukui, kuris užaugo apsuptas prabangos, kurią Amerika suteikia turtingiems ir gražiems savo žmonėms.

Nors jis ir rado, kas priminė kietą žemę, nė nemanė išlipti. Siaubingiausią laiką savo gyvenime – išskyrus pastarąją savaitę – Gregoris praleido vasaros stovykloje, kurią jam liepė lankyti, kad užsigrūdintų. Jam nepavyko išmokti net paprasčiausių stovyklavimo įgūdžių. Po dviejų savaičių nusivylę stovyklos vadovai paskambino jo tėvams ir pažadėjo grąžinti pinigus, jei šie atvažiuos ir pasiims sūnų.

Netgi patyrę medžiotojai ir žvejai tapdavo pelkių aukomis, žūdavo arba dėl priešiškos aplinkos, arba dėl joje gyvenančių žvėrių. Gregoris skaitė straipsnių apie žiaurias mirtis. Kai kurie nelaimingieji dingo, o jų šeimos netgi nesužinojo, ką žiaurus likimas jiems buvo paruošęs. Jei Gregoris Džeimsas neištvėrė vasaros stovykloje, žinoma, jis nebuvo pasirengęs nei emociškai, nei protiškai, nei fiziškai išgyventi pelkėse; savižudiška mėginti skverbtis per jas pėsčiam. Likęs valtyje, jis gali išgyventi. Žinoma, tai menkas laivas, bet gana saugi plūduriuojanti salelė, ginanti jį nuo tiesioginio kontakto su pavojinga aplinka, mėsėdžiais žvėrimis ir nuodingomis iltimis.

Tačiau slinko valandos, ir Gregorio galimybės išgyventi darėsi vis mažesnės, o viltys blėso. Jis neprisiminė, kada pasidavė, padėjo irklą ir atsigulė ant dvokiančio valties dugno,

laukdamas mirties. Gal vakar, nes jis miglotai suvokė, kad buvo naktis. O kada pradėjo lyti iš žemų debesų – šiandien ar vakar? Jis prarado laiko nuovoką.

Dabar vėl naktis. Blyškus mėnulis mėgina prasiskverbti pro debesis. Gražu. Drąsus mėnulis suteikia romantiškumo jo liūdnam galui. Jei jis vėl užmigtų, gal susapnuotų, kad stovi apšviestas prožektorių karščiausioje naujoje Brodvėjaus pjesėje. Jo vaidyba susilaukia susižavėjusių kritikų įvertinimų, o žiūrovai jį dievina ir visą valandą stovėdami ploja.

Staiga Gregorio snūduriavimą perskrodė tokia ryški šviesa, kad, rodėsi, smelkiasi per kaukolę. Jis instinktyviai ranka užsidengė akis, išgirdo kažkokius žodžius, bet jų nesuprato, o pamėginęs kalbėti suvokė, kad prarado balsą.

Didžiulės rankos iškėlė jį iš akinamos šviesos, sugriebė už pažastų ir ištempė iš valties, paskui negailestingai nusviedė ant klampios, šlapios žemės. Purvas pasirodė palaimingai minkštas. Gregoris norėjo gulėti ant purvo pagalvės ir sugrįžti į sapną.

Bet jį pavertė ant nugaros ir sulenkė į sėdimą padėtį. Prie jo lūpų kažką prispaudė, ir jis suriko iš baimės ir skausmo. Jo burną užpildė vanduo ir nuslydo gerkle. Jis godžiai ėmė gerti, kol užspringo.

Baigęs kosėti, jis vėl pamėgino kalbėti.

– A-ačiū.

Lūpos atrodė didelės ir guminės, lyg visą dieną būtų praleidęs stomatologo kėdėje. Perbraukęs per jas liežuviu, pajuto kraujo skonį.

Jį pažadinusi šviesa buvo išjungta, bet pakako natūralaus apšvietimo pamatyti, kad gerieji samariečiai avi purvu išterliotus batus, siekiančius iki kelių, kelnių klešnės sukištos į batus. Gregoriui į galvą šovė mintis, kad jis niekada nėra susikišęs kelnių į batus.

Jis mintyse išsprendė sunkią lygtį: keturi batai, vadinasi, yra du žmonės.

Jie kalbėjo tyliai, bet Gregoris vis dar nesuprato žodžių. Jis atlošė galvą, norėdamas dar kartą padėkoti, kad jį išgelbėjo. Bet pamačius jų veidus žodžiai pranyko ant jo ištinusių lūpų, ir jis apalpo.

– Kiek valandų?

Išgirdęs Remi balsą, Burkas atsigręžė nuo viryklės. Ji sėdėjo ant lovos krašto, trindama mieguistas akis.

– Beveik šešios.

– Aš taip ilgai miegojau?

– Dredo vaistai vis dar veikia jūsų organizmą.

Remi nuėjo į tualetą. Sugrįžusi įsipylė stiklinę vandens ir lėtai išgėrė. Po kurio laiko tarė:

– Riebalai per karšti.

Matyt, Burkas neatrodė geras virėjas, bet buvo kepęs žuvį ir jam neblogai sekėsi.

– O kas jus išmokė gaminti? – paklausė jis irzliai.

– Pati išmokau.

Jis paniekinamai prunkštelėjo.

– Žinoma, nesu labai patyrusi. Neturiu daug progų gaminti, bet žinau, kaip tai daroma, ir jei nesumažinsit liepsnos, oda sudegs anksčiau, negu žuvis iškeps. Mielai jus pakeisčiau.

– Žinoma, kad mielai pakeistumėt ir aplietumėt man veidą karštais riebalais.

– Tiesą sakant, pone Beizilai, esu alkana ir norėčiau ką nors suvalgyti prieš mėgindama pabėgti. Be to, abejoju, ar įstengčiau pakelti tą geležinį puodą netgi abiem rankom.

Kunkuliuojančiuose riebaluose du gabalai žuvies gruzdo per greitai. Burkas pažvelgė į Remi ir pamanė, kad jai tikriausiai neužtektų jėgų sužaloti jį nesusižeidus pačiai. Taigi, pasitraukęs į šoną, jis mostelėjo jai užimti jo vietą.

– Ar jūs sugavot tą žuvį?

– Šią popietę.

– Jei jūs nieko prieš, pradėsiu iš naujo. Ar galite nukelti puodą nuo ugnies?

Burkas padarė, ko prašomas, Remi sumažino liepsną ir vieliniu graibštu ištraukė žuvies gabalėlius iš rūkstančių riebalų. Kol jie vėso, ji pačiupinėjo kviečių ir kukurūzų miltų mišinį.

– Ar dėjote druskos?

– Ne.

– O prieskonių?

Burkas papurtė galvą.

Ant lentynos už viryklės stovėjo keli indeliai su prieskoniais. Remi paėmė ankštinių pipirų. Burkas skubiai atsitraukė atgal, o ji nusijuokė.

– Ankštiniai pipirai nugali miesto policininką, – pasakė ir įbėrė prieskonių į žuviai apvolioti skirtus miltus. – Matau laikraščių antraštes.

– Aš jau nebe policininkas.

– Ne, dabar jūs perėjote į kitą pusę ir pradėjote daryti nusikaltimus.

– Kol kas padariau tik vieną.

– Ar žmonių grobimas nėra per daug sudėtingas debiutui?

– Erzinatės, ponia Diuval? Manote, kad tai juokinga?

Išsigandusi jo intonacijos, Remi atsigręžė į Burką.

– Ar jums labai linksma, kad Veinas Bardas, kai jūsų vyras padėjo jį išteisinti, jau nužudė du žmones? Bent jau mes žinome apie tuos du. Tikrai smagu, tiesa? O gal dar pasijuokim iš kitko: du žuvusio Kevino Stiuarto sūnūs užaugs nesužinoję, koks šaunus buvo jų tėtis. Kitą kartą, kai norėsit pasijuokti, prisiminkite tai.

– Toks Pinkio darbas – pasiekti, kad jo klientus išteisintų. Būtent tai daro advokatai.

– Matau, jis gerai jus apšvietė. Tačiau jūs gabi mokinė, ar ne? Nuo pat mažumės mokėtės iš motinos, kaip parsiduoti turtingam ir įtakingam vyrui.

– Jūs visiškai nenutuokiat, apie ką kalbat.

– Netiesa, ponia Diuval, žinau! Aš žinau, kad Endželė šoko striptizą, o kartu dirbo prostitute, norėdama gauti pinigų narkotikams.

Šie Burko žodžiai sukėlė Remi reakciją, bet jis nepajėgė jos perprasti. Ar ji nustebo, kad jis tiek daug žino? Supyko, kad pakėlė praeitį, kurią ji norėjo užmiršti? Moteris susigėdo ar įsiuto? Jis nebuvo tikras. Kad ir kaip ji jautėsi, bet atrėžė:

– Jei žinot apie visa tai, kaip galit kaltinti mane, kad norėjau pabėgti ir nuo jos, ir nuo tokio gyvenimo? Jei nebūčiau susipažinusi su Pinkiu, mes su Flara...

– Flara?

– Mano sesuo.

Sesuo? Kaip jis to nežinojo? Burkas prisiminė, kaip ji vyko į prašmatnią mergaičių mokyklą.

– Kiek jai metų?

– Šešiolika. Bet ji buvo kūdikis, kai Pinkis paėmė mus iš mamos.

– Ir Endželė jus išleido.

– Ne visai.

– Tada kaip buvo iš tikrųjų?

Remi nusigręžė, bet Burkas atsistojo prieš ją ir privertė pažvelgti į jį.

– Kaip jūs susipažinot su Diuvaliu?

– Maniau, kad viską žinote, pone Beizilai, – ironiškai pratarė ji.

– Galėtumėt užpildyti spragas.

– Mielai.

– Endželė šoko viename iš Pinkio klubų, bet jis mokėjo jai ne tik už šokius. Jis buvo jos klientas. Kartą jis pastebėjo jus, ir jūs jam pasirodėt patrauklesnė už mamytę. Endželė patarė jums praktiškai pritaikyti tai, ko jus išmokė. Ir pažadėjo, kad jei tai padarysit, pasigausit turtingą vyrą. Ar taip?

Remi galva nusviro ir atrodė, kad ji pripažįsta pralaimėjimą ar gailisi, bet tai truko tik akimirką. Kai ji vėl pakėlė galvą, akyse blizgėjo pykčio ašaros.

– Taip, pone Beizilai, Endželė mane mokė. Būdama šešerių, jau mokėjau vogti cigaretes iš parduotuvių ir manęs nepagaudavo. Aštuonerių ėmiau vogti maistą, kad galėčiau pavakarieniauti. Tačiau vogti skardines ir dėžutes tapo sudėtinga, todėl Endželė liepė vienam savo klientui pamokyti mane kraustyti kišenes. Jis sakė, kad tam turiu įgimtą talentą. Mano pirštai buvo lankstūs. Mokiausi tol, kol pralenkiau trenerį. Ir tai buvo labai gerai, nes kai gimė Flara, už nušvilptus iš kišenių pinigus pirkdavau jai pieno ir kitų reikalingų daiktų.

Remi nutilo ir nusišluostė ašarą nuo skruosto.

– Bet pinigų vis tiek neužteko, nes kartais Endželė paimdavo iš manęs narkotikams, kol dar nebūdavau spėjusi išleisti jų sesutei. Turėjau tapti drąsesnė ir vogti dažniau. Kartą prie *Antoine's* pasirinkau ne tą kišenę. Pinkis Diuvalis vijosi mane iki pat namų, pasiryžęs suimti. Bet pamatęs, kaip mes gyvenam, persigalvojo.

– Jis pasiūlė Endželei sandorį: pamirš vagystę mainais į jus.

– Mainais į mus abi – mane ir Flarą. Motina sutiko, kad jis taptų mūsų globėjas.

– Žinoma, ji sutiko. Juk matė, iš kur kilęs Diuvalis. Matė, kaip jis užsidega, stebėdamas jos jauną, prisirpusią dukterį.

– Buvo ne taip. – Remi stipriai papurtė galvą.

– Pinkis Diuvalis tapo jūsų globėju iš geraširdiškumo ar krikščioniškos meilės? – nusikvatojo Burkas. – Net jūs pati tuo netikite, tai kodėl manote, kad aš patikėsiu.

– Jam nereikėjo globoti Flaros.

– Reikėjo, jei norėjo, kad viskas atrodytų gražu ir legalu. Teisėjas galėjo ir nepritarti, jei jis norėjo globoti prisirpusią mergaitę, bet dvi išnaudojamos ir skurde gyvenančios seserys atrodė daug įtikinamiau.

Gal todėl, kad Burkas prisiminė jo draugystę atstūmusią Kevo šeimą, gal todėl, kad jam šiek tiek pagailo mažosios Remi ir jos sesutės Flaros, o gal jo kalta sąžinė kurstė pyktį ir ragino veikti, bet jis pajuto kylančią tamsią bangą. Jis norėjo sugniuždyti Remi Diuval savo žiauriais įžeidimais, kad šioje planetoje ir kiti pajustų tikrą širdies skausmą, lyg širdis būtų apjuosta spygliuota viela. Burkas pamanė, kad jau laikas ir kitiems pajusti, ką jis išgyveno nuo tos nakties, kai nušovė savo partnerį.

Jis žengė kelis žingsnius jos link, o Remi traukėsi atgal tol, kol užteko vietos. Stovėjo taip arti, kad matė savo atspindį tamsiuose jos vyzdžiuose.

– Savo mintyse jūs viską pagražinot, bet ir tada žinojot, ir dabar žinot, ko reikia Diuvaliui. Jis norėjo jaunos kekšės, kuri būtų visko išmokusi iš senos profesionalės.

– Kodėl jūs manęs nekenčiat?

– Lažinuosi, kad buvo garantuota, jog jūs skaisti, ar ne? Diuvalis galėjo jus grąžinti, jei nebūtumėt skaisti, kaip teigė Endželė.

– Liaukitės šitaip kalbėjęs su manim!

– Ar jis palaukė bent dieną, ar pačią pirmą naktį išmėgino, kaip jūs tinkat vienas kitam?

Remi metė į jį vielinę mentelę ir sustingo. Karšti riebalai tėškė Burkui į akį. Priglaudęs ranką prie akies, jis nusvirduliavo per kambarį durų link. Vos tik jis atsidūrė tarpduryje, kažkas sunkaus stuktelėjo į pakaušį ir jį parklupdė. Tada kažkas vėl trenkė jam per galvą iš nugaros.

Burkas griuvo ant prieplaukos ir prarado sąmonę.

– Nense?

Nensė Stiuart sodino savo nevaldomus sūnus ant užpakalinės automobilio sėdynės. Išgirdusi savo vardą, ji apėjo automobilį ir nustebusi šūktelėjo:

– Dagai? Ką gi tu čia veiki?

– Atėjau laiku ir spėjau pamatyti dalį treniruotės, – tarė Patutas. – Augini du didžiosios lygos žaidėjus.

– Asmeniškai aš manau, kad beisbolui per šalta, bet treneriai skuba pradėti sezoną.

– Ar turi šiek tiek laiko?

– Na, – padvejojo ji, – mes važiuojam į komandos picos vakarėlį.

– Hm, – Patutas apsidairė, pažvelgė žemyn ir bato priekiu pabraižė žvyrą. – Atsiprašau, kad užklupau tave taip netikėtai, bet norėjau su tavim pasikalbėti apie tai, ko negaliu aptarinėti telefonu.

Gražius Nensės bruožus iškreipė rūpestis.

– Apie Beizilą. Jis organizuoja sąmokslą. Turiu jį surasti.

Berniukai ėmė nerimauti, kad vėluoja. Nensė atvėrė automobilio dureles ir liepė jiems lipti lauk.

– Važiuokit su Heiliais. Pasakykit poniai Heili, kad aš tuoj jus pasivysiu. Ir neišdykaukit!

Nekreipdami dėmesio į paskutinį nurodymą, jie nuskuodė per aikštę iki mikroautobuso, kuriame sėdėjo daug triukšmingų mažų berniukų. Vieno jų motina įleido Stiuartus ir pamojavo Nensei parodydama, kad ją suprato.

Atsigręžusi į Patutą, Nensė pasakė:

– Vaikai pasiilgo Burko. Nuolat apie jį klausinėja. Nenorėjau, kad jie išgirstų mūsų pokalbį.

– Jie jo pasiilgo? – sutrikęs paklausė Patutas. – Maniau, kad jis nuolat lankosi pas jus.

– Lankydavosi, kol paprašiau nebeateiti.

Patutas išklausė Nensės paaiškinimo, kodėl ji paprašė Beizilo liautis juos lankius.

– Žinau, kad įžeidžiau jį, Dagai, bet jo dažnas lankymasis mane skaudino. Matydama jį, aš nuolat prisimindavau Kevą ir jo mirties aplinkybes. Mėginau nustumti jį į praeitį, bet Burkas nuolat laikė jį dabartyje.

Patutas paklausė, kada Burkas lankėsi paskutinį kartą, ir susiraukė išgirdęs.

– Maždaug tuo pačiu metu, kai išėjo iš darbo.

– Išėjo iš darbo? Jis paliko skyrių?

Patutas papasakojo, kaip Beizilas po truputį tolo nuo jų.

– Aš netgi nežinojau, kad jie su Barbara išsiskyrė, – nusiminė Nensė. – Jis nė neužsiminė man apie tai.

– Tai paveikė jį ne taip skaudžiai, kaip Kevo mirtis. Dėl jos iki šiol graužiasi. Netgi aš nesuvokiau, kad jis šitaip išgyvena... iki tada.

– Kas atsitiko, Dagai? Ką turėjai galvoje sakydamas, kad jis organizuoja sąmokslą? Ar jis dingo?

– Panašu.

Nensė priglaudė prie lūpų virpančius pirštus.

– Ar nemanai, kad jis ką nors pasidarys sau?

– Ne. Bėda ne ta, bet būtų nesąžininga sakyti ką nors daugiau, nes smulkmenos dar neaiškios.

– Kokios smulkmenos? Ar jis... jau ką nors padarė?

Patutas padvejojo.

– Verčiau nekalbėsiu apie tai, Nense. Buvo vienas įvykis, bet jis dar neužregistruotas, nes suinteresuotoji pusė kol kas nori išsaugoti tai paslaptyje. Tačiau situacija labai trapi. Jei man pasiseks greitai surasti Beizilą, gal pavyks užkirsti kelią didelei nelaimei. Jei ne, jo gyvenimas bus baigtas.

– Tai aš dėl to kalta! – grąžydama rankas suvaitojo Nensė.

– Ne, ne tu. Jis buvo jau arti ribos ir būtų ją peržengęs net ir be tavo prašymo nebesilankyti pas jus.

Nors visiškai neįtikinta, Nensė paklausė, kuo galėtų padėti.

– Pasakyk man, kur jis galėjo dingti, – paprašė Patutas. – Ar jis kada nors minėjo kokią nors vietą, kur galėtų pasislėpti?

– Nežinau. Gal žvejybos namelį, bet... – ji patrynė kaktą, lyg norėdama sužadinti atmintį. – Jei jis kada nors ir sakė, kur tas namelis, aš tikrai neprisimenu. Barbara turėtų žinoti.

Patutas susiraukė.

– Aš nesėkmingai mėginau ją rasti namie, paskui paskambinau į mokyklą, kur ji dirbo. Dar prieš Beizilui pradingstant ji su draugu pasiėmė atostogų ir išvyko į Jamaiką. Esu tikras, kad ji nieko apie tai nežino.

Nensė atrodė nusivylusi.

– Tikrai norėčiau padėti. Aš vertinu Burką. Jis buvo brangus Kevo ir mano draugas. Man plyšo širdis, kai paprašiau jo nebeateiti. Bet supranti kodėl, ar ne?

– Taip, suprantu. Manau, ir jis suprato.

Patutas atsisveikindamas palietė Nensei ranką ir atsiprašė sutrukdęs vykti į picų vakarėlį. Eidamas šalin, dar pridūrė:

– Jei ką nors prisiminsi, paskambink.

– Ar tu kalbėjai su jo broliu?

Patutas sustojo.

– Broliu?

27 skyrius

Burkas buvo be sąmonės tik kelias minutes, bet per tą trumpą laiką Remi Diuval įstengė nuplaukti valtimi dvidešimt ar trisdešimt metrų. Ji mėgino užvesti variklį.

Burkas nušliaužė prie prieplaukos krašto ir pašaukė ją vardu. Skausmo salvės sproginėjo jo akyse, ir jis svarstė, kuo ji jam trenkė ir kaip tokia liekna moteris galėjo taip stipriai smogti.

Ji plaukė sausumos link jo anksčiau nurodyta kryptimi, bet iš tikrųjų senoji prieplauka buvo priešingoje pusėje. Jis tyčia suklaidino.

– Ponia Diuval, net jei pasieksite kietą žemę, jūs ten žūsite. Paklysit ir nerasit kelio.

Palikusi ramybėje variklį, ji pasiėmė irklą ir vėl ėmė irkluoti. Burkas svarstė, kad reikėtų šokti į vandenį ir ją pasivyti. Kai kuriose pelkių vietose vandens buvo tik iki kelių, bet čia – virš galvos. Paprastai tai nesukeltų jam jokio vargo. Tokį atstumą iki valties jis nuplauktų per keliolika sekundžių. Bet dabar jam svaigo galva, jį pykino ir jis nebuvo tikras, ar pradėjęs plaukti nepraras sąmonės. Gali ir paskęsti. Tada jie abu pražus, nes jis nemelavo jai apie pavojus, kurie laukia vienišo žmogaus, pasiklydusio pelkėse.

Jam liko tik viena nelabai maloni galimybė.

Tačiau nematydamas kito kelio sustabdyti Remi, Burkas prisivertė atsistoti. Jis susvyravo ir akimirkai užsimerkė, kol

horizontas vėl sugrįžo į teisingą padėtį. Kai galva ėmė suktis mažiau, jis svyruodamas nuklibikščiavo namelio link. Tikriausiai tokia eisena atrodė kaip nevykęs Džono Veino pamėgdžiojimas.

Pistoletas gulėjo ten, kur jis paslėpė. Stengdamasis judėti taip greit, kaip leido sutrikusi pusiausvyra, Burkas grįžo į prieplaukos galą ir abiem rankom suėmęs pistoletą nusitaikė į valtelę.

– Apsukit valtį ir grįžkit, ponia Diuval.

Ji nekreipė dėmesio.

– Jei neapsigręšit, peršausiu dugną ir valtis nuskęs.

Ji pažvelgė į Burką, pamatė pistoletą, bet neišsigando.

– Ne, jūs nešausit, pone Beizilai.

– Kodėl ne?

– Nes šūviai įspės ką nors, kad mes čia, o jūs to nenorit.

– Ar esat girdėjusi apie duslintuvą?

Tai privertė ją suklusti. Ji padėjo irklą.

– Jūs – ne žudikas. Jei nuskandinsit valtį, aš paskęsiu.

– Paimkit irklą ir plaukit atgal.

Ji to nepadarė.

– Atsimenat, sakiau jums, kad nemoku plaukti.

– O aš jums sakiau, kad nesu kvailas.

Jis iššovė netaikydamas į ją, bet prašaudamas valties šone eilę skylių per porą centimetrų žemiau vandens linijos.

Vėliau jis suvokė, kad ji nesuriko, kaip buvo galima tikėtis, o jei ir suriko, jis negirdėjo, nes klykaudamas pakilo būrys paukščių, sutūpusių nakčiai į lizdus ant viršutinių medžių šakų. Jie triukšmingai protestavo. Vatinėje artėjančios nakties tyloje pistoleto pokštelėjimai, netgi nuslopinti duslintuvo, nuskambėjo labai garsiai.

Remi išsigando pamačiusi į valtį besiskverbiantį vandenį. Ji pamėgino užspausti skyles delnais, bet, aišku, nesėkmingai.

– Ponia Diuval, šokit ir plaukit pas mane. Ir atitempkit valtį.

– Aš negaliu.

– Žinoma, kad galit, tik sugriebkit už virvės galo ir atsitempkit paskui save.

Ji vis labiau nervinosi ir iš toli tai atrodė labai įtikimai.

Burkas įtarė, kad ji mėgina jį apgauti. Remi atrodė tokia pat pavojinga ir klastinga kaip drugelis, bet ji jau per daug kartų jį apmulkino – mėgindama atidaryti automobilio dureles, kai jie dideliu greičiu lėkė nuo persekiotojų, bandydama ištraukti užvedimo raktelį, aptaškydama jį karštais riebalais nuo mentelės ir kuoka vos neištaškydama smegenų, kai jis ėjo per namelio duris. Jo nebeapgaus tas trapios, nekaltos moters įvaizdis.

Tačiau reikia pripažinti, kad šitas jos spektaklis – pats geriausias iš visų. Kai ji atsistojo ir valtis pavojingai susvyravo, moteris atrodė visiškai apimta panikos.

– Prašau, pone Beizilai, aš paskęsiu.

– Jūs nepaskęsit.

– Prašau!..

Tai įvyko, kai ji ištiesė ranką, lyg norėdama iš tolo sugriebti jo ranką. Valtis pasviro ir apsivertė, Remi atsidūrė drumstame vandenyje. Ji pašėlusiai mostagavo galūnėmis, bet paniro. Burkas jos nematė. Sulaikęs kvėpavimą, jis susirūpinęs žvalgėsi po vandens paviršių, kol pamatė, kad galva išniro.

Jis iškvėpė. Dar vienas triukas. Bet matė ją tik sekundę, ji vėl paniro traukdama orą ir springdama, ir daugiau nebepasirodė.

– Mėšlas, – sukuždėjo Burkas ir riktelėjo: – Mėšlas!

Užmiršęs apie savo degančias akis, nekreipdamas dėmesio į tai, kad gal jam smegenų sutrenkimas, jis, negaišdamas laiko nuspirti batus, metė pistoletą ant prieplaukos ir nėrė į vandenį.

Atrodė, kad jis plaukia per sausų pusryčių dubenėlį. Kaip sapnuojant košmarą – kuo ilgesni yriai ir stipresni spyriai, tuo mažesnį atstumą jis įveikia. Kol Burkas pasiekė apvirtu-

sią valtį, raumenys ir plaučiai degte degė. Įsitvėręs į apverstą korpusą, jis kelis kartus atsikvėpė ir nėrė po vandeniu. Jis suko platėjančiais ratais, grabinėdamas aplink, tada vėl iškilo į paviršių įkvėpti oro. Staiga pamatė burbuliukus vandens paviršiuje maždaug už dešimties metrų nuo jo. Dar kartą giliai įkvėpęs, jis nėrė ta kryptimi ir staiga pajuto, kaip plaukai lyg šilko siūlai perbraukė jo ranką, bet griebęs užčiuopė tik vandenį. Jo rankos pašėlusiai naršė vandenyje, kol pagaliau nutvėrė ją. Kone sprogstančiais plaučiais jis apkabino moters kūną ir atsispyrė į slidų upelio dugną. Vanduo buvo nelabai gilus, bet drumstas, ir atrodė, kad Burkas niekada nepasieks paviršiaus.

Išniręs į paviršių, jis įtraukė oro ir dar nepradėjęs normaliai kvėpuoti ėmė plaukti prieplaukos link, tempdamas Remi Diuval. Ji nejudėjo ir nesipriešino jo pastangoms ją gelbėti, kaip paprastai daro skęstantieji. Ir jis bijojo sužinoti kodėl. Prisivertęs Burkas pažvelgė į jos veidą, ramų ir baltą kaip mirtis, išteptą dumblu.

Pasiekęs prieplauką, jis ėmė svarstyti, kaip, nepaleidus Remi, užsiropšti ant lentų. Reikia skubėti. Moteris suglebusi gulėjo ant jo sulenktos kairės rankos. Kiek laiko ji išbuvo be deguonies? Skubėjimas suteikė Burkui jėgų dešine ranka įsitverti į lentą. Du kartus nesėkmingai pamėginęs užkelti ant prieplaukos dešinę koją, pagaliau trečią kartą įstengė, įsirėmė kulnu į lentą, kelias sekundes pakabėjo mėgindamas sukaupti jėgas ir įtikinti raumenis, kad padarytų tai, ko jis ketina pareikalauti.

Heraklio pastangomis jis stūmė dešinę pėdą lentomis, kol įstengė ja atsiremti. Pagaliau dešine plaštaka ir alkūne, dešine pėda ir keliu jis prisitraukė ir pilvui palietus lentas vos nesusijuokė iš džiaugsmo.

Jis užtraukė į viršų Remi Diuval ir, nubraukęs prie jos lūpų prilipusias plaukų sruogas, pradėjo daryti dirbtinį kvėpavi-

mą. Trys paspaudimai, pauzė, trys paspaudimai, pauzė. Užspausti nosį, įpūsti oro į burną.

Kiek laiko praėjo? Kai jis įšoko, ji buvo po vandeniu ne ilgiau kaip dvidešimt sekundžių. Na, gal trisdešimt. Dar keturiasdešimt penkios sekundės ar daugiau, kol jis priplaukė prie valties. Minutė po vandeniu. Tai kiek iš viso?

Trys paspaudimai, pauzė. Vienas, du...

Ji sukosėjo. Padėjęs ranką po jos skruostu, jis pasuko galvą, kad ji neužspringtų, kol išvėmė vandenį, kurio buvo prigėrusi. Praėjo kelios minutės, kol jos kvėpavimas susitvarkė, pamėlynavusios lūpos atgavo įprastą spalvą.

Atsimerkusi Remi pamatė Burką. Ji nepajėgė nukreipti žvilgsnio, o jis – išvengti kaltinimo jos akyse.

– Aš labai atsiprašau, kad nepatikėjau jumis. Maniau, kad apgaudinėjat, – Burkas nesugalvojo, ką dar galėtų pasakyti, todėl pakartojo: – Labai atsiprašau.

Vyras sunkiai atsistojo ir pažvelgė į tamsų vandenį. Apsivertusi valtis dar plūduriavo. Jei jis jos nepasiims, jie turės daug vargo. Reikia kažką daryti, kol jo dar neįveikė nuovargis ir jis pajėgia judėti. Jis dar kartą šoko į vandenį.

Nors tiems žmonėms nebuvo būdingas geraširdiškumas, jie bent jau neužmušė jo. Kol kas.

Gregoris stengėsi pasirodyti esąs nepavojingas, ir tai nebuvo sunku, nes jis buvo ne tik nepavojingas, bet ir bejėgis. Be to, jis abejojo, ar net pats šėtonas galėtų išgąsdinti tuos žmones. Jie galėtų perrėžti jam gerklę tiesiog norėdami pasilinksminti, o ne iš baimės.

O jo paties žarnos vartėsi iš siaubo. Tikriausiai jie užuodžia jo baimę, besismelkiančią per *gumbo* sriubos aromatą, sklindantį iš kunkuliuojančio puodo ant viryklės. Namų šeimininkė atnešė jam dubenėlį sriubos ir nemandagiai trinkte-

lėjo prieš jį. Ji nebuvo draugiškesnė už vyriškius – savo vyrą ir paauglį sūnų, atitempusius Gregorį per mišką į šį namą, kur moteris ir dvi jaunesnės mergaitės įtariai jį apžiūrėjo. Jis turėjo būti dėkingas, kad jie jį išgelbėjo anksčiau, negu jis tapo aligatoriaus grobiu ar mirė nuo alkio, troškulio ir šalčio.

Jie išgelbėjo jį iš pelkių pavojaus, bet nerodė jokio svetingumo. Kiekvieną akimirką jų nedraugiškumas galėjo virsti priešiškumu. Paprastai neturima reikalų su tokiais žmonėmis. Jis prisiminė filmą „Oficialus pareiškimas". Mėgindamas sukurti draugiškesnę nuotaiką, Gregoris nusišypsojo šeimininkei.

– Atrodo labai gardu. Ačiū, ponia.

Ji paniekinamai suprunkštė, atverdama burną, kurioje trūko kelių dantų. Moteris kažką pasakė vyrui *cajun* tarme. Jis kažką niūriai atsakė. Vaikai buvo nekalbūs, kaip ir tėvai. Jie stovėjo ir tyliai stebėjo, kaip Gregoris šaukštu valgo sriubą.

Jis buvo išbadėjęs, bet nurijęs kelis kąsnius pagalvojo, kad prieš valgydamas turėjo pirmiausiai išmėginti viralą. Sriuba buvo tamsi ir tiršta, su jūros gėrybėmis, svogūnais, pomidorais, hibisku ir ryžiais, bet virėja nepagailėjo prieskonių, deginančių jam stemplę. Atsigėręs vandens, Gregoris ėmė valgyti lėčiau. Per pastarąsias dvi dienas jo skrandis buvo susitraukęs, todėl jis greitai pasisotino, nors suvalgė tik pusę dubenėlio.

– Labai ačiū, – tarė jis plekšnodamas per pilvą, – skanu, bet daugiau nepajėgiu.

Moteris tylėdama paėmė dubenėlį ir šaukštą, bet paliko stiklinę su vandeniu. Vyras atsisėdo prieš Gregorį. Jis buvo labai gauruotas. Šiurkštūs juodi plaukai kyšojo iš jo šnervių, ausų ir krumplių. Galvos plaukus spaudė buldozerininko šalmas, o smakras buvo apaugęs tankia barzda, apėmusia visą kaklą ir susiliejančia su gaurais, kyšančiais iš prasegtos marškinių apykaklės.

– Kuo tu vardu?

Jis pirmą kartą prakalbo angliškai, ir Gregoris sumikčiojo:

– Ė-ė, Gregoris.

– Tėvas Gregoris?

Gregoris akimirką apstulbo, bet prisiminė, kad vis dar segi kunigo apykaklę.

– Ė-ė-ė, taip. Taip, tėvas Gregoris.

Gal jie su kunigu elgsis kitaip. Pavyzdžiui, mirtis bus greita ir neskausminga, o ne ilga ir kankinanti.

Jo melas sukėlė reakciją, kurios jis tikėjosi. Jiems padarė įspūdį, kad tarp jų Dievo žmogus, ir jie ėmė susijaudinę kalbėti tarpusavyje. Galiausiai šeimos galva spigiai sušvilpė ir kiti iš karto nutilo. Jis pažvelgė į Gregorį su neslepiamu nepasitikėjimu.

– Kas atsitiko jūsų veidui?

– Nusibraukiau į medžio šaką.

Šeimininkas įtariai susiraukė ir antakiai, primenantys plaukuotus vikšrus, priklijuotus prie kaktos, susiliejo.

– Matot, aš pasiklydau, – aiškino Gregoris. Jų išraiškos liko neįskaitomos ir jis kalbėjo toliau: – Ė-ė-ė, mes su draugu stovyklavom. Jis nuvažiavo pirmas automobiliu su visais daiktais, o aš turėjau paimti valtį ir atplukdyti į sutartą vietą, bet pasiklydau. Nežinojau, kur plaukiu, ir atsitrenkiau į šakas. Nežinau, kiek laiko plūduriavau, kol jūs mane radot, – jis peržegnojo juos. – Telaimina tave Dievas, mano drauge, – paskui, norėdamas užbaigti monologą, pridūrė: – Tikriausiai mano draugas kunigas labai jaudinasi ir jau renka paieškos grupę.

Gauruotasis vyras pažvelgė į žmoną ir kažką neaiškiai sumurmėjo, šioji čiulpė tuščią ertmę, kur turėjo būti priekinis dantis.

Nusiminęs, kad jie jį atstūmė, Gregoris vos nepravirko. Jis jau pasiekė dugną ir liko tik viena įmanoma išeitis – atsiduoti tėvų malonei. Jie jau dešimtį kartų jo atsižadėjo, bet visada

sugrįždavo jam atsidūrus beviltiškoje padėtyje. O jis negalėjo įsivaizduoti beviltiškesnės padėties už šią.

Žinoma, jis galėtų sukurti jiems kokią nors graudžią istoriją, kuri užgautų jų tėviškos meilės stygas ar, trumpiau tariant, primintų pareigas. Juk tai tėvai davė jam gyvybę. Jie noriai finansuotų jo kelionę. Gal į Europą ar į Rytus. Išsiųstų jį toli toli, nusikratytų jo ir išvengtų gėdos, gresiančios jiems, jei jis liks Naujajame Orleane.

Jis išvyks rytoj. Tėvas įstengs tai sutvarkyti. Po kelių valandų jis bus saugus, toli nuo Burko Beizilo, Pinkio Diuvalio ir viso to prakeikto sąmyšio. Gregoris keikė dieną, kai įsitraukė į tą istoriją, bet dabar jau pamatė prošvaistę. Jį išgelbėtų vienas skambutis.

– Jūs man buvote nuostabiai geri, o dabar gal galėčiau pasinaudoti jūsų telefonu?

– Telefono nėra, – šiurkščiai atsakė vyras.

– Na, ką gi.

Telefonas buvo vos už trijų metrų ant virtuvės sienos, bet Gregoris nutarė verčiau to neminėti, ypač todėl, kad įsiplieskė naujas karštas šeimos barnis. Jis šiek tiek mokėjo prancūziškai, bet čia nesuprato nė žodžio, todėl nesugebėjo sekti ginčo, kol vėl tėvas tylėdamas linktelėjo.

– Turėsit sutuokti mūsų berniuką.

Gregoris nesuvokdamas pažvelgė į jį.

– Prašau?

Vyras mostelėjo į kresną jaunuolį, kuris padėjo gelbėti Gregorį.

– Jis nori vesti. Jūs jį sutuoksit, gerai?

Gumbo sriuba ir vėl kunkuliavo. Šįkart Gregorio pilve. Jis per daug prisivalgė po bado dienų. Dabar prakaitavo taip gausiai, kaip ir namų šeimininkė, kuri nuolat valėsi viršutinę lūpą per petį permesta šluoste.

Padėtis vis labiau painiojosi. Jei Gregoris nori gyvas iš čia ištrūkti, turės pasinaudoti visais aktoriaus sugebėjimais. Vai-

kinas atrodė maždaug aštuoniolikos ir po kelerių metų bus toks pat plaukuotas, kaip ir tėvas. Gregoris geraširdiškai nusišypsojo jam.

– Nori vesti, mano sūnau?

Vaikinas pažvelgė į tėvą, kad tas atsakytų už jį.

Barzdotas vyras išgąsdino Gregorį riktelėjęs *cajun* tarme. Didžiojo kambario durys atsivėrė ir įėjo neįtikėtinai jauna mergaitė. Per jauna turėti tokį atsikišusį paskutinio nėštumo mėnesio pilvą.

– O Jėzau, – suvaitojo Gregoris, ir tai nebuvo malda.

28 skyrius

Burkas nutempė valtį prie prieplaukos, plaukdamas beveik taip pat energingai, kaip žmogus su girnapuse ant kaklo. Jautėsi, lyg galva būtų permalta mėsmale. Pasiekęs prieplauką, jis sutelkė paskutines jėgas ir ištraukė valtį iš vandens. Jis pasiėmė pistoletą, kurio šovinius išeikvojo šaudydamas į valtį, bet nesistengė įvertinti, kiek nukentėjo valtis. Dabar jam labiau negu valtis rūpėjo Diuvalio žmona.

Remi gulėjo ten, kur jis ją paliko, tik apsivertusi ant šono ir prispaudusi kelius prie krūtinės, tikriausiai, kad sušiltų. Kai jis pasilenkė virš jos, nuo jo drabužių nuvarvėjo keli lašai tiesiai jai ant veido, bet ji nepajudėjo. Burkas įkišo ranką po jos marškinėliais ir palietė kaklą, norėdamas apčiuopti pulsą.

– Kodėl jūs nepalengvinot sau gyvenimo ir neleidot man nuskęsti? – prašnekusi ji atsimerkė.

– Man jokios naudos, jei jūs mirsit, – kimiai atsakė jis. Pagalvojęs, kaip arti mirties ji buvo, jis net suglebo pajutęs palengvėjimą.

– Argi mano mirtis nebūtų jūsų kerštas?

– Man nereikia, kad Diuvalis jūsų gedėtų. Aš noriu, kad jis ateitų jūsų.

Ir tada moteris pasielgė taip, kaip jis visiškai nesitikėjo, – nusijuokė.

Burkas piktai atitraukė ranką ir paliko Remi linksmintis, galvodamas, kad jei ji pajėgia juoktis, nardymas upelyje nepadarė stipraus poveikio. Jis kvailys, kad šitaip jaudinosi. Jo batai žliugsėjo ant lentų, eidamas jis užmynė ant laužtuvo, be abejonės, jos naudoto ginklo, ir nuėjo už namelio. Nepaisydamas šalčio išsirengė nuogas ir ėmė energingai praustis vandeniu iš lietaus vandens statinės, muilindamasis pigiu muilu. Jis ištrinko plaukus šampūnu, muilinu skudurėliu išvalė ausis, vildamasis sunaikinti visus mikroorganizmus, kad jie neapsigyventų ten visam laikui. Pasijutęs pakankamai švarus, Burkas nuėjo į namelį nudžiūti prieš šildytuvą, o paskui apsirengė.

Šampūnas dar labiau suerzino gumbą ant pakaušio. Skaudėjo velniškai, bet nei regėjimas, nei atmintis nesutriko, todėl tikriausiai smegenys nesutrenktos. Jis išgėrė kelias aspirino tabletes skausmui numalšinti ir išėjo į lauką.

Ponios Diuval juokas buvo nurimęs. Atrodė, kad ji užmigo.

– Klausykit! – Burkas kojos nykščiu pajudino jos kelį. – Turit nusipraustì.

Ji sudejavo ir dar arčiau prisitraukė kelius prie krūtinės.

– Tame vandenyje pilna visokiausių bjaurybių. Nenoriu, kad dėl mano kaltės mirtumėt nuo kokio nors parazito.

Jis pamėgino pakelti ją traukdamas už rankos, bet ji nepajudėjo. Tyliai keikdamasis jis pasilenkė ir privertė ją atsisėsti.

– Ponia, aš taip pat pavargęs. Jūs pati kalta. Jei nebūtumėt taip kvailai pasielgusi, nesijaustumėt taip blogai.

Jis privertė ją atsistoti, tada pusiau nunešė, pusiau nuvilko prie namelio šono, kur stovėjo statinė su vandeniu, prisėmė kibirą vandens ir įbruko į ranką muilo gabaliuką.

– Nusiprauskit, – liepė jis. – Išsiplaukit ausis, nosį – viską. Trinkit stipriai. Turit būti švari kaip kūdikio užpakaliukas. Kai baigsit, pasirūpinsiu žaizdomis ant nugaros.

Burkas jaudinosi, kad žaizdos neužsikrėstų. Atviros žaizdos ypač imlios bakterijoms, o pelkėse knibždėte knibžda visokiausių vienaląsčių žudikų.

Jis paliko ją praustis ir nuėjo į namelį, kur nesuvalgyta vakarienei žuvis jau buvo pradėjusi dvokti. Sudėjęs keptą ir nekeptą dalį į plastikinį maišelį, kietai užrišo, uždengė puodą su riebalais ir nusprendė, kad atsikratys jais vėliau. Jam visiškai dingo apetitas ir jis abejojo, ar Remi dar nori valgyti, bet galbūt reikėtų jos paklausti.

Eidamas lauk, jis pagriebė dar du rankšluosčius, nutraukė lovos užtiesalą. Pasiėmęs viską su savimi, nuėjo prie namelio kampo.

– Ponia Diuval? – pašaukė jis.

Ji neatsiliepė. Jis pasiklausė, ar neišgirs teškančio vandens, bet buvo tylu, jokio garso.

– Ponia Diuval?

Kai ji vėl neatsiliepė, jis pažiūrėjo už kampo, bet galėjo ir nesijaudinti, kad pagaus jį vogčia dirsčiojantį. Vis dar apsirengusi, Remi sėdėjo atsirėmusi į sieną, nuleidusi galvą, suglebusi dešinė ranka gulėjo ant kelių, laikydama jo įspraustą muilo gabalėlį.

– Kas atsitiko? – budriai paklausė jis. Toks nereagavimas į aplinką galėjo būti dar viena apgaulė. Priėjęs arčiau, jis pamatė, kad ji dreba.

– Aš žinau, kad čia šalta, bet jūs tikrai turite kuo greičiau nusiplauti šį dumblą.

– Aš norėjau mirti.

– Ką?

– Aš norėjau...

– Aš girdėjau, ką jūs sakėt, – atsargiai tarė jis. – Tik labai negeras būdas išeiti nuskęstant šitame mėšle.

– Ne, – pasakė ji purtydama galvą. Jos susivėlę plaukai buvo aplipę plūdenomis. – Kai buvau maža, kiekvieną vakarą

prieš eidama gulti melsdavausi, kad angelai atskristų ir nuneštų mane į dangų, kol nepabudau.

Burkas suvokė, kad jos juokas ant tiltelio buvo isterijos požymis. O dabar prasidėjo antroji fazė. Ji bijojo pelkės, bijojo nuskęsti, o galbūt ir jo. Ką jis turėtų daryti? Papurtyti ją, trinktelėti per veidą ar nuraminti? Jis nusprendė rinktis paskutinį veiksmą.

– Vienu ar kitu metu visi vaikai to meldžia. Paprastai supykę ant tėvų ir norėdami juos pamokyti, kad jie per griežti.

– Man buvo gėda.

– Kad norėjote mirti?

– Ne, gėda dėl tų dalykų, kuriuos Endželė darė ir vertė mane daryti.

Jei tai vaidyba jo gailesčiui sukelti, tai ji velniškai gera aktorė. Remi kalbėjo keistu balsu lyg vaikas, susigūžęs po antklodėmis ir maldaujantis angelų, kad nusileistų pas ją.

– Aš manau, kad todėl Dievas atėmė mano kūdikį: norėdamas nubausti mane už tai, kad meldžiau negerų dalykų.

Burkui užteko to, ką išgirdo.

– Nagi, stokitės.

Jis pastatė ją ir ėmė segti diržą. Jei audinys būtų sausas, tai per didelės kelnės būtų nukritusios, vos tik jis atleido diržą, o dabar šlapias audeklas laikėsi prigludęs prie jos šlaunų.

Jis atsiklaupė ir nutraukė kelnes žemyn.

– Klausykit, šitaip nebūna, – jis suėmė čiurną ir ištraukė koją iš klešnės, tą patį padarė ir su kita koja. – Dievas per daug užsiėmęs žemės valdymu, kad kauptų duomenis kiekvieno žmogaus byloje.

Jis numetė kelnes ir ėmė segioti senų Dredo marškinėlių sagas. Jis kalbėjo, kad nukreiptų savo dėmesį nuo lygaus pilvo, kurį atidengė.

– Patikėkit, aš žinau. Todėl turit liautis galvojusi, kad jūs

kalta dėl prarasto kūdikio, arba tapsit tokia pat beprote, kaip ir aš. Tai tik biologija. Nieko daugiau.

– Jūs neturite to daryti.

Burkas pakėlė galvą, pažvelgė tiesiai Remi į akis ir pamatė, kad jos skaidrios. Blogiausia jau praėjo. Jis atsistojo, bet jo rankos liko ant jos liemens.

– Jūs vos nepaskendote.

– Dabar man viskas gerai.

– Ar tikrai?

– Bijote palikti mane vieną, nes pasakiau, kad norėjau mirti?

– Galbūt.

– Jei aš vis dar norėčiau mirti, būčiau nuskendusi. Bet aš nebenoriu.

– Ir aš nenoriu, kad jūs nuskęstumėt. Jei būtumėt nuskendusi, jausčiausi kaltas, kad nepatikėjau, kai pasakėt, jog nemokat plaukti.

– O jūsų sąžinė jau ir taip apkrauta.

– Panašiai.

Burkas nebesuvokė, kiek praėjo sekundžių, nes Remi sutelkė į jį visą savo dėmesį, bent jau žvilgsnio nuo jo akių nenuleido. Ir jis jautė, kaip jos oda šyla po jo delnais.

Matyt, ji taip pat tai pajuto, nes pažvelgė į jo rankas. Kai ji tai padarė, jis paleido ją ir atsitraukė.

– Dumblas pradeda džiūti, – pasakė jis. – Bus sunku nukrapštyti. Pasilenkit per turėklą, aš padėsiu jums išsitrinkti galvą.

Ji sutrikusi dvejojo. Sumišęs dėl jos drovumo, jis pridūrė:

– Vandens kibiras sunkus, ypač jei bandai užsipilti ant galvos. Tai kaip?

Nebesipriešindama ji priėjo prie tiltelio krašto ir pasilenkė per turėklą. Burkas užvertė ant galvos pusę kibiro švaraus vandens, užpylė šampūno ir ėmė trinti jį į plaukus nuo šaknų

iki galiukų, paskui nuskalavo nešvarumus ir dar kartą užpylė šampūno.

Muilo putos apgaubė jo rankas, kai pirštai nuslydo per Remi plaukus trindami viršugalvį. Putota tėkmė nubėgo jos sprandu ir už ausų. Muiluotų perlų vėrinys apsupo kaklą, nuvinguriavo aplink auksinę grandinėlę su kryželiu, bjaurių Dredo flanelinių marškinių apykaklę, patekėjo po ja ir nubėgo, kaip Burkas žinojo, dailiomis krūtimis. Jis nesiliovė trinkęs plaukus šampūnu, kol neliko putų, paskui vėl pasiėmė kibirą. Atrodė, kad tokioje padėtyje kalbėti nedera, todėl jis ištiesė ranką, suėmė Remi smakrą ir spausdamas žemyn ėmė lėtai pilti lietaus vandenį, palenkęs galvą iš pradžių į vieną, paskui į kitą šoną.

Pagaliau iš kibiro išvarvėjo paskutiniai lašai. Burkas atsitraukė. Akimirką jis tik žvelgė į palenktą Remi galvą, tada vėl prisėmė kibirą ir pastatė ant prieplaukos prie jos kojų.

– Už jūsų ant kėdutės yra rankšluostis. Kai baigsite praustis, bus šalta. Gal norėsite įsisupti į antklodę, – tai pasakęs, jis paliko ją vieną.

Įėjęs į namelį Burkas atsistojo kambario viduryje sunkiai alsuodamas ir spausdamas delnais akių obuolius. Galvos skausmas perėjo iš gumbo kaktoje į akių obuolius, o čia pulsavo lyg gatvės repo ritmas. Jis prakaitavo, lyg būtų ne vasaris, o liepa.

Burkas nerangiai susidėjo pirmosios pagalbos reikmenis ant stalo. Jis stūmė stalą ir kėdę arčiau prie šildytuvo, kai Remi pasirodė tarpduryje, susisupusi antklode lyg sariu ir apsivyniojusi galvą turbanu iš rankšluosčio.

– Pamerkiau drabužius į kibirą. Rytoj išskalbsiu.

Jis mostelėjo jai sėstis.

– Verčiau dabar pasirūpinkime žaizdomis, kol dar neapsirengėte.

– Gerai.

Kai ji atsisėdo nugara į jį, jis patraukė lovatiesę nuo jos pečių ir atidengė nugarą. Apžiūrėjęs žaizdas lengviau atsiduso, kad jos neatsivėrė, ir neatrodė, kad neseniai būtų kraujavusios. Kiek įmanoma abejingiau jis patepė jas antiseptiku, paskui balzamu.

Jie nesikalbėjo. Tylos neužpildė joks triukšmas – nei radijas, nei televizija, nei transportas, niekas, išskyrus jų kvėpavimą.

Baigęs Burkas negrabiai pakėlė lovatiesę ir uždengė Remi pečius.

– Jums nešalta?

– Ne.

– Aš paėmiau jums daiktų, kurių, maniau, jums gali reikėti, kol būsim čia. Rasite juos drobiniame maišelyje vonios kambaryje.

Jis sugalvojo viską suruošti prieš kelias dienas, kai išvyko iš Naujojo Orleano apžiūrėti „Dženės namų“. Remi to nežinojo.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Ji nuėjo į vonios kambarį ir uždarė duris. Burkas atsikimšo butelį vandens ir beveik visą išgėrė. Jo kojos ir rankos virpėjo, šiek tiek svaigo galva, zvimbė ausyse. Jis mėgino rasti įvairias galvos svaigimo priežastis: išgėrė aspirino tuščiu skrandžiu, įtempė visas jėgas gelbėdamas savo įkaitę ir valtį, kad nepaskęstų, gavo smūgį į galvą – viską, išskyrus tikrąją priežastį.

Remi išėjo iš vonios nusivyniojusi rankšluostį nuo galvos, drėgnus plaukus nubraukusi už ausų. Ji vilkėjo pilką sportinį kostiumą, kurį Burkas nupirko prieš išvažiuodamas iš Naujojo Orleano.

– Būčiau davęs jums jį apsivilkti šįryt, bet Dredas jau buvo jus aprengęs ir visiškai nenorėjo, kad aš taisyčiau tai, ką jis padarė.

Remi žvelgė tiesiai į jį, bet jam atrodė, kad ji negirdėjo jo žodžių. Iš pradžių jis pamanė, kad ją vėl apėmė dalinės nejautros būsena, bet jis suprato jos tylų pasipiktinimą pažvelgęs į ištiestą ranką.

Dėžutė su kūno pudra nebuvo krištolinė ir neturėjo sidabrinio dangtelio. Ji visai nebuvo tokia graži kaip ta, kurią jis matė ant jos tualetinio staliuko, bet kvapas buvo toks pat, kokį jis užuodė Prancūzų turguje ir klausykloje.

Perskaitęs klausimą jos akyse, vyras gūžtelėjo pečiais ir pasakė:

– Tą dieną, kai mes su tėvu Gregoriu buvom užėję pas jus, aš pašniukštinėjau name.

Remi pastatė dėžutę ant stalo ir toliau žvelgė į ją, piršto galu vesdama per pažįstamą šūkį, išgraviruotą ant dangtelio.

– Ir kaip aš galėjau palaikyti jus kunigu?

Ar jam reikia atsakyti? Jis nežinojo, todėl neatsakė.

Vis dar žvelgdama į dėžutę ji tarė:

– Tada klausykloje...

– Taip?

Ji lengvai gūžtelėjo pečiais.

– Nieko.

– Kas?

– Nesvarbu.

– Nagi! Ką norėjot pasakyti?

– Ar jūs... – ji nutilo ir giliau įkvėpė. – Ar jūs palietėte mano ranką?

Jos akys ilgai nerado jo akių. Iš tiesų laikas sustojo. Jos paskutinis žodis kelias sekundes kabojo ore lyg baigiamoji smuiko melodijos nata. Kai jis galiausiai nutilo, tyla buvo apčiuopiama ir švelniai slegianti.

Burko širdis daužėsi lyg pašėlusi. Kažkas trapus kabojo ore, bet jis nedrįso to įvardyti. Atstumas tarp jų stebuklingai sumažėjo, nors jis nežengė arčiau. Remi taip pat nepajudėjo.

Viena jos ranka vis dar gulėjo ant pudrinės dangtelio, o kita liko prie šono.

Būtent šitą ranką palietė jo ranka. Vos vos. Ir sudvejojusi atsitraukė. Vėl palietė ir šį kartą liko. Rankos vienu metu pasisuko, delnai įslydo vienas į kitą, sustingo, spustelėjo, pirštai lėtai susipynė.

Burkas sulenkė alkūnę, pakėlė savo dešinę, o Remi kairę ranką, apsuko riešą, apvertė jos ranką delnu žemyn ir gėrėjosi švelnia oda, grakščiais pirštais, ypač didžiuoju.

– Nėra vestuvinio žiedo, – pastebėjo jis.

– Nuslydo vandenyje.

Jos vestuvinis žiedas dingo, bet ji vis tiek kito vyro žmona. Ir ne kurio nors kito, o jo didžiausio priešo. Jei Diuvalis norėjo bučiuoti jos kaklą, kur pulsavo nedidelė kraujagyslė prie auksinės grandinėlės, tai jis turėjo tam teisę. Jei jis norėjo ją liesti ir dulkinti, taip pat turėjo teisę. Ir tai taip siutino Burką, kad jis išsiliejo ant Remi.

– Galėsit nusipirkti kitą žiedą su deimantu. Kai gausit Diuvalio gyvybės draudimą.

– Taip kalbėti siaubinga! – riktelėjo ji ir ištraukė ranką.

– Jei tikrai norėčiau elgtis siaubingai, gerai žinote, ką padaryčiau.

Tačiau ji neparodė jokios baimės, o išdidžiai kilstelėjo smakrą.

– Ar turėčiau jums padėkoti, kad manęs neprievartaujat?

– Jūs neturite nieko daryti. Jūs čia niekuo dėta. Tai tik Diuvalio ir mano reikalas. O jūs – tik jaukas atvilioti jį čia.

– Jūsų planas pasmerktas, pone Beizilai, – Remi papurtė galvą ir liūdnai nusišypsojo. – Aš suprantu, kad jūs mąstote logiškai, bet neteisingai įvertinote mano vyrą. Jis neužkibs. Jis neateis manęs vaduoti. Po to, kai aš kelias dienas ir naktis praleidau viena su jumis, vyras manęs nebepriims.

Burkas nusijuokė.

– Puikus mėginimas.

Jis įkišo vieną ranką į užpakalinę kišenę, o kita suėmė jos riešą.

– Ką jūs darote?

– Prirakinu jus antrankiais, – jis apgaubė jos riešą žiedu ir ryžtingai spragtelėjo.

– Prie ko?

– Prie savęs.

29 skyrius

Pinkis padėjo ant stalo sumuštinio su kumpiu ir sūriu likutį, nuėjo prie savo biuro lango ir per žaliuzių plyšius pažvelgė į nakties dangų.

– Po velnių! Kodėl jų niekas neranda? Juk jie negalėjo išnykti be pėdsakų.

– Atrodo, kad išnyko, – sumurmėjo Bardas pilna burna žiaumodamas atsineštą greito maisto vakarienę.

Po to, kai jie rado apleistą furgoną, daugiau nieko nesužinojo apie Beizilą ir Remi. Jų žmonės, sekę viešąjį transportą iš Naujojo Orleano ir į miestą, nieko neaptiko. Sraigtasparnio pilotas nerado nieko, ką reikėtų ištirti. Nė vienas iš Diuvalio informatorių pietinėje Luizianoje neturėjo naujienų.

– Esi tikras, kad ta prostitutė tau nemelavo? Ji tikrai nieko nežinojo?

Bardas atsirūgo.

– Diksė? Kai sužinojau, kad ji padėjo Beizilui, aš gerokai su ja padirbėjau.

Pinkis atsigręžė ir įdėmiai pažvelgė į jį.

Bardas šyptelėjo.

– Ne, tiek toli nenuėjau. Ji jau tikriausiai grįžo į gatvę. Bet aš neblogai padirbėjau. Taigi jei ji būtų ką nors žinojusi, būtų pasakiusi.

Pinkis vėl atsigręžė į langą. Miesto šviesas sugėrė rūkas, bet jis jų ir taip nematė, svarstydamas savo dilemą. Nuo tos akimirkos, kai Erolas paskambino jam iš „Kryžkelės", jo tobulai pastatytas gyvenimas sugriuvo. Jis atidėjo susitikimus su klientais, teisėjai atidėjo bylas dėl „ligos advokato šeimoje". Kalendoriuje neliko jokių susitikimų, jokių renginių. Pinkis neatsiliepdavo telefonu, jei skambinusieji nebuvo susiję su jo krize.

Prakeiktas Burkas Beizilas pavertė chaosu suderintą advokato gyvenimą.

Tas šunsnukis sumokės. Ir daug sumokės. Bet, po perkūnais, kurgi jis? Pinkis įbaugino Dagą Patutą, bet kol kas vienintelis jo indėlis – pranešimas, kad Burko Beizilo žmona su meilužiu išvyko iš šalies, o Pinkio žmonės tą ir taip buvo sužinoję.

Jo vidinis melo detektorius rodė, kad Dagas Patutas sako tiesą – jis tikrai nežino, kur Beizilas. Netgi jei tai tiesa, Pinkis būtų galėjęs įtarti, kad Patutas dengia Beizilą, jei ne vienas dalykas: Patuto meilė savo pareigoms viršijo jo didelę pagarbą kiekvienam skyriaus darbuotojui ir net numylėtiniui Beizilui.

Patutas labai norėjo pakilti į aukščiausias Naujojo Orleano policijos departamento viršūnes. Jis ne minkštakūnis, bet ir ne kvailys. Prieš liūdindamas Pinkį Diuvalį, jis įvertins, kuo rizikuoja.

Po to, kai jie išgąsdino Maką Makveną, Pinkis manė, kad jie žais vienoje komandoje. Bet kas žino? Makvenas gali pasirodyti toks pat ištikimas Beizilo draugas kaip Beizilas Kevo Stiuarto.

– Sušikti farai, – sumurmėjo jis.

– Ką?

– Tiek to.

Po valandėlės Bardas pasakė:

– Žinot, aš galvoju...

– Apie ką?

– Kiek ponia Diuval žino apie mūsų reikalus.

Pinkis lėtai atsigręžė.

– Ir ką tu nori tuo pasakyti?

– Kad Beizilas sugeba įtikinti, jei nori. Ypač moterį.

Veinas Bardas netikėtai pataikė Pinkiui į pačią skaudžiausią vietą. Nors jis niekada neaptarinėjo su Remi savo šalutinio verslo, ji galėjo aptikti informacijos siūlų, kuriuos suvijęs gautum tinkamą jo kartuvių virvę. Tikriausiai ji žino daugiau, negu pati suvokia. Net atsitiktinė frazė gali suteikti daug informacijos tokiam kaip Beizilas, kuriam studijos policijos akademijoje pagilino įgimtą dedukcinį mąstymą. Jei jis grasintų Remi gyvybei, vienas Dievas težino, kiek ji staiga prisimintų apie vyro verslus ir kompromituojančius ryšius. Tai dar viena svari priežastis, kodėl ją reikia rasti ir nutildyti.

– Jei Beizilas imtų kuždėti jai į ausį meilius žodžius, ji galėtų išpliurpti, ką žino, – svarstė Bardas. – Kaip manot?

– Manau, – ramiai pasakė Diuvalis, – kad jei tu dar kartą šitaip pakalbėsi apie mano žmoną, aš tau išplėšiu liežuvį.

Tik jis turi teisę mąstyti apie tai, kad Remi gali jį išduoti, bet daugiau niekas.

– Jergutėliau, Pinki, nepykit. Aš tik norėjau...

– Man reikia išeiti iš šito kambario, – nukirto Pinkis.

– Kur eisit?

– Į lauką.

– Aš taip pat eisiu.

– Tu liksi čia. Turi darbo. Prisimeni?

Pinkis įpykęs atvėrė duris ir perėjo per savo biuro vestibiulį. Miegojęs krėsle Erolas apsnūdęs pakėlė galvą ir pasipurtė sutelkdamas dėmesį.

– Kur eisit, pone Diuvali?

– Einu pasivaikščioti. Vienas.

Jis nusileido liftu į pirmą pastato aukštą, nepažvelgęs praėjo pro sargybinį ir pastūmė stiklines duris, kurias sargybinis atrakino elektroniniu būdu nuo registracijos stalo.

Pinkis praėjo du kvartalus ir sėdo į pagarsėjusį brangumu Naujojo Orleano taksi. Kai jis pasakė vairuotojai adresą, moteris pašaipiai pažvelgė į jį per užpakalinio vaizdo veidrodėlį.

Užgavėnių karnavalo dalyviai neleido nuobodžiauti Rubės Bušero merginoms.

Nuo dabar iki Užgavėnių antradienio vidurnakčio, kai prasidės gavėnia, vyrams buvo leista būti su merginomis tik valandą, nebent jie dosniai mokėdavo. Rubė priminė merginoms: kuo greitesnė apyvarta, tuo daugiau pelno visoms.

Užgavėnių karnavalo savaitė visada nešdavo didžiulį pelną. Naktimis namas būdavo pilnas nuolatinių klientų, kurie išėję iš didelių pokylių ir vakarėlių troško pasilinksminti be žmonų, ir į miesto šventę prigužėjusių svečių. Vyrai nuo aštuoniolikos iki aštuoniasdešimties metų amžiaus norėjo linksmintis ir išdykauti geriausio šalies pramogų miesto geriausiame viešnamyje. Daugumą vakarų Rubė praleisdavo galerijoje virš pagrindinio salono. Iš šios puikios vietos ji galėjo stebėti, kas vyksta apačioje, kur jos darbuotojai vadovavo visai veiklai. Papsėdama cigarą ir gurkšnodama brendį, ji mintyse skaičiavo, koks bus šios nakties pelnas, o pamačiusi rezultatą patenkinta šypsojosi.

Tačiau išvydus Pinkį Diuvalį, jos šypsena išnyko. Niekam netaręs nė žodžio, advokatas priėjo prie baro, užsisakė išgerti, greitai ištuštino taurelę ir paprašė dar. Labiausiai Rubę linksmino, kad apsimetantis vyno žinovu Diuvalis paneigė šį įvaizdį, vieną po kitos skubiai tuštindamas stipraus gėrimo taureles kaip pusę metų jūroje išbuvęs jūreivis.

Pagavusi vienos palydovės žvilgsnį, Rubė davė jai ženklą eiti prie Pinkio. Liekna blondinė buvo viena iš geriausių Rubės merginų. Jungtinių Valstijų diplomato duktė keliavo po pasaulį su savo tėvais, lankė prestižiškiausias mokyklas. Ji laisvai kalbėjo keliomis kalbomis ir galėjo šnekėtis įvairiausiomis temomis. Mergina sugebėjo atrodyti ir intelektuali, ir žaisminga koketė. Ji mielai išpildydavo visas kliento fantazijas, teikiančias jam malonumą, bet nesileido mušama ar kankinama. Nejausdama jokios gėdos ir nesivaržydama, ji laikė seksą meno forma ir taikė egzotiškus metodus, kurių išmoko keliaudama bei savaip užmegzdama santykius su užsienio šalimis.

Po nemalonaus įvykio Birmoje, kai ta šalis dar vadinosi Birma, kur mergina įsipainiojo į ryšius su aukštu valdžios pareigūnu, jos tėvą atleido iš užsienio tarnybos. Savo ruožtu jis atsižadėjo dukters. Likusi be skatiko ir susigadinusi reputaciją, ji pati pasirinko savo tolesnę karjerą ir niekada to nesigailėjo. Klientai dosniai mokėjo jai. Netgi atidavusi Rubei jos dalį, ji vis turtėjo. Mergina atrodė labai jauna, todėl tikriausiai dirbs ir perkopusi trisdešimt. Čia ją vadino Izabele.

Tą vakarą Pinkį buvo lengva sugundyti. Sandėris prie baro truko vos minutę. Jis nusekė gražuolę laiptais į viršų. Rubė paliko cigarą rūkti krištolinėje peleninėje ir pasitiko juos laiptų viršuje.

– Labas vakaras, Pinki, – pasakė Rubė ir, nors mielai būtų apspjovusi, apdovanojo jį nuginkluojančia šypsena. Jis nė kiek ne labiau apsidžiaugė pamatęs ją ir suirzo priverstas kalbėtis.

– Labas, Rube.

– Nemačiau tavęs nuo to laiko, kai Bardas supjaustė mano mergaitę. Kaip malonu, kad pagerbei mus apsilankydamas.

Jis nekreipė dėmesio į pašaipą.

– Tavo verslas klesti, bet prostitucija visada buvo pelninga.

Rubės šypsena tapo dygi, o akys sublizgo iš pykčio.

– Nes visada atsiranda vyrų, kurie negali to gauti neužsimokėję. Todėl aš ir stebiuosi, kodėl tu čia šįvakar? Ar Remi tave atstūmė?

Rubė patenkinta pamatė, kaip išsivertė gyslos Pinkio smilkiniuose. Jis staigiu judesiu parodė Izabelei lipti į viršų. Rubė užsigalvojusi stebėjo, kaip jie eina.

Viengungiškomis savo gyvenimo dienomis Pinkis ateidavo kelis kartus per savaitę. Po vedybų apsilankymai gerokai paretėjo, bet viršutinio aukšto miegamieji netapo jam visiškai svetimi. Kartais jis ateidavo pailsėti, kartais – nuleisti garą, bet Rubė niekada nematė jo tokio susijaudinusio kaip šį vakarą. Įdomu.

– Panele Rube?

Ji atsigręžė. Viena iš kambarinių, tvarkančių namą nuo to laiko, kai Rubė augo jame, tyliai prašneko melodinga Karibų salų tarme:

– Prašėt pasakyti, kai ta vargšelė pabus.

Jos nuėjo per galeriją, pasuko į dešinę, į koridorių, vedantį į namo gilumą ir kambarį pastogėje.

– Kaip ji? – paklausė Rubė, kai jos priėjo prie uždarytų durų.

– Labai išsigandusi.

Kambarys buvo apstatytas patogiais baldais, nors verslui netiko dėl savo mažumo. Paprastai jame apgyvendindavo sergančią merginą, kurią reikėdavo izoliuoti nuo kitų, kol liga užkrečiama, ar naujokę, kuriai reikėdavo kur nors miegoti, kol išmoks namų tvarkos.

Rubė priėjo prie lovos ir lyg mylinti motina pasilenkė prie merginos.

– Kaip jautiesi?

Diksė palietė liežuvio galiuku lūpų kamputį, kur kraujas sukrešėjo ant bjauraus nubrozdinimo.

– Tas šlykštynė gerai apdirbo mane, ar ne?

– Gydytojas sakė, kad nė vienas tavo veido kaulas nesulaužytas.

– Pagal tai, kaip jis mane daužė, neįsivaizduoju kodėl, – jos akys paplūdo ašaromis. – Ar aš panaši į apsivėmusią ožką?

– Anksčiau atrodei geriau, – pasakė Rubė, uždėjusi savo švelnią plaštaką merginai ant rankos. – Bet tu ir vėl būsi graži. Nebijok. Gydytojas paliko nuskausminamųjų. Gali ilsėtis čia, kol sugysi. Manau, tai truks dvi tris savaites.

– Dvi ar tris savaites? – Diksė pamėgino nusijuokti, bet susiraukė iš skausmo. Nejudindama galvos, ji apžvelgė kambarį, Rubę ir kambarinę. – Jei aš nedirbu, tai ir nevalgau. Kaip aš jums atsilyginsiu?

– Atėjusi pasakei, kad tave atsiuntė Burkas Beizilas. Ar jis tavo klientas?

– Ar jis mano klientas? Galiu tik pasvajoti, – sumurmėjo Diksė. – Jis man moka, bet tik už informaciją. Nieko daugiau. Paskutinį kartą, kai jį mačiau, patarė man ateiti čia, jei pakliūsiu į bėdą. Jūs jo draugė?

– Tarkim, kad mes gerbiam vienas kitą ir turim bendrą tikslą.

– Hm. Na, jei jis už tai mokės, taip jam ir reikia. Tai dėl jo Bardas...

– Veinas Bardas? – švelni Rubės išraiška sugriežtėjo. – Jis tave sumušė?

Diksė linktelėjo.

– Pirmiausia privertė jį nučiulpti, o paskui, kai nieko nesakiau apie Beizilą, pradėjo daužyti per veidą.

Rubė atsisėdo ant lovos krašto ir ėmė patyrusiu žvilgsniu tyrinėti merginą. Jos veidas labai sužalotas, bet kaulų sandara puiki. Kai jos nurenginėjo merginą, Rubė pastebėjo jos gundančią figūrą. Paprastai Rubė niekino merginas, dirbančias gatvėje, bet, matyt, Beizilas manė, kad ji visa galva viršesnė už kitas. Kitaip nebūtų rekomendavęs ateiti čia. Mergaitę reikės daug ko išmokyti, pakeisti vardą į neįprastą,

intriguojantį. Ji daugiau nebesimaudys pigiuose gardenijų kvepaluose, turės atsisakyti raudono dirbtinės odos sijonuko. Ją reikia visiškai perdirbti, bet matyti, kad mergina gabi.

Rubė nubraukė plaukus nuo kaktos, kur Bardo kumščiai paliko mėlynes.

– Kodėl Bardas klausinėjo apie Beizilą?

– Norėjo jį rasti.

– Nesakė kodėl?

– Ne, tik aš manau, kad tai susiję su... Palaukit, gal aš negaliu sakyti. Beizilas man sumokėjo, kad tylėčiau.

– Bet jis neprieštarautų, jei pasakytum man. Juk jis atsiuntė tave čia.

– Aha. Tikriausiai. Gerai. Manau, kad tai susiję su Pinkio Diuvalio žmona.

– Tikrai? – Rubė apsimesdama abejinga išklausė labai įdomią istoriją. – Kunigas?

Diksė ironiškai prunkštelėjo.

– Ar galit įsivaizduoti? Jei Beizilas būtų kunigas, visos moterys bažnyčioje per mišias susileistų. Klausykit, jei man nieko nekainuos, ar galėčiau ko nors išgerti?

– Žinoma, – Rubė atsigręžė į kambarinę ir paprašė atnešti puodelį arbatos.

– Aš ne tai turėjau galvoje, – truputį suirzo Diksė.

Rubė atlaidžiai nusišypsojo.

– Išgersi arbatą, vaistus ir ilsėsies. Jei elgsies taip, kaip aš tau sakau, tas sumušimas taps sėkmingiausiu tavo gyvenimo įvykiu. Bet pakalbėsim apie tai, kai pasijusi geriau.

Rubė paliko merginą kambarinei ir grįžo į galeriją permąstyti pasakojimo. Ar gali būti, kad būtent Beizilas sugadino Pinkiui nuotaiką? Ar į kerštą Diuvaliui įtraukta graži ir jauna žmona? Ar todėl Beizilas taip norėjo iškvosti iš Rubės viską, ką toji žinojo?

„Koks tu protingas, pone Beizilai", nusijuokė Rubė mintyse ir pakėlė brendžio taurelę, tyliai sveikindama buvusį kovos

su narkotikais pareigūną. Tačiau kaip gaila, kad jis ilgai negyvens. Jei bent pirštu palietė Pinkio Diuvalio žmoną.

Makas išėjo į darbą anksčiau negu paprastai, pasakęs Tonei, kad turi sutvarkyti užmestus dokumentus. Jis manė išvykęs prieš piko valandą, bet eismas I-10 greitkelyje jau buvo užstrigęs dėl blogo oro. Žemas oro slėgis nuo įlankos per naktį pasiekė jų rajoną ir atnešė liūtį.

Privažiavęs nuovadą, jis pastatė automobilį į aikštelę, bet nėjo į pastatą. Jis išskleidė skėtį, nuėjo į kavinę už kelių kvartalų ir užsisakė puodelį kavos. Gerdamas neatvėsusią, nusidegino liežuvį, paskui pas kasininkę išsikeitė smulkių pinigų, nuėjo prie telefono automato ir paskambino numeriu, kurį vakar surado Burko Beizilo byloje.

– Klausau?

– Džo Beizilas?

– Taip.

Makas tyliai padėkojo už sėkmę Dievui. Kažkada seniai Burkas nurodė Šreveporte gyvenantį brolį kaip asmenį, kuriam galima skambinti svarbiu atveju. Nuo to laiko brolis Džo galėjo išsikraustyti arba pakeisti telefono numerį. Makui velniškai pasisekė, kad rado jį iš pirmo karto.

– Aš Makas Makvenas, – prabilo jis draugišku, ramiu balsu, – dirbu su jūsų broliu. Teisingiau, dirbau. Kol jis neišėjo iš darbo.

– Kovos su narkotikais skyriuje?

– Taip. Ar Burkas jums minėjo mane?

– Jūs vadovaujate būriui po to, kai žuvo Kevas Stiuartas.

– Ir vėl teisingai, – įdomu, kokiame kontekste Beizilas jį minėjo. Skundėsi? Gyrė? Jis nedrįso klausti. – Aš daug išmokau dirbdamas su jūsų broliu, ir man labai nepatiko, kai jis taip staiga viską metė.

– Jis perdegė. Bent jau taip paaiškino man. Jis amžiams prakeikė policininko darbą, bet nenustebčiau, jei grįžtų. Gal ne Naujajame Orleane, o kur nors kitur.

– Pasaulis taptų geresnis, jei jis grįžtų, – pasakė Makas ir nenorėdamas per ilgu delsimu sukelti įtarimų tęsė: – Burkas neseniai viešėjo pas mane ir užsiminė, kad išvyksta. Pas mus atvažiuoja mano uošvė, – kūrė jis, – todėl pamaniau, kad galėčiau pasiimti kelias dienas atostogų ir išvažiuoti iš namų. Būtų smagu susitikti Burką. Patinginiauti kartu, išgerti alaus, pasikalbėti apie senus laikus. Ir panašiai.

– Hm, – abejingai numykė Džo.

– Tik nežinau, kur jį rasti.

– Kodėl manot, kad jis nori būti surastas?

Įžvalgumas – būdingas Beizilų šeimos bruožas. Brolis Džo – ne policininkas, bet ir ne kvailys.

– Prieš išvykdamas jis apgailestavo, kad negaliu važiuoti kartu. O dabar, kadangi galiu, manau, kad jam patiktų pabūti drauge.

Per ilgai užsitęsusią tylą Makas prikando apatinę lūpą. Akimis perbėgo kavinę mėgindamas įspėti, ar nė vienas iš ankstyvo ryto lankytojų jo neseka Diuvalio ar Del Rėjaus Džonso įsakymu. Neatrodė, kad bent vienas domisi besinervinančiu vyru, prilipusiu prie telefono automato.

Galiausiai Džo Beizilas pasakė:

– Bijau, kad negaliu jums padėti, pone Makvenai. Kai paskutinį kartą kalbėjausi su Burku, jis atrodė labai prislėgtas. Jis ir man minėjo ketinąs išvažiuoti, bet, atvirai kalbant, manau, norėjo būti paliktas ramybėje.

Užmiršęs nesenas maldas, Makas mintyse nešvankiai nusikeikė.

– Aišku.

– Tačiau jei Burkas man paskambins, aš perduosiu, kad jo ieškojot. Ir jei jis norės jus pasikviesti, padarys tai pats. Gerai? Daugiau niekuo negaliu padėti.

Makas svarstė, ar pasakyti broliui, kad Burkas įvykdė valstybinės reikšmės nusikaltimą. Gal tada jis labiau norėtų bendradarbiauti. Bet jis atmetė šią mintį vos užgimusią. Diuvalis nenorėjo skelbti apie žmonos pagrobimą. Jei ši naujiena pasklistų ir jis sužinotų, kad būtent Makvenas nutekino informaciją, su juo iš karto susidorotų.

– Klausykite, pone Makvenai, – pasakė Džo Beizilas, – man jau reikia eiti. Buvo malonu pasikalbėti. Jei Burkas man paskambins, pasakysiu, kad jūs galite palaikyti jam draugiją. Geros dienos.

Jis padėjo ragelį, palikęs Maką prie nutilusio telefono. Šis pakabino ragelį ir grįžo prie baro, paprašė dar puodelio kavos ir niūriai įsistebeilijo į jį.

Viešpatie, kaip reikalai taip greitai pablogėjo?

Prieš porą savaičių jo gyvenimas atrodė labai gražus. Tiesa, jis skolingas Del Rėjui Džonsui, bet tai ne pirmas kartas. Yra turėjęs skolų ir anksčiau. Visada galima gauti pinigų, daug pinigų, jei tik žinai kaip. Žinoma, suma didesnė negu anksčiau, bet juk tai tik nuliai. Tiesa, jis kvailys, kad susidėjo su Del Rėjum Džonsu – šitas šunkara gadina visų lupikautojų vardą. Tačiau tai tik laikina krizė, o sprendimas laukia kažkur už kampo. Makas buvo įsitikinęs, kad viskas susitvarkys.

O dabar viskas žlunga. Beizilas išėjo iš darbo, sudrebinęs visą kovos su narkotikais skyrių. Vidaus reikalų vadovybė nusprendė, kad atėjo laikas juos patikrinti, ir tai visiems labai sugadino nuotaiką. Žinoma, ir jam. Patutas buvo prislėgtas, kad Beizilas išėjo iš darbo ir įsivėlė į pagrobimą. Del Rėjus Džonsas kišo artyn savo šlykštų snukį. Jo grasinimus palaikė Pinkis Diuvalis, todėl jie atrodė dar įtikinamesni.

Vienintelė Mako viltis išsigelbėti – rasti Diuvaliui Beizilą, o jo vienintelė viltis jį rasti ką tik palinkėjo jam geros dienos.

– Velniškai nepanašu į gerą dieną, – sumurmėjo jis ir ištraukęs iš kelnių kišenės porą banknotų paliko juos ant baro.

Pinkis davė jam dvidešimt keturias valandas. Iki nakties jis turi sužinoti, kur Beizilas su advokato žmona. Jei ne... šansai išlikti nedideli.

Džo Beizilas lėtai padėjo telefono ragelį kabinete, svarstydamas apie keistą Makveno skambutį. Bet nebuvo laiko ilgai mąstyti, nes virtuvėje prie stalo sėdėjo svečias ir gėrė kavą su Linda. Jo žmona neketino taip anksti ryte priimti svečius. Ankstyvo skambučio į duris pažadinta, ji vilkėjo savo seniausią, šilčiausią chalatą. Jos paakiai buvo paburkę nuo miego. Ji pažvelgė į vyrą, kai šis vėl pasirodė virtuvėje.

– Kas ten skambino?

– Iš biuro. Klausė, kada aš atsirasiu.

Žmona keistai pažvelgė į jį, bet nieko nepasakė ir pasisiūlė pagaminti svečiui pusryčius.

– Ačiū, ne, ponia Beizil, – atsakė Dagas Patutas. – Prieš ateidamas užkandau. Atsiprašau, kad atvykau tokį ankstyvą rytą.

– Nesijaudinkit, nieko tokio.

– Jūs naktį važiavote iš Naujojo Orleano? – paklausė Džo.

– Taip. Aš vėlai grįžau namo, o dabar iš karto važiuosiu atgal. Žinojau, kad greit apsisuksiu.

– Kodėl nepaskambinot?

– Galėjau, bet norėjau pasikalbėti asmeniškai.

– Taip svarbu?

– Labai. Jūsų brolis per savo darbo metus įsigijo daug priešų, ir ne tik tarp nusikaltėlių, bet ir policijos departamente. Maniau, kad verčiau apie tai telefonu nekalbėti.

– Jūs mus gąsdinate, pone Patutai, – pasakė Linda. – Ar kas nors atsitiko Burkui?

– Tai ir mėginu sužinoti. Jis išėjo iš darbo policijoje, o po kelių dienų dingo paslaptingomis aplinkybėmis.

– Jis paskambino man ir pasakė, kad kuriam laikui išvyksta, nes nori viską apmąstyti, – pasakė Džo. – Kadangi jie su Barbara išsiskyrė ir jis išėjo iš darbo, nemanau, kad aplinkybės labai paslaptingos.

– Jūs nežinote jokių kitų priežasčių?

– Kokių?

– Atsiprašau, Džo, bet negaliu apie tai kalbėti. Tai policijos vidaus informacija, – Patutas pasirėmė ant stalo sunertomis rankomis ir paprašė: – Jei turite kokių nors minčių, kur Burkas galėjo išvažiuoti, pasakykit. Labai svarbu, kad aš surasčiau jį anksčiau negu kiti. Negaliu paaiškinti, kaip tai svarbu.

– Norite pasakyti, kad jo gyvybei gresia pavojus? – paklausė Linda.

– Galbūt.

„O turi galvoje taip“, – pagalvojo Džo.

Jis pajuto savo sunkią, keblią padėtį. Jie su broliu susitinka kartą ar du per metus, bet yra artimesni, negu atrodytų iš tų nedažnų susitikimų. Galima eiti dar toliau ir teigti, kad jie myli vienas kitą.

Jei Burkui iškiltų pavojus, Džo padarytų viską, ką gali, kad jam padėtų. Tačiau dilema kilo iš to, kad jis nežino, ką daryti, nes nežino, ar Burkas nori, kad jį rastų. Bet kas. Makvenas. Ar Dagas Patutas.

Džo jautė, kad jei Burkas išvyko niekam nepasakęs kur, vadinasi, norėjo būti vienas. Kadangi jis paliko policijos departamentą, tai jau nebėra „policijos vidaus informacija“. O kodėl Makvenas ir Patutas jo ieško atskirai? Nė vienas nepaminėjo kito. Jei padėtis būtų tokia kritiška, kaip jie abu teigė, kodėl jie ieško Beizilo ne kartu?

– Apgailestauju, pone Patutai, bet aš niekaip negaliu jums padėti, – Džo pakartojo tai, ką jau sakė Makvenui. – Burkas man nesakė, kur vyksta.

– Nenumanot?

– Ne.

– Jei žinotumėt, ar pasakytumėt?

– Ne, – nuoširdžiai atsakė Džo. – Nepasakyčiau.

Patutas atsiduso; pažvelgė į Lindą ir iš karto pamatė, kad žmona palaiko vyro sprendimą. Jis kreivai šyptelėjo.

– Jūs labai panašus į brolį, Džo.

– Ačiū. Priimu tai kaip komplimentą.

Patutas padėjo ant stalo savo vizitinę kortelę ir atsistojo.

– Jei persigalvosit, skambinkit bet kuriuo laiku. Ponia Beizil, atsiprašau, kad įsiveržiau neįspėjęs. Ačiū už kavą.

Beizilai nuo lauko durų stebėjo, kaip jis sėdo į automobilį ir nuvažiavo.

Linda atsigręžė į Džo.

– Tavo bendradarbiai niekada neskambina ir neklausia, kada tu ateisi.

– Tai buvo Makvenas. Kitas policininkas. Spėk, ko norėjo.

– Sužinoti, kur Burkas.

– Būtent. O Patutas atvažiavo visą kelią į Šreveportą susitikti su mumis.

– Ką tai reiškia? Kas čia darosi, Džo?

– Tebūsiu prakeiktas, jei žinau. Bet ketinu sužinoti.

Jis grįžo į virtuvę ir ilgai vartė užrašų knygutę su telefonais, kol rado Dredo parduotuvės numerį.

Nekreipdamas dėmesio į lietų, Dredas jau buvo nuėjęs patikrinti savo meškerių. Jis tupėjo prieplaukos gale ir darinėjo žuvį, mesdamas vidurius atgal į upę, kai suskambo telefonas. Keikdamasis, kad jam sutrukdė, Dredas sulenktomis kojomis nubėgo į namą, basos pėdos taukšėjo į šlapias prieplaukos lentas.

– Palauk, ateinu, – garsiai pasakė jis ir atidarė užsklandą. Uždusęs nuo bėgimo, jis griebė ragelį ir sušvokštė:

– Klausau!

Ilgas signalas. Dredas numetė ragelį.

– Po perkūnais!

Jis nekentė telefonų ir nesigailėjo nespėjęs atsiliepti. Jei labai svarbu, paskambins vėl. Tačiau jis tikrai įtūžo atsigręžęs ir pamatęs, kad kol jis bėgo atsiliepti, pelikanas pusryčiams pavogė jo žuvį.

Nepaisydami lietaus, turistai rikiavosi į eilę sėsti į garlaivį *Creole Queen* plaukti į ekskursiją aukštyn upe apžiūrėti prieškarinių plantatorių namų. Jie lipo tilteliu į laivą apsikrovę informaciniais leidiniais, skėčiais, plastikinėmis skrybėlėmis nuo lietaus, fotoaparatais, filmavimo kameromis. Įsodinimas vėlavo dėl blogo oro ir grupės pagyvenusių piliečių, kuriems reikėjo padėti įlipti į laivą.

Įlaipinimą sustabdė kraują stingdantis klyksmas. Įsikibusi į savo vyrą, moteris virpančiu pirštu rodė į drumstą Misisipės vandenį, į kurį išsiblaškiusi žiūrėjo visa lėtai slenkanti eilė.

Kiti susigrūdo prie turėklo, norėdami pažiūrėti, kas taip išgąsdino moterį. Kai kurie aiktelėjo ir pasibaisėję nusigręžė. Drąsesnieji fotografavo arba filmavo. Kai kurie kuždėjo maldą.

Negyvas Erolas atkreipė į save daug didesnį dėmesį, negu visą savo gyvenimą būdamas gyvas. Jis plaukė ant nugaros, įsmeigęs į viršų migla aptrauktas akis.

30 skyrius

Burkas stovėjo namelio tarpduryje, siurbčiodamas kavą ir stebėdamas lietų. Išgirdęs Remi žingsnius už nugaros, jis pažvelgė per petį, beveik tikėdamasis pamatyti ją besiruošiančią ištaškyti jam smegenis geležiniu puodu ar kokiu nors kitu buku įrankiu.

Praėjusią naktį jai visiškai nepatiko, kad jis ją prirakino prie savęs, ir ji ėmė kovoti. Jam buvo sunku sutramdyti moterį ir kartu jos nesužeisti.

– Nebūčiau jūsų prirakinęs, jei nebūtumėt mėginusi pasprukti, – pasakė Burkas. – Negaliu rizikuoti, kad jūs mane miegantį apsvaigintumėt ar nužudytumėt.

– Man nė į galvą nešovė.

– O man šovė, – jis išsitiesė ant lovos tempdamas ją iš paskos. – Diena buvo labai sunki. Einu miegoti. Siūlau ir jums padaryti tą patį.

Remi nesigulė ir sėdėjo ant lovos krašto, virdama iš įsiūčio. Burkas užsimerkė ir nebekreipė į ją dėmesio. Galiausiai nuovargis ją įveikė, ji atsigulė ir užmigo daug greičiau negu jis. Iš ryto jis nuėmė antrankius ir atsikėlė nepažadinęs jos. Aišku, Remi vis dar širdo, tačiau bent jau nemėgino prisėlinti su ginklu.

– Kava ant viryklės, – pasakė Burkas.

Jis abejingai stebėjo orą. Pelkę merkė liūtis, ir nesimatė jokių požymių, kad nustos lyti. Gerai, kad jis pasiėmė pakan-

kamai atsargų, padėsiančių išgyventi porą dienų. Šiandien jis neplauks pas Dredą. Be to, jis ir norėdamas nenuplauktų kulkų išvarpyta valtimi.

Lietus vertė juos likti namelyje. Ar tai reiškė, kad ir visi kiti nieko neveiks? Kaip Diuvaliui sekasi jų ieškoti? Kada jis pasirodys? Po dešimties minučių ar kitą savaitę?

Burkas vylėsi, kad tai įvyks anksčiau. Atrodė, kad namelis vis traukiasi aplink juos. Jis jautė ankštumą, spaudimas darėsi per stiprus. Gulėdamas šalia Remi naktį jis jautė kiekvieną jos kvėptelėjimą. Jos atodūsiai nuolat nutraukdavo jo miegą. O dabar, nors ir atgręžęs jai nugarą, jis žinojo, kur ji stovi ir ką veikia.

Naujajame Orleane Remi dėvėjo drabužius, atvirai reklamuojančius ją kaip sekso objektą. Jos apranga buvo brangi, bet balansavo ant vulgarumo ribos.

O dabar, vilkėdama pilką pigų sportinį kostiumą, ji atrodė švelnesnė ir seksualesnė negu tą naktį pavėsinėje su juoda suknele gilia iškirpte. Nepadažyti skruostai buvo įraudę nuo miego, plaukai išsitaršę. Moteris atrodė šilta, jauki ir nekalta kaip kačiukas. Ir velniškai erotiška. Burkas nebepajėgė nekreipti dėmesio į geismą, kurį ji kėlė nuo pirmos akimirkos, kai ją pamatė. Tą naktį jis pajuto pragarišką aistrą, kuri nedingo netgi sužinojus, kad toji nežemiška pavėsinėje matyta deivė – Pinkio Diuvalio žmona. Kodėl tada, suvokęs, kas ji, Burkas nepaklausė sveiko proto, nesusirado malonios, paslaugios moters ir, siekdamas nuimti įtampą, nepraleido nakties su ja? Per kelis paskutinius santuokos su Barbara mėnesius jie nesimylėjo, todėl nenuleistas garas vis kaupėsi. Be to, jis galėjo pasinaudoti nemokamu Diksės pasiūlymu. Arba Rubės Bušero. Valanda, praleista su viena iš jos talentingų mergaičių, tikrai būtų jam padėjusi, bet Burkas atsisakė. Ar jam galvoje negerai? Tačiau jis bijojo, kad netgi patyrusi prostitutė, panaudojusi visus vadovėlyje aprašytus triukus, nebūtų užgesinusi šito gaisro.

Kur, po velnių, tas Diuvalis?

Ar ta jo nuolat deklaruojama galia – tik apsimesta reklaminė kampanija, skirta priešams įbauginti? Ar jo samdinių armija tik fikcija? O jei jie tikri, gal visiški neišmanėliai? Negi Burkas Beizilas toks nepagaunamas žmonių grobikas? Gal jis turi tam iki šiol nesuvoktą talentą?

Kad ir kokia priežastis, rezultatas toks, kad Burkas pradeda ketvirtą dieną su savo įkaite ir jam darosi vis sunkiau objektyviai spręsti, kuo baigsis ši padėtis.

Jis išpylė kavos tirščius į lietų.

– Norit valgyti?

– Labai. Vakar mums taip ir nepavyko pavakarieniauti.

Burkas pervėrė ją žvilgsniu, teigiančiu: „Ir kas dėl to kaltas?“ Tačiau tik pasakė:

– Pažiūrėsiu, ko turim.

Jis patikrino konservuoto maisto atsargas, kurias paėmė nuo Dredo krautuvėlės lentynų.

– Be duonos ir krekerių, turim sardinių, sūrių riešutų, tuno, garstyčių, aitriosios paprikos, pomidorų sriubos, mėsos konservų, pupelių, troškintos jautienos, ananasų, kitokių pupelių ir riešutų sviesto.

– Garstyčių?

– Manau, kad netgi žvejams ir medžiotojams reikia aštrių prieskonių.

– Aš suvalgysiu sumuštinį su riešutų sviestu ir konservuotų ananasų.

Kol jie valgė, Burkas paklausė apie žaizdas ant Remi nugaros.

– Apžiūrėjau jas veidrodyje virš kriauklės vonios kambaryje. Spėju, kad gyja. Manot, kad dar reikia tepti?

– Jei jos užsikrės, Dredas neleis man išgirsti šios istorijos pabaigos. Verčiau leiskit patepti, bent jau šiandien.

– Gal aš pati įstengsiu.

Jis jau buvo paėmęs jos popierinę lėkštę, bet ir vėl numetė ant stalo.

– Ką gi, viskas aišku. Jūs prieštaraujate ne vaistams, o mano prisilietimui.

– Aš nesakiau...

– Mano rankos tokios pat švarios, kaip ir Bardo, o neatrodė, kad prieštarautumėt, kai jis jus grabinėjo, todėl nesistenkit manęs apmauti.

– Bardas? – šūktelėjo ji.

– Taip! Mačiau, kaip glamžėtės su juo pavėsinėje tą vakarą, kai jį išteisino. Diuvalis surengė vakarėlį, bet jūs su Bardu linksminotės atskirai.

– Nežinau, ką jūs įsivaizdavot matąs, pone Beizilai, bet jūs neteisus.

– Mačiau pakankamai. Nuėjau, kol scena dar nevirto nepadoria, – Burkas atitraukė kėdę ir greitai atsistojo. – Ir nemanykit, kad nepastebėjau, kaip sukryžiavot rankas ant krūtinės, lyg norėčiau žvilgtelėti į jūsų krūtis. Mačiau jas beveik virstančias iš suknelės, todėl žinau, kad šis staigus drovumas yra puikiai suvaidintas. Jis neprivers manęs būti jums malonesniam, ponia Diuval. Iš tiesų tai mane tik siutina.

Baigęs kalbą, jis sparčiu žingsniu išėjo iš trobelės.

Lyja ar ne, jis privalo sulopyti tą prakeiktą valtį.

Prieš atsimerkdamas Gregoris mėgino įtikinti save, kad jis tik sapnavo baisų sapną. Vakar per daug prisigėrė ar prisirūkė stiprios marihuanos, ar dar ką nors padarė, kas privertė pasąmonę išgalvoti keistą nuotykį su Burku Beizilu, Pinkiu Diuvaliu, atsiskyrėliu, gyvenančiu pelkėse ir lupančiu odas aligatoriams, gražia moterimi ir galiausiai su tais keistais tipais, kuriems jis vaidino kunigą.

Ačiū Dievui, košmaras baigėsi.

Tačiau atsimerkęs jis išvydo ne nuleistas žaliuzes ant langų į jo namo kiemą, o bjaurias užuolaidas, karančias nuo patamsėjusio varinio strypo. Blausi pilka šviesa skverbėsi per išblukusį audinį. Sunkūs lyg švinas lietaus lašai kapsėjo nuo namo, kuriame jis nakvojo, stogo.

Jis palaimino savo gelbėtojus, ilgai dėkojo už jų svetingumą. Savo ruožtu jie paprašė jį palaiminti jų sūnų ir nėščią antros eilės pusseserę. Neturėdamas kitos išeities, tėvas Gregoris sutiko atlikti vedybų ceremoniją.

Ji suplanuota šiai dienai. Jis tikėjosi, kad prisimins reikiamus žodžius. Atrodė, kad Gregoris mokėsi seminarijoje prieš šimtmetį. Bet taip pat atrodė ir visas jo gyvenimas iki to vakaro, kai Beizilas suėmė jį miesto parko vyrų tualete. Gregoris keikė savo bjaurų likimą. Kas tą vakarą patraukė jį eiti per parką? Kodėl verčiau nenuėjo į kiną?

Tačiau tai nesvarbu, niūriai mąstė jis, vilkdamasis suteptus drabužius. Anksčiau ar vėliau Beizilas būtų privertęs jį kariauti jo asmeniniame kare prieš Pinkį Diuvalį. Tam policininkui reikėjo žmogaus, turinčio unikalų Gregorio įgūdžių derinį. Jei Beizilas nebūtų susidūręs su juo parke, būtų susiradęs kitur.

Pažvelgęs į save aprūkusiame veidrodyje, Gregoris išėjo iš miegamojo. Šeima buvo susirinkusi dideliame kambaryje, kuriame baras skyrė virtuvę nuo svetainės. Jaunikis sėdėjo prie baro ir siurbčiojo *Lucky Charms*, jaunoji į plaukus sukosi suktukus.

Pasiruošimas vestuvėms buvo pačiame įkarštyje. Kažkas Gregoriui į ranką įspraudė puodelį kavos, supažindino jį su jau atvykusiomis močiutėmis, tetomis ir dukterėčiomis, savanoriais, padedančiais viską paruošti, kol susirinks svečiai. Visi geraširdiškai keikė lietų, Gregorio prašė pasimelsti ir paprašyti Dievo, kad po pietų nušvistų saulė. Rūgščiai šypsodamasis, jis pažadėjo perduoti prašymą.

Nuo viryklės sklido malonūs maisto kvapai. Kresni giminaičiai vyrai ant pečių nešė dėžes alaus. Gregoris stengėsi niekur nesikišti ir vaikštinėjo nuo lango prie lango, ieškodamas kelio pabėgti. Vakar jam atrodė, kad namas stovi saloje. Bet jis lengviau atsiduso pamatęs, kad iš tiesų jis pastatytas pusiasalio gale. Maždaug penkiasdešimties metrų ilgio keliukas vedė nuo žemyno per tą siaurą žemės juostą iki namo.

Vidurdienį namus užplūdo draugai ir giminaičiai. Visi atsinešė maisto – *gumbo* sriubos, vėžių, aštrios rūkytos dešros, kraujinės dešros, dešrelių, krevečių su padažu, raudonųjų pupelių su ryžiais, rūkytos kiaulienos ir netgi kelių aukštų baltą kokoso tortą su plastikinėmis jaunųjų figūrėlėmis ant viršaus.

Gregoris suprato vos kelis jų gyvos kalbos žodžius. Akivaizdu, kad tai artimai bendraujanti grupė, o jis – vienintelis svetimas žmogus tarp jų.

Kiekvienas naujas atvykėlis įtariai nužvelgdavo jį. Gregoris mėgino išsklaidyti jų nepasitikėjimą maloniai šypsodamasis, nors nežinojo, ar įtikino juos, nes veidas vis dar atrodė lyg sutryptas arklių kaimenės. Nė vienas šeimos narys nepaklausė, kodėl jis sutiko sutuokti jaunuolius, kai kiti kunigai atsisakė, nes tai neatitinka jų moralės normų. Kai Gregoris pasirašė leidimą tuoktis, tėvas dėkodamas sumurmėjo.

Nors jie neįsileido svetimo žmogaus į savo aplinką, be galo džiaugėsi susirinkę kartu. Atrodė, kad namo sienos prasiplėtė nuo jų klegėjimo, ypač kai muzikantai ėmė derinti instrumentus. Antrą valandą nuotaka droviai įėjo į didįjį kambarį. Ji vilkėjo ilgą gėlėtą suknelę. Gregoris matė, kaip anksčiau viena iš močiučių skubiai taisė drabužį, matyt, kad įtalpintų padidėjusį pilvą. Vyrai įvedė klumpantį, beveik girtą jaunikį ir pastatė šalia raustančios nuotakos.

Jie kartu atsistojo prieš tėvą Gregorį, kuris pradėjo ceremoniją prašydamas Dievo palaiminti šį nuostabų šeimos ir

draugų susibūrimą. Jei jis supainiojo sakramentą, jie buvo per daug išgėrę, kad pastebėtų.

Po penkių minučių laiminga pora atsigręžė vienas į kitą patvirtinti bučiniu santuokos, kuri iš tiesų buvo negaliojanti. Tėvas Gregoris nepasakė jiems graudaus pamokslo. Jis tik troško kuo greičiau išsinešdinti, kol jo nedemaskavo kaip apsišaukėlio.

Jis valgė su svečiais, išgėrė vieną skardinę alaus. O jie nesivaržė ir suvartojo jo neišmatuojamus kiekius. Kuo daugiau jie gėrė, tuo garsėjo muzika ir tuo energingiau jie šoko. Du kartus keli svečiai mėgino muštis, bet buvo nuraminti nepralieję daug kraujo. Pradėjus temti, namo vidų pripildė garai nuo verdančio maisto, prakaituojančių žmonių ir aistros, kaitinančios viską, ką jie darė. Kažkas atidarė duris, kad namas prasivėdintų. Ir per šias duris tėvas Gregoris išspruko lauk, pasiskolinęs vieno iš pusbrolių vilnonį švarką ir kepurę. Jį merkė lietus, bet vos išėjęs pro duris jis papuolė į pašiūrę, kurioje stovėjo vakar jį čia atplukdžiusi valtis. Jis netgi nemanė susigrąžinti iš Dredo pavogtos valties, dabar prirakintos šalia šeimos laivyno. Ačiū, daugiau jokių pelkių. Nuo šiol jis mėgins išsigelbėti sausuma. Žinoma, ir čia slypi pavojų, bet jie jam geriau pažįstami.

Atsigręžęs į namą, nepamatė jokių požymių, kad kas nors būtų pastebėjęs jo dingimą. Įtraukęs galvą į pečius, Gregoris išbėgo iš pašiūrės ir susilenkęs nuskuodė taip greit, kaip dar nebuvo bėgęs gyvenime, įtempęs visas savo ribotas jėgas, kol, atrodė, plaučiai sprogs. Pasiekęs keliuko galą, jis pravirko apimtas nesuvaldomo džiaugsmo. Keliukas kirtosi su dviejų eismo juostų valstijos plentu. Pasirėmęs rankomis į kelius, Gregoris traukė į plaučius orą, o paskui greit nužingsniavo, kaip jam atrodė, artimiausio miesto kryptimi.

Jis nepajėgs ilgai eiti pėsčias. Vienintelė viltis, kad koks nors automobilis jį pavėžės, kol vestuvininkai nepastebėjo,

jog tėvo Gregorio nėra su jais, ir nepradėjo ieškoti. Palaiminęs nuodėminguosius, jis tapo nereikalingas.

Pamačius artėjančius žibintus, jo širdis šoktelėjo. Tai galėjo būti kas nors iš vestuvininkų, kuriuos pasiuntė surasti jį ir grąžinti atgal, ar įstatymo saugotojų agentūra, ieškanti ponios Diuval pagrobėjų, o gal Pinkio samdiniai, kuriems pažadėtas didelis atlygis už surastus grobikus. Bet galėjo būti ir jo kelias grįžti į civilizaciją.

Dieve, prašau! – meldė jis nuolankiu veidu iškėlęs į viršų nykštį. Pikapas sulėtino greitį, vairuotojas nužvelgė jį ir pravažiavo, apliejęs purvinu lietaus vandeniu. Gregoris taip nusivylė, kad net pravirko. Jis vis dar verkė ir po penkių minučių, kai pasirodė kitas automobilis. Tikriausiai jis atrodė taip blogai, kad vairuotojui jo pagailo ir jį aplenkęs automobilis sustojo.

Gregoris puolė prie jo. Keleivio vietoje sėdėjo paauglė. Vairavo kita, netgi jaunesnė. Jos susidomėjusios apžiūrinėjo jį. Keleivė paklausė:

– Kur jūsų mašina, pone?

– Įverčiau ją į pelkę po to, kai apsimetęs kunigu pagrobiau garsaus turtuolio žmoną.

Jos nusikvatojo manydamos, kad jis meluoja.

– Jėga! – šūktelėjo keleivė. Ji linktelėjo į užpakalinę sėdynę. – Lipkit į vidų.

– Kur važiuojat? – atsargiai paklausė jis.

– Į Orleaną, – pasakė keleivė. – Į vakarėlį.

– Jėga! – pakartojo jis jos žodį.

Vairuotoja paspaudė greičio pedalą, ir automobilis, pavinguriavęs ant slidaus asfalto, šovė į šlapią tamsą.

Joms ne daugiau kaip penkiolika, o apsirengusios taip, kad priverstų parausti ir Madoną. Perregimos palaidinukės, nėriniuotos liemenėlės pakeltais kaušeliais. Auskarai ausyse, nosyse, lūpose. Ryškus makiažas pabrėžė akis ir lūpas.

Kai jie pasiekė Prancūzų kvartalą, jis paprašė išleisti, bet jos mėgino įkalbėti vykti kartu.

– Galėtum šauniai pasilinksminti, – pasakė viena.

– Ir nemanykit, kad mes nežinom kaip, – gyrėsi kita.

– Būtent, – jis išspaudė savo žavingiausią šypseną. – Jūs, mergaitės, man per daug patyrusios.

Flirtas padėjo. Jos sustojo sankryžoje ir jis išlipo. Nuvažiuodamos merginos siuntė jam oro bučinius. Jį pritrenkė kvailas mergaičių neatsargumas. Ar tėvai neįspėjo, kad neimtų keleivių iš pakelės? Ar jos nežiūri vakaro žinių? Iš kur jos žino, kad jis ne iškrypėlis.

Ir staiga jis prisiminė esąs iškrypėlis.

Gregoris skverbėsi per minią, kuri nepaisydama oro ėjo į Užgavėnių karnavalo linksmybes. Nežiūrėdamas niekam į veidą, jis nuėjo kelis likusius kvartalus. Priėjus savo gatvę, nuotaika pasitaisė. Likusius dvidešimt metrų iki namo jis bėgte nubėgo. Raktas buvo ten pat, kur jį padėjo tą rytą, kai su Beizilu išvažiavo į ekskursiją parodyti poniai Diuval „Dženės namus".

– Ir dar tu kalbi, kad kiti kvaili ir neatsargūs, – sumurmėjo jis priekaištingai. Tikriausiai jo nuotrauka jau išplatinta visuose šalies ir užsienio FTB skyriuose. Jis ieškomas. Už jo galvą paskirta premija, jis ieškomas kaip žmonių grobėjas ir dar Dievas težino už kokius nusikaltimus.

Kai tėvas sužinos tai, jo kraujospūdis perpildys matuoklio stulpelį. Jis atsižadės Gregorio ir atims palikimą.

Taigi, ką daryti. Pirmas įsakymas: butelis šalto vyno ir ilgas, karštas dušas. Šiandien jis liks namie. O rytoj išvažiuos pasislėpti.

Šiek tiek neaišku, kaip jis be tėvo pagalbos padengs kelionės išlaidas. O gal pamėginti paskutinį kartą maldauti tėvo pasigailėti? Ar iš pradžių pasikalbėti su motina, apeliuoti į jos motinišką instinktą, jei ta ponia Betman turi tokį.

Nusprendęs pagalvoti išsimiegojęs, jis spustelėjo jungiklį.

– Labas, Gregori.

Jis sukliko. Du policininkai drybsojo ant svetainės sofos. Jie tūnojo tamsoje kaip milžiniški vorai ir laukė jo. Vienas iš jų pareiškė:

– Tau jau seniai laikas pasirodyti. Laukiam dvi dienas. Jėzau! – jis atidžiai apžiūrėjo Gregorio veidą. – Atrodai šlykščiai. Niekas nebevadins tavęs gražuoliuku.

– Bėglio gyvenimas labai skiriasi nuo tavo ankstesniojo, ar ne? – šaipėsi kitas. – Taigi tavo klajonės baigtos. Kriminalinė karjera nutraukta, Gregori. Nukirsta vos užsimezgusi. Štai taip, – jis spragtelėjo pirštais prieš sutinusią Gregorio nosį.

Jis atsirėmė į sieną, užsimerkė ir vaitodamas ėmė sukioti galvą iš vienos pusės į kitą. Košmaras nesibaigė.

31 skyrius

Lietus liovėsi, bet tamsūs, žemi, niūrūs debesys lyg lubos kabojo virš upelio. Remi stovėjo tarpduryje ir stebėjo, kaip Beizilas leidžia valtį į vandenį.

Jis užlopė kulkų skyles medžiagų atraižomis, kurias laikė didelėje medinėje dėžėje prie išorinės sienos, naudodamas įrankį, panašų į šakutę, ir izoliaciją. Grubus lopymas reikalavo ir šiurkščių keiksmų, bet, matyt, tai padėjo, nes valtis plūduriavo neskęsdama. Beizilas pririšo ją prie prieplaukos.

– Ar ji nepraleidžia vandens? – paklausė ji, kai jis priėjo prie namelio.

– Gal ir nuplauksiu nepaskendęs.

– Kur?

– Pas Dredą.

– Kada?

– Ryte. Jei nustos lyti. Ar galit atnešti man rankšluostį? Jei toks įeisiu, visos grindys bus šlapios.

Jis visą dieną užsispyręs dirbo merkiančiame lietuje be jokios apsauginės aprangos. Džinsai ir marškiniai buvo kiaurai peršlapę. Jis paėmė iš jos rankšluostį ir burbtelėjęs „ačiū“ nuėjo už kampo praustis.

Po kelių minučių jis grįžo apsivyniojęs rankšluosčiu. Tylėdamas pasiėmė drabužius persirengti ir nuėjo į vonią. Remi

pastebėjo, kad jo pečiai nusėti strazdanomis. Išėjęs iš vonios, linktelėjo į stalą.

– Kas čia?

– Vakarienė.

Panaudojusi turimus išteklius, ji padengė stalą dviem. Ji netgi rado žvakę stalčiuje su virtuvės įrankiais. Žvakė stovėjo savo vaško balutėje ant suskilusios lėkštutės, bet švelnino namelio skurdumą.

– Tai tik ankštiniai pipirai su pupelėmis, bet pamaniau, kad būsit alkanas, nes nepietavot.

– Taip, gerai.

Jis atsisėdo ir ji padavė valgį. Jų meniu užbaigė dėžutė krekerių ir butelis vandens.

Keletą minučių jie tylėdami valgė. Jis prakalbo pirmas:

– Ne visai panašu į jūsų įprastą aplinką.

Remi nuleido šaukštą ir apžvelgė kambarį. Apstatytas tarpusavyje nederančiais, išmesti skirtais baldais, šildomas oro pūtiklio, apšviestas žvakės, bet jaukus ir sausas prieglobstis priešiškoje žemėje.

– Ne, tai nepanašu į mano įprastą aplinką, bet man patinka. Gal todėl, kad taip skiriasi nuo viso to, ką mačiau anksčiau.

– Negi vietinis mylimasis niekada nenusivežė jūsų į pasimatymą savo žvejybos namelyje?

– Aš nė karto nebuvau pasimatyme ir niekada neturėjau jokių vaikinų.

Remi nugnybo kampelį sūraus sausainio, padėjo jį ant dubenėlio briaunos ir ištiesė ranką į vandens stiklinę. Sugavusi Burko žvilgsnį, pamatė nuostabą.

– Kas yra?

– Jūs niekada nebuvot pasimatyme?

– Jei neskaičiuosim Pinkio. Iš motinos namų aš pakliuvau į „Palaimintąją širdį“, o paskui – tiesiai į Pinkio namus. Ne-

daug progų susirasti vaikiną. Aš netgi nelankiau mokyklos šokių.

– Kodėl?

– Gyvenau su Endžele vieno kambario bute, – tyliai pasakė ji. – Mano įspūdžiai apie vyrus nebuvo labai geri. Nenorėjau eiti į šokius. Tačiau netgi jei būčiau norėjusi, Pinkis nebūtų leidęs.

Jie ir vėl ilgam nutilo, tik šaukštai tarškėjo į dubenėlius. Galiausiai Burkas tarė:

– Ar kada nors galvojot tapti vienuole?

Klausimas pralinksmino Remi ir ji tyliai nusijuokė.

– Ne, Pinkis turėjo kitų planų.

– Reikėjo grąžinti skolą.

– Galima ir taip pavadinti. Jis mane vedė tą vakarą, kai baigiau mokyklą.

– Nestojot į koledžą?

– Norėjau, bet Pinkis neleido.

– Pinkis neleido, Pinkis turėjo kitų planų, Pinkis nebūtų sutikęs.

Užsikrėtusi suirzusiu jo tonu, ji pasakė:

– Jūs nesuprantate.

– Tikrai, nesuprantu.

– Aš nesu nemokša. Studijavau neakivaizdžiai visuose kursuose, kokius tik radau.

– Aš ir nemanau, kad jūs nemokša.

– Manote. Jūsų prasta nuomonė apie mane pernelyg akivaizdi, pone Beizilai.

Jis norėjo ginčytis, bet persigalvojo ir gūžtelėjo pečiais.

– Ne mano reikalas. Aš tik negaliu suprasti, kaip žmogus, vyras ar moteris, atiduoda savo gyvenimą kitam ir sako: štai, spręsk už mane, gerai? Ar kada nors savarankiškai nusprendėt?

– Taip. Kartą nepaklusau Pinkio norams ir slapta kreipiausi dėl darbo meno galerijoje. Aš studijavau meną, man tai pati-

ko, ir per pokalbį atskleidžiau galerijos savininkui savo žinias ir išsakiau vertinimus. Mane pasamdė. Dirbau dvi dienas.

– Kas atsitiko?

– Galerija supleškėjo iki pamatų. Pastatas ir viskas viduje buvo visiškai sunaikinta, – Remi reikšmingai pažvelgė į Beizilą. – Padegėjo nepagavo, bet aš daugiau neieškojau darbo.

Jis liovėsi valgęs, pasirėmė alkūnėmis į stalą, sunėrė rankas prie burnos ir pažvelgė į Remi per krumplių kraštą. Jo skruostikauliai taip pat nusėti strazdanų, pastebėjo ji. Jo akys ne rudos, kaip ji manė pirmiau, bet žalios, tokios žalios, kad atrodo rudos, kol neįsižiūri atidžiau.

– Ar norit dar?

Iš pradžių atrodė, kad jis nesuprato klausimo, paskui pažvelgė į tuščią dubenėlį.

– A, taip.

Beizilas tylėdamas suvalgė antrą porciją.

Kai baigė, Remi pradėjo kraustyti stalą. Jis pasisiūlė suplauti indus ir ji sutiko, o pati šluostė.

– Nesu sutikęs tokios kaip jūs, – pasakė jis. – Šį rytą jūs maldavot sugrąžinti jus vyrui, nors man atrodo, kad Diuvalis jus spaudžia emociškai. Jūs lyg kalinė savo namuose. Nieko nesprendžiate. Nesvarbi netgi jūsų nuomonė apie jūsų pačios ateitį. Jūs tik Diuvalio nuosavybė, kuria jis puikuojasi prieš kitus.

– Kaip ir jo orchidėjos.

– Orchidėjos?

– Jis ištisas valandas praleidžia šiltnamyje, augindamas orchidėjas.

– Juokaujate?

– Ne. Bet tai nesvarbu. Baikit savo mintį.

– Savo mintį? Manau, kad jūs neprieštaraujat būti tik nuosavybe už visa tai, ką gaunate mainais – gražius drabužius, papuošalus, limuziną su vairuotoju. Kokia motina, tokia ir duktė. Jūs tik imate daugiau už Endželę.

Jei jis būtų smogęs, nebūtų skaudėję labiau. Remi sviedė šluostę ir nusigręžė, bet šlapia Burko ranka sugriebė ją už riešo.

– Paleiskit!

– Jūs pardavėt savo kūną ir sielą Pinkiui Diuvaliui ir jums atrodo, kad jei jūsų motina buvo narkomanė ir prostitutė, tokį sprendimą galima pateisinti. Na, tai nenuvalo jūsų, ponia Diuval. Vaikai negali pasirinkti tėvų ar aplinkos, kurioje auga, bet suaugę mes galime rinktis.

– Tikrai?

– Nesutinkat?

– Gal jūsų pasirinkimai buvo aiškiau apibrėžti negu mano, pone Beizilai.

– O, manau, kad jums buvo labai lengva rinktis. Jei aš būčiau graži ir geidžiama moteris, užkelčiau kartelę į daug aukštesnį lygį.

– Taip manote?

– Pamėginčiau.

– Ne, ar jūs tikrai manote, kad aš graži ir geidžiama?

Burkas lyg nudegęs paleido jos riešą. Tačiau nors jie ir nelietė vienas kito, jis prismeigė ją savo žvilgsniu. Po kurio laiko jis pasakė:

– Taip, manau. Ir jūs tai žinote. Jūs naudojatės savo seksualumu kaip valiuta. Kiekvienas jūsų sutiktas vyras nori ją išgryninti. Nuo šiurkštaus seno bambeklio kaip Dredas iki mikčiojančio vaikino Prancūzų turguje, pardavusio jums apelsinus.

Jos lūpos nustebusios prasivėrė.

– Tai aš su ta beisbolo kepure pribėgau prie jūsų grąžinti tą prakeiktą apelsinų maišelį, – supykęs pareiškė jis. – Sekiau jus tada, ir tą naktį, kai žaidėt su Bardu pavėsinėje.

– Aš nežaidžiau su Bardu nei tą naktį, nei jokią kitą naktį. Nuo jo man oda eina pagaugais.

– Man taip neatrodė.

– Jūs toks įsitikinęs savo neklystamumu ir taip greit teisiate kitą, kad man labai keista – kas jau kas, o jūs turite žinoti, jog ne viskas būna taip, kaip atrodo. Žinot, šalutinės aplinkybės gali uždengti tikrąją padėtį.

Jis žengtelėjo prie jos.

– Kokį velnią čia šnekat?

– Jūs nužudėt savo partnerį. Tai jūs paleidot tą kulką, nuo kurios jis mirė. Formaliai įvyko taip. Tačiau neteisinga būtų teisti jus remiantis tik tuo faktu. Nes buvo dar papildomos aplinkybės, į kurias atsižvelgus jūs išteisintas.

– Na ir kas?

– Taigi, kaip jūs drįstate pamokslauti apie pasirinkimą, kol nežinot mano gyvenimo aplinkybių?

– Ponia Diuval? – ramiai pasakė jis.

– Ką?

– Ar kada nors šitaip rėkėt ant savo vyro?

Netikėtas ramiai ištartas klausimas ją sutrikdė. Beizilo antakiai šovė į viršų.

– Ne? Tai gal reikėtų pamėginti? Gal jis liautųsi deginęs pastatus, jei jūs pasakytumėt: „Kaip tu drįsti!“ ir pagrasintumėte jį palikti?

– Palikti? – šūktelėjo ji ir karčiai nusijuokė. – Kokia nuostabi mintis, pone Beizilai. Kodėl aš apie tai nepagalvojau? Kodėl aš...

– Ša! – jis priėjo prie jos, uždėjo vieną ranką ant liemens, o kita užspaudė burną. Ji pamėgino išsilaisvinti, bet jis dar stipriau spustelėjo liemenį. – Ša!

Ir tada ji suvokė tą garsą, kurį jis išgirdo keliomis sekundėmis anksčiau už ją. Panašu į variklio burzgimą.

– Kadangi nežinot, kas tai, – tyliai pasakė jis, – patariu netriukšmauti.

Prisiminusi vyrus, kurie vijosi juos nuo „Kryžkelės“, ji linktelėjo supratusi.

– Imkit žvakę.

Ji užpūtė žvakę ir prisuko žibintą, kad tas vos šviestų.

– Nesirodykit.

Jis uždėjo ranką jai ant galvos, kaip tada valtyje, kai virš jų skrido sraigtasparnis, ir mostelėjo jai lįsti po stalu. Ji pakluso ir nuropojo.

Tyliai kaip šešėlis jis priėjo prie spintelės ir paėmė pistoletą nuo viršutinės lentynos. Ji turbūt tik ten nepažiūrėjo, ieškodama ginklo, kol jis taisė valtį. Beizilas užsikišo pistoletą už džinsų juosmens iš nugaros pusės ir atsistojo ant prieplaukos lentų šalia durų. Variklio burzgimas garsėjo. Staiga pro medžių šakas sumirgėjo šviesa ir nutvieskė taką prieš artėjančią valtį. Remi gana gerai matė, kad valtis maždaug tokio dydžio, kaip ir Beizilo taisytoji.

Vyras iš valties šūktelėjo kažką *cajun* tarme. Beizilas trumpai atsakė:

– Labas vakaras visiems.

Remi pajuto vibraciją, kai valtis pasiekė prieplauką ir atsitrenkė į vieną iš guminių padangų. Ji keturiomis išropojo iš pastalės per kambarį prie lango, kad geriau matytų, ir kilstelėjo galvą tik tiek, kad akys vos pakilo virš palangės. Valtyje sėdėjo trys vyrai.

Ji svarstė, ar turėtų pasirodyti ir duoti jiems ženklą, kad ji belaisvė, ar likti slėptuvėje. Ji beprotiškai troško grįžti į Naująjį Orleaną, bet ar tie vyrai leis jai saugiai išvykti? O gal saugiau su Beizilu? Kol ji mąstė, ką daryti, Beizilas paklausė jų, ar žuvys kimba. Taigi jie ne policininkai. O gal Beizilas nori, kad ji taip galvotų.

Ji vėl žvilgtelėjo į lauką. Vyrai buvo vos matomi blausioje šviesoje, bet jų išvaizda nepriminė teisėsaugos pareigūnų ir ant valties nebuvo jokių atpažinimo ženklų.

Grupės vyresnysis angliškai atsakė Burkui, kad jie nežvejoja.

– Mes ieškome vieno žmogaus. Kunigo.

– Bet kokio kunigo ar konkretaus? – nerūpestingai paklausė Beizilas, bet Remi suvokė, kad draugiškumas apsimestas.

– Manom, gal tą kunigą, tėvą Gregorį, ištiko bėda. Visko gali būti, – vietos gyventojo žodžiuose Remi išgirdo prancūzišką abejingumą. – Jei jis turi priešų, nenorim, kad jam atsitiktų kas nors bloga.

– Kodėl manot, kad jis turi priešų?

Beizilas nepertraukdamas išklausė vyro pasakojimą. Jam baigus pasakė:

– Paklydo pelkėse? Vargšas kvailys. Tačiau čia niekas nepasirodė per tas kelias dienas, kai aš čia.

Trys vyrai valtyje pasikuždėjo, kalbėjęs su Burku vyras padėkojo, palinkėjo labos nakties, jie atsistūmė nuo prieplaukos ir apgręžę valtį nuplaukė atgal.

Remi mąstė, gal pulti pro duris ir juos pašaukti, bet apsigalvojo. Kodėl tėvas Gregoris labiau bijojo jų, negu pelkių? Turėjo būti svari priežastis, kodėl jis jais nepasitikėjo.

O gal bijojo, kad neišduotų jo policijai?

Ji atsistojo ir nubėgo prie durų, bet Beizilas užstojo jai kelią.

– Galit šūktelėti, ir jie grįš, – pasakė jis tyliu, įtaigiu balsu. – Bet negalit būti tikra, kad jie jūsų nenuskriaus.

– O kas gali garantuoti, kad jūs nenuskriausit?

– Ar iki šiol skriaudžiau?

Remi nematė Beizilo akių, bet jautė skvarbų žvilgsnį ir žinojo, kad jis teisus. Iš dviejų blogybių saugiau rinktis žinomą.

Pajutęs, kad ji apsisprendė, Beizilas perėjo kambarį ir užgesino žibintą. Namelis paskendo tamsoje.

– Jei kartais jie stebi už posūkio, – paaiškino jis.

– Kaip manot, kas atsitiko Gregoriui, kai jis pabėgo iš vestuvių? – sukuždėjo Remi.

– Dievai žino. Bent jau aišku, kad kol kas jo nesučiupo.

Gregoris susitaikė su mintimi, kad greit mirs. Ne, jis negaus mirties bausmės už savo vaidmenį pagrobime, bet kalėjime ilgai neišgyvens. Tokie kaip jis – grobis, o plėšrūnų daug daugiau negu aukų. Gal ir patrauks porą mėnesių, bet po to mirtis ateis kaip lauktas išsivadavimas. Jis kiūtojo užpakalinėje policijos automobilio be skiriamųjų ženklų sėdynėje, širdis pašėlusiai daužėsi. Keista, bet jie važiavo ne į centrinę nuovadą.

– Ar vežate mane į priemiestį? – paklausė jis.

Jį suėmę policininkai nekreipdami dėmesio toliau kalbėjosi apie artėjantį Užgavėnių karnavalą.

Kai jie nesulėtinę greičio pravažiavo policijos nuovadą, Gregoris visai paklaiko iš siaubo.

– Kur jūs mane vežat?

Vyras keleivio sėdynėje atsigręžė į jį.

– Užsičiaupk! Netrukdyk šnekėtis.

– Ar jūs iš FTB?

Jie nusikvatojo ir vairuotojas patvirtino:

– Taip taip, mes iš FTB.

Gregoriui nepatiko jų pašaipus tonas ir jis ėmė inkšti:

– Beizilas mane privertė. Jis bjauresnis už velnią. Grasino mane užmušti, jei nepadėsiu. Aš nė nežinojau, ką jis sumanė. Aš... aš nieko nežinojau apie pagrobimą, kol jau buvo per vėlu.

Kadangi jo priesaikos, kad yra nekaltas, vyrams nepadarė jokio įspūdžio, jis išmėgino kitokią taktiką.

– Mano tėvas turtingas. Jei nuvešit mane į jo namus, jis jums daug sumokės ir nieko neklausinės. Tik pasakysit, kiek norit, ir gausit. Jis turtingas. Prisiekiu.

– Mes viską žinom apie tave, Gregori, – pasakė sėdintysis keleivio vietoje. – O dabar užčiaupk srėbtuvę, nes aš tikrai supyksiu.

Gregoris nurijo tolesnį maldavimą ir ėmė tyliai raudoti. Akivaizdu, kad jį suėmė ne įstatymo sergėtojai, ir visos abejonės dingo, kai jie įvažiavo į požeminį garažą. Šią nakties valandą čia stovėjo tik keli automobiliai.

Filmuose požeminiuose garažuose vyksta daugybė žmogžudysčių. Gregorio mintyse sumirgėjo tokių kadrų kaleidoskopas. Jis manė, kad dabar jį pastatys veidu į betono sieną ir nušaus į pakaušį. Koks nors tarnautojas, ryte atvykęs į darbą, ras jo beveidį kūną.

– Maldauju, – vebleno jis susirietęs sėdynėje, kai jie atidarė užpakalines automobilio duris. – Nereikia.

Bet vyras, kurį jis palaikė policininku, sugriebė jį už marškinių ir ištempė lauk. Gregoris puolė ant kelių ir ėmė maldauti pasigailėti, bet vyrai pastatė jį ir nutempė prie lifto.

Vadinasi, jo nenušaus požeminiame garaže. Tikriausiai nenori išsikruvinti drabužių. Užves ant pastato stogo ir numes, kad egzekucija atrodytų kaip savižudybė. Už tai, kad bendrininkavo pagrobime. Gregoris Džeimsas peržengė ribą. Tikrąja to žodžio prasme.

Tačiau liftas, nepasiekęs stogo, sustojo kažkuriame aukšte. Kai Gregorį ištempė iš kabinos, jis nustebo atsidūręs kilimu išklotame koridoriuje su raudonmedžio durimis abipus. Koridoriaus gale buvo dvigubos durys su išgraviruota lentele.

Perskaičius pavardę vario plokštelėje, Gregorio keliai sulinko ir jis nuvirto ant grindų.

– Kelkis! – įsakė jo palydovas.

Gregoris susirietė gemalo poza ir ėmė gailiai inkšti.

Durys atsidarė ir jis išgirdo koridoriuje sudundėjusį balsą:

– Kas čia vyksta?

– Jis nesikelia. Ką su juo daryti, pone Diuvali?

Išgirsti šį vardą buvo baisiau, negu perskaityti iškaboje. Gregoris užsidengė ausis. Tačiau matė, kad blizgantys krokodilo odos keturiasdešimt šešto dydžio batai priartėjo

prie jo sodriai žaliu aksominiu kilimu. Jie sustojo už kelių centimetrų nuo jo galvos ir pasigirdo Pinkio Diuvalio balsas:

– Svarbu ne tai, ką mes su juo darysim, ponai. Nuo šios akimirkos pono Džeimso likimas yra tik jo paties rankose.

32 skyrius

– Pone Diuvali? Atsiprašau, kad trukdau. Skambina panelė Flara. Ji labai susijaudinusi.

– Ačiū, Romanai. Aš atsiliepsiu.

Vos tik kamerdineris išėjo iš kabineto, Diuvalis pakėlė ragelį.

– Flara? Labas! Kaip laikaisi, širdele?

– Mirtinai susirūpinusi. Štai kaip laikausi. Kas čia darosi? Turėjau maldauti, kad Romanas leistų pasikalbėti su tavim. Jis sakė, kad liepta nieko nekviesti prie telefono. Kur Remi? Kodėl neatėjo manęs aplankyti? Jau kelias dienas su ja nesikalbėjau. Atsitiko kažkas baisaus! Aš žinau!

– Nurimk. Nieko baisaus neatsitiko.

– Tai kas čia vyksta? Remi neateina visą savaitę, o ji niekada šitaip nesielgia. Kaskart, kai paskambinu čia, jos nepakviečia.

– Tavo seseriai pūlinga angina.

Sunerimusi Flara paklausė:

– Kaip ji jaučiasi?

– Po kelių dienų ramybės viskas bus gerai.

– Kodėl man nepasakėt?

– Remi nenorėjo, kad tu be reikalo jaudintumeisi, todėl prašė, kad tarnai tau nesakytų. Ji vartoja antibiotikus ir dabar daug geriau, nors dar labai skauda gerklę, sunku kalbėti.

O aš turiu bylą, kuri užima labai daug laiko. Atsiprašau, kad nepaskambinau. Tai tikrai neatleistina.

Pinkis klausėsi tylos ragelyje, kol Flara apmąstė išgirstą melą. Jei būtų pasakęs jai tiesą, ją apimtų isterija, o tai dar labiau padidintų jo rūpestį. Flara impulsyvi ir nenuspėjama. O jam nereikia dar vienos bėdos, kaip ji reaguotų į sesers pagrobimą. Greitai jis turės pranešti, kad Remi dingo, bet pereis tą tiltą tada, kai reikės.

– Ar galiu rytoj ją aplankyti? – paklausė ji.

– Bijau, kad ne, širdele. Ji gali tave užkrėsti. Ji nenorėtų, kad ir tu užsikrėstum. Sesuo Beatričė tikrai neatleistų mums, jei įneštume į mokyklą streptokoko infekciją.

– Ar gydytoja Keirat skyrė Remi vaistų?

– O koks skirtumas?

– Nežinau, Pinki... Remi tokia nusiminusi pastaruoju metu.

– Na ir kas?

– Aš tiesiog pamaniau... Galbūt... Aš tik spėju... Tačiau galbūt ji nėščia?

Pinkis įsispoksojo į krištolinį popieriaus spaustuvą ant stalo, bet jo nematė. Galvoje skambėjo tik absurdiškas jaunosios jo svainės teiginys, kuris staiga pasirodė ne toks ir absurdiškas.

Nematydama jo reakcijos, Flara kalbėjo toliau:

– O jei ji nėščia, tai ar galima gerti antibiotikus?

– Ji ne nėščia.

– Ar tu tikrai žinai?

– Ar nemanai, kad jei mano žmona lauktųsi kūdikio, aš tai žinočiau? – atšovė jis.

– Na, nepyk. Nenoriu kištis į jūsų reikalus. Tik man atrodo, kad Remi slapta trokšta kūdikio ir gailisi, kad nepavyksta pastoti. Vyliausi, kad gal dėl to ji tokia dirgli pastaruoju metu. Netgi jos klausiau.

– Ir ką ji atsakė?

– Kad nesilaukia.

– Štai ir turi atsakymą. Kodėl ji turėtų meluoti?

– Tikriausiai tu teisus, – sutiko Flara. – Aš tik šiaip pamaniau. – Ji paklausė, ar Pinkis negalėtų padėti ragelio prie Remi ausies. – Aš tik pasisveikinsiu su ja. Jai pačiai nereikės kalbėti.

– Ji miega.

– Na, tiek to. Nežadink, – nusiminusi pasakė Flara.

– Jai perdavė, kad tu skambinai, ir ji padėkojo, kad tu rūpinies.

– Aš dar jaudinausi, – pamąsčiusi pridūrė Flara, – nes maniau, kad Remi labai nusiminė dėl Erolo.

– Girdėjai apie jį?

– Skaičiau laikraštyje. Remi turbūt labai išgyvena.

– Ji dar nežino. Ji labai sirgo ir aš neišdrįsau pranešti jai tos blogos žinios.

– Ar policija rado kokių nors įkalčių?

– Bent jau aš nežinau. Bijau, kad čia atsitiktinis smurto aktas. Tokių nusikaltimų neišaiškina.

– Erolas buvo stiprus kaip jautis, – garsiai mąstė Flara. – Kaip jį įstengė nugalėti paprastas plėšikėlis?

– Nenoriu blogai kalbėti apie mirusius, bet Erolo fizinė jėga buvo daug didesnė už protinius sugebėjimus. Pats galėjo suvokti, kaip pavojinga vaikštinėti vidurnaktį.

– Taip, bet man keista, kad...

Pavargęs nuo pokalbio Pinkis ją nutraukė:

– Flara, širdele, aš tikrai turiu eiti.

– Ar jau pagalvojai apie Užgavėnes? Ar aš galėsiu atvažiuoti į jūsų pobūvį?

– Taip, šiek tiek galvojau, bet dar nieko nenusprendžiau ir tikrai nebegaliu kalbėti. Man skambina kitu telefonu dėl mano bylos. Perduosiu Remi linkėjimų nuo tavęs.

Padėjęs ragelį, Pinkis liepė Romanui pakviesti Bardą. Kai šis atėjo, Pinkis padavė jam popieriaus lapelį.

– Skirk vieną iš savo geriausių vyrukų. Tegul jis būna atsargus, bet aš noriu žinoti viską, net ką ji valgo pusryčių.

Bardas linktelėjo ir įsimetė kortelę į kišenę.

– Ar mūsų apsimetėlis kunigas sutiko bendradarbiauti? – paklausė Pinkis.

Bardas piktdžiugiškai šyptelėjo.

– Davėme jam laiko pagalvoti.

– O kaip Makvenas? Vis dar jokių žinių?

Policininkas neatvyko pasimatyti su Bardu šį vakarą. Vyrai patikrino jo namus. Namie nieko nėra, daiktai išmėtyti, lyg gyventojai išvyko staiga.

– Mano vaikinai jo ieško. Jis atsiras, – kaip visada pasipūtęs atsakė Bardas. Tada jau ne toks įsitikinęs paklausė: – O jei nei tas pydaras, nei Makvenas nepasirodys?

Pinkis pažvelgė į telefoną ir prisiminė ką tik pasibaigusį pokalbį. Glostydamas pirštu ragelį, jis nusišypsojo lyg lošėjas, slepiantis tūzą rankovėje.

– Išmėginsiu dar kai ką.

– Viešpatie, kas čia galėtų būti?

Džo Beizilas manė, kad žmona piktinasi teisėtai. Jos laisva diena prasidėjo blogai vos išaušus, kai nepranešęs apsilankė Dagas Patutas, o dabar ją vėl prikėlė naktinis telefono skambutis. Džo pagrabinėjęs paėmė ragelį ir atsiliepė, suskambus penktą kartą.

– Pone Beizilai, čia vėl Makas Makvenas. Prašau, nepadėkit ragelio, kol neišklausysit.

– Kas atsitiko, pone Makvenai? – irzliai paklausė Džo.

– Aš melavau jums šį rytą.

Džo atsisėdo ant lovos krašto.

– Kodėl?

– Sakiau, kad Beizilas mane kvietė keliauti kartu. Iš tiesų nekvietė. Bet aš privalau jį rasti. Melavau, nes nenorėjau jūsų įpainioti į šį reikalą. Deja, nebeturiu iš ko rinktis.

– Į kokį reikalą?

– Jūsų brolis įklimpo į mėšlą.

Nors ir grubiau pasakyta, tai patvirtino Patuto žodžius.

– Turit galvoje, kad jam gresia pavojus?

– Didelis pavojus. Jei žinot, kur jis, privalot man pasakyti. Turiu jį rasti anksčiau negu kiti.

Ir tai beveik atkartojo Patuto žodžius. Du kartus nesėkmingai mėginęs prisiskambinti į Dredo parduotuvę, Džo daugiau nebandė. O dabar gailėjosi to. Jei Burkas nusprendė pasislėpti, tikriausiai jis jų žvejybos namelyje. O jei jis kur nors tame rajone, tai Dredas tikrai žino.

Žilasis iškamšų meistras ir jo niūri buveinė šiurpino Džo, bet Dredą ir Burką siejo stiprus ryšys. Džo manė, kad Dredas jam pasakytų tiesą, jei žinotų. Deja, nepavyko jam prisiskambinti.

– Pone Beizilai, Džo, prašau, pasakykit man, – maldavo Makvenas. – Ar žinot, kur Burkas?

– Jau ryte sakiau, kad nežinau.

– Tą sakėt. Bet ar tikrai nežinot?

Jo tonas nelabai patiko Džo Beizilui.

– Atleiskit, pone Makvenai, bet man atrodo, kad tai jūs praradęs viltį ir papuolęs į bėdą, o ne Burkas.

Po ilgos pauzės Makvenas tarė:

– Atsiprašau už tai, kad apkaltinau jus melavus. Jūsų vietoje ir aš meluočiau. Gerbiu jūsų ištikimybę Beizilui, bet turit manim patikėti, kai sakau, kad nepakenksit jam, jei pranešit man, kur galiu jį rasti.

– Rizikuoju pasikartoti, bet aš nežinau, kur jis, – pasakė Džo, pabrėždamas kiekvieną žodį.

– Bet jūs tikriausiai numanot, – nepasidavė Makvenas.

Džo sudvejojo tūkstantąją sekundės dalį, bet Makvenas griebėsi to:

– Ką turėčiau pasakyti, kad įtikinčiau jus padėt man jį surasti? Ką man jums pasakyti?

Paprastai Burkas miegojo jautriai. Todėl nustebo, kad pabudo tik kai ji pradėjo trūkčioti ranką. Remi mėgino pakelti dešinę ranką, bet negalėjo, nes ji buvo prirakinta prie jo kairiosios. Iš gilaus miego Burką pažadino stiprus riešo trūkčiojimas ir įsirėžę antrankiai.

Iš pradžių jis nesuprato, kodėl ji tokia susijaudinusi.

– Ei! Liaukitės!

Tačiau labiau išsibudinęs suvokė, kad ji nesistengia išsilaisvinti. Tinklas nuo uodų, kabantis ant lubų, nukrito ir uždengė jai veidą, ir ji pašėlusiai stengėsi išsivaduoti.

Dėl tokių pastangų audinys apsivyniojo apie jos kairę ranką. Kuo labiau ji mėgino jį nupurtyti, tuo labiau painiojosi. Remi prasižiojo norėdama rėkti, bet įkvėpdama įtraukė audeklo į burną, ir išgąstis dar labiau padidėjo.

– Nusiraminkit, aš jį nuimsiu.

Remi akys buvo atmerktos, bet košmaras ir panika buvo visiškai užvaldę ją, nes kai Burkas pamėgino ranka nutraukti tiulį, moteris ėmė su juo kovoti. Ji sukiojo galvą tai į vieną, tai į kitą pusę, trenkė Burkui kaire ranka ir vis trūkčiojo dešinę, suspaustą nepasiduodančio metalo žiedo. Burkas prispaudė jos koją savąja, kad išvengtų piktų spyrių. Ji vėl pamėgino rėkti, bet audinys vis dar buvo burnoje, ir ji tik kimiai aiktelėjo.

– Dėl Dievo, nejudėkit! – riktelėjo jis. – Aš mėginu jums padėti.

Galiausiai jis sugriebė tinklą ir taip smarkiai patraukė, kad jis plyšo, išlaisvindamas Remi veidą, bet sudriskusios dalys

lyg voratinklis užkrito ant moters. Garsiai ir tankiai alsuodama ji grabinėjo jas kaire ranka, kol pagaliau nustūmė šalin.

– Jums viskas gerai, – pasakė Burkas tyliu raminančiu balsu. – Viskas gerai.

Jis ištiesė ranką, norėdamas nubraukti nuo veido plaukus, bet ji smogė jam kairiąja ranka.

– Neliesk manęs!

– Nusiraminkit, – tarė jis plekšnodamas orą tarp jų. – Ant jūsų užkrito tinklas nuo uodų. Tik tiek.

Ji žvelgė į jį miglotu žvilgsniu, kol kvėpavimas pamažu išsilygino.

– Ar norit vandens?

Ji linktelėjo. Prieš atsiguldama ji buvo pasistačiusi stiklinę vandens ant aplūžusio trikojo staliuko prie lovos. Burkas ištiesė ranką per Remi.

– Ar galit atsisėsti?

Ji pasirėmė alkūnėmis ir ėmė gerti iš stiklinės, kurią jis laikė.

Lietus vis dar monotoniškai barbeno į gofruotos skardos stogą, bet pro langus švietė pilkšva mėnesiena. Burkas įsitempęs ir budrus stovėjo prie durų mažiausiai pusvalandį, kol vyrai nuplaukė žvejų valtele. Jie nekėlė jokio pavojaus. Matyt, tik norėjo sužinoti, kodėl jų išgelbėtas kunigas dingo per vestuves. Tačiau Burkas sergėdamasis nebeuždegė žibinto ir budėjo, kol įsitikino, kad jie nekelia grėsmės.

Galiausiai jis pasiūlė įkaitei eiti miegoti. Jis ir vėl prirakino Remi prie savęs. Jie vėl dėl to susiginčijo, bet Burkas nugalėjo pasakęs, kad dabar, kai jis pataisė valtį, ji vėl turi priemonę pabėgti. Kai Remi susapnavo košmarą, jis jautėsi bjauriai, kad prirakino ją, ypač todėl, jog norėjo gulėti šalia jos ne vien dėl saugumo.

Ji taip godžiai gėrė, kad vanduo varvėjo per lūpų kampučius. Kai stiklinė buvo tuščia, jis pastatė ją ant stalo.

– Ar jaučiatės geriau?

Remi tylėdama linktelėjo.

Jis perbėgo akimis jos antakius, skruostus, nosį ir burną. Akimirką padvejojęs, jis perbraukė nykščiu jos smakrą ir apatinę lūpą. Pirštas sudrėko.

– Beizilai, aš jums nespirsiu.

Matyt, geismas apsuko jam galvą.

– Ką?

Remi pasimuistė, ir jis suprato vis dar spaudžiantis koja ją prie čiužinio. Burko pėda, blauzda, netgi vidinė šlaunies pusė apglėbė ją taip, lyg jis būtų jos meilužis. Jo akys vėl nukrypo į jos lūpas. Jis lietė jas nykščiu, jos buvo drėgnos ir neįtikėtinai švelnios.

– Beizilai, prašau, nedarykit to.

33 skyrius

Ji sukuždėjo tyliai, bet jis girdėjo labai aiškiai. Maldavimas liautis apėmė maždaug šešis draudimus, kurie iš karto iškilo jo mintyse. Įtempęs jėgas labiau, negu žmogus turėtų per visą gyvenimą, jis patraukė koją ir atsigulė ant nugaros. Kurį laiką jis gailėjosi savęs, bet pastebėjo, kad ji kaire ranka trina dešinį riešą.

– Ar skauda? – paklausė jis.

– Truputį.

– Per stipriai muistėtės. Todėl aš ir pabudau. Ar atnešti kuo nors patepti?

Na, argi jis ne šaunuolis? Ne tik jos neliečia, bet ir siūlo medicininę pagalbą. Jis nusipelno gauti medalį už pasiaukojimą arba Metų Vaginos apdovanojimą.

– Jei taip rūpinatės mano riešu, galėtumėt nuimti antrankius.

– Jokiu būdu.

– Prašau.

– Ne. Ir daugiau neprašykit. – Štai ir dingo šaunuolis.

Jie gulėjo taip arti, kad Burkas juto kiekvieną moters kvėptelėjimą, o geismas nepranyksta įsakius. Tačiau tarp jų buvo užtvaros, labiau neįveikiamos negu plienas. Iš jų kone svarbiausia – jos prašymas: „Beizilai, nereikia." Ir nors Burkas ją pagrobė, jis ne prievartautojas.

Antra, ji kito vyro žmona. Tiesa, neištikimybė – populiari ir toleruotina nuodėmė. Jei vis dar būtų galima užmėtyti akmenimis už nesantuokinius malonumus ir žaidimus, žemę jau seniai dengtų akmenys. Nuodėmių sąraše neištikimybė tik kelia žiovulį.

Atmetus religines priežastis, yra moralės draudimai. Burkas norėtų laikyti save visa galva aukščiau už Barbarą ir jos futbolo trenerį. Tačiau jei moteris pasakė „ne", to nebus, kad ir kas atsitiktų, todėl jis įsakė sau liautis apie tai galvojus ir pasistengti užmigti.

Burkas ilgai gulėjo atmerktomis akimis nepajėgdamas atsipalaiduoti ir jautė, kad Remi taip pat nemiega. Nors jis nelabai norėjo kalbėtis, bet bijojo, kad jei nenutrauks tos įtemptos tylos, jo skruostikauliai suskils.

– Ar jūs sapnavote košmarą?

– Ne visai, – atsakė ji. – Labiau... Tačiau tikriausiai tai galima laikyti košmaru.

– Tai susiję su jūsų baime uždusti?

Ji linktelėjo.

Nereikėjo daug galvoti, kad jis suvoktų esmę.

– Kodėl jums šitaip darosi?

Remi taip ilgai tylėjo, kad jis pamanė, jog ir neatsakys. Bet galiausiai ji prašneko.

– Man buvo dvylika. Jis buvo nuolatinis Endželės klientas. Aš labai anksti sužinojau, kad kai namuose yra vyras, turiu būti labai tyli, neverkti, nezirzti, nieko neklausinėti ir neatkreipti į save dėmesio. Mėginau būti mažesnė už žolę. Iš pradžių – kad manęs nenubaustų, o vėliau – kad nepastebėtų. Troškau būti nematoma, kad jie nežiūrėtų į mane. Bet šitas neleido jo ignoruoti. Jis visada maišydavosi man po kojomis, erzindavo, kalbėjo apie mane Endželei. Iš pradžių aš nesupratau, o vėliau netgi per gerai supratau. Vieną naktį ji parsivedė jį po darbo. Buvo labai vėlu ir aš miegojau, bet jų juokas mane pažadino. Žinoma, jie buvo apkvaišę ir toliau

linksminosi, nekreipdami dėmesio į mane. Galiausiai jie atsijungė Endželės lovoje, o aš vėl užmigau. Nežinau, kiek laiko praėjo. Jei būčiau pabudusi anksčiau, būčiau nustūmusi jį ir pabėgusi iš kambario. Bet kai atsipeikėjau, jis jau buvo ant manęs ir laikė suspaudęs mano rankas virš galvos. Aš vilkėjau marškinėlius ir kelnaites. Jis užvertė marškinėlius ir uždengė jais mano veidą.

Burkas užsimerkė ir gulėjo visiškai nejudėdamas.

Kiek patylėjusi Remi vėl kalbėjo nutolusiu balsu:

– Aš buvau vos pradėjusi bręsti. Krūtys buvo labai jautrios. Jis... jis šnabždėjo... siaubingus dalykus. Jam dvokė iš burnos, jis mane žnaibė, man trūko oro. Tada jis įkišo ranką man į kelnaites ir... Man skaudėjo. Mėginau rėkti, bet veidas buvo uždengtas ir aš ėmiau dusti.

Remi vėl aiktelėjo ir uždėjo ant krūtinės kairę ranką. Pagaliau jai pavyko susitvardyti.

– Endželė pabudo ir pamatė, ką jis daro. Ji pakėlė triukšmą ir išmetė jį lauk.

– Ar ji pranešė apie jį? Jį suėmė?

Jie vienu metu pasuko galvas vienas į kitą. Remi keistai pažvelgė į jį.

– Endželė pyko ne ant jo, o ant manęs. Ji mane prilupo, kad įsiviliojau į lovą jos meilužį.

– Jėzau Kristau!

– Man pasisekė, kad ji pabudo, kol jis tik grabinėjo mane. Tačiau šis įvykis jai įkvėpė mintį mane įdarbinti. Manau, ji suvokė, kad jauna prostitutė uždirbtų daugiau negu kišenvagė. Nors ji niekada neaptarinėjo šios minties su manimi, numaniau, ką ji mąsto. Pagaudavau ją, stebinčią mane ir kažką svarstančią. Po tos nakties aš eidama gulti šalia pasidėdavau peilį. Sužeidžiau porą jos draugų ir išgąsdinau dar kelis, bet žinojau, kad anksčiau ar vėliau kuris nors mane išprievartaus. Ir staiga Endželė vėl pastojo. Ji širdo, nes nesuvokė, kad laukiasi, kol buvo per vėlu daryti abortą. Didėjant nėštumui,

ji vis daugiau prekiavo narkotikais, norėdama kompensuoti prarastas pajamas iš šokių ir kitų dalykų. Kai gimė Flara, Endželė liepė man prižiūrėti kūdikį, kad pati galėtų grįžti į darbą. Ji taip ir neįgyvendino savo planų dėl manęs. Man pasisekė.

– Ar niekas nepranešė tokių dalykų? Kur žiūrėjo vaikų apsaugos tarnyba?

– Socialinės tarnybos darbuotoja mus nuolat lankydavo, – pasakė Remi ir ironiškai pridūrė: – Ji pirkdavo narkotikus iš Endželės, kol tarnyba sužinojo ir ją atleido. Tačiau jos niekas nepakeitė.

Burkas užsidengė akis dešinės rankos dilbiu. Didžiąją vaikystės dalį jis gyveno be tėvo, bet, kiek pamena, didžiausias jo rūpestis būdavo laiku padaryti namų darbus ir susitvarkyti savąją pusę kambario, kurį jie dalijosi su Džo, kad nebartų motina, kuri juos labai mylėjo ir rūpinosi, bet turėjo sunkiai dirbti, kad juos išlaikytų.

Remi kiekvieną dieną kovojo, kad išgyventų. Iškrypėlis, grabaliojęs dvylikametę mergaitę, paliko jai košmarus, panišką baimę uždusti ir kaltės jausmą. Tai paaiškina, kodėl ji taip dažnai dengia rankomis krūtinę.

Tačiau galai nesueina, nes ji dėvi sukneles su giliomis iškirptėmis ir drabužius, išryškinančius krūtinę.

Burkas nuleido ranką, atsisėdo ir pažvelgė į ją.

– Kodėl jūs papasakojote man šią istoriją? Ar sukūrėte ją norėdama sukelti gailestį?

– Sakau tiesą, ir man nerūpi, tikite manimi ar ne.

– Kad tik neliesčiau jūsų.

– Prasmekit pragaran! – piktai riktelėjo ji.

Pirmą kartą jis išgirdo ją švelniai keikiantis ir tai privertė jį mąstyti racionaliau. Jis tiki ja. Tris kartus matė, kaip ji išsigąsta, kai kas nors trukdo kvėpuoti. Be to, kam šautų į galvą sukurti apie save tokią istoriją? Per daug siaubinga, kad būtų netiesa.

Šiek tiek susigėdęs Burkas paklausė:

– Gerai, bet kodėl ją pasakojot man?

– Nes jūs man uždėjot antrankius! – atšovė ji. – Aš jau esu buvusi auka ir tai man nepatiko. Aš atsisakau būti jūsų auka, pone Beizilai.

– Ar aš jus įskaudinau?

– Įskaudinot? – ji nusikvatojo apstulbusi. – Jūs vis tiek nieko nesuprantate, ar ne? Būdamas patyręs kovos su narkotikais pareigūnas, nesate labai nuovokus. Ne, jūs manęs nemušėte, neprievartavote, nemarinote badu ir fiziškai nekankinote. Bet ar tikrai manote, kad po viso to toks išrankus žmogus kaip Pinkis sutiks priimti mane atgal?

– O kokio velnio jūs pati norite grįžti? – savo ruožtu piktai puolė jis. – Jis jus laiko užrakinęs viduramžiškuose santykiuose. Nežinojau, kad pasaulyje būna tokių dalykų. Kodėl jūs gyvenate su tokiu kalės vaiku?

– Negi manot, kad aš nemėginau jo palikti? – šūktelėjo ji. – Mėginau! Kartą susitaupiau pakankamai pinigų autobuso bilietui. Taip, pone Beizilai. Aš neturiu savo pinigų. Gaunu tik kišenpinigius. Galiu sau leisti nusipirkti apelsinų turguje, bet tai beveik viskas. Aš keletą mėnesių taupiau tam bilietui. Vogiau pinigus iš Pinkio piniginės – po kelis dolerius vienu metu, kad jis nepastebėtų. Tuo metu mano asmens sargybinis buvo Lutas Daskis. Pasprukau nuo jo *Maison Blanche* parduotuvėje. Aš nuvykau į Galvestoną Teksase ir įsidarbinau laistyti augalus šiltnamyje. Radau nebrangų pensionatą, nuomojantį kambarius savaitei. Aš vaikštinėjau pakrante, mėgavausi laisve ir kūriau planus, kaip pasiimsiu Flarą ir mes pradėsim naują gyvenimą. Gyvenau viena ištisas keturias dienas! Penktą dieną, laistydama begonijas šiltnamyje, pakėliau akis ir pamačiau taku ateinantį Pinkį. Niekada nepamiršiu jo veido išraiškos. Jis šypsojosi. Pagyrė mane, kad esu tokia protinga. Jį nedažnai apgauna, pasakė jis. Aš turėčiau labai didžiuotis savimi. Žinoma, aš apstulbau. Tikėjausi,

kad jis bus įsiutęs. Tačiau jis pasakė, kad jei aš nebenoriu būti jo žmona, jis neketinąs manęs laikyti. Jei anksčiau būčiau jo paprašiusi, jis būtų mane paleidęs be pykčio. Jei aš noriu laisvės, galiu ją gauti.

– Tačiau buvo sąlyga.

– Taip, buvo, – kimiu nuo užplūdusių jausmų balsu atsakė Remi. – Pinkis pakvietė eiti į jo automobilį. Vos pažvelgusi į užtamsintus limuzino langus, aš suvokiau savo laisvės kainą – Flara. Pinkis atsivežė ją kartu. Jai buvo maždaug tiek metų, kiek man, kai motinos klientai pradėjo mane pastebėti. Pinkis pasakė, kad aš galiu eiti savo keliu, bet Flara liks su juo, – Remi pažvelgė Beizilui į akis ir pridūrė: – O jūs dar kalbate apie teisę rinktis, pone Beizilai. Pasakykite man, ką galėjau rinktis?

– Ji būtų pakeitusi jus, – atsiduso Burkas.

– Tai geriausias dalykas, kokio galėjau tikėtis.

– Geriausias?

– Pinkis lepino mane nuo pat tos dienos, kai tapo mano globėju, nes, pasak jo, jis mane myli. Tačiau jis nieko nejaučia Flarai. Jis jai dosnus ir malonus, bet tik norėdamas nuraminti mane. Jis visiškai neprisirišęs emociškai. Pinkis žino, kad aš myliu seserį labiau už viską pasaulyje. Jei aš jį palikčiau, jis ja pasinaudotų norėdamas mane nubausti. Ir bijau, kad jis tai padarys dabar, nes aš leidausi pagrobiama. Beje, dar vienas dalykas. Grįždami iš Galvestono, mes sustojome pavalgyti. Pinkis nuvedė Flarą į kavinę, o man liepė likti lauke ir padėti Erolui, pakeitusiam Lutą Daskį. Erolas išėmė iš bagažinės kelis sunkius plastikinius maišus ir įmetė juos į šiukšlių konteinerius už restorano. Daugiau aš niekada nemačiau pono Daskio, – Remi nutilo ir pažvelgė į Burką. – Pone Beizilai, manau, kad geriausia, ko galite tikėtis, – tai mirti greitai.

Tai buvo naktis, kai daug kas įvyko pirmą kartą. Remi pravirko. Per visą tą sumaištį ji neišliejo nė ašarėlės. Burkas matė akyse besikaupiančias ašaras, bet iš tiesų ji neverkė. Jis vos

nepalietė jos, bet laiku susitvardė ir atitraukė ranką. Staiga pamatė ašaras, tekančias iš išorinių akių kampučių, besiritančias smilkiniais į plaukus. Burkas slinko ranką arčiau, kol krumpliai palietė skruostą ir nubraukė ašaras. Ji neatšoko atgal, todėl jis nušluostė ašaras ir nuo kitos veido pusės.

– Negaliu leisti, kad per mane nukentėtų Flara, – sukuždėjo Remi. – Aš ją myliu. Nuo pat jos gimimo dienos mylėjau ir stengiausi apsaugoti. Ji – vienintelė man priklausanti nuosavybė visoje žemėje. Netgi kūdikį atėmė iš manęs.

Burkas staiga suvokė, kad kai jis stebėjo Remi pavėsinėje, judesys, kurį jis palaikė seksualumo išraiška, iš tikro rodė nepakeliamą sielvartą. Ji ir vėl pakartojo tą judesį – kaire ranka palietė pilvo apačią.

Jis impulsyviai, negalvodamas apglėbė jos ranką savąja. Pritrenkta to intymumo, ji iš karto liovėsi verkusi. Burkas ir pats apstulbo. Jis spoksojo į jų sunertas rankas, tvirtinančias, kad tai, ką jis jaučia, tikra.

Tarp jų įsivyravo tyla. Abu jautė kito kvėpavimą, chaotiškai, bet keistai vienu ritmu plakančias širdis, kūnais plintantį karštį, jo rankos spaudimą į jos.

Jis pakėlė galvą ir pažvelgė į ją. Tyrinėjantys žvilgsniai, trokštantys susijungti, skrodė tamsą.

– Ar jūs mylėjot savo žmoną?

Ji sukuždėjo taip tyliai, kad jis vos išgirdo besidaužančios širdies fone.

– Barbarą?

– Ar jūs ją mylėjot?

Barbara padarė Burkui didesnį įspūdį negu kitos moterys, kurias buvo sutikęs iki tol. Ji jaudino ir stimuliavo. Jis jautėsi geriau su ja negu be jos. Tačiau visą laiką, kol jie draugavo ir gyveno kartu, kai jie mylėjosi prieš susituokdami ir po to, per piktus barnius ir geras dienas, jis niekada nejautė to, ką jaučia dabar – visišką, išgrynintą, nenumaldomą aistrą kitam žmogui.

– Maniau, kad myliu, – atsakė jis pritrenktas to klaidingo įsitikinimo, kuriuo remdamasis gyveno. – O gal ir ne.

Jis lėtai pakeitė padėtį ir jo veidas atsidūrė virš Remi, kol jų surakintos ir nesurakintos rankos atsidūrė abiejose jos veido pusėse, Burkas po savimi jautė jos besikilnojančias krūtis, o ant lūpų – jos kvėpavimą.

Jis priglaudė skruostą prie jos skruosto, patrynė nosį į ausies lezgelį, įkvėpė moters aromato. Vieną uždraustą sekundę jis įsivaizdavo, kad jo burna apglėbia jos lūpas, rankos tyrinėja kūną, o ta nerimstanti jo kūno dalis įsiskverbia į ją.

Vaizdiniai atrodė tokie tikri, kad jis suvaitojo iš geismo, bet atsitraukė.

Ji atsimerkė. Akyse vis dar blizgėjo ašaros. Jos išdavė sutrikimą.

– Beizilai?

– Dievas mato, aš jūsų noriu, – kimiai tarė jis. – Bet nepasinaudosiu. Nesuteiksiu jums priežasties nekęsti manęs.

34 skyrius

Dredas pamatė jį atplaukiantį ir laukė ant savo prieplaukos krašto.

– Jau seniai laikas tau pasirodyti. Maniau, kad nebepasimatysim.

– Dar niekas manęs nenužudė, – atsakė Burkas supratęs, kad Dredas baiminosi, ar jis netapo auka. – Lietus mane sulaikė.

Pastebėjęs primityviai Burko užlopytą valties šoną, Dredas paklausė:

– Kas atsitiko mano valčiai?

– Juk ji mane atplukdė čia, ar ne? – iš karto ėmė gintis Burkas.

Jo nuotaika šlykšti ir kuo greičiau draugas tai pastebės, tuo geriau. Reikia nustatyti pokalbio taisykles, kad neliktų nuosėdų.

Jo blogą nuotaiką nulėmė naktis, kurią praleido gulėdamas šalia Remi ir vykdydamas pažadą jos neliesti. Naktį jis jai pasakė tik pusę tiesos. Jei būtų mylėjęsis su ja, ji jo nekęstų, nes jis pasirodytų toks pat, kaip visi kiti vyrai, tarp jų – ir jos vyras, kuris ją išnaudojo.

Tačiau kita monetos pusė buvo ta, kad pasimylėjęs su ja jis imtų nekęsti pats savęs. Prieš penkias dienas jis niekino ją, kad ji palaiko santykius, bet kokius santykius su tokiu niekšu

kaip Pinkis Diuvalis. Panieka saugojo jį nuo geismo. O dabar, sužinojęs apie Remi gyvenimą iki Pinkio ir su juo, jis pakeitė nuomonę. Iš esmės. Ir tai kėlė nerimą. Jis nebegalėjo pasikliauti tuo, kad panieka leis jam elgtis garbingai.

– Kaip sekasi?

Kai valtis priplaukė prieplauką, Burkas metė virvę Dredui.

– Neklausk.

Dredas perstūmė cigaretę į kitą lūpų kamputį.

– Hmm. Aš paklausčiau, kas vyksta, bet manau, kad galiu puikiai nuspėti. *Pichouette* jau tau patinka, ar ne?

Užkopęs ant prieplaukos Burkas gižiai pažvelgė į draugą.

– Kodėl taip manai?

– Nes gimiau ne vakar. Jei ji būtų senė, surukusi kaip subinė, tai būtų netinkama mintis. Bet kadangi ji yra...

– Supratau, – Burko balsas nuskambėjo grėsmingai.

Dredas nusijuokė švokšdamas kaip rūkalius.

– Iš rūgščios tėvo Kevino išvaizdos sprendžiu, kad jis nesulaužė savo skaistybės įžadų, bet velniškai aišku, kad buvo gundomas.

Burkas nekreipė dėmesio į draugo pašaipą ir nužygiavo per prieplauką pastato link.

– Ar turi kavos?

– Ar aligatoriai šika į vandenį?

– Nežinau. Ar šika?

– Kur Remi?

– Palikau ją namelyje.

– Vieną?

– Viskas bus gerai.

Abejojantis Dredo žvilgsnis privertė Burką pasijusti dar nesmagiau dėl sprendimo, kuris ir taip jį trikdė.

– Kiek laiko jūsų nebus? – paklausė ji prieš jam išplaukiant.

– Kol nuplauksiu pas Dredą, paimsiu maisto ir grįšiu.

– Kelias valandas.

– Jums nieko neatsitiks.

– Pasiimkit mane kartu.

– Bloga mintis.

– Kodėl?

– Nes aš nežinau, ką rasiu ten nuvykęs. Man gali tekti... prisitaikyti prie padėties. O aš negalėsiu, jei jaudinsiuos, kad jums nieko neatsitiktų.

– Man ir čia gali kas nors atsitikti.

– Jei atplauks valtis, nesirodykit. Aš grįšiu kuo greičiau.

– Jei jus suims, o aš būsiu čia?

– Panešiu policijai, kur jūs.

– Jei jus užmuš, o aš liksiu įkalinta čia?

– Dredas žino, kur jus rasti.

Ginčas truko dar pusvalandį, bet Burkas nepasidavė. Dabar siurbčiodamas stiprią Dredo kavą, jis vis dar matė tą sutrikusios mergytės išraišką, kai ji stovėjo namelio tarpduryje ir stebėjo jį nuplaukiantį. Jis lengviau atsikvėps tik grįžęs atgal ir radęs ją sveiką. Jis nepamiršo vyrų, vakar ieškojusių tėvo Gregorio.

Dabar Burkas paminėjo Gregorį Dredui.

– Ar jis kartais nebuvo sugrįžęs?

– Po to, kai pavogė mano valtį? Nepanašu. Būčiau nušovęs jį vos pamatęs.

Burkas papasakojo, ką girdėjęs iš ieškotojų komandos.

– Po perkūnais! – nusikvatojo Dredas. – Sutuokė porą?

– Taip jie sakė, – Burkas mostelėjo į nespalvotą televizorių. Dredas nepalaikė ryšių su išoriniu pasauliu ir įsijungdavo televizorių tik tada, kai įlankai grėsė uraganas. Tačiau Burkas liepė jam sekti vietos naujienas.

– Apie mus nieko?

– Nė žodžio.

– Taip ir maniau. Diuvalis nenori, kad žmonės sužinotų apie jo žmonos pagrobimą. Tokio viešumo jam nereikia.

– Panašu. Bet kiek laiko gali nebūti žmonos, kad niekas nepastebėtų?

– Name yra tarnų, bet jie tylės, kol Diuvalis lieps. Tačiau Remi turi seserį. Ji ims rūpintis, jei dar nepasigedo sesers iki šiol.

– O, ji tau jau Remi, ar ne?

Nekreipdamas dėmesio į pašaipą, Burkas iš džinsų kišenės išsitraukė popieriaus lapelį ir padėjo ant prekystalio.

– Čia mano pirkinių sąrašas. Ar turi šviežių produktų?

– Pavyzdžiui, ko?

– Daržovių, vaisių. Ji mėgsta apelsinus.

– Ji mėgsta apelsinus, – pakartojo Dredas. Jis dar kartą užsitraukė cigaretę ir užgesino ją į tuščiavidurį molinio aligatoriaus pilvą. – Burkai, jei aš būčiau jaunesnis ir stipresnis ir jei tu man taip nepatiktum, sviesčiau tave ant žemės ir surisčiau, kad nebetęstum šio reikalo. Bet aš senas, nebe toks stiprus kaip anksčiau ir tu man patinki. Todėl galiu tik žodžiais įspėti. Nenoriu kištis į kitų reikalus, bet...

– Prasideda.

– Taip, prasideda, – Dredas išpūtė ilgai užlaikytą plaučiuose dūmų debesį. – Kodėl tau neišvežus tos gražios moters iš čia? Jei tau ji patinka ir ji tau neabejinga, galėtumėt tiesiog išnykti. Išvažiuokit, kada galėsit. Mesk šitą reikalą ir dink kur nors kartu su ja.

– Ji nebėgs su manim, Dredai. O net jei ji sutiktų, negaliu neužbaigti šio reikalo, kaip tu jį vadini.

– Ir kaip jis baigsis? Kur visa tai nuves?

– Aš nežinau.

– Bet žinai, kur nenuves, – Dredas sustiprino teiginį dūręs į Burką kaulėtu pirštu. – Nenuves į jokius gražius dalykus.

– Ne, tikrai ne.

Dredas nusivylęs timptelėjo barzdą.

– Tu jau atkeršijai Diuvaliui, – pakėlė balsą jis. – Pagrobei jo žmoną. Išdulkinai ją ar ne – bet parodei jam. Baik viską, Burkai.

– Baigsiu, kai Diuvalis bus negyvas.

– Kodėl taip elgiesi? Kodėl?

– Nes privalau! – suriko jis ir pritildęs balsą irzliai pridūrė: – Surink produktus, kad galėčiau dingti iš čia, gerai?

Dredas murmėdamas griebė sąrašą, ėmė rinkti produktus nuo lentynų ir piktai mesti juos į popierinį krepšelį. Burkas priėjo prie telefono automato, įmetė monetų ir surinko numerį.

Atsiliepė po antro pyptelėjimo.

– Labas rytas, Diuvali, – pasisveikino Burkas. – Taip ir maniau, kad rasiu tave anksti ryte.

– Beizilai!

Iš Pinkio Diuvalio lūpų jo vardas suskambo kaip keiksmažodis. Gerai. Jis vylėsi, kad tapo piktąja advokato dvasia.

– Padarei vieną didžiulę klaidą, Beizilai. Didesnę ir bjauresnę klaidą negu Stiuartas, įbėgęs į tą sandėlį.

– Kevinas nežinojo, kas jo laukia, o aš žinau.

– Tada tu žinai, kad aš tave užmušiu.

– Užmuši? Pirmiausia turi mane rasti, tu šunsnuki!

Burkas padėjo ragelį ir valandėlę susimąstęs spoksojo į tuščią erdvę prieš save. Pagrobta Diuvalio žmona. Jos nėra jau kelias dienas, ji su vyru, kuris prisiekė keršyti. Tačiau Diuvalis nė nepaklausė, kaip ji.

Burkas pakartojo daug emocingiau:

– Tu šunsnuki!

Pinkio ausyje suskambo pratisas signalas.

– Kalbėjot nepakankamai ilgai, kad susektume, iš kur skambina, pone Diuvali, – pasakė padėjėjas iš kito kabineto. – Atleiskit. Galime paprašyti savo žmogaus iš centrinės būstinės, bet šiek tiek užtruks.

– Nesvarbu.

Padėjėjo nuostabai, Diuvalis ėmė juoktis. Iš pradžių tyliai, vėliau piktdžiugiškai mėgaudamasis. Žvelgdamas į taip pat besišypsantį Bardą, Diuvalis tarė:

– Beizilas toks velniškai patenkintas savimi. Tas kalės vaikas nežino, kad mes tuoj jį pričiupsim.

Užsikrėtęs gera Diuvalio nuotaika, Bardas numetė ant rašomojo stalo voką.

– Tai jums dar labiau pakels nuotaiką.

Pinkis perskaitė užrašą ant voko ir išvertė jo turinį ant stalo.

– Taip greit? Įspūdinga.

Jis pervertė nespalvotas nuotraukas. Jos buvo grūdėtos, kokybę pablogino atstumas, bet veikėjus galima atpažinti.

Pinkis prunkštelėjo.

– Gėda, gėda, daktare Keirat, – jis atsigręžė į Bardą. – Tegul tas naujokas paruošia automobilį. Aplankysiu ją namuose.

Kai Burkas išėjo į prieplauką, Dredas sukrovė produktus į valtį.

– Radau porą apelsinų, – suniurzgė jis.

– Ačiū.

– Čia visko užteks kelioms dienoms.

Burkas linktelėjo, bet jo mintys buvo kitur.

– Dredai, aš ką tik pamaišiau Diuvalio irštvą, taigi būk atsargus. Vos tik nujausi bėdą, slėpkis pelkėse.

– Aš pats pasirūpinsiu savimi, ačiū, sūneli. Nors aš senas ir žilas, bet ne bejėgis.

– Paklausyk, – Burkas palaukė, kol įsitikino, kad Dredas jo klausosi. – Nejuokauk su Diuvalio samdiniais. Pažadėk, kad dingsi, vos pamatęs ką nors įtartina. Stebėk atidžiai.

– Gerai, gerai. Oi, telefonas.

– Susitiksim po poros dienų, o gal ir anksčiau.

Dredas nuėjo į lūšnelę, keikdamas skambantį telefoną ar Burko atkaklumą. Burkas neišgirdo ką. Jam patiko senasis Dredas. Jei kas nors jam atsitiks, Burkas niekad sau neatleis, kad jį įvėlė.

– Burkai!

Jis buvo nuplaukęs vos dvidešimt metrų, kai išgirdo Dredo šūksnį pro variklio ūžesį. Jis atsigręžė. Dredas mojo grįžti.

Burkas apgręžė valtį ir riktelėjo:

– Kas atsitiko?

– Tau skambina.

Jo širdis šoktelėjo. Ar jis blogai apskaičiavo laiką? Diuvalis taip greit susekė, iš kur jis skambina? Ar jis jau pakeliui į čia? Adrenalinas sukilo, Burkas užšoko ant prieplaukos dar nenutilus varikliui.

– Kas?

– Tavo brolis.

Burkas sustojo.

– Džo?

– O kiek tu turi brolių?

– Ko jis nori? Iš kur žinojo, kad aš čia?

– Ar negalėtum pats jo paklausti?

Burkas nubėgo į parduotuvę ir sunkiai alsuodamas stvėrė ragelį.

– Džo?

– Labas! Negaliu patikėti, kad kalbuosi su tavim. Norėjau perduoti Dredui, kad paskambintum man, jei pasirodysi.

– Kaip laikaisi?

– Po perkūnais, vyresnysis broli, aš tai gerai. Tai tu pakliuvai į bėdą. Bent jau visi taip mano.

– Ką turi galvoje?

– Pirmiausia vakar ryte, vos išaušus, pasirodė Dagas Patutas. Važiavo per naktį, atrodė niūrus kaip debesis. Tokio nesu matęs.

– Kas jam?

– Jaudinasi dėl tavo paslaptingo dingimo. Jis mykė mykė, kol pagaliau pasakė, kad tu įsivėlei į bėdą. Klausė, ar aš nežinau, kur tu išvažiavai.

– Ir tu jam pasakei...

– Tiesą. Kad nežinau. Sakiau, kad gal ir numanau, bet esu ištikimas šeimai ir neatskleisiu jam savo spėlionių.

– Gerai. Ačiū, Džo.

– Palauk. Čia dar ne viskas. Kol Linda vaišino jį kava virtuvėje, aš kabinete kalbėjau telefonu. Skambino Makas Makvenas.

– Jergutėliau! Ir ko tas norėjo?

– To paties. Tik jo užuominos buvo dar vaizdingesnės...

– Toks jau tas Makas.

– Bet pasakiau jam tą patį, kaip ir Dagui Patutui, – kad niekuo negaliu padėti. Kai Patutas išvažiavo, du kartus mėginau prisiskambinti Dredui, jei tu kartais žvejybos namelyje ir jūs matėtės. Tačiau niekas neatsiliepė ir aš kiek išsigandau. Pamaniau, gal tau rimtai gresia pavojus.

– Negresia.

– Tada kodėl ir Patutas, ir Makvenas įsitikinę, kad gresia? Tas Makvenas nepriima atsakymo „ne“.

– Labai gerai žinau.

– Jis vėl paskambino vidurnaktį ir atrodė dar labiau susinervinęs negu anksčiau. Liepiau jam atsiknisti.

– Labai gerai.

– Bet, Burkai, jis vėl skambino šiandien ryte. Dabar jau Linda panikuoja, mano, kad tu negyvas ar panašiai. Makvenas maldauja, prisiekinėja, kad trokšta tau gero, tikina, kad jei aš nepasakysiu to, ką jam reikia sužinoti, mums teks ruoštis laidotuvėms. Sakė, kad jei aš nepranešiu, kur tu esi, tu tikrai žūsi. Taigi aš pasidaviau.

– Ir ką.

– Pasakiau jam.

Burkas žengė atgal ir atsitrenkė galva į sieną.

– Kas darosi, Burkai? Ar aš teisingai pasielgiau?

Burkas negalėjo kaltinti brolio už tai, kad pasidalijo informacija su Makvenu. Makas atkaklus, moka įtikinti. O Džo jautrus.

– Nesijaudink dėl to.

– Kas vyksta? Ar aš galiu kuo nors padėti? Patutas sakė, kad tai slaptas policijos reikalas.

– Kažkas panašaus.

– Burkai, jei tu bėdoje...

– Klausyk, Džo. Atleisk, neturiu laiko, – jo mintys pašėlusiu greičiu lėkė pirmyn ir jis prakalbo taip pat greitai: – Prašau, nepertrauk manęs. Daryk, kaip sakau. Išvažiuok iš miesto kelioms dienoms. Pasiimk visą šeimą. Važiuokit automobiliu, mokėkit grynais. Jokių kredito kortelių, jokio viešojo transporto.

– Kokia čia velniava...

– Daryk, kaip sakau! – riktelėjo Burkas. – Aš myliu ir tave, ir Lindą, ir vaikus. Klausyk manęs!

Po akimirkos Džo nenoriai sutiko.

– Gerai. Ar ilgam?

– Paskambinsiu į tavo biurą ir paliksiu žinutę balso pašto dėžutėje. Paprašyk naujo dėžutės kodo. Niekam nesakyk, kur išvažiuoji. Aišku?

– Aišku.

– Ir dar, Džo, paskambink Nensei Stiuart.

– Kevo našlei?

– Taip. Liepk jai taip pat kur nors išvažiuoti su berniukais. Tokios pat instrukcijos. Primygtinai liepk. Supratai?

– Taip.

– Ačiū, Džo. Kada tau šįryt skambino Makas?

– Mažiau nei prieš valandą.

– Iš Naujojo Orleano?

– Manau, kad taip.

– Pasakei jam, kaip pasiekti Dredą?

– Ne, jis norėjo vykti tiesiai į tavo namelį. O, velnias!

– Dabar tikrai turiu eiti. Laikykitės, Džo.

Burkas padėjo ragelį ir nubėgo prie durų. Dredas stovėjo galerijoje, užtverdamas kelią. Burkas nustūmė jį kaip nacionalinės futbolo lygos puolėjas ir nesustabdomas nuskuodė prieplauka.

– Džo pasakė Makvenui, kaip rasti mūsų namelį, – riktelėjo jis per petį.

– Velnias! O kurioj pusėj Makvenas?

– Nežinau. Tai ir kelia nerimą.

– Ar kas nors jį lydės?

– Nenustebčiau. Bet kuriuo atveju turiu jį aplenkti.

– Nori, kad plaukčiau kartu?

– Tai mano rūpestis, Dredai. Atrišk virvę, prašau. – Jis įšoko į valtį.

– Kartą aš buvau bėdoje. Tu mane ištraukei.

– Tu man jau padėjai, ir aš tau labai dėkingas, – Burkas užvedė variklį. – Beje, tau bus malonu išgirsti, kad tavo vaistai padėjo. Remi žaizdos užsitraukė. Jei man kas nors atsitiks, pasakyk jai... Tik... Pasakyk, kad atsiprašau už viską.

35 skyrius

Makas Makvenas mintyse skaičiavo tikimybę, ar jis paklys, ir nusprendė, kad ji labai didelė.

Jis išsinuomojo valtį iš vaikino, turinčio daugiau karpų negu dantų. Jis teigė niekada negirdėjęs nei apie brolius Beizilus, nei apie jų žvejybos namelį. Makvenas įtarė jį meluojant ir džiaugėsi užsirašęs Džo Beizilo nurodymus. Atrodė, kad vietiniai gyventojai laikė pelkes savo teritorija ir nemėgo prašalaičių.

Kiek tai susiję su juo, jie gali laikyti sau tą Dievo užmirštą žemę. Jis nesuvokia, kodėl kai kurie šlovina natūralų jo gimtosios valstijos upelių ir pelkių grožį. Pelkės pilnos vabzdžių, gyvačių, aligatorių, lūšių, šernų ir kitokių gyvūnų, o Makas visiškai netrokšta su jais susidurti. Netgi vaikystėje jam nelabai patiko būti gamtoje. Arklių lenktynių trasa – vienintelė vieta, kur jis norėjo būti, išskyrus savo kiemą.

Prisiminęs namus, jis prisiminė Tonę. Viešpatie, ką ji pagalvojo? Vakar, maždaug tuo metu, kai jis turėjo susitikti su Del Rėjumi Džonsu ir Veinu Bardu, jis vežė savo jauną ir gražią žmoną pas mamą į Džeksoną Misisipės valstijoje. Kai jis pradėjo dėti žmonos daiktus į lagaminus, ji nusiminė ir reikalavo pasakyti, kas vyksta. Jis sukūrė istoriją apie jų gaudomą narkotikų prekeivį, kuris grasino susidoroti su kovos su narkotikais skyriaus pareigūnų šeimomis.

– Nors gal tai tik kalbos, Patutas patarė mums imtis atsargumo priemonių.

Tonė patikėjo tuo melu. Tačiau net jei nebūtų patikėjusi, jis jai neleido rinktis. Ji turi išvažiuoti iš miesto, kur saugu, ir viskas. Diuvalio duotas laikas baigėsi, ir tai neliks nepastebėta. Jo žmonės ateis ieškoti Makveno vedami medžiotojų instinkto, pasiruošę pralieti kraują.

Subtilios Diuvalio užuominos apie Tonę, kaip advokatas ir tikėjosi, atkreipė jo dėmesį. Makas žinojo, ką Veinas Bardas sugeba padaryti moteriai. Jis matė daugybę žmogžudysčių scenų, kur, kaip manoma, Bardas buvo prikišęs nagus, bet jie nesugebėjo įrodyti.

Taigi Tonė ištremta iš miesto ir liks Džeksone, kol vienaip ar kitaip baigsis kova tarp Burko Beizilo ir Pinkio Diuvalio.

Prakeikimas! Ir kaip jis sugebėjo pakliūti į kryžminę ugnį? Aišku kaip – kaltas jo lošimas. Jo manija nulėmė visas jo klaidas, o jų būta daug. Kiekvienas neteisingas poelgis dar labiau didino jo įprotį. Žmonės žinojo, kad kartais jis lošia iš pinigų, bet niekas nenumanė, kokių skolų jis turi, – nei jo giminės, nei žmona, nei bendradarbiai. Niekas. Bet jis pats žino. Ir jį baigia užgraužti sąžinė.

Makvenas prisiekinėjo Dievui, kad jei jie su Tone sveiki išsikapstys iš šios padėties, niekada gyvenime daugiau nebeloš. Tačiau kitą akimirką jis vėl susilažino su savimi, statydamas šimtą prieš vieną, kad jis pažeis tą įžadą.

Staiga jis pamatė namelį.

Makas vos nenusikvatojo balsu. Išplaukęs valtimi, jis netikėjo, kad ras šią vietą, bet skrupulingai laikėsi Džo Beizilo nurodymų, ir štai jis čia. Kaip Beizilas sakė, prie prieplaukos pritvirtintos padangos.

Jau per vėlu prisiartinti nepastebėtam.

Aišku, kad tyloje Beizilas girdėjo valties variklį, kol dar nesimatė pačios valties. Dabar tikriausiai jis stebi jį per uždeng-

tus langus. Mako širdis daužėsi krūtinėje lyg žinodama, kad atsidūrė šautuvo taikiklyje.

Makvenas išjungė variklį ir leido valčiai slysti išilgai medinės plokštumos.

– Aš vienas, Beizilai! – riktelėjo jis. – Mums reikia pasikalbėti.

Jis abiem rankomis sugriebė už stulpelio ir įsitvėrė, tada nerangiai išlipo iš valties ir apvyniojo virvę.

Nors diena buvo vėsi, nervingumo sukeltas prakaitas veržėsi iš porų. Makvenas jautė, kaip alkanos, priešiškos akys stebi jį iš begalybės slėptuvių nuo upelio krantų, bet pačios pikčiausios buvo Beizilo.

Makveno batai nukaukšėjo jam einant lentomis į apšiurusį namelį. Jį mokė pastebėti pavojaus požymius, bet staiga jis pamiršo viską, ko buvo išmokęs akademijoje. Jis įžengė į nepažįstamą teritoriją, tolimą kaip Neptūnas.

Jis jautėsi nerangus neišmanėlis. O pareigūnui negalima šitaip spręsti reikalų, ypač susijusių su Burku Beizilu.

Priėjęs prie durų, Makvenas nurijo gumulą.

– Burkai, žmogau, taip nieko nebus. Įsileisk mane. Pasikalbėkim. Gerai?

Laikydamas rankas prieš save, Makvenas atitraukė durų uždangalą. Medinės durys už jo buvo neužrakintos. Makas pastūmė jas, akimirką padvejojo ir įėjo į vidų. Šaudydamas akimis, jis greitai apžvelgė kambarį.

– Kalės vaikas!

Jis pasijuto apkvailintas ir be galo nusivylęs, nes namelis atrodė apleistas ir buvo aišku, kad čia jau seniai niekas negyvena. Bent jau ne žmonės. Kirmėlės suėdė dalį pagalvėlės ant vieno iš krėslų. Tarakonai išsibėgiojo, voras ir toliau mezgė savo tinklą aplink žibintą, karantį ant kablio. Vanduo varvėjo iš čiaupo į nešvarią virtuvinę plautuvę.

Džo Beizilas neteisus. Arba jis ištikimas savo broliui ir nujausdamas pavojų Burkui tyčia nusiuntė patiklų bendradarbį

neteisinga kryptimi. O kas dabar? Ką, po perkūnais, jis toliau darys? Jis negali grįžti be Beizilo. Be Beizilo... Verčiau nė negalvoti apie tai. Pakanka pasakyti, kad dvokiančios, bauginančios pelkės – vieni niekai, palyginti su jo laukiančiu pragaru Naujajame Orleane, jei jis nepristatys Beizilo.

Makas pasibjaurėjęs atsigręžė ir skubiai įkvėpė oro, pamatęs siluetą duryse.

Dredas kabino jauką ant valo, kai žvyrkelyje nuo pagrindinio kelio pasirodė automobilis. Jis stebėjo, kaip jis artinasi, sumažina greitį ir sustoja. Vairuotojas išlipo ir pamatęs Dredą pamojavo.

– Labas, Dredai, – Gregoris Džeimsas atsargiai ėjo prieplauka, šypsodamasis kaip ligonis. – Kaip reikalai?

– Tu iškrypėli! – suriaumojo Dredas. – Kur mano valtis? Turėčiau paleisti tau žarnas ir panaudoti jas jaukui. – Jis pamojavo peiliu, kuriuo pjaustė masalą.

Gregoris pasiduodamas iškėlė rankas.

– Labai atsiprašau dėl valties. Aš jums sumokėsiu. Mano tėvas turtingas.

– Ką čia veiki? Labai blogai, kad neatsiradai anksčiau. Būtum susitikęs savo draugą Burką Beizilą.

– Kur jis?

– Norėtum sužinoti!

– Ar negalėtume užeiti į vidų ir pasikalbėti?

Dredas nugręžė.

– Turiu svarbesnių reikalų.

– Dredai, būkit geras. Pažvelkit į mane.

Dredas nutraukė darbą ir iš arčiau pažvelgė į jaunuolio veidą. Jis vis dar buvo ištinęs ir iškreiptų formų, su didelėm mėlynėm. Tačiau oda tarp mėlynių buvo išbalusi, bruožai suvargę, įsitempę.

Keikdamas save už minkštaširdiškumą, Dredas mostelėjo Gregoriui eiti į parduotuvę. Vos tik jie atsidūrė viduje, Gregoris ėmė skubiai tarškėti:

– Turiu tik dešimt minučių.

– Iki ko?

– Kol jie ateis jūsų. Jie ketina atkišti į jus pistoletus ir, jeigu reikės, kankinti. Aš nežinau. Bet jie negali grįžti namo be Remi Diuval ir Burko Beizilo. Jūs turėsit nuvesti juos į jų slėptuvę.

– Kurgi ne!

– Tada jie jus užmuš.

– Kas tie jie?

– Diuvalio žmonės.

– Bardas?

Gregoris papurtė galvą.

– Bardas liko mieste. Čia du kiti, jie laukė manęs, kai grįžau namo.

– Aš vis dar tavęs klausau.

– Vakar susitariau su Diuvaliu. Galėjau rinktis – arba kalėjimas, kur mane būtų uždarę su tokiais žaliūkais, kurie būtų tol tvarkę mane, kol plyštų žarnos ir mirtinai nukraujuočiau, arba nuvesti tuos smogikus ten, kur paskutinį kartą mačiau Burką ir Diuvalio žmoną.

Dredas paniekinamai suprunkštė.

– Atrodo, kad pasirašei sau naudingą sandėrį, niekingas bailus pederaste.

– Jei būčiau tikrai sutikęs, argi dabar jus įspėčiau? – beviltiškai suspigo Gregoris. – Be to, kai būsiu jiems nebenaudingas, jie atsikratys manimi.

– Tai todėl tu mane įspėji? Kad apginčiau tave?

– Gal. Bet aš nežinau... – jis prikando apatinę lūpą, kuri vis dar kraujavo nuo įpjovimo. – Jaučiausi blogai sugadinęs Beizilo planą. Tai aš kaltas, kad sužeidė ponią Diuval. O gal tai

dėl to, kad aš visada elgiausi kaip bailys ir dabar galiu išpirkti kaltę.

– Pasilik tai išpažinčiai, – paniekinamai nukirto Dredas. – Pelenų diena poryt. Tada galėsi atgailauti.

– Gerai, aš nekaltinu jūsų, kad netikit mano motyvais. Bet Diuvalio žmonės pasirodys po septynių minučių. Jie laukia prie pagrindinio kelio. Jei aš negrįšiu pranešti jiems, kad parduotuvėje nėra pirkėjų, jie ateis apsimetę žvejais ir netikėtai jus užklups.

Dredas mąsliai per barzdą pasikasė smakrą.

– Jei tu nemeluoji, tai kodėl atvedei juos čia?

– Kad turėčiau šansą bent jau pakovoti už savo gyvybę.

– O iš kur man žinoti, kad tu manęs nepakiši apsimesdamas, jog išduodi Diuvalį?

– Manot, kad aš toks gudrus?

Dredas nužvelgė jį ilgu, vertinančiu žvilgsniu.

– Geras klausimas.

– Tai ar tikit manim?

– Laikyk mane kvailiu, – sumurmėjo Dredas. – Bet turbūt tikiu.

– Ką darysim?

– Dar nežinau. Bet tu prisėsk, kol dar nenukritai. Nervinies kaip kekšė bažnyčioje. Nori gerti? Atnešiu tau *Dr. Pepper*.

Gregoris dėkingas atsisėdo prie stalo, kur parodė Dredas. Akies krašteliu Dredas matė, kaip jis išsilenkė mažų aligatorių galvų, kurių visą tuziną Dredas paliko džiūti ant stalo, nudyręs odas.

– Štai, – Dredas padavė jam atidarytą šalto gėrimo skardinę. Gregoris sugriebė ją virpančia ranka ir godžiai išgėrė.

– Koks jūsų planas? – paklausė jis gerdamas.

– Aš sėdėsiu prieplaukoje ir žvejosiu.

– Gerai, – sutiko Gregoris, – o aš?

Dredas įdėmiai pažvelgė jaunuoliui į akis.

– Hm?

– Aš sakiau... Aš sakiau... Kokia čia velniava?

Gregorio galva nusviro ir barkštelėjo į stalą per colį nuo žvilgančių atvirų aligatoriaus nasrų.

– Berniukas apsvaigo nuo *Dr. Pepper*.

Dredas užėjo Gregoriui už nugaros, sugriebė už pažastų ir nutempė suglebusį kūną į miegamąjį, kur paguldė tarp lovos ir sienos. Tai nebuvo ideali slėptuvė, tik laikina.

Gregoris pabus šiek tiek skaudama galva, kuria atsitrenkė į stalą, bet nejaus jokių padarinių dėl migdomųjų, kurių Dredas įpylė į limonadą. Tai nedidelė dozė, tik kad vaikinas netrukdytų, kol Dredas susitvarkys su Diuvalio smogikais.

Adrenalinas veikė geriau už bet kokį motulės gamtos ar žmogaus sukurtą vaistą. Dredas nepasigedo melagingos politikos, savo buvusio darbo, taisyklių ir nuostatų, nustatytų ribų, bet jis ilgėjosi jaudulio. Iki šiol nesuvokė, kaip jam to trūksta. Jis nekantriai laukė artėjančių minučių.

Jei Gregoris sako tiesą ir teisingai apskaičiavo, tai Dredas dar turi keturias minutes lauke, kol pasirodys „žvejai“. Per tą laiką reikia suskubti daug ką padaryti!

– Sveikas, Makai. Kas tave čia atnešė?

– Tu mirtinai išgąsdinai mane.

Burkas atitraukė durų uždangalą ir įėjo į namelį.

– O ko tu laukei?

– Nieko. Noriu pasakyti, kad tikėjausi rasti tave viduje su ponia Diuval.

– Tikrai.

– Tavo brolis...

– Viską žinau. Šįryt kalbėjausi su Džo. Jis sakė, kaip tu beviltiškai mėginai jam prisiskambinti. Man labai nepatinka ta įbauginimo taktika, kurią jam pritaikei, Makai.

– Neturėjau pasirinkimo.

– Tai kas atsitiko?

– Po velnių, Burkai! Liaukis išsidirbinėjęs! – riktelėjo Makas. – Tu peržengei ribą. Pagrobei Pinkio Diuvalio žmoną ir slepi savo žvejybos namelyje.

– Tai tik pusė tiesos, – pripažino Burkas. – Aš peržengiau ribą, pagrobiau ponią Diuval, bet turėjau proto neatsivežti jos čia.

Dredas įkalbėjo Burką nesivežti Remi į savo žvejybos namelį, kur kas nors galėjo atplaukti jų ieškoti, bet pasiūlė jiems pasislėpti jo lūšnelėje, kurią jis kartais nuomodavo. Ji įrengta panašiai, bet stovi daug nuošalesnėje vietoje, sunkiai atrandamame užutekyje. Kadangi Burkas paklausė Dredo patarimo, slėptuvę žinojo tik jiedu.

– Jei ieškai ponios Diuval čia, tai šalta, Makai. Labai šalta. Be to, tu įsibrovei į mano valdas. Eik lauk.

– Burkai, prašau, išklausyk manęs. Žinau, kad tu niekad negalvojai apie mane labai gerai. Nesvarbu. Aš tave nervinau ir tu turbūt laikei mane blogu policininku. Bet ir tai nesvarbu. Galvok, ką tik nori, bet patikėk, kad šįkart aš žinau, apie ką kalbu. Jis tave užmuš.

– Kiek suprantu, tu kalbi apie Diuvalį.

– Jis nesiteps rankų, bet turės tavo galvą ant lėkštutės arba žus mėgindamas gauti.

– To ir tikiuosi – kad jis mirs mėgindamas.

– O tu visą gyvenimą praleisi kalėjime.

– Aš susipažinęs su Luizianos valstijos baudžiamuoju kodeksu. Tačiau ačiū, kad privertei pasikartoti, ir ačiū už patarimą. O dabar aš turiu darbo. Iki pasimatymo, Makai.

Makas apėjo Burką ir atsidūrė tarp jo ir atvirų durų.

– Ar jai viskas gerai?

– Po velnių! Taip! Viskas gerai, – piktai atkirto Burkas. – Manai, kad aš nuskriausčiau moterį?

– Ne, bet nemaniau, kad išdrįsi pagrobti moterį! – suriko Makas, greitai susivaldė ir prašneko ramiau: – Aš mėginu iš-

gelbėti tave, kad nesusigadintum gyvenimo. Tu iki ausų mėšle, bet dar ne per vėlu ištaisyti padėtį. Grąžink ponią Diuval vyrui. O paskui galbūt padėsiu tau viską užglaistyti.

Burkas nusikvatojo.

– Diuvalis neatleis ir nepamirš, kad aš pagrobiau jo žmoną, Makai. Kokiam sapnų pasaulyje tu gyveni?

– Gerai, tai atiduok ją man ir leisk grąžinti namo. O tu dingsi, ir istorija baigta.

– Istorija nesibaigs, kol plaks Diuvalio širdis ir Bardas bus gyvas. Prieš jiems mirštant, ketinu su jais išsiaiškinti, kuris faras pardavinėja mūsų skyrių, ir jį pasiųsti myriop.

– Tampi žudiku?

– Tik baudžiu už padarytus nusikaltimus.

– Tai ne tavo darbas.

– Matyt, mano.

– Palik jį Vidaus reikalų skyriui.

Burkas vėl nusijuokė, su didesniu kartėliu negu anksčiau.

– Jie tokie pat sugadinti, kaip ir kiti. Netgi jei jie rastų išdaviką, manai, perduotų apygardos prokurorui? Po velnių, ne! Niekas Naujojo Orleano policijos departamente nieko nedarys, tik giliai nugrūs surinktą medžiagą ir prisipildys savo kišenes.

– Yra ir sąžiningų policininkų, Beizilai. O dabar, kai tu pasitraukei, liko vienu mažiau.

– Tie keli nieko negali pakeisti.

– O ar dar daugiau nužudytųjų sugrąžins Kevą Stiuartą?

Burkui šovė į galvą mintis, kad jaunasis policininkas dėl nieko taip karštai nesiginčijo. Jis beviltiškai stengėsi įtikinti ir taip nervinosi, kad, atrodė, tuoj ims trūkčioti veidas.

– Kodėl tu čia, Makai?

– Jau sakiau.

– Tu melavai. Stengiesi man padėti ne todėl, kad manim žaviesi. Juk mes ne draugai iki mirties. Kažkas čia negerai. Pasakyk kas.

Makas kelias sekundes nukreipė žvilgsnį nuo Burko, tada vėl pažvelgė jam į akis.

– Aš skolingas lupikautojui penkiasdešimt gabalų.

– Aišku, – Burkas sudėliojo viską į vietas. – Dabar jau atsirado prasmė. Diuvalis sužinojo apie tavo skolą ir pasiūlė sumokėti, jei mainais pristatysi mane ir jo žmoną. Tai paaiškina, kodėl tu taip stengiesi.

– O ką aš galėjau padaryti, Burkai? Jie grasino susidoroti su Tone.

Burkas sugriebė Makui už marškinių.

– Ar atvedei juos čia?

– Ne! Prisiekiu, ne! – Makas išsprūdo iš Burko rankų. – Turėjau susitikti su jais vakar, bet nenuėjau. Tikėjausi rasti tave anksčiau, negu jie suras mane. Jie nežino, kur aš.

– Na, tai greit sužinos. Iki, Makai, sėkmės.

Burkas mėgino praeiti pro Makveną, bet šis užstojo kelią.

– Beizilai, prisiekiu, nerizikuočiau lįsti į tas prakeiktas pelkes ieškodamas tavęs, jei tai būtų tik dėl pinigų. Uošviai sumokėtų mano skolą, jei paprašyčiau. Bet tu daug ko nežinai.

– Aha, manau, kad būtų įdomu pasikalbėti, bet dabar neturiu laiko.

Burkas jaudinosi, kad Remi viena trobelėje. Jis išvykęs daug ilgiau, negu manė.

Be to, niekas, ką Makas pasakytų, neprivers jo susvyruoti. Tuo vaikinu negalima pasitikėti. Kuo jis gali garantuoti, kad neatvedė Bardo su žmogžudžių komanda tiesiai pas jį? Jis pasiims valtį iš slėptuvės ir grįš į Dredo trobelę su skubiu pranešimu. Makas jo nepaseks. Juo bus nesunku nusikratyti upelių labirinte.

Makas sugriebė Beizilo ranką.

– Aš tau galiu padėti, Beizilai. Mes abu galim vienas kitam padėti.

– Tu nori padėti tik sau. O dabar traukis iš kelio.

– Negaliu tau leisti tai tęsti.

– Tu manęs nesustabdysi.

Kai Burkas mėgino nublokšti jį, Makas ištiesė ranką sau už nugaros.

– Jėzau, Makai, ne!

Tačiau Burkui nereikėjo jaudintis, kad Makas jį nušaus. Jam nespėjus sugriebti pistoleto, Burkas išgirdo šūvį. Makas apstulbęs pažvelgė į Burką, jo akys apsiblausė, ir jis griuvo į priekį.

36 skyrius

Dredas išgirdo besiartinantį automobilį.

– Per visą savaitę buvo tik trys klientai, – sumurmėjo jis. – O šįryt dirbu kaip sausumos biure.

Diuvalio vyrai pasirodė tiksliai pagal Gregorio tvarkaraštį. Gal vis dėlto tas berniukas trokšta išpirkti nuodėmes.

Dredas girdėjo, kaip atsidarė ir užsitrenkė dvejos automobilio durelės, sugirgždėjo žvyras po kojomis.

– Labas rytas! – šūktelėjo balsas.

– Ir tau, šikniau, – tyliai sumurmėjo Dredas, kad lankytojai jo negirdėtų.

– Ar žuvys kimba?

To klausė antrasis balsas. Dredas ir jam neatsakė. Jis sutvarkė taip, kad Diuvalio smogikai pamatytų senuką, sėdintį ant prieplaukos nugara į juos, nuleidusį kojas virš vandens, su meškere rankoje. Jis planavo įtikinti juos, kad senasis gvėra visiškai kurčias.

Vyrai neužėjo į parduotuvę, kur, kaip jie tikėjosi, Gregoris laukia įvykių pabaigos, o žengė tiesiai prie jo. Dredas iš žingsnių sprendė, kad vienas jų daug stambesnis už kitą.

– Tu tikriausiai Dredas?

Dredas nepajudėjo.

– Ką naudoji jaukui?

Jis manė, kad dabar jie už trijų metrų nuo prieplaukos krašto. Arti, bet dar nepakankamai.

– Gal jis kurčias? – vienas tyliai paklausė sėbro.

– Ei, seni! – vėl kreipėsi pirmasis. – Mes ketinam žvejoti. Mums reikia produktų.

Dredas laukė nejudėdamas, netardamas nė žodžio.

– Tas kalės vaikas kurčias.

– Arba ignoruoja mus norėdamas pasipuikuoti. Ei, seni! Aš kalbuosi su tavim.

Dirbdamas policininku, Dredas dažnai kliovėsi, kad žmogaus prigimtis padės jam atlikti darbą. *Homo sapiens* pasiduodavo būdingiems nuspėjamiems impulsams. Dredas vylėsi, kad peštukai nepraleis progos pasityčioti.

– Gal jį reikia šiek tiek pabaksnoti? – pasiūlė vienas.

– Aha! – nusikvatojo stambesnysis. – Gal iš tikrųjų pabaksnokim.

Jis spyrė senam kurčiam žvejui į nugarą, tiesiai ten, kur baigėsi jo surištų plaukų uodega. Spyris nebuvo smarkus, bet, jo nuostabai, žvejys įpuolė į vandenį. Jo skrybėlė nukrito, žilas perukas taip pat. Kerpių barzda nuplaukė pasroviui. Į jį spoksojo Helovino kaukė, bet akių plyšiai buvo tušti.

Vyras pasilenkė, kad geriau matytų.

– Kokia čia velniava?

Dredas ištiesė ranką iš po tiltelio, kur slėpėsi, ir sugriebė vyrą už čiurnos. Netekęs pusiausvyros, šis sumojavo rankomis ir įkrito į vandenį. Dredo peilis perskrodė jo pasmakrę. Jis mirė dar nespėjęs sušlapti.

Dredas manė, kad kai kurie žmonės neverti gyventi padorioje visuomenėje. Tokį požiūrį jis parodė ir tam nuolatiniam žmonos skriaudikui, atėjęs į jų namus pagal kvietimą. Dredas matė jo smurto pėdsakus ant žmonos ir vaikų. Niekšas nesilaikė dažnai duotų pažadų pasitaisyti. Jis brangiai kainavo sistemai, kuri kartkartėmis sodino jį į kalėjimą ir vėl paleisdavo toliau smurtauti prieš šeimą. Jis kėlė emocinį ir fizinį pavojų visuomenei ir aplinkiniams.

„Padaryk visiems paslaugą ir nušauk tą kalės vaiką“, – pamanė Dredas, išsitraukęs pistoletą. Nors tas įvykis atnešė

jam daug nemalonumų, Dredas nesigailėjo nušovęs tą vyrą. Jei aplinkybės pasikartotų, jis pasielgtų taip pat. O šis vyrukas, kuris suglebęs gulėjo jo rankose, anksčiau žudė žmones. Būtų nužudęs ir Dredą su Gregoriu, kai jie būtų atlikę savo užduotį. Dredo negraužė sąžinė, kad jis smogė pirmas. Dėl to jis nepraras nė sekundės miego šiąnakt.

Jei sulauks nakties.

Giliai įkvėpęs jis nutempė kūną po vandeniu ir kabliu pritvirtino prie poliaus. Jis iškilo tik kartą įkvėpti pro nosį.

– Čarli? Čarli?

Teisingai, bukaproti. Rėk ir išsiduok, kur esi.

Dredas po vandeniu nuplaukė po tilteliu balso link.

– Čarli? O Dieve!

Dredui nereikėjo spėlioti, kodėl žudiko balso intonacija iš nustebimo pakito į siaubą. Jis čia gyvena pakankamai ilgai, kad pastebėtų judėjimą, netgi jei tas po vandeniu ir nematomas. Jis stebėjo jų įpročius natūralioje aplinkoje. Po perkūnais, jis gyvena toje pačioje aplinkoje su jais.

Aligatoriai.

Jo naminiai gyvūnai praleido žiemą snausdami, nesirodydami, neėsdami, tik laukdami pirmos pakankamai saulėtos dienos, ir šilumos, kad galėtų atsipeikėti po kelių letargo mėnesių. Šiandien ta diena atėjo. Dredas jautė, kaip jie plaukia vedami grobuoniškų instinktų prie šviežio Čarlio kraujo.

Dredas nesinervino. Jis laukė. Laukė. Laukė.

– Čarli?

Dabar vyro balse nuskambėjo neslepiamas išgąstis. Dredas galėjo nuspėti jo mintis. Jis norėjo bėgti, sprukti iš tos siaubingos vietos, pasiuntęs po velnių Diuvalį ir jo žmoną. Bet jie su Čarliu ilgai dirbo kartu. Be jo, Čarlis buvo bjauriausias jo pažinotas niekšas. O dabar Čarlis tiesiog išnyko akyse. Žmogiška prigimtis vertė sužinoti, kas atsitiko senajam draugeliui. Tokia jau ta žmogiška prigimtis.

Kai vyras pasilenkė pažiūrėti po tilteliu, Dredas sukaupė visas jėgas ir šoko iš vandens kaip jūrų pabaisa. Tas vaikinas buvo trisdešimčia kilogramų sunkesnis už jį, bet Dredas jį užklupo netikėtai. Jis apkabino ranka vyro sprandą ir įsitraukė jį į vandenį. Kai jis krito, Dredo peilis perskrodė jo Adomo obuolį.

Kai Gregoris atgavo sąmonę, jis žvelgė tiesiai į keturių metrų ilgio aligatoriaus akis. Suklikęs jis pašoko ir trinktelėjo galvą į metalinį lovos rėmą. Stojančia širdimi, trūkčiojamai alsuodamas, apimtas panikos priepuolio, jis peršliaužė lovą, kurioje vos prieš kelias dienas Dredas slaugė Remi Diuval.

Pasiekęs kitą kambario galą, Gregoris pažvelgė po lova, norėdamas įsitikinti, kad jo matytas aligatorius – tik iškamša, o ne gyvas eksponatas. Dredas jo niekuo nenustebintų, net laikydamas gyvą krokodilą po lova. Tačiau grėsmingos akys buvo stiklinės. Šiek tiek aprimęs Gregoris skubiai perėjo makabriškas Dredo parduotuvės patalpas. Stalas, ant kurio Dredas valgė, buvo pilnas aligatorių galvų, padengtų blizgančiu laku. Jos sukėlė kažkokį neramų prisiminimą, nors ir neįgavo aiškaus pavidalo. Lauke senis sodo žarna plovė tiltelį.

Išgirdęs Gregorio žingsnius ant lentų, Dredas atsigręžė. Jo barzda buvo šlapia, nukirpti džinsai taip pat.

– Ar jau išsimiegojai? – maloniai paklausė jis.

– Kas atsitiko? Kodėl aš gulėjau ant grindų prie lovos? Aš neprisimenu... Ne, palauk, prisimenu!

Rūkas Gregorio galvoje pradėjo sklaidytis.

– Tu man davei *Dr. Pepper.* Ar tu mane apsvaiginai narkotikais?

Tačiau staiga prisiminimai užgriuvo visa jėga. Jis apsigręžė ir pamatė automobilį šalia savojo.

– Jie čia? – apimtas siaubo suinkštė jis. – Kur jie? Ką tu jiems pasakei? Kodėl mane išjungei?

– Ramiau, sūneli. Tu nedaug praleidai. Jų nebėra.

– Kaip tu jais nusikratei? Ką jiems pasakei?

– Tiesą sakant, neturėjau malonumo su jais susitikti. Jie kalbėjosi tik su mano draugu.

Gregoris pažvelgė, kur Dredas rodė, ir krūptelėjo pamatęs Dredo antrininką, sėdintį aplūžusioje supamojoje kėdėje verandoje su šlapia žvejo kepure ir peruku virš Helovino kaukės, nuo kurios karojo kerpių barzda.

– Pagaminau jį prieš porą metų, norėdamas privilioti vagį, – paaiškino Dredas. – Tas šiknius siaubdavo mano parduotuvę, kai tik išeidavau žvejoti ar medžioti. Taigi pagaminau iškamšą, įsodinau į savo valtį ir paleidau plūduriuoti. Sugavau tą vyruką nusikaltimo vietoje ir gerai pamokiau. Jis niekada nebesugrįžo, – Dredas nusikvatojo. – Aš net prisirišau prie šito draugo ir nusprendžiau jį pasilikti. Jis išklauso mane, kai užsimanau draugijos. Bjaurus šunsnukis, bet manau, kad ne bjauresnis už mane. Šįryt jis man labai pravertė.

Gregoris lėtai priėjo, pažvelgė į nuplautą prieplauką, pasibjaurėjęs pažiūrėjo į vandenį apačioje, į du milžiniškus aligatorius, kurie deginosi kitame upelio krante, pažiūrėjo į Dredą, kuris patenkintas tylomis spoksojo į jį.

Nesunku numanyti, koks likimas ištiko tuos du jį atlydėjusius vyrus. Gregoris nurijo šleikštulį. Žinoma, Dredas išgelbėjo jam gyvybę. Tačiau prisiminęs Pinkio Diuvalio ryžtą jis žinojo, kad ramybė truks neilgai.

– Diuvalis atsiųs kitus.

– Tikriausiai, – filosofiškai gūžtelėjęs pečiais atsakė Dredas. – Todėl tu verčiau keliauk.

– O kaip jų automobilis?

– Aš juo pasirūpinsiu.

Dredas neaiškino, kaip pasirūpins, bet Gregoris buvo tikras, kad mašina dings visiems laikams.

– Aš... Ačiū, Dredai.

Dredas iškvėpė cigaretės dūmų debesį.

– Tu gerai pasielgei, berniuk. Kai pamatysiu Beizilą, pasakysiu jam, kad išpirkai praeities klaidas.

Gregorį taip sujaudino senio komentaras, kad jis net sutriko. Jo akys paplūdo ašaromis, ir tikriausiai Dredas jas pastebėjo, nes ir pats sutriko, o tai privertė jį bartis.

– Na, nebestovėk čia. Po to, ką tu išgyvenai, Beizilas supyks, jei leisiu tau žūti, susižeisti ar pakliūti už grotų. Taigi dink iš čia. Greičiau!

Burkas instinktyviai sugriebė krentantį Makveną.

– Makai!

Tačiau Makas negalėjo atsiliepti, jis buvo negyvas. Netgi žinodamas tai, Burkas vis kartojo jo vardą, guldydamas ant grindų.

Išgirdęs žingsnius, jis pakėlė akis ir pamatė Dagą Patutą, bėgantį prieplauka trobelės link.

– Ar jis negyvas?

– Prakeikimas, Dagai! – užsipuolė jį Burkas. – Jis nespėjo nė pasimelsti.

– Ir tu būtum nespėjęs, jei jis būtų šovęs tau tiesiai į krūtinę.

Patutas atsiklaupė ir pačiupinėjo Makui kaklo arteriją. Po valandėlės jis atsistojo lyg nešdamas ant kupros tūkstančio svarų naštą. Tyliai nusikeikęs, perbraukė ranka išvargusį veidą, tada uždėjo ranką Burkui ant peties ir susirūpinęs pažvelgė į jį.

– Ar tau viskas gerai?

– Gerai? Viešpatie! Dagai! Ne, man negerai. Ką tik mano akyse buvo nušautas dar vienas bendradarbis.

– Makas jau siekė pistoleto. Taigi tu arba jis.

Makas tikrai mėgino išsitraukti pistoletą iš dėklo ant nugaros. Jis gulėjo už kelių centimetrų nuo jo sustingusios dešinės rankos. Tačiau nepaisant akivaizdaus fakto, Burkas nepajėgė patikėti, kad Makvenas būtų jį šaltakraujiškai nušovęs.

– Jis buvo susitepęs, – pasakė Patutas. – Sudarė sandėrį su Diuvaliu.

– Jis man sakė tai.

– Ar sakė sąlygas?

– Mainais į mane jam panaikins penkiasdešimties tūkstančių dolerių skolą.

– Tai tik pusė tiesos. Iš tiesų sandėris apėmė skolos panaikinimą ir didesnę pelno dalį, jei jis tave nudės.

– Kokio pelno?

Patutas linktelėjo galvą į gulintį Maką.

– Tai tas vaikinas, kurio tu ieškojai. Turim nenuginčijamų įrodymų, kad Makvenas dirbo Diuvaliui.

Burkas apstulbęs pažvelgė į Patutą.

– Makas pokštininkas, įkyruolis, nevykėlis.

– Vaidyba. Jis buvo protingesnis, negu rodė kitiems. Privertė kitus jį pamėgti. Gana gerai atlikdavo pareigas, bet nekilo karjeros laiptais. Jis stengėsi, kol buvo paskirtas į Kovos su narkotikais ir prostitucija skyrių. Viskas pagal Diuvalio planą. Jis buvo Diuvalio žmogus nuo pat pradžių.

– Kažkas atrodė keistai, – garsiai mąstė Burkas. – Policininko alga neatitiko Mako gyvenimo būdo. Aš maniau, kad arba jam labai gerai sekasi lošti, arba jis iš viso laimingiausias vyrukas, kokį esu sutikęs.

– Šiandien sėkmė nuo jo nusigręžė.

– Sakai, turi įrodymų, kad jis dirbo Diuvaliui?

– Jau kelis mėnesius Vidaus reikalų skyrius vykdė slaptą tyrimą. Aš vienintelis iš mūsų skyriaus tai žinojau. Mačiau tavo nusivylimą dėl to, kad nelabai aktyviai ieškau išdaviko, bet buvau prisaikdintas tylėti ir negalėjau tau pasakyti. Nors, – pridūrė jis, – vos nesusigundžiau atskleisti tiesos, kad tu neišeitum iš darbo. Be to, po ištisų varginančio tyrimo mėnesių vidaus reikalų tyrėjai rado pėdsakus, vedančius į Makveną. Tarp jų ir tą, susijusį su naktimi, kai žuvo Kevas, – tyliai baigė jis.

Burkas įdėmiai pažvelgė į jį. Patutas linktelėjo.

– Taip. Tu norėjai sužinoti, kas perspėjo narkotikų prekeivius tą naktį ir prišaukė Kevo mirtį. Štai kaltininkas.

Netikėdamas tuo, ką išgirdo, Burkas gręžė Patutą žvilgsniu. Kai žodžiai pagaliau pasiekė smegenis, jo keliai sulinko ir jis atsirėmė į sieną, paskui nuslydo žemyn, kol atsitūpė.

Patutas leido jam viską apmąstyti ir galiausiai paklausė:

– Kaip jauties?

– Gerai, – atsikrenkštė Burkas. – Aš maniau... Maniau, sužinojęs, kas išdavikas, pasijusiu kitaip.

– O kaip jautiesi?

– Visiškai tuščias.

Jie patylėjo. Burkas pamatė, kad kraujo klanas po Mako kūnu nebeplinta. Greit jis sukrešės. Taip daug kraujo. Mako, Kevino.

Po kurio laiko jis pažvelgė į Patutą.

– Jei informacija, kurią Makas teikė Diuvaliui, padėjo klestėti jo verslui, tai kodėl jo nesaugojo ir pasiuntė paskui mane?

– Matyt, dabar Diuvaliui svarbiausias dalykas pagauti tave. Judu su Maku buvote artimi. Tu galėjai patikėti, kad jis tau atneša geros valios žinią. Be to, Maką galima pakeisti.

– Nes Diuvalio ištekliai neriboti. Tikriausiai jis jau turi kitą policininką vietoj jo.

Patutas rimtai linktelėjo.

– Tikriausiai tu teisus.

Burkas pažvelgė į mirties sustingdytą Mako veidą ir mąstė apie erzinančius jaunojo policininko įpročius, o kartu nepaneigiamą žavesį, apie jo gražią jauną žmoną, mąstė apie tai, kaip viskas tuščiai prarasta, ir troško kam nors stipriai smogti.

– Iš kur tu žinojai, kad Makas vyksta čia šį rytą?

– Mes sekėm kiekvieną jo žingsnį. Neseniai sužinojom, kad jis skolingas lupikautojui. Del Rėjui Džonsui.

– Aš žinau, kas jis.

– Kai Del Rėjus nusivežė Maką susitikti su Diuvaliu užvakar, buvo lengva atspėti, kas vyksta.

Burkas atsistojo.

– Tavo įrodymai labai migloti. O gal Makas ėjo manęs įspėti ar perduoti Diuvalio žinią. Bent jau taip jis man sakė.

– Jis jau siekė pistoleto. Prisimeni? Negi norėjai, kad laukčiau ir žiūrėčiau, kaip jis tave nušaus.

Burkas permąstė šį argumentą.

– Tačiau, – toliau kalbėjo Patutas, – aš žinojau, ką Makas turi padaryti, nes kalbėjausi su Diuvaliu. Skambinau jam šįryt ir pasakiau, kad Makas demaskuotas. Kalbėdamas tuo šifruotu advokatų žargonu, neleistinu teisme, jis pasakė, kad Mako darbas bus atliktas. Ir pasigyrė, kad nesvarbu, pas tave Makas ar ne, jis turi atsarginį planą.

– Jis blefavo, aš pats šį rytą kalbėjausi su juo. Jis vis dar ištroškęs mano kraujo. Kad ir kada atvyks ir kokį atsarginį planą turi, aš pasiruošęs jį sutikti.

– Jėzau! Ar tu gali išklausyti? – suriko Patutas. – Jūs su Diuvaliu įsiutę pešatės lyg moksleiviai. Atsibusk, Burkai, ir pagalvok apie ateitį. Dėl tos sumaišties jau vienas žmogus negyvas, ir man labai skaudu, nes aš turėjau jį nušauti. Susitepęs jis ar ne, bet tai mano darbuotojas. – Susitvardęs jis pridūrė: – Maldauju, mesk visa tai. Dabar. Juk radai tą, kurio ieškojai. Dėl jo kaltės žuvo Kevas. Taigi pasiimkim ponią Diuval iš tavo slėptuvės ir grįžkim namo.

– Tik tada, kai pamatysiu negyvas Diuvalio akis.

– Gerai, tarkim, tau pavyks nužudyti Diuvalį ir Bardą, bet atsidursi kalėjime ir sulauksi mirties bausmės. Ant ko tu niršti?

– Aš jos negrąžinsiu.

– Aptarkim blogiausią scenarijų. O jei Diuvalis liks gyvas, o tu pakliūsi į kalėjimą? Manai, kad jis tave paleis? Niekada. Jis tau kenks, kaip tik įstengs. Ar prisimeni Sačelą ir jo sūnų?

Diuvalis negailestingas. O jei jis užsiundys Bardą ant Nensės Stiuart? Jis panaudos žmones, kuriuos tu myli, tau pakankinti. Aš susitikau su tavo broliu. Jis šaunus vaikinas. Tu nepajėgsi jų apginti. Tik jau ne iš mirtininkų kameros.

– Tai tik priežastis dar labiau pasistengti, kad nė vienas neliktų gyvas.

– Po velnių, Burkai, paklausyk manęs.

– Ne, tai tu paklausyk *manęs*! – suriko Burkas. – Aš tą pradėjau ir ketinu užbaigti!

– Aš tave suimsiu.

– Už ką?

– Už žmogaus pagrobimą.

– Ar aš parašiau laišką, prašydamas išpirkos? Kokius įrodymus turi, kad aš pagrobiau ponią Diuval prievarta? Gal mes abu sukūrėm šį planą, kad ji galėtų pabėgti nuo to tirono kalės vaiko.

Patutas smerkiamai pažvelgė į jį.

– Dar ne vėlu viską pakeisti. Diuvalis kreipėsi į mane netrukus po pagrobimo ir įspėjo, kad nužudys tave. Jei tu nepasiduosi, liksi vienas. Bet jei eisi su manim, tave gins mūsų skyrius.

– Ačiū, ne. Skyrius...

Burkui nespėjus sureaguoti, Patuto pistoletas trenkė jam į smilkinį. Jis nusvirduliavo prie durų, akyse sumirgo žiežirbos. Prieplauka už uždengtų durų išsitempė per kelias mylias, lyg žvelgiant pro apverstus žiūronus. Regėjimo laukas traukėsi, jį ėmė supti tamsa, ir staiga viskas dingo. Jo paskutinė sąmoninga mintis buvo apie Remi. Ji viena. Laukia jo grįžtančio.

37 skyrius

Burkas pabudo nuo balsų, bet neįstengė išskirti žodžių. Jis lėtai atsigavo, bet pamažu suvokė, kad yra kambaryje, guli ant šono, jo rankos surakintos už nugaros ir jam žvėriškai skauda galvą.

Kad ir kur jis buvo, už sienų kažkas vyko. Jis nematė greitosios pagalbos automobilio šviesų, bet jautė jų mirgėjimą per užmerktus vokus. Kol sužinos daugiau, nusprendė neatsimerkti ir apsimesti, kad jis dar be sąmonės.

Galiausiai jis atpažino vieną balsą.

– Šiandien čia kaip Centrinėje geležinkelio stotyje, – piktai murmėjo Dredas. – Kai nuolat vieni atvyksta, kiti išvyksta, žuvys nekibs visą savaitę.

– Kas? – paklausė Dagas Patutas.

– Ką kas?

Nors dar nevisiškai atsigavęs, Burkas suvokė, kad Dredas apsimeta kvailiu. Kažin ar Patutas tai supranta.

– Kas šiandien atvyksta ir išvyksta? – paklausė Patutas.

– Nagi, pirmiausiai ryte atvyko du vaikinai ir klausinėjo apie Burką Beizilą.

– Kokie du vaikinai?

– Nepažįstu, bet pasakysiu tau, man nerūpi, ar jie grįš. Iš tokių nelauk gero.

– Iš kur tu žinai? Ką jie padarė?

– Nieko ypatingo. Tiesiog tokia nuojauta. Aš jau seniai nebe policininkas, Patutai, bet nepraradau instinkto. – Burkas nusprendė, kad Dredas nutilo ir užsitraukė cigaretę. – Jie buvo apsirengę kaip žvejai, bet jei jie yra kada nors gyvenime pagavę žuvį, tai aš suvalgysiu tuos aligatorius.

– Tu ir valgai tuos aligatorius.

Dredas nusikvatojo.

– Teisingai, Patutai, bet tu supranti, ką aš turiu galvoje. Vis dėlto aš paskubom surinkau jiems šešias skardines alaus ir džiaugiausi, kad jie dingo.

– Ką jiems pasakei apie Burką?

– Negalėjau jiems pasakyti nieko daugiau negu tau. Burkas buvo čia prieš kelias dienas.

– Kada?

– Neprisimenu. Aš nekreipiu dėmesio į kalendorių, nors pastebėjau, kad ryt bus Užgavėnių karnavalas. Tikriausiai miestas ruošiasi...

– Apie Burką...

– Ak, teisingai, Beizilas šiek tiek paplepėjo su manim, bet, kaip žinai, jis nelabai šnekus. Šio bei to nusipirko ir iškeliavo.

– Ar moteris buvo su juo?

– Moteris – ne tas žodis. O, kokia moteris! – Dredas prakalbo tyliau. – Kai jie išėjo, aš du kartus nuleidau. Kas ji?

Patutas pateikė jam glaustus faktus, kuriuos Dredas jau žinojo. Patutui baigus, Dredas tarė:

– Hm. Aš niekad nebūčiau pagalvojęs, kad ji Beizilo įkaitė. Man visai neatrodė, kad jis ją verčia ką nors daryti. Ji įsėdo į mašiną su juo.

– Jie išvažiavo automobiliu?

Dredas pradėjo riesti apie automobilio markę, spalvą, modelį. Jei ne rimta padėtis, Burkas būtų garsiai nusikvatojęs.

– Kadangi iš čia nesimato plento, aš nežinau, į kurią pusę jie nuvažiavo.

Patutas paklausė, ar su jais buvo dar vienas vyras, gal kunigas. Dredas nusijuokė, atsakė, kad ne ir apskritai jis vengiąs kunigų, o Beizilas taip pat nelabai panašus į religingą. Patylėjęs jis pridūrė:

– Neįsivaizduoju, kad Beizilas galėjo pagrobti žmogų.

– Aš taip pat. Bet, matyt, sugebėjo.

– Patutai, dar kartą pasakyk, kas buvo tas vaikinas, kurį tu nušovei.

– Detektyvas seržantas Makas Makvenas.

– Tavo žmogus.

– Taip, – su kartėliu pripažino Patutas. – Jis sudarė sandėrį su Pinkiu Diuvaliu surasti Burką ir Diuvalio žmoną. Aš atsekiau Maką ir gerai padariau. Jį pasiuntė nužudyti Beizilo.

Patutas trumpai papasakojo Dredui apie tamsius Mako darbelius skyriuje.

– Ar anksčiau esi ką nors nušovęs, Patutai?

– Kartą. Vykdydamas pareigas. Tai ne taip lengva išgyventi.

– Tikriausiai priklauso nuo to, ar tą žmogų reikia nužudyti, – pasakė išėjęs į atsargą policininkas. Burkas įsivaizdavo, kaip jis kilsteli saulės nurudintą petį. – Tu išvalei skyrių nuo susiteršusio faro, Makveno. Man atrodo, kad išgelbėjai kitus iš bėdos.

– Man nemalonu, kad turėjo žūti žmogus, kad ir koks jis būtų. Tikėjausi, kad viskas baigsis taikiai. Bent jau išgelbėjau Beizilą nuo klaidos, už kurią jam būtų reikėję mokėti visą likusį gyvenimą. Nesvarbu, ką jis mano, aš jam padariau paslaugą.

– Abejoju, ar smūgį į galvą ir antrankius jis laikys paslauga, – skeptiškai numykė Dredas. – Nepavydžiu tau, kai jis atsigaus.

– Jis niršta, – sutiko Patutas, – bet aš padariau tai norėdamas jam gero. Prakeiktas jo užsispyrimas. O, štai ir greitoji, – pasakė jis.

Burkas išgirdo atstumiamas kėdes ir žingsnius.

– Eisiu pasirūpinti, kad paimtų Mako kūną, ir sutvarkysiu popierius su apygardos pareigūnais. Kai tik išsiųsiu greitąją, grįšiu Beizilo.

– O kaip Diuvalio žmona?

– To pirmiausia paklausiu Beizilo, kai jis atsipeikės. Ponią reikia iš karto parvežti namo.

Burkas palaukė, kol nutilo Patuto žingsniai, ir atsimerkė. Kaip jis ir spėjo, gulėjo ant sofos Dredo didžiajame kambaryje.

– Ar seniai pabudai? – sukuždėjo Dredas. Jis nežiūrėjo į Burką, stovėjo prie lango ramiai rūkydamas ir stebėdamas pro aprūkusį stiklą, kas vyksta lauke.

Burkas jau ne pirmą kartą pagalvojo, kad parduotuvės savininkas tikrai yra burtininkas, turintis antgamtinių galių. Ar be savo sugebėjimo gydyti jis dar turi ir akis pakaušyje?

– Pakankamai seniai, kad išgirsčiau Patuto įvykių versiją.

– Ar viskas buvo taip, kaip jis sako?

– Taip. Aš atsiradau namelyje keliomis minutėmis anksčiau už Makveną, paslėpiau valtį žolėse. Kai mes susidūrėm akis į akį, jis prisipažino susitaręs su Diuvaliu. Manė, kad mes galėtume derėtis su juo ir viską sutvarkyti.

– Šiknius!

– Ir aš taip sureagavau. Mako ateičiai grėsė pavojus, todėl jam netiko mano neigiamas atsakymas. Jis siekė pistoleto. Patutas sekė jį ir atsirado beveik tuo pačiu metu. Tikriausiai buvo pritaisęs siųstuvą prie Mako. Kulka iš nugaros pervėrė širdį. Dabar Patutas neriasi iš kailio, kad padarytų viską pagal įstatymą.

– Bet jis tik pusė tavo bėdos. Diuvalis lipa ant kulnų. Jis tuoj tave pačiups, sūneli.

Stebėdamas, kaip Mako kūną kelia į greitąją, Dredas papasakojo Burkui, kad Gregoris apsilankė parduotuvėje ir įspėjo apie jį atsekusius smogikus.

– Taigi tai, ką tu pasakojai Patutui apie du apsimetėlius žvejus, tiesa?

– Didžioji dalis, – prisipažino Dredas. – Jie buvo čia, bet neišėjo.

Žodžiai nuskambėjo grėsmingai, ir tai nutraukė tolesnius klausimus. Burkas pamanė, kad jam verčiau nežinoti tų vyrų likimo.

– O kaip Gregoris?

– Berniukas teikia vilčių. Jis galėjo mus išduoti, bet to nepadarė. Liepiau jam dingti, ir jis pasinaudojo mano patarimu.

– Gerai, – Burkas patampė antrankius. – Išlaisvink mane iš tų prakeiktų grandinių.

Dredas atsigręžė nuo lango.

– Kūną jau įkėlė, o Patutas šnekasi su šerifu. Turim devyniasdešimt sekundžių dingti iš čia.

– Kur mano pistoletas?

– Pas Patutą. Bet gali pasiskolinti manąjį.

Dredas iš stalčiaus ištraukė „Magnum 357", pažiūrėjo, ar visi lizdai užtaisyti, paėmė dėžutę su kulkomis ir padėjo Burkui atsistoti. Jo kojos linko, o galva atrodė lyg arbūzas, užmaukšlintas ant pečių, kol jis ėjo keistų formų kambariais prie užpakalinių durų.

Pašiūrėje, kurioje buvo turbūt visi įrankiai, išrasti nuo geležies amžiaus, Dredas rado vielos žirkles ir nukirpo antrankius. Jis padavė Burkui pistoletą, kulkų ir nustūmė valtį nuo prieplaukos.

– Tu naikini mano valtis kaip pašėlęs. Jei ir toliau veiksi tokiu greičiu, aš tuoj neteksiu verslo.

– Aš tau atsilyginsiu, Dredai.

– Taip, taip. Tik žiūrėk, kad tavęs iki tol nenudėtų. Bake yra benzino, bet užvesk variklį tik nuplaukęs bent pusę mylios. Ar pajėgsi taip toli irkluoti?

– Neturiu iš ko rinktis. Remi viena.

– Beizilai? Tau patinka ta mergaitė?

Vyrai įdėmiai pažvelgė vienas į kitą, bet Beizilas tarė tik:

– Dar kartą ačiū, Dredai.

– Nėra už ką. Sėkmės ir... O, šūdas, man nepatinka ši dalis.

Burkas trenkė kumščiu Dredui į smakrą, ir netgi jo tanki barzda nepajėgė nuslopinti smūgio. Kai Dredas griuvo aukštielninkas, Burkas dar kartą trinktelėjo jam per galvą, apgailestaudamas, kad kitiems turi atrodyti taip, lyg būtų jį nugalėjęs. Tačiau jis smogė nesmarkiai, kad vėliau seniui per daug neskaudėtų.

Paskui jis įšoko į valtį ir atsistūmė nuo įlankos. Siekdamas irklo, išgirdo šūksnį ir bėgančio žmogaus žingsnius.

Velniop irklus – jis užvedė variklį ir nurūko.

Vidurdienį Remi pradėjo stebėti, ar Beizilas negrįžta. Ji netgi nevalgė pietų, manydama, kad jis grįš alkanas ir jie papietaus kartu. Tačiau vidurdienis praėjo, o Burkas nepasirodė.

Per ilgą popietę ji išdrįso išeiti į lauką ir mėgino pasilepinti pirmą saulėta diena pelkėse, bet nepajėgė atsipalaiduoti ir pasigėrėti egzotišku grožiu, nes jos mintis užėmė Beizilas ir jo ilgas užtrukimas.

Saulėlydis dar labiau padidino jos nerimą. Ji vaikštinėjo po prieplauką lyg sargybinis poste. Klausėsi, ar nepasigirs variklio ūžesys, nustelbdamas naktinius pelkių garsus, kurie iš pradžių ją gąsdino, bet vėliau pasidarė pažįstami ir netgi savotiškai ramino.

Kai prieblanda užleido vietą nakčiai, Remi vėl įėjo į vidų. Kad būtų saugiau, ji nedegė žibinto ir budėjo visiškoje tamsoje. Ji buvo nieko nevalgiusi nuo pusryčių, bet nesijautė alkana.

Kas atsitiko, kai Beizilas nuvyko į Dredo parduotuvę?

Gal pakeliui jį užpuolė tie trys vyrai, vakar atkakliai ieškoję tėvo Gregorio? Gal Pinkis tykojo jo pas Dredą? O gal ir Beizilas, ir Dredas jau nužudyti, ir dabar niekas nežino, kur ji?

Viena už kitą baisesnės galimybės vaidenosi jai mintyse. Galiausiai nuovargis privertė ją atsigulti ir užsimerkti. Tokioje minčių sumaištyje ji manė nepajėgsianti užmigti, todėl staiga pabudusi pirmiausiai nustebo, kad buvo užmigusi.

Antra mintis buvo klausimas, kas ją pažadino. Kaip ir tada, kai ją pabudindavo Endželė, parsivedusi vieną iš savo nesuskaičiuojamų klientų, Remi gulėjo visiškai tyliai. Širdis daužėsi.

Kas ją pažadino iš miego? Garsas? Pikta žadantis judesys tamsoje? Pavojaus nuojauta?

Ji įsitempė klausydamasi, bet nieko neišgirdo. Ar ją prikėlė virpesys valčiai atsitrenkus į prieplaukos polį?

Ar ji turėtų gulėti ir apsimesti nematoma, kaip darydavo suteršto Endželės pasaulio kamputyje? Ji nebe vaikas. Ji pareiškė Beizilui, kad niekada nebebus auka. Kas galėtų būti baisiau už vyrą, su kuriuo Remi gyveno dvylika metų? Jei ji ištvėrė žiaurų Pinkio psichologinį spaudimą, tai gali viską ištverti. Ji išslydo iš lovos, nuslinko per kambarį ir pasiėmė virtuvinį peilį. Jis neaštrus, bet panašiausias į ginklą, nes Beizilas pasiėmė savo pistoletą. Pagalvojusi ji dar pasiėmė žibintą, dėžutę degtukų, tada nuėjo prie artimiausio lango ir pažvelgė į lauką. Ji pamatė siluetą, šešėlį tamsoje, stypčiojantį per prieplauką. Jis sustojo, pasiklausė ir toliau tyliai slinko prie trobelės.

Remi pritūpė ant grindų ir suspaudė rankoje peilį. Įdomu, ar galima žibalinę lempą panaudoti kaip ginklą?

Sucypė surūdiję vyriai, įsibrovėlis padvejojo prieš praverdamas duris tik tiek, kad įsispraustų į vidų.

– Remi?

Ji pajuto didžiulį palengvėjimą.

– Burkai?

Remi pašoko ir pribėgo prie jo, bet atsitraukė pamačiusi jo rankoje pistoletą.

Burkas taip apsidžiaugė, kad Remi nieko neatsitiko, jog vos nesuspaudė jos glėbyje, tačiau pamatė vienoje rankoje peilį, o kitoje žibintą.

Paskutinę mylią jis plaukė išjungęs variklį, žinodamas, kaip toli garsas sklinda vandeniu. Jis nenorėjo jo ieškančių žmonių atvesti į savo slaptavietę. Iš visų jėgų stengdamasis grįžti pas Remi, jis nepagalvojo, kad ji pati gali būti jam pavojinga.

Tačiau peilis barkštelėjo į grindis, Remi padėjo žibintą ir degtukus ant stalo.

Jis atlaužė pistoleto saugiklį ir padėjo jį šalia žibinto.

Jie žiūrėjo vienas į kitą. Burkas prakalbo pirmas.

– Jums viskas gerai?

Ji energingai palinksėjo galva.

– Tik išsigandusi.

– Kodėl?

– Pirmiausia, nes nežinojau, kas čia ateina.

– O aš bijojau, kad nerasiu jūsų.

– Kurgi aš dingsiu? Kodėl jūs sėlinote?

– Kad manęs neužkluptų.

– Neužkluptų?

– Mane gaudo.

– Kodėl?

– Ilga istorija.

– Jūs suprakaitavęs.

– Aš irklavau.

– Aišku.

Jie vėl stovėjo tamsoje, žvelgdami vienas į kitą.

– Jūsų taip ilgai nebuvo, – pasakė ji.

– Žinau. Labai atsiprašau. Negalėjau grįžti.

– Viskas gerai, tik...

– Nieko negalėjau padaryti. Jei...

– Kas atsitiko?

– Ar čia niekas nepasirodė?

– Ne.

– Nieko nematėt?

– Nė gyvos dvasios visą dieną. Aš labai nervinausi.

– Bijojot?

– Jaudinausi.

– Jaudinotės?

– Kad jums kažkas atsitiko.

Juos skyrusi erdvė sumažėjo. Vėliau Burkas neprisiminė, kad būtų ištiesęs į ją rankas. Neatsiminė, kaip ją apkabino. Tai įvyko negalvojant. Vieną akimirką jis troško ją apkabinti, kitą jau buvo apkabinęs.

Jis ją stipriai priglaudė. Remi atrodė neįtikėtinai maža ir švelni šalia jo. Jis įsikniaubė į jos kaklą po plaukais, ranka apglėbė jos galvą ir prispaudė jos veidą prie savo kaklo. Jos lūpos sukrutėjo prie jo odos.

– Bijojau, kad jūs negrįšit pas mane.

– Manęs niekas nebūtų sulaikęs.

– Aš nežinojau.

– Žinojai, Remi.

– Kaip aš galėjau žinoti?

– Nes aš žadėjau grįžti.

Jo lūpos surado jos lūpas. Jis bučiavo stipriai, apglėbęs jos lūpas iš vienos pusės, iš kitos ir vėl kitos. Jis buvo nerangus, bet juk išalkusieji valgo nelabai gražiai. Jis bučiavo ją godžiai, ne subtiliai. Pirmą kartą pajutus jos skonį, iš krūtinės išsiveržė dejonė, sukelta ir malonumo, ir didžiulio geismo.

Galiausiai jis atsitraukė, perbraukė pirštais Remi plaukus, atlošė jos galvą ir pažvelgė į veidą, norėdamas suvokti, gal neteisingai suprato jos atsaką. Tačiau moters veido išraiškoje regėjo tik tokius pat nuostabą ir sumišimą, kokius jautė pats.

Ji droviai palietė jo lūpas pirštų galais.

Burkas užsimerkė ir palinko į ją, šiek tiek sulenkė kelius, prisitaikydamas prie jos klubų išlinkimo. Jo rankos nuslydo jos šlaunimis ir stipriai suspaudė. Jos ranka, vos lietusi jo plaukus, palenkė jo galvą, ir jie vėl pasibučiavo. Jis atbulas nuėjo lovos link, traukdamas Remi kartu, kol jo šlaunys palietė čiužinį. Jis atsisėdo, praskėtė kelius ir prisitraukė ją prie savęs. Jis nekantriai nutraukė per galvą Remi palaidinę, nusmaukė sportinio kostiumo kelnes ir ji išlipo iš jų. Iš pradžių jo akys, paskui rankos nuslydo jos kūnu – pečiais, krūtimis, liemeniu, klubais, šlaunimis, – stengdamosi paliesti kiek įmanoma daugiau.

Jis priglaudė karštą skruostą prie jos pilvo, jos rankos apglėbė jo galvą. Jis glostė jos blauzdas ir šlaunis, spūstelėjo sėdmenis, bučiavo trikampį per kelnaites, paskui prispaudė savo smakrą, nosį ir antakius ir švelniai myluodamas trynėsi į ją.

Galiausiai jis paguldė ją ant lovos, išsitiesė šalia ir įkišo ranką po kelnaitėmis. Garbanoti plaukeliai vijosi aplink pirštus. Jis praskyrė paburkusias lytines lūpas. Moters lyties šerdis buvo labai drėgna. Jo pirštai įlindo giliau, vėl sugrįžo, viduriniojo piršto pagalvėlė ėmė masažuoti jautriausią tašką.

Remi tyliai ištarė jo vardą ir jis suprato tai kaip leidimą eiti toliau. Per kelias sekundes jis atsisagstė džinsus ir vėl atsidūrė ant jos. Įėjęs į ją vos nepravirko iš malonumo. Burkas nenorėjo skubėti, bet pojūčiai buvo tokie stiprūs, jis taip ilgai to laukė, taip dažnai įsivaizdavo, kad atsidavė jiems ir nebepajėgė valdytis.

Jis išsiliejo per greit. Burkas pakėlė galvą, ketindamas atsiprašyti, bet pamatė, kad jos veidas atsipalaidavęs, viršutinė lūpa išrasojusi prakaito lašeliais, akys užmerktos, krūtinė po juo greitai kilnojosi, speneliai standūs. Jis palietė juos nykščiu ir pajuto, kaip Remi pilvas susitraukė po juo, ji prikando apatinę lūpą.

Burkas pasistūmėjo pirmyn ir liko joje, kad pajustų kiekvieną pulsuojantį trūktelėjimą. Kai tai nurimo, jis apsivertė ant šono ir prisitraukė ją arčiau, prispaudė jos galvą prie krūtinės ir ėmė glostyti nugarą. Jie ilgai šitaip gulėjo, ir jis galėjo likti taip amžinai. Tačiau jautė, kad reikėtų ką nors pasakyti.

– Žinau, kad tu labai religinga. Tau tikriausiai atrodo, jog neištikimybė – mirtina nuodėmė. Taigi gali sakyti, kad aš tave priverčiau. Tik... tik nesijausk dėl to blogai, Remi. Aš nenoriu, kad tu dėl to jaustumeis blogai ir kad blogai galvotum apie mane.

Remi pakėlė galvą, kad galėtų pažvelgti Burkui į veidą. Palietusi ranka jo skruostą, ji susirado jo akis.

– Nesirūpink dėl to, – pasakė ji. – Aš nesu ištekėjusi taip, kaip dera.

38 skyrius

Per savo biuro langą Pinkis stebėjo besilinksminančius gatvėje apačioje. Orfėjaus paradas baigėsi, bet žmonės nesiskirstė, turėdami nuodėmėms dar beveik ištisą parą iki gavėnios pradžios.

Išgirdęs atsiveriančias duris, jis atsigręžė. Į vidų įslinko Bardas. Jis atrodė nebūdingai blogos nuotaikos.

– Mano vyrai atsisako priartėti prie tos vietos. Ten vis dar tikra knibždėlynė – farai, šerifo pavaduotojas, valstijos policija, teismo medicinos ekspertas. Pats suprantat.

– Ar patvirtinta, kad Makvenas negyvas?

– Kaip rąstas. Sako, Patutas jį nupylė gindamas Beizilą.

– O kaip Beizilas? – paklausė Pinkis.

– Nepatikėsit. Patutas buvo jį suėmęs, bet jis paspruko.

Diuvalis sodriai nusikeikė.

– Beizilas nutrenkė tą seną sukriošėlį, prekiaujantį jauku.

– Nutrenkė, kurgi ne! – suriaumojo Diuvalis. – Ar Patutas tuo tiki?

– Nežinau.

– Argi tas tipas Gregoris nesakė, kad Beizilas ir – kaip ten jo vardas – Dredas – bičiuliai. Iš tos tavo pavaizduotos knibždėlynės nė šventasis Bazilijus nebūtų paspruke̜s be pagalbos. O kas, po velnių, atsitiko Gregoriui ir vaikinams, kuriuos pasiunčiau su juo? Jokių žinių?

Bardas papurtė galvą.

– Nieko.

– Aš netgi manau, kad jie nepasiekė Dredo parduotuvės. Akivaizdu, kad jie mus apgavo.

– Jie – vieni patikimiausių mano vyrų, – nesutiko Bardas. – Aš jiems įsakinėju, jie vykdo neklausinėdami.

– Gregorio Džeimso šeima turtinga. Jis juos papirko, kad jį paleistų. Dabar jie tikriausiai Las Vegase dulkina po dvi prostitutes vienu metu.

– Jų neįmanoma papirkti, – nepasidavė Bardas.

– Tada paaiškink, kur jie.

Bardas gūžtelėjo pečiais, Pinkis nusikeikė. Jis neprisiminė, kada jautėsi toks įspaustas į kampą ir nieko nesugebantis veikti. Jis turėjo dvi puikias progas sučiupti Beizilą ir abi nepavyko. Makvenas, matyt, ketino apeiti Del Rėjų Džonsą ir veikti nepriklausomai. Diuvaliui tai neatrodė blogai. Priešingai, jis netgi žavėjosi jo iniciatyva. Tačiau tai sukėlė atsakomąją ugnį ir Makvenas žuvo. „Ačiū, Dagai Patutai“, – pagalvojo Pinkis. Su juo susitvarkysim vėliau.

Be to, Gregoris Džeimsas dingo pasiėmęs kartu du patyrusius samdomus žudikus. Kaip tas inkščiantis bailys pederastas įstengė tai padaryti? Kad ir kur būtų Beizilas, jis tikriausiai juokiasi susiėmęs pilvą iš šių nevykusių pasikėsinimų į jo gyvybę.

Vien nuo minties apie tai Pinkio kraujospūdis šovė į dangų lyg raketa.

Bardas nutraukė jo mintis.

– Nenirškit ant manęs už šiuos žodžius.

Pinkis atsigręžė, bet Bardas kalbėjo toliau, nesutrikdytas advokato žvilgsnio:

– Beizilas galėjo nupilti ponią Diuval ir paslėpti jos kūną pelkėje tą pačią dieną, kai pagrobė. Ji gali būti negyva arba...

– Na, ir kas arba?

– Velnias, Pinki, pats pamąstykit. Jei ji dulkinosi su Beizilu visą savaitę, tai gal ji... Na, žinot... Gal jam su ja taip įdomu, kad jis nebegalvoja apie kerštą. O gal kaip tik šitaip keršija?

Pinkio akys pasidarė pavojingai šaltos ir be išraiškos.

– Taigi, pagal tavo teoriją mano žmona arba negyva, arba lyg pašėlusi dulkinasi su Beizilu?

Bardas iškalbingai skėstelėjo rankomis.

– Žinot, kokios tos bobos. Kaip šunys – myli tave, kol šeri ir lepini. Todėl jas vadina kalėmis.

– Niekada apie tai nepagalvojau.

Atrodė, kad Bardas nepastebi, jog jo bosas vos laikosi nepratrūkęs, ir neapdairiai šnekėjo toliau:

– Turiu blogą nuojautą dėl viso to. Nuo pat pradžių nesiseka. Viskas atsigręžia prieš mus.

– Nevaikščiok aplink. Rėžk tiesiai, ką manai.

Bardas įkišo ranką į kišenę ir pažvangino smulkias monetas, paskui arogantiškai gūžtelėjo pečiais.

– Aš išeinu iš žaidimo, Pinki.

– Nė velnio!

– Klausykit. Nenoriu, kad mane užmuštų, ypač dėl kekšės, kurios aš niekada neturėsiu.

Pinkis įsiutęs griebė Bardą už du tūkstančius dolerių kainavusio švarko atlapų. Gal Remi ir nusipelno įžeidimo, bet velniškai aišku, kad Pinkis nenusipelno. Nė vienas jo žmogus negali pasišalinti todėl, kad pats to nori. Kaip Bardui šovė į galvą mintis, kad jis gali?

– Darysi tai, ką liepsiu, arba pakuždėsiu į ausį Litrelui apie Veino Bardo gyvenimą ir darbelius.

– Jūs mano advokatas. Negalit nieko pranešti apygardos prokurorui, nes neteksit licencijos.

– Teisingai, – sutiko Pinkis tuo tyliu balsu, kuriuo teismo salėje užduodavo klausimą, turintį diskredituoti liudytoją. Vienas vietos žurnalistas, žavėjęsis juo, pavadino tą balsą aksominiu kūju. – Aš negaliu išduoti man patikėtos informaci-

jos, bet galiu paprašyti, kad tai padarytų kas nors kitas. Bet nedelsdamas padarys man tokią paslaugą. Tu net mirktelėti nespėsi. Ir jei šitaip įvyks, tu žlugsi, Veinai. Kur tave įkiš, nebus putyčių. Iš tavęs atims brangenybes, gražųjį automobilį ir visus puikiuosius drabužius. Jie tave nukiš taip giliai, kad džiaugsiesi kartą per mėnesį galėdamas nusišikti, nusiskusti ar nusiprausti po dušu.

Neleisdamas Bardui atsikirsti, jis priėjo arčiau ir prikišo nosį prie pat Bardo.

– Šie blogi reikalai, pasak tavęs, nesibaigs, kol Beizilas bus gyvas. Aišku?

Diuvalis nusprendė neatskleisti planų dėl Remi. Žinoma, Bardas nesvyruoja, kai reikia žudyti moteris, bet Pinkis nenorėjo per anksti žadinti jo apetito.

– Dabar turiu tau kitą užduotį, – Pinkis paleido Bardą, ištiesino švarko atlapus ir meiliai paplekšnojo per skruostą. – Ir ji tau patiks.

– Pinkis nesutiko tuoktis su manim bažnyčioje. Jei Bažnyčia nepripažįsta mūsų santuokos, tai ir aš nepripažįstu, – sukuždėjo Remi ir pridūrė: – Tikriausiai dėl to ir esu kekšė, kaip tu mane kaltinai.

Beizilas paglostė jai skruostą.

– Tu ne kekšė.

Jie buvo stipriai apsikabinę, apimti neviltimi persmelktos aistros. Burkas paleido Remi tik atsikelti ir nurengti jį. Remi pasitrynė skruostu į jo nuogą plaukuotą krūtinę.

– Kas mums atsitiks, Beizilai?

Ji taip natūraliai pasakė jo pavardę, kad jis nusišypsojo, bet klausimas išblaivė.

– Nežinau, – atsiduso jis.

– Tu turi mane paleisti. Man reikia grįžti.

Jis papurtė galvą.

– Bet...

Burkas atlošė galvą ir pažvelgė į ją iš viršaus, ištarė „ne" ir valdingai pabučiavo.

Kai jie galiausiai atsiplėšė vienas nuo kito, ji paklausė apie jo santuoką su Barbara.

– Kodėl jūs išsiskyrėte?

– Nepajėgiau padaryti jos laimingos.

– O ji padarė tave laimingą?

– Ne, – tarė jis ir pirmą kartą suvokė, kad dėl nelaimingos santuokos ne jis vienas buvo kaltas. Barbara taip pat nesistengė jam padėti.

– Mes nusistatėme darbinius santykius. Manau, taip elgiasi dauguma žmonių.

– Bet taip neturėtų būti.

– Neturėtų, – jis įdėmiai pažvelgė į ją, tyrinėdamas jos veido bruožus. – Jei galėtum rinktis, ką norėtum veikti?

– Turi galvoje, jei Pinkio labdara būtų buvusi be jokių sąlygų?

Jis linktelėjo.

– Dirbčiau meno galerijoje, – nedvejodama atsakė ji. – Aš studijavau dailininkų darbus, daug žinau apie šiuolaikinius menininkus. Man gerai sektųsi.

– Esu tikras, kad sektųsi, – pritarė jis.

Ji pasikišo rankas po skruostu ant pagalvės, veide ir balse išryškėjo liūdesys.

– O kas būtų buvę, jei mes būtume susitikę kitu laiku, kitoje vietoje, įprastinėmis aplinkybėmis? Tarkim, aš dirbu vienoje prestižinėje galerijoje Karališkojoje gatvėje, tu įeini ir pamatai mane.

– Pirmiausiai tai aš negalėčiau sau leisti net atsistoti bet kurios galerijos Karališkojoje gatvėje tarpduryje.

– Tai tik fantazijos, Beizilai. Visko gali būti.

– Gerai, aš įeinu ir pastebiu tave, taip?

Ji linktelėjo.

– Na, pasismailinčiau liežuvį ir tikriausiai įsidrąsinčiau tave užkalbinti.

Ji nusijuokė.

– Mėgintum įtraukti mane į pokalbį. Tai gerai. O paskui?

– O paskui nieko. Tu iš karto pamatytum, kad aš beviltiškas nemokša.

– Kodėl?

– Gal ir parodyčiau į „Moną Lizą“, bet čia turbūt mano žinios apie dailę baigiasi. Tu mane išvytum.

– Abejoju, – ji droviai nusišypsojo ir tyliai prisipažino: – Tėvas Kevinas man padarė didelį įspūdį.

– Tas paniurėlis kunigas? – pašiepė jis.

– Taip, jis buvo gana rimtas, bet aš daug apie jį galvojau.

– O ką tu apie jį galvojai?

– Nepadorių dalykų.

– Ne!

– Taip! Maniau, kad jis vestų į pagundą visas parapijos moteris.

– Ką tu!

– Tai tiesa, – nesutiko ji. – Man atrodė, jog jis per daug patrauklus, kad būtų šventas.

– Aš nesu šventas.

– Bet aš tada to nežinojau. Galvojau, kad jis skleidžia neįtikėtiną seksualinį žavesį.

– Tikrai?

– Taip. O tai dar buvo tada, kai aš nežinojau, kad jo pečiai nusėti strazdanomis.

Jis nusijuokė, mėgaudamasis Remi dėmesiu ir flirtu.

– Visiškai ne.

– Taip, nusėti! – nusijuokė ji.

Kitas kelias valandas jie glamonėjosi, bučiavosi, tyrinėjo vienas kito kūnus kaip smalsūs nauji meilužiai ir džiaugėsi atradimais.

Jie fantazavo, kad susitiko kitoje vietoje kitu laiku ir dabar gali nevaržomai juoktis ir tuo džiaugtis. Jie erzino vienas kitą, tačiau buvo ir ilgų tylos valandėlių, kai jie tik žiūrėjo vienas į kitą.

– Tu tokia graži, – pasakė Burkas. – Negaliu patikėti, kad esu čia su tavim.

– Man patinka tavo veidas, – sukuždėjo ji. – Jis labai doras, bet...

– Bet kas?

– Tavo akys labai tamsios, Beizilai, – ji įsižiūrėjo į jas. – Ką tu slepi toje tamsoje?

– Visas savo nuodėmes ir ydas.

– Jų negali būti daug.

– Tu nustebtum. O gal ir ne, – nusijuokęs tyliai pridūrė jis.

Ji palietė jo lūpas pirštų galais.

– Tu šypsaisi lūpomis, bet ne akimis. Kodėl? Kas tave padarė tokį nelaimingą?

Baugino, kad ji sugeba taip gerai jį perprasti, bet kartu ir jaudino šis Remi sugebėjimas ir atkaklus noras pažinti jį visą. Burkas norėjo prisipažinti, koks jam svarbus jos rūpestis.

– Remi...

Jis tyrinėjo jos veidą, akių gelmę ir nerado žodžių. Todėl pabučiavo ją, priglaudė ir nenoriai pasiūlė, kad jiems reikėtų pamiegoti.

Burkas nugręžė moterį nuo savęs, bet apglėbė jos liemenį ir vėl prisitraukė artyn, kad sėdmenys glaustųsi prie jo pilvo išlinkimo. Jis nuoširdžiai vylėsi, kad tokio intymumo užteks. Bet netrukus jis vėl užsidegė. Greit jo erekcija vėl ėmė skverbtis į ją. Burkas palietė Remi krūtį, ėmė glostyti spenelį, kol tas sustandėjo. Bučiuodamas Remi sprandą, jis praskėtė jos šlaunis, pajuto, kad viduje ji minkšta ir atvira, spustelėjo ir sumurmėjo jos vardą, kai drėgnas jos karštis vėl apsupo jį. Jis pradėjo skverbtis į ją ir beveik užsimiršo nuo ritmo, kai

tylus garsas išsviedė jį iš erotinio svaigulio. Jis atsitraukė ir apvertė ją ant nugaros. Remi verkė. Jis nušluostė ašaras nuo jos skruostų.

– Atleisk, Remi. Aš liausiuosi. Viskas gerai.

– Aš nenorėjau, kad tu liautumeis.

Jis nurijo seiles.

– Tai kas atsitiko?

– Tu žinai, kaip aš gyvenau su Pinkiu. Žinai, kodėl jis mane pasiėmė, kuo mane pavertė ir kas aš jam buvau visus tuos metus.

Burkas suprato, ką ji turi galvoje, ir rimtai linktelėjo.

– Aš viską dariau, kaip jis liepė, – pasakė ji, maldaudama, kad jis suprastų.

– Žinau.

Ji trūkčiojamai įkvėpė.

– Ir tu vis tiek nori manęs?

– Noriu tavęs? – apstulbęs pakartojo jis. – Ar aš *noriu* tavęs?

Burkas nusileido ant jos, įėjo vienu staigiu judesiu, panėrė pirštus į jos plaukus ir prilaikydamas galvą ėmė tyliai, įtaigiai kalbėti:

– Gal aš mirsiu neužbaigęs visko, gal visą likusį gyvenimą praleisiu už grotų. Tai nesvarbu. – Jis atsargiai įėjo dar giliau. – Bet aš neištversiu, jei tu grįši pas jį. Susitaikysiu su viskuo, ko nusipelniau, išskyrus tai, – jis stipriai užsimerkė ir prispaudė kaktą prie Remi kaktos. – Tu negali grįžti pas Diuvalį. Negali. Daryk, ką nori, tik ne tai.

39 skyrius

– Pone Diuvali?

– Kas čia?

– Dagas Patutas. Jūsų žmona atsirado.

Romanas padavė nešiojamą telefoną pusryčiaujančiam prie stalo Pinkiui.

– Kur? – staigiai paklausė jis.

– Dredo parduotuvėje. Su ja šerifo pavaduotojas, o ir aš jau važiuoju.

– O kur Beizilas?

Pinkis jautė, kad Patutas nenori atsakyti.

– Jis išleido ponią Diuval ir dingo.

– Kaip ji?

– Pasak pono Mičudo, viskas gerai. Labai nori namo.

– Noriu, kad surastumėt Beizilą, Patutai. Noriu, kad išieškotumėt kiekvieną sumautą Luizianos colį, kol jį rasit ir perduosit į teisingumo rankas.

– Aš labai abejoju, ar jūs ieškot teisingumo, – siutinančiai ramiai pasakė Patutas. – Jūs nepranešėt apie pagrobimą, nesikreipėt į FTB direktorių, prašydamas, kad ieškotų jūsų žmonos. Tačiau jei reikalaujat, pakviesiu FTB apklausti ponią Diuval.

Pinkis taip stipriai spaudė telefono ragelį, kad net krumpliai pabalo. Žiedas su deimantu skausmingai įsirėžė į mažąjį

pirštą. Tačiau jis nepajėgė atremti Patuto teiginių ir buvo tikras, kad Patutas tai žino.

– Ar galiu kalbėti atvirai? – paklausė Patutas ir nelaukdamas leidimo tęsė: – Viskas rodo, kad tai šeiminis reikalas. Jį spręsti turi ne teisėtvarka, o jūs su žmona. Ir galbūt su Beizilu. Siūlau išsiaiškinti patiems.

Vėliau Pinkis neįsivaizdavo, kaip jam pavyko susivaldyti, bet tai pareikalavo milžiniškų pastangų. Patuto veidmainiškos pastabos privedė jį iki ribos.

– Ačiū už patarimą, Patutai, bet man nereikia tavo postringavimų, kaip turėčiau tvarkytis su savo žmona. Tu norėtum manyti, kad byla nutraukta, tiesa? Norėtum perrišti gražiu kaspinėliu ir manyti, kad viskas baigta. Nes per visą tą kankynę tu gynei savo numylėtinį Beizilą ir tau labai palengvėtų, jei jis išsisuktų beveik nenukentėjęs.

Nuolat bijodamas, kad jo telefonų klausomasi, Pinkis neatskleidė, ką ketina daryti su Beizilu. Jis jau anksčiau minėjo Patutui, gal ir be reikalo, kad planuoja pašalinti buvusį kovos su narkotikais pareigūną. O dabar nematė reikalo vėl dėstyti ketinimų. Tačiau Pinkis norėjo, kad Patutas žinotų, jog prisimins jo požiūrį ir nenorą bendradarbiauti.

– Gali pabučiuoti atsisveikindamas tą aukščiausią kėdę, kurios siekei Naujojo Orleano policijos departamente. Nuo šios minutės priešai tave puls iš visų pusių. Gali būti tuo tikras.

Patuto garbei, jis išliko ramus.

– Aš išsikviečiau policijos sraigtasparnį, kad nuskraidintų mane į Džefersono apygardą. Aš pats palydėsiu ponią Diuval namo. Mes turėtume parvykti po poros valandų.

Telefonas nutilo Pinkio rankoje. Priėjęs Romanas nedrąsiai paklausė:

– Pone, ar ponia Diuval grįžta šiandien?

– Taip, Romanai.

– Ačiū Dievui!

– Hm. Taip, – paskendęs mintyse Pinkis barbeno pirštais per staltiesę. Po akimirkos jis pažvelgė į kamerdinerį ir nusišypsojo.

– Manau, kad turėsim deramai atšvęsti.

– Pone, vadinasi, jūs nepamiršot, kad šiandien Užgavėnės. Paskutinė diena švęsti prieš gavėnią.

– Ne, Romanai, aš nepamiršau, tik turėjau daug darbo. Aš tikrai ketinau rengti pobūvį. Čia. Šįvakar. Ar pasirūpinsit, kad viską paruoštų?

– Jau pasirūpinau, pone.

Romanas išbėgo pasidalyti džiugia žinia su kitais darbuotojais. Pinkis surinko Bardo telefono numerį.

– Remi atsirado.

– Kur?

– Papasakosiu vėliau. Patutas ją parveš.

– O Beizilas?

– Kol kas neaišku, kur jis.

– Ką man dabar daryti?

– Tai, ką aptarėm vakare.

– Nors ponia Diuval grįžta namo?

Pinkis pažvelgė į tuščią kėdę prie stalo, kur paprastai sėdėdavo Remi.

– Būtent todėl, kad ponia Diuval grįžta.

Tvirtai suspaustos sesers Beatričės lūpos rodė nepritarimą.

– Tai prieštarauja taisyklėms.

– Aha. Na, gal tai ir prieštarauja taisyklėms, bet ponas Diuvalis šitaip nori.

Veino Bardo arogancija rodė, kad jam nedaro įspūdžio nei vienuolės abitas, nei jos pareigos vienuolyne. Laikė ją tik dar viena boba, stojančia jam skersai kelio. Jis galėtų ją perlipti, apeiti, pereiti kiaurai, bet ji nesutrukdys jam įvykdyti tai, už ką Diuvalis jam moka.

– Aš paskambinsiu ponui Diuvaliui ir pati pasikalbėsiu su juo.

– Puiku, seserie, taip ir padarykit.

Bardas pastūmė jai ant stalo stovintį telefoną, tada, aiškiai demonstruodamas nepagarbą, nekviestas atsisėdo, užkėlė čiurną ant kitos kojos kelio ir ėmė švilpauti per dantis, laukdamas, kol vienuolė paskambins Diuvaliui į namus.

– Prašau pakviesti poną Diuvalį. Tai sesuo Beatričė iš „Palaimintosios širdies“ akademijos. Man būtina su juo pasikalbėti.

Pašaipiai šypsodamasis Veinas Bardas klausėsi vienuolės pokalbio, kai jai patvirtino, kad Diuvalis tikrai atsiuntė Bardą į mokyklą paimti jo svainės.

– Ar ponia Diuval pritaria tokiam elgesiui? – paklausė ji ir po valandėlės sumurmėjo: – Aišku. Labai gerai, pone Diuvali. Atleiskit, kad sutrukdžiau, bet supraskit, jog aš rūpinuosi Flaros saugumu, – ji piktai pažvelgė į Bardą, o šis apdovanojo ją kerinčia šypsena.

Kai vienuolė padėjo ragelį, Bardas paklausė:

– Viskas šaunu?

– Taip, viskas šaunu.

Ji buvo šalta kaip ledas, kai atsistojo ir apėjo stalą, šiugždėdama abitu ir barškindama rožinio karoliukus.

– Aš pranešiu Flarai, kad susidėtų daiktus. Ji tuoj ateis.

„Tuoj“ užtruko dvidešimt minučių. Ši vieta jau ėmė veikti Bardui nervus. Ant sienos kabojo paveikslas, vaizduojantis kruviną nukryžiuotą Kristų, žvelgiantį į jį dvasingomis akimis, kurios, rodos, sekė jį, vaikštinėjantį po vienuolyno viršininkės kabinetą. Šventieji ir angelai, plaukiojantys ant rožinių debesėlių, smerkiamai žvelgė į jį iš raižytų paauksuotų rėmų. Bardas galėjo prisiekti, kad kampe stovinti kažkokio šventojo kario statula kilstelėjo savo teisuolio kardą jo link. Visas tas religinis mėšlas kiekvieną gali pašiurpinti.

Pagaliau kabineto durys atsivėrė ir Bardui net pagaugai nubėgo kūnu. Jis apsigręžė ir sušuko:

– Jergutėliau!

Toks švelnus piktžodžiavimas privertė seserį, koks ten jos vardas, dar labiau patempti lūpas, bet Bardas negalėjo susivaldyti. Pinkis žadėjo, kad jis ne tik gaus gerą atlyginimą už šį darbą, bet ir mėgausis juo. Bet tuo pasakyta per mažai. Jam be galo patiks! Per milijoninę sekundės dalį jis sugalvojo tuziną įvairių iškrypimų, kuriuos išmėgins su jaunesniąja sesute Flara.

Išraudusiais iš susijaudinimo skruostais mergaitė perėjo kambarį ir ištiesė jam ranką.

– Labas, pone Bardai. Malonu susipažinti.

– Ir man, panele Lambet.

Turbūt pirmą kartą jis paspaudė ranką moteriai, bet džiaugėsi proga paliesti tokią neįtikėtinai karštą pupytę.

– Ar sesuo Beatričė sako tiesą? Aš tikrai dalyvausiu Užgavėnių vakarėlyje?

– Tikriau ir būti negali. Ponas Diuvalis mano, kad jau pakankamai ilgai buvote įkalinta čia. Nenorėjau įžeisti, seserie Beatriče, – pasakė jis vienuolei per Flaros petį. – Jūsų svainis nori, kad jūs pasilinksmintumėte šįvakar. Sako nusprendęs, kad galite dalyvauti vakarėlyje.

– Ar Remi pritaria?

– Taip. Ji nori, kad būtum pas juos šįvakar. Ji pati išrinko tau drabužius.

Uždėjusi ranką ant krūtinės, kur pūpsojo dvi smailios krūtys, mergaitė linksmai aiktelėjo:

– Jie tikrai leido man eiti! Negaliu patikėti!

Bardas paėmė jos lagaminą ir pasiūlė parankę.

– Patikėk, mieloji.

Pinkis laukė jų prie laukujų durų ir atvėrė jas Patutui nespėjus paskambinti. Netgi šią akimirką dar buvo mažutė tikimybė, kad jis pakeis jau pradėtą planą ir kad jie su Remi gyvens

toliau, lyg nieko nebūtų įvykę. Bet netgi ta mažutė galimybė išnyko, kai jis pažvelgė jai į akis. Nors ji šyptelėjo jam ir virpančiu balsu ištarė jo vardą, apglėbęs žmoną jis suprato, kad Beizilas ją turėjo.

Tas kalės vaikas lygiai taip pat galėjo išnuodyti jo prizines orchidėjas ar prišlapinti į *Château Lafite Rothschild* butelį. Remi sugadinta. Nuostabi mergina, kurią jis pavertė tobula kurtizane, visiems laikams sugadinta Pinkiui.

Slėpdamas pasibjaurėjimą, jis priglaudė ją.

– Brangioji, ačiū Dievui, tu grįžai. Kai pagalvoju, ką tu patyrei... – Jis nutilo apsimetęs, kad gerklę gniaužia emocijos. – Ar tu niekaip nenukentėjai?

Diuvalis išklausė, kaip ją sužeidė šratais į nugarą, kai jie bėgo nuo „Kryžkelės“.

– Bet šios žaizdos jau gyja. Aš tik labai pavargusi.

– Ar Beizilas...

Ji meluodama papurtė galvą.

– Jis norėjo įspėti tave, Pinki. Ir viskas. Jis nedarė man nieko blogo.

Dagas Patutas, stovėjęs užpakalyje, nenorėdamas trukdyti susitikimui, žengė į priekį.

– Ponia Diuval nenorėjo aptarinėti patirto išmėginimo pakeliui į čia. Bet dabar aš norėčiau išgirsti jos versiją, kas atsitiko, ir kai ko paklausti, jei jūs neprieštaraujat.

– Prieštarauju! – nukirto Pinkis. – Šiandien man priminėte, kad tai mūsų šeimos reikalas. Manau, buvote teisus, – ir užtrenkė duris Patutui prieš nosį.

– Ponas Patutas bijo, kad tu keršysi Beizilui, – pasakė Remi, kai jis mostelėjo jai lipti į viršų. – Juk tu neketini, Pinki?

Jis tik šyptelėjo ir raminamai paplekšnojo jai ranką. Romanas atnešė lėkštę su maistu į miegamąjį viršuje, bet ji nepalietusi paliko viską ant padėklo. Kai jie liko vieni, Pinkis ėmė smulkiau klausinėti apie pagrobimą.

– Norėčiau pamatyti tą žvejybos namelį, kur jis tave laikė. Ar galėsi parodyti kelią?

– Bijau, kad ne. Man visos pelkės atrodo vienodos.

– Kodėl jis tave paleido?

– Nežinau, – kimiai atsakė ji. – Šį rytą jis pažadino mane labai anksti ir pareiškė, kad paleidžia. Jis visą laiką tvirtino, kad naudoja mane kaip jauką ir kad nesvarbu, kiek reikės laukti, jis lauks, kol tu užkibsi. Jis man neaiškino, kodėl staiga persigalvojo, bet užsiminė, jog tai susiję su vakar nušautu policininku. Ir Dredu. Jis nenorėjo, kad Dredas, Patutas ar kitas buvęs kolega nukentėtų nuo jo nusikalstamų veiksmų. Sakė, kad atėjo laikas tai baigti, kol dar kas nors nežuvo ar nebuvo sužeistas.

– Galėjo pagalvoti prieš pradėdamas. Dabar jau per vėlu.

– Ką turi galvoje?

– Nesvarbu. Ar mėginai pabėgti?

– Žinoma! – šūktelėjo ji ir papasakojo, kaip vos nenuskendo. – Po to jis laikė mane surakinęs antrankiais.

Ji pakėlė neįtikėtinai išraiškingas akis, uždėjo delną ant jo žasto ir stipriai paspaudė.

– Bet aš saugiai grįžau namo ir daugiau niekas nesvarbu. Manykim, kad tai buvo blogas sapnas, kurį greit pamiršiu.

Ji apkabino jam kaklą.

– Pinki, prašau, paklausyk Patuto. Netęsk to karo su Beizilu. Beprasmiška. Jis tik norėjo supurtyti tave, o dabar, kai tai padarė, mes jo nei matysim, nei girdėsim. Jei Beizilas galėjo pasitraukti, tai ir mes galim, tiesa? Nebekovokim.

Pinkis šiurkščiu bučiniu užčiaupė jos maldavimus dėl meilužio, bet staiga atsitraukė. Jam pasirodė, kad Remi nustebo dėl jo greito pasitraukimo. Ar ta kalė tikrai tikisi, kad jis įsivers ją į lovą? Jis vos garsiai nenusikvatojo jai į veidą, bet dar ne laikas atskleisti laukiančias staigmenas.

– Eik pamiegoti, – pasakė jis glostydamas jai skruostą. – Noriu, kad gražiai atrodytum šį vakarą.

– Šį vakarą?

– Per pobūvį.

– Pobūvį?

– Remi, ar iš Beizilo išmokai kartoti žodžius?

– Atsiprašau. Kokį pobūvį?

– Užgavėnių. Ar pamiršai, kad šiandien Užgavėnės? Rytoj turėsim atgailauti už nuodėmes, bet šiandien galim sau atleisti. Žinoma, aš noriu patenkinti...

– Aš negaliu šiandien dalyvauti pobūvyje.

– Tai dar vienas naujas erzinantis tavo bruožas – nutraukti mane, kai kalbu.

Remi susivaldė ir nutylėjo. Po akimirkos ji tarė vos virpančiu balsu:

– Aš tik nustebusi, kad tu nori, jog būčiau pobūvio šeimininkė, kai ką tik grįžau namo.

– Ar gali būti geresnis metas atšvęsti tavo sugrįžimą?

– Norėčiau, kad mes atšvęstume vieni.

– Labai miela, brangioji, bet bijau, kad jau negaliu atšaukti šventės. Nuvilčiau per daug žmonių, – jis žnybtelėjo jai į skruostą. – Flarą irgi pakviečiau į pobūvį.

Remi išblyško ir nervingai nurijo seiles, lyg norėdama nustumti šleikštulį.

– Tikrai? – pasakė su blogai apsimestu entuziazmu. – Kodėl nusprendei ją pakviesti? Niekada anksčiau nekvietei.

– Permąsčiau argumentus, kuriuos išsakei per paskutinį mūsų pokalbį apie ją. Manau, kad jie pagrįsti. Jau laikas paleisti ją nuo pavadėlio. Juk ji nebe vaikas, o jauna moteris.

– Bet, Pinki, aš buvau neteisi, o tu teisus. Tu visada geriau nutuoki apie tuos reikalus.

Jis susiraukė.

– Tu per vėlai persigalvojai, Remi. Negaliu nuvilti Flaros dabar, kai jau ją pakviečiau. Juk nenorėtum, kad taip pasielgčiau. Būtų žiauru. O dabar tu pamiegok, – jis atsistojo. – Gal

miegas parausvins tavo skruostus. Atleisk, kad taip sakau, bet atrodai šiek tiek nusidėvėjusi.

– Įsivaizduoju, kaip baisiai atrodau. Mano plaukai ir nagai nesutvarkyti. Paprašysiu, kad jais pasirūpintų prieš pobūvį.

– Galėsi gražintis pamiegojusi, – jis žengė durų link. – Beje, aš išnešiau telefoną, kad tau niekas netrukdytų.

Ji pažvelgė į spintelę prie lovos ir jis patenkintas stebėjo jos išsigandusią išraišką.

– Aš noriu paskambinti Flarai. Jau visą savaitę nekalbėjau su ja, ji tikrai dėl to jaudinasi.

– Nesirūpink. Aš jai pamelavau, kad tau pūlinga angina. O dabar jai jau pranešė, kad pasveikai ir lauki jos vakare.

– Bet man reikia su ja pasikalbėti.

– Vakaras greitai ateis. Liepiau tarnams duoti tau visišką ramybę. Tik aš vienas užeisiu pas tave per visą dieną.

Jis pasiuntė jai oro bučinį ir įsitikino, kad ji matė, kaip jis kiša raktą į duris prieš jas uždarydamas.

Remi puolė prie durų ir abiem rankom stvėrė už rankenos, pamėgino ją pajudinti į viršų, žemyn, į šonus, bet ji nejudėjo. Ji nusivylusi suvaitojo ir susmuko prie durų.

Remi manė, kad privalo grįžti pas Pinkį prieš galutinai jį palikdama. Ji žinojo, kad turės griebtis visų aktorinių sugebėjimų, norėdama įtikinti jį, kad ją sukrėtė pagrobimas ir kad ji nori kuo greičiau pamiršti nemalonų epizodą ir grįžti į buvusį gyvenimą. Ji ketino vaidinti, kol sugebės paslėpti Flarą, kur jos Pinkis nerastų, netgi sugrįžti į Pinkio lovą, nors to nepasakė Beizilui.

Tačiau Pinkis neįsivertė jos į lovą, o tai neįprasta ir todėl kėlė nerimą. Buvo vienintelė priežastis, kodėl jis susilaikė – įtarė, kad ji turėjo intymių santykių su Beizilu. O jei jis tą įtarė, tai ir jos, ir Beizilo, ir Flaros gyvybei gresia pavojus. Ti-

kriausiai Pinkis vos tik ją pabučiavęs, o gal ir anksčiau, atspėjo, kad ji grįžta pas jį kitokia, negu išvyko. Tikriausiai jis iš karto pajuto, kad ji visiškai pasikeitė. Jei jis aptikdavo mažytį trūkumą ant orchidėjos žiedo ar nustatydavo, kad patiektas vynas laipsniu per šiltas ar per šaltas, tai įstengė pajusti tokį giluminį dalyką kaip Remi pasikeitimas pelkėse, kur ji įsimylėjo Burką Beizilą ir vėl pamilo save.

Jei ji išgyventų šimtą metų ar mirtų šiandien, būtų dėkinga už tas dienas, kurias praleido atskirta nuo pasaulio egzotiškoje, civilizacijos nepaliestoje vietoje. Tai ją privertė įdėmiai pažvelgti į save ir pripažinti, kad buvo tapusi tokia, kokia ją pavadino Beizilas, – kekše. Ji parsidavinėjo dėl kilniausios priežasties – norėdama apsaugoti savo seserį. Tačiau šiam tikslui paaukojo viską – išdidumą, savigarbą, sielą. O jei ji visiškai atsisakė savęs, tai kokia iš jos nauda ir Flarai, ir kitiems?

Remi niekino tą ponią Diuval, pasyvią ir bailią, kurios vienintelė priemonė išlikti buvo moteriškos vilionės ir manipuliacija. Tačiau ji ėmė gerbti Remi Lambet, kurios nuomonę vertino kiti, tą stiprią ir drąsią moterį, kuriai pavyko išgyventi ir užsitarnauti jautraus ir doro vyro meilę.

Beizilas! Reikia jį įspėti, kad Pinkis atspėjo jų planą. Bet kol ji bent įstengs paskambinti, reikia išsikrapštyti iš šio kambario. Ji turi rasti būdą. Vienas motinos klientas išmokė ją išardyti standartinę spyną. Tačiau spynų technologija progresavo, kaip ir kiti dalykai, o Pinkis stengdavosi pirkti viską aukščiausios kokybės. Kai prieš kelerius metus namą remontavo, šeimininkų miegamąjį padarė saugiu kambariu, kur būtų galima pasislėpti, jei įsibrovėliai įveiktų kitas apsaugos sistemas. Durų išorėje buvo skaičių pultelis. Norint įeiti, reikėjo žinoti kodą. Tiesa, galima atrakinti iš vidaus, bet išieškojusi visą kambarį ir Pinkio drabužinę Remi nerado rakto. Apimta nevilties ji mėgino krapštyti spyną manikiūrinėmis žirklutėmis, dilde, smeigtuku, tačiau, kaip ir įtarė, spyna buvo per daug sudėtinga neprofesionalui, neturinčiam įrankių.

Tada Remi pamėgino atidaryti langus. Atitraukusi užuolaidas ir žaliuzes, ji pamatė, kad išorinės langinės uždarytos. Kiek ji mena, jos buvo užvertos tik vieną kartą – kai jie gavo žinių apie besiartinančią tropikų audrą. Tačiau dabar langinės buvo nuleistos. Pro jas vos prasiskverbė dienos šviesa. Tačiau tai nieko nereiškia. Nors langų užraktai paprasti, signalizacija sudėtinga. Net jei Remi atidarytų langą, iš karto įsijungtų signalizacija, įspėdama tarnus apie sistemos pažeidimą. Kas nors praneštų Pinkiui.

Ji atmetė langus kaip kelią pabėgti ir įtemptai mąstė apie kitą išeitį. Per ventiliacijos angą? Ji nuėmė groteles. Per maža. Užkopti židinio kaminu? Vargu. Ji neįstengs užlipti siena ar lyg dūmai prasiskverbti pro durų apačią.

Dūmai!

Name yra ne tik įsilaužimo signalizacija, bet ir dūmų bei karščio davikliai, sujungti su apsaugos firmos sekimo tarnyba ir vietos gaisrine. Kai įsijungia signalizacija, išsiunčiami gaisrinės automobiliai. Tai neatšaukiamas signalas. Niekas nepagalvojo apie netikrus pavojus. Niekas neatšauks gaisrininkų, kol pareigūnas nepatikrins visų daviklių name.

Virš durų į Remi drabužinę buvo dūmų daviklis. Remi išėmė stalčius iš spintelės, pastatė lempą ant grindų ir patraukė baldą prie durų. Ji uždegė kvapią žvakę, nuspyrė batelius ir užkopė ant spintelės. Ištiesusi ranką į viršų, ji pakišo liepsną per kelis colius nuo daviklio.

– Nieko nebus, Remi.

Ji krūptelėjo ir išmetė žvakę, o ši iš karto pradegino skylę kilime. Pinkis perėjo kambarį, užmynė žvakę ir pažvelgė į Remi smerkiamai ir pralinksmėjęs.

– Atrodai kvailokai, Remi, bet turiu pasakyti, kad tavo išradingumas man padarė didelį įspūdį. Per pastarąjį pusvalandį parodei didesnius sugebėjimus negu per visus tuos metus, kai tave pažįstu.

Jis paslaugiai ištiesė ranką, norėdamas jai padėti nulipti. Kai nepaisydama jos Remi pati nušoko nuo spintelės, Pinkis nusikvatojo:

– Aš nebūčiau pamiršęs tokių elementarių dalykų kaip dūmų ir gaisro signalizacija, brangioji, bet, prisipažįstu, esu maloniai nustebintas, kad tu tokia protinga ir pati apie ją pagalvojai.

– Aš visada buvau protingesnė, negu tu manei, Pinki.

– Reikia pripažinti, kad tu buvai pakankamai gudri, nuslėpusi nuo manęs nėštumą. Nustebai, Remi? Gydytoja Keirat noriai papasakojo viską, kai aš parodžiau jai kelias kompromituojančias nuotraukas su meiluže, kuri, beje, yra jos seselė. Aišku, moteris. Nors aš esu tolerantiškas žmonių lytinei orientacijai, – toliau kalbėjo jis, – bet galima teigti, kad visuomenės matronos, teikiančios pirmenybę daktarei Keirat, o ne jos kolegoms vyrams, pasibaisėtų sužinojusios apie jos asmeninį gyvenimą. Net jei jos ką nors nujaučia, nenorėtų, kad įtarimai pasitvirtintų. Tada, žinoma, jos ją boikotuotų. Na, tai apie ką mes kalbėjome? O taip, tavo intelekto koeficientą. Tokiai moteriai kaip tu proto nereikia, Remi. Rizikuoju teigti, kad netgi Beizilas man pritartų. Labai abejoju, ar jis prieš išdulkindamas kalbėjosi su tavimi apie rimtus dalykus. O juk jis tave dulkino, ar ne?

– Mes mylėjomės! – atšovė ji. – Pirmą kartą gyvenime mylėjausi su vyru.

Pinkis atgalia ranka kirto jai į veidą, ir didžiausias smūgis teko skruostikauliui. Remi susverdėjo nuo akinamo skausmo, keliai sulinko ir ji griuvo.

– Tu kekšė, Remi. Tokia buvai visada ir visada būsi, nes tai tavo genuose. Gali idealizuoti laiką, kurį praleidai su Beizilu jo mažame namelyje, tik judu du laukinėje gamtoje. Bet nepasiduok iliuzijoms. Beizilas vyras, o visi vyrai laiko tave ta, kas esi. Jis tave dulkino, bet tik todėl, kad įžeistų mane. Nagi, sakyk, kur jis?

– Aš nežinau.

Jis spyrė jai į inkstą. Remi vos nenualpo iš skausmo, bet išsilaikė ir nustūmė šleikštulio bangą.

– Kur jis?

– Jis paleido mane pas Dredą ir dingo.

– Valtimi ar automobiliu?

– Valtimi.

Ji verkė nuoširdžiai, nes prisiminė tas kelias paskutines akimirkas kartu, kai abu troško rasti kitokią išeitį.

– Aš nenorėjau, kad jis mane paliktų, bet...

Pinkis sarkastiškai ją pertraukė:

– Kaip aš tau ir sakiau, Remi. Beizilas gavo iš tavęs, ko norėjo, o tu, vargšele, likai įskaudinta ir atstumta.

Ji nusvilino jį žvilgsniu.

– Tu negali amžinai laikyti manęs užrakintos šiame kambaryje, Pinki. Anksčiau ar vėliau, vienaip ar kitaip aš išeisiu.

– Remi, kai baigsis šita naktis, tau neberūpės, ar tu išeisi iš šio kambario. Tu būsi visiškai abejinga tam, kas tau atsitiks.

– Ką ketini daryti? Daužyti mane, kol aš pasirinksiu verčiau mirti, negu gyventi? – ji išdidžiai pakėlė galvą. – Pamėgink, Pinki. Nustebsi, kokia ištverminga tapau. Tu nebeturi galios mane skaudinti. Aš ne tokia, kaip tu teigi. Dabar žinau. Tu tik tuščiai gaišai laiką mane įžeidinėdamas. Aš įgijau imunitetą.

– Nes meilė tave sustiprino, – pašiepė jis.

– Taip!

– Tikrai? Drąsiai šneki, Remi. Bet pažiūrėsim, kokia drąsi būsi, kai tą, kurią myli, palies tas, kurio nekenti.

Atrodė, kad Remi krūtinė tuoj plyš nuo besiveržiančios raudos.

– Neliesk jos!

– Ak, tu atspėjai! Saldžioji Flara, – Pinkis pabučiavo savo pirštų galiukus. – Tokia prisirpusi, tokia trokštanti patirti gyvenimo skonį.

Remi sugriebė spintelės kraštą, atsistojo ir puolė ant jo, taikydama pirštais išdurti akis. Pinkis atstūmė ją ir nusviedė ant lovos.

– Mergaitė sprogsta nuo gyvybingumo, ar ne? – maloniai tarė jis, lyg jie būtų aptarinėję veislinį žirgą. – Ji akivaizdžiai demonstruoja savo seksualumą, kibirkščiuojantį aplink kaip elektra. Ji turi didesnių galių suteikti vyrui malonumą negu tu, Remi. Kaip džiaugsis pirmasis, jos paragavęs!

Remi nuslydo nuo lovos ant kelių, prišliaužė prie Pinkio, apkabino jo šlaunis ir ėmė kimiai maldauti:

– Prašau, Pinki. Maldauju, pasigailėk jos. Aš padarysiu viską, ką tu liepsi. Viską.

Remi dar stipriau apkabino vyrą ir, įsitvėrusi už drabužių, mėgino atsistoti, bučiuodama ir glostydama jį per audinį.

– Daryk, ką tik nori, su manim, bet neliesk jos.

Stengdamasis išvengti bučinių, Pinkis nustūmė ją šalin.

– Liaukis, Remi.

– Prašau, Pinki, – raudojo ji. – Prašau, neliesk jos.

– Aš ir neketinu, brangioji. Tu neteisingai supratai, kad Flara pakeis tave mano lovoje. Visiškai ne, – jis ištiesė ranką ir paglostė jai skruostą. – Aš padovanojau ją Bardui.

Kol jis išėjo ir užrakino duris iš išorės, Remi lyg prikalta prie grindų liko stovėti, svyruodama nuo paskutinio žodinio smūgio. Bardas. Su Flara.

Ji sukryžiavo rankas ant pilvo, pasilenkė į priekį ir prikandusi apatinę lūpą sulaikė besiveržiančią aimaną. Tada sukalbėjo padėkos maldą Dievui, kad suteikė paskutinę galimybę išgelbėti padėtį. Ji atgniaužė pirštus ir pažvelgė į raktą, gulintį ant delno, – raktą, kurį ji pavogė iš Pinkio kišenės, apsimesdama, kad maldauja pasigailėti.

40 skyrius

– Nesuprantu, kodėl aš nevažiuosiu tiesiai į Remi namus.

Merginos naivumas kaitino Bardą ne mažiau negu mintys, kaip ji atrodo nuvilkus mokyklinę uniformą. Su gundančia, saldžiai kvepiančia Flara jis praleis nuostabiausias valandėles, kurių jau seniai trokšta. Jis vos laikėsi, kad nepradėtų laižyti kepsnio nesulaukęs tinkamo meto.

– Namie per daug šurmulio, – paaiškino jis. – Visi ruošiasi pobūviui. Darbininkai tokie nerangūs, jų neišjudinsi nė su lazda. Todėl sesuo prašė atvežti tave čia, kad galėtum ramiai apsirengti.

– Keista, kad Remi šitaip sumanė, nes mes nesimatėm jau visą savaitę. Gal reikia jai paskambinti?

Vesdamas merginą motelio koridoriumi į iš anksto užsisakytą kambarį, Bardas pajuto, kad ji kažką įtaria. Iš pradžių jis ketino užsisakyti kambarį prašmatniame viešbutyje, bet vėliau persigalvojo – kam švaistyti pinigus už kambarių aptarnavimą ir kvepiantį muilą, kai iš anksto žinai, kuo baigsis ši popietė. Be to, jei Flara ims rėkti, čia į ją niekas nekreips dėmesio. Tokiame motelyje niekas nieko neklausinėja ir gali užsiregistruoti nors peliuko Mikio vardu, jei iš anksto moki grynais. Stengdamasis sumažinti Flaros nuogąstavimus bent kol jie įeis į kambarį, Bardas atsiduso:

– Nors jie liepė tau nesakyti, bet tu neleidi man rinktis.

– Ko nesakyti?

– Jie ruošia tau didelę staigmeną. Tikrai ypatingą dalyką. Todėl ir paprašė užlaikyti tave, kol viskas bus paruošta.

– Tikrai? – sukrykštė Flara, apdovanodama jį tūkstančio dolerių verta šypsena. – Įdomu, kas tai galėtų būti?

– Aš žinau, bet prisiekiau nesakyti.

– Nors užsiminkit. Prašau, pone Bardai.

– Nieko nebus. Ir mano šefas, ir ponia Diuval nudirs man kailį, jei išduosiu jų paslaptį. Aš ir taip per daug pasakiau. Pažadėk man, kad vaidinsi nustebusią.

– Pažadu.

Bardas atrakino kambario duris ir įvedė merginą į vidų, laikydamas po pažastimi dėžę su jos karnavaliniu kostiumu. Pinkis pagalvoja net apie menkiausias smulkmenas. Vos tik jie sėdo į automobilį, Flara pakėlė dėžės dangtį ir pažvelgė į vidų, bet nenuplėšė apsauginio popieriaus. Kai Bardas paklausė, ko ji delsia, mergina atsakė norinti pasimėgauti laukimu. Bet vos tik jie įėjo į kambarį, Flara pagriebė iš jo dėžutę ir padėjo ant lovos.

– Nebegaliu ilgiau laukti.

Ji nusviedė antvožą, praskleidė pastelinį plonytį popierių ir susižavėjusi šūktelėjo:

– Oho!

Mergina žvelgė į blizgantį audinį, išsiuvinėtą žėrinčiais deimantukais ir spalvotais kristaliukais, ir sudėjo rankas po smakru lyg maža mergytė, murmanti padėkos maldą prieš vakarienę.

– Jis beveik per gražus vilkėti. Kas tai?

– Išvyniok ir pažiūrėk.

Ji lyg relikviją ištraukė iš dėžės du drabužėlius, nors kostiumas visiškai neatrodė apeiginis. Liemenėlę sudarė du brangakmeniais nusagstyti žėrintys kaušeliai, prilaikomi ryškiaspalvių petnešėlių, o apatinė kostiumo dalis buvo haremo kelnės ir panašiais blizgučiais išpuoštos kelnaitės. Kelnių kleš-

nės buvo perregimos, čiurnos apvedžiotos brangakmeniais siuvinėta juostele. Dar dėžėje buvo kvadratinė kepuraitė su vualiu ir auksinės kurpaitės su skambalėliais prie nusmailintų nosių. Mergina atrodė ir patenkinta, ir sumišusi.

– Ar jūs tikras, kad čia man? Nesumaišėte dėžių?

– Tau nepatinka?

– Oi, labai patinka. Nuostabu, – užgniaužusi kvapą atsakė ji, – bet audinio pernelyg mažai.

– Taip manai? Pasimatuok, o jei nepatiks, dar bus laiko pakeisti kitu, – Bardas kritiškai nužvelgė merginą ir susiraukė. – Bet žinai, gal tu ir teisi. Tavo amžiaus merginai turbūt pavojinga vilkėti tokį kostiumą.

Atvirkštinė psichologija paveikė kaip burtažodis. Užrietusi nosį, Flara pagriebė drabužius ir nužingsniavo į vonios kambarį, užsidarė duris ir užsirakino.

Bardas prunkštelėjo. Moterys tokios nuspėjamos. Argi stebėtina, kad vyrai turi sugalvoti vis naujų pasilinksminimo būdų su jomis. Senos, jaunos, gražios, bjaurios, liesos, apkūnios, baltaodės, juodaodės ar kitos spalvos – visos jos, nors ir vos vos įžeistos, trokšta įrodyti, kad vyras neteisus. Štai ir Flara nekantrauja įrodyti jam esanti savarankiška, subrendusi ir drąsi.

Bardas atitraukė lango užuolaidas, patikrino, ar užrakintos durys, užkabinta grandinėlė, paskui atsisėdo ant lovos krašto, laukdamas ir mintyse mėgaudamasis būsimu reginiu. Tačiau kai Flara nepasirodė po dešimties minučių, jo kantrybė ėmė sekti.

– Flara, gal tau padėti? Ar viskas gerai?

– Ne. Turėjau galvoje, man nereikia padėti, ir taip – manau, kad viskas gerai.

– Ar kostiumas netinka?

– Hm.

– Nagi, pasirodyk.

Padvejojusi kelias sekundes, Flara atidarė duris. Bardas įsitempė laukdamas, bet netgi toks moterų žinovas kaip jis ne-

buvo pasiruošęs atgijusiai fantazijai, kuri peržengė slenkstį. Merginai einant, kurpaitės skambėjo, nosį ir burną dengiantis šydas tik pabrėžė žavingą jos žvilgsnio drovumą, krūtys vos tilpo į mažyčius liemenėlės kaušelius.

– Tikriausiai mano sesuo nesuvokė, kokia ji trumpa, – pasakė ji nesąmoningai slinkdama ranka per nuogą pilvą. Viena eile blizgučių mažiau, ir Bardas būtų pamatęs jos gaktos plaukelius.

– Kaip jums atrodo, ar bus gerai?

– O, taip! – Bardo liežuvis prikepė prie gomurio. – Atrodai šauniai.

– Nemeluojat?

Bardas atsistojo ir žengė prie jos.

– Nemeluoju. Atrodai taip, kad norisi tave suvalgyti.

Tikriausiai jo šypsena nekėlė Flarai didelio pasitikėjimo, nes mergina nervingai susijuokė ir žengė žingsnį atgal.

– Ačiū, – ji nusigręžė. – Verčiau persirengsiu savo drabužiais, kol bus laikas eiti į vakarėlį.

Bardas sugriebė jos ranką ir vėl atsuko į save.

– Jau laikas, širdele. Tas vakarėlis bus čia.

Jis nutraukė kepuraitę bei šydą ir lūpomis užspaudė praviras iš išgąsčio merginos lūpas. Bardas įgrūdo jai į burną liežuvį, ranka apglėbė nuogą taliją, prisitraukė prie savęs ir prispaudė prie savo klubų. Ji mėgino ištrūkti, bet tai dar labiau jį įkaitino. Mergina netgi pliaukštelėjo jam per veidą, tuo paskatindama jį dar tvirčiau ją prispausti ir kovoti. Galiausiai Bardas užlaužė jos ranką už nugaros ir prispaudė tarp menčių.

– Ką tu darai? Liaukis! – suriko ji. – Skauda!

Palenkęs galvą, Bardas krimstelėjo į krūties iškilumą virš liemenėlės.

Mergina sukliko.

– Užsičiaupk! – Bardas skaudžiai sužnybo jai skruostą. – Tik surik dar kartą, ir aš padarysiu taip, kad tau tikrai skaudės. Supratai?

Mergina pravirko, bet jos ašaros tik dar labiau įkaitino Bardo geismą. Jam patiko, kai moterys verkia iš baimės ir skausmo.

– Jei tu mane nuskriausi, Pinkis tave užmuš.

Bardas nusikvatojo.

– Aha, žinoma, jis mane užmuš, širdele.

– Ką tu man darysi?

– O kaip tu manai? – sumurkė jis, įkišo ranką tarp jos šlaunų ir spustelėjo.

Mergina sudrebėjo, kaip jis suprato, šlykštėdamasi. Tai jam atstojo ekstazės virpesius.

– J-j-jie žino, kad aš su tavim, – mikčiojo ji. – Manęs tikrai ieškos.

– Ar tu dar nesupratai, mieloji? Šį vakarėlį mums surengė tavo svainis.

– Meluoji! Pinkis niekada nebūtų...

– Bet padarė. Turėsi padėkoti jam už tą malonumą, kurį patirsim kartu.

– Mano sesuo...

– Turi savų rūpesčių. Ji nesijaudins dėl tavęs.

Atrodo, kad mergina pagaliau suvokė tikrąją savo padėtį ir dar smarkiau pravirko. Bardas lyžtelėjo ašarų nuo jos skruosto.

– Atsipalaiduok, širdele. Daryk tai, ką aš liepsiu, ir kas žino, gal tapsi tokia pat gera kekše, kaip ir tavo mamytė. Taip, aš viską žinau apie Endželę. Tu gimusi būti kekše. Turi potencijos tapti tobula prostitute.

– Prašau, nereikia, – raudojo mergina, mėgindama ištrūkti.

Bardas išsitraukė peilį iš kelnių kišenės. Grėsmingai spragtelėję ašmenys atsilenkė. Mergina suspigo. Bardas prikišo peilio galiuką prie jos apatinės lūpos.

– Jei rėksi, neteksi jos. Aišku? Dar vienas klyktelėjimas, ir nurėšiu ją. O būtų labai gaila, nes turiu puikių idėjų, ką tu galėtum padaryti savo saldžiąja burnele.

Bardas užkišo ašmenis už jos petnešėlės ir perrėžė audinį. Kaušelis nusviro į priekį, atidengdamas krūtį. Flara suaimanavo, apatinė lūpa ėmė nevaldomai drebėti, bet ji nerėkė. Bardas taip pat grubiai nupjovė ir antrą petnešėlę.

– Tik pažvelkit, ką mes čia turim! – saldžiai nutęsė jis ir prikišęs peilio galiuką prie spenelio švelniai paplekšnojo. Spenelis sustandėjo.

– Gėda, gėda, – sarkastiškai nusijuokė jis. – Tokia pavyzdinga mokinė. Ką pasakytų sesuo, kuo ji ten vardu?

Durys už Bardo nugaros triukšmingai atsilapojo.

– Mesk peilį ir pasitrauk nuo jos!

Burkas Beizilas stovėjo palinkęs į priekį, abiem rankomis spausdamas pistoletą. Kita sekundės dalis pralėkė kaip migloje. Ausyse skambėjo merginos klyksmas. Burkas šovė į Bardą, bet tas kalės vaikas išvengė kulkos. Ji pralėkė pro jo galvą ir nudrėskė tapetą už nugaros. Bijodamas sužeisti merginą, Burkas nebešovė.

– Tu suimtas, Bardai, – riktelėjo jis.

– Nejuokink, Beizilai! – šūktelėjo Bardas ir sviedė peilį.

– Cha-cha-cha, šikniau! – suriko snaiperis, išniręs iš už Beizilo nugaros.

Bardas akimirką nustėro, kulka kirto jam tiesiai į tarpuakį. Jis dribo nė neriktelėjęs. Jo sviesto peilio rankena vis dar virpėjo durų staktoje. Ašmenys tik per plauką nekliudė Beizilo. Įsiveržę į kambarį šturmo būrio kovotojai apsupo Burką. Jis puolė dengti merginą, su siaubu spoksančią į kruviną masę, kuri vos prieš kelias sekundes buvo Bardo galva. Beizilas nusivilko striukę ir apgaubė merginai pečius.

– Ar tau viskas gerai?

Ji spoksojo į jį su tokia pat nuostaba, kaip ir į lavoną. Beizilas pakartojo klausimą, ji abejodama linktelėjo.

Vienas iš vyrų atsiskyrė nuo grupės.

– Dabar jau mes susitvarkysim, Beizilai.

Burkas paspaudė jam ranką.

– Ačiū. Jūs, vyrai, gerai padirbėjot – pradedant sekimu, baigiant veiksmais čia, – tarė jis, rodydamas į Bardo kūną.

Pareigūnas atidavė pagarbą.

Beizilas sugriebė merginą už rankos, ištempė ją pro duris ir nusivedė koridoriumi. Kai jie pasiekė aikštelę, pilną policijos automobilių, Beizilas įstūmė ją į netarnybinio automobilio keleivio vietą, apibėgo mašiną ir atsisėdo už vairo. Padangos sucypė, kai jis išsuko pro atskubančią greitąją. Jie jau buvo nuvažiavę pusę kvartalo, kai mergina pratrūko:

– Jėzau aukštielninkas! Kur tu taip ilgai tryneisi? Tas šunsnukis lindo prie manęs kaip velnias. Ir kaip jis drįso sakyti, kad turiu potencijos tapti tobula prostitute?

Talentingiausia Rubės Bušero mergina Izabelė susierzinusi nusitraukė juodų garbanų peruką.

41 skyrius

Izabelė atrodė jaunesnė, buvo protinga ir linkusi į nuotykius. Rubės namuose ji tenkindavo įvairiausias vyrų fantazijas, jei tik klientai išgalėdavo už jas susimokėti. Šių savybių rinkinys padėjo jai suvaidinti Flarą Lambet Burko Beizilo spąstuose.

Žinoma, Izabelei gerai sumokėjo už sugaištą laiką ir patirtus nemalonumus. Davęs prostitutei solidų čekį, Beizilas išsiskyrė su ja prie Rubės kabineto durų. Jis skubėjo, bet būtų nemandagu atsisakyti madam kvietimo išgerti, kai ji jam tiek daug padėjo spendžiant spąstus Bardui.

– Taigi, viskas vyko pagal planą? – paklausė Rubė, tiesdama Burkui viskio taurę.

– Tobulai, – jis užsivertė gėrimą. – Aš klausiausi iš sesers Beatričės kabineto prieangio. Izabelė net mane įtikino, kad ji – skaisti mokinukė.

– Tokia ir buvo kadaise, – tyliai nusijuokė Rubė. – Tačiau aš labai džiaugiuosi, kad jis užkibo. Tu gerai pažįsti priešus, Beizilai.

Jis stebėjo viskį, tekantį iš grafino į taurę, kai Rubė vėl pripylė.

– Remi buvo įsitikinusi, kad Pinkis mėgins paveikti ją per seserį, ir ji buvo teisi, nors mes ne visai pasikliovėm jos nuojauta. Vyrai sekė Bardą. Šįryt jie pasiklausė jo pokalbio su Diuvaliu, todėl mes žinojom, kada jis pasiims Flarą ir kokiu tikslu.

– Tas žmogus turėjo mirti.

– Visiškai sutinku, – niūriai pritarė Burkas. – Mes su Izabele atvažiavom į „Palaimintąją širdį“ pusvalandžiu anksčiau už jį. Kai jie su Bardu pajudėjo nuo akademijos, furgonas sekė juos iki motelio. Viskas vyko sklandžiai, nors Izabelė aprėkė mane, kad aš per ilgai delsiau, kol įsikišau.

– Kur dabar Flara?

– Policijos priežiūroje. Nekorumpuotos policijos.

– O Bardas negyvas?

– Be abejonės, – ramiai pasakė Burkas ir ištuštino antrą porciją viskio.

– Gaila, kad neatnešei man jo ausies ar kitokio įrodymo. Man patiktų turėti suvenyrą, – madam kilstelėjo savo taurę sveikindama Beizilą ir išgėrė iki dugno.

– Ačiū, kad paskolinot man Izabelę, – padėkojo jis. – Aš ir vėl jums skolingas.

– Nesąmonė. Bardo mirtis išlygino mūsų skolas. Be to, dabar aš tau skolinga už kitą paslaugą. Tu man atsiuntei Diksę, o ji atneš nemažą pelną mano namams.

Burkas nusišypsojo.

– Vyliausi, kad jūs patiksit viena kitai. Bet nesmagu, kad ji tik Bardo sumušta prisirengė ateiti čia.

– Ji greitai sveiksta. – Rubė pasiūlė Burkui dar viskio, bet šis papurtė galvą.

– Jūs nusipelnėt mano dėkingumo, pone Beizilai. Jūs visada būsit laukiamas svečias.

– Ačiū, bet abejoju, ar kada nors pasinaudosiu jūsų pasiūlymu.

Madam sumurkė kaip katė:

– Vadinasi, jūs su ponia Diuval?..

– Remi, – pataisė jis.

Sunkiausia jo gyvenime buvo palikti ją šį rytą. Praėjusią naktį jie ilgai kalbėjosi apsikabinę, mylėjosi ir vėl svarstė savo beviltišką padėtį.

Rytą jie priėjo prie išvados, kad Remi turi laikinai grįžti pas Diuvalį. Ji lengviau priėmė planą negu Burkas, prisiekęs, kad ji niekada neperžengs Diuvalio namų slenksčio.

– Aš neleisiu tau grįžti. Nei popietei, nei vienai valandai.

Tačiau netgi teigdamas tai, jis žinojo, kad tai vienintelė išeitis.

– Nelaukiu to, bet susidorosiu, – pasakė Remi. – Gal prieš savaitę būčiau nepajėgusi ar nenorėčiau. Bet dabar ir galiu, ir noriu. Tik pasirūpink Flara ir, maldauju, būk atsargus.

Jie stovėjo apsikabinę, kol įsikišęs Dredas įspėjo, kad Beizilo plane laikas labai svarbus. Jei jie nepajudės dabar, viską sugadins. Taigi Burkas patikėjo Remi Dredui, kol atvyks Patutas.

Burkas laikė apygardos prokurorą Litrelą sąžiningu žmogumi, kuris nuoširdžiai siekia pakeisti vyraujančią nuomonę, neva Naujojo Orleano policijos departamentas – vienas iš labiausiai paperkamų šalyje.

Tačiau Litrelo nuomonė apie leitenantą Burką Beizilą nebuvo labai gera, nes ją formavo neigiamas visuomenės požiūris, piktos apkalbos. Taigi kai Burkas iš anksto nesusitaręs įsiveržė į kabinetą, prokuroras iš pradžių apstulbo ir pagrasino išmesti jį lauk. Tačiau greita Burko šneka iš karto atkreipė Litrelo dėmesį. Jis klausėsi vis labiau piktindamasis viskuo, ką Burkas pasakojo. Vis dėlto, būdamas politikas, jis elgėsi atsargiai ir nieko nepažadėjo, išskyrus išnagrinėti šį reikalą ir susisiekti su Burku vėliau.

Tada Burkas pakėlė telefoną nuo apygardos prokuroro stalo ir pagarbiai ištiesė prieš save kaip evangelikas Bibliją.

– Arba jūs skambinat valstijos generaliniam prokurorui, arba tai padarysiu aš pats. Man visiškai nesvarbu, kuris skambinsim. Aš tik iš mandagumo siūlau jums, pone Litrelai. Suteikiu jums progą įrodyti, kurioje korupcijos skandalo pusėje stovite jūs.

Taigi Litrelas pats paskambino valstijos generaliniam prokurorui. Šis leido jiems veikti, ir reikalai pajudėjo svaiginamu

greičiu. Staigių sutartinių veiksmų rezultatas akivaizdus – Bardas negyvas.

Burkas atsistojo ir paspaudė ranką Rubei Bušero.

– Ačiū už viskį ir atleiskit, kad taip skubu, bet noriu dalyvauti suimant Diuvalį.

– Šį vakarą? O, tikrai abejoju, kad šį vakarą jį suims, pone Beizilai.

– Kodėl?

– Todėl, kad šiandien Užgavėnės.

– Na ir kas?

– Mus pasiekia žinios iš Diuvalio namų apie ten vykstantį karnavalą. Tiesą sakant, keli ponai atėjo pas mus tiesiai iš Pinkio namų, kur vakarėlis jau pačiame įkarštyje. Pasak jų, ten labai linksma.

Burkas spoksojo į ją, pradėdamas suvokti, kuo tai gresia. Jis pažvelgė į savo pranešimų gaviklį. Veikia, baterija pakrauta. Bet Remi neskambino. Ir tai reiškia, kad atsitiko kažkas negera.

Jis paprašė leidimo paskambinti Rubės telefonu.

– Čia Beizilas, – pasakė jis, kai jam atsiliepė. – Ar jau turim Diuvalį?

Jį perjunginėjo trims žmonėms, kol galiausiai vienas drąsuolis pasakė jam blogą naujieną:

– Suimti tokį įžymų žmogų kaip Diuvalis labai rizikinga, ypač jei nori tai padaryti slaptai. Labai daug draudimų. Mes norim padaryti tai pagal taisykles, kad mūsų neapkaltintų proceso nesilaikymu. Gali užtrukti kelias dienas...

– Dienas! – šūktelėjo Burkas. – Ar jums visai galvoj negerai?!

– Mes darom, ką galim, pone Beizilai. Ir neįžeidinėkit manęs...

– Žmonėms gresia mirtinas pavojus, idiote!

– Mes galim mėginti ir šį vakarą, bet...

– Nelaukit! Ar girdit mane? Gaukit suėmimo orderį ir vykdykit šiandien, arba Litrelas ir valstijos generalinis prokuro-

ras nutarkuos jums subines. O paskui aš pats ateisiu ir panardinsiu jus į mėšlą!

Jis metė ragelį.

– Turiu eiti ten.

Kelias dienas! Remi negali likti pas Diuvalį kelias dienas, kol biurokratai sutvarkys reikiamus popierius. Vos išgirdęs apie Bardą Diuvalis puls. Kol kas jis mano, kad Bardas užsirakinęs motelio kambaryje atima nekaltybę jo svainei. Sužinojęs, kad to nebuvo, jis viską sudėlios į vietas ir puls Remi.

– Pone Beizilai! – madam griebė jį už rankovės, kai jis bėgo pro ją prie durų. – Jūs pasirodysit labai įtartinai, įsiveržęs į Pinkio Diuvalio vakarėlį kasdieniais drabužiais. Gal norit pasiskolinti iš mūsų kostiumą?

Burkas negalėjo gaišti nė minutės, bet pamanė, kad bus protingiau paaukoti truputį laiko, kol Rubė suieškos jam kostiumą. Jis vaikščiojo po jos kabinetą ir keikdamas dar kartą jį nuvylusią sistemą, ir kartu jai dėkodamas.

Delsimas nuovadoje suteiks jam progą pasielgti geriau, negu suimti Diuvalį. Dabar jis galės jį užmušti.

Skausmas Remi nugaroje virto buku maudimu. Ant skruosto jau ryškėjo mėlynė, bet ištino nesmarkiai. Skausmą ir maudimą dar galima iškęsti, tačiau kaip ištverti mintį, kad Bardas prievartauja jos seserį?

Burkas prisiekė dar prieš suimdamas Pinkį pasirūpinti Flaros saugumu. Jis laikysis pažado, jei tik galės. O jei, nepaisant jo karžygiškų pastangų, nepavyks? Remi nepavyko. Pinkis nepatikėjo jos vaidyba. Gal ir Burkui nepasisekė? Gal jis neįstengė įtikinti apygardos prokuroro veikti greit?

Nežinodama, kas atsitiko, Remi nusprendė, kad planas sužlugo, todėl jai reikės gelbėti Flarą. Telefonas! Jai reikia te-

lefono. Ji susidorojo su pirmu iššūkiu – išeiti iš miegamojo. Dabar ji turi raktą. Kitas žingsnis – rasti telefoną.

Vos pajutusi, kad jau saugu išmėginti raktą, ji taip ir padarė. Spyna spragtelėjusi atsirakino. Ji palaukė, širdis daužėsi, bet aplinkui buvo tylu, ir ji pastūmė duris.

Koridoriuje tuščia. Ji pažvelgė į staliuką hole, laiptų viršuje, kur paprastai stovėdavo telefonas, bet, žinoma, vyras pagalvojo ir apie tai.

Remi nuslinko koridoriumi iki laiptų viršaus. Prieš užeidama ant laiptų aikštelės, ji sustojo svarstydama, ką darys susitikusi kokį nors tarną. Jie ištikimi Pinkiui, o ne jai, nes visi buvo jo klientai, kuriuos Pinkis išgelbėjo nuo ilgų kalėjimo metų, o gal net nuo mirties. Niekas neišpildys jos prašymo, pirmiausiai nepranešęs Pinkiui.

Erolas? O jei ji sutiktų savo asmens sargybinį? Ar pajėgtų įtikinti jį jai padėti? Jis nelabai guvaus proto. Gal pavyktų įtikinti jį išvesti ją iš namo. Remi nepamiršo, kas atsitiko Lučiui Daskiui, sargybiniui, nuo kurio ji paspruko į Galvestoną. Mintis apgauti Erolą nebuvo labai patraukli. Tačiau ji padarytų, ką jai reikia, ir pamėgintų apsaugoti jį vėliau.

Sukaupusi visą drąsą, ji žengė ant laiptų aikštelės. Tačiau čia ir baigėsi jos kelionė. Laiptų apačioje stovėjo vyras, bet tai buvo ne Erolas.

Ji skubiai pasitraukė, kol jis jos nepamatė. Kur Erolas? Kodėl jį pakeitė? Ir staiga ji suvokė kodėl. Jis blogai atliko savo pareigas „Kryžkelėje“. Ar jis už šią klaidą sumokėjo gyvybe?

Tačiau tai nesusiję su jos dabartiniais rūpesčiais. Ar įmanoma įkalbėti naująjį sargybinį jai padėti? Ar jis ištikimas Pinkiui? Tikriausiai pastarasis spėjimas teisingas. Jis naujokas. Žinoma, siekia sužavėti savo bosą.

Vienintelis jos privalumas, kad jie dar nežino, jog ji gali išeiti iš miegamojo. Ir kiek laiko ji dar mėgausis šia privilegija? Kada Pinkis pastebės, kad kišenėje nėra rakto? Kol jis pastebės, ji turi sugalvoti kitą planą. Mėgindama įtikinti save, kad

aplinkybės neprivers jos pralaimėti, ji nutapeno ant pirštų galų į šeimininkų miegamąjį ir vėl užsirakino.

Kiek laiko reikia Burkui užvesti griovimo mašiną, kuri, jo teigimu, sunaikins Pinkio imperiją? Kada jį suims? Ir ką dabar veikia Flara?

Jei tik Remi žinotų, kad Flarai niekas negresia... Bet ji nežino. Todėl ji ir toliau nervinosi, kol išgirdo žingsnius koridoriuje. Remi greit atsigulė ant lovos ir pritraukė kelius prie krūtinės. Ji įsmeigė tuščią žvilgsnį į erdvę, lyg būtų praradusi viltį.

Pinkis įsiveržė į kambarį ir lengviau atsikvėpė, pamatęs ją abejingai gulinčią ant lovos. Ar jis pametė raktą? Ar tikėjosi jos nerasti? Matyt, taip, nes kai ją pamatė, rūpesčių raukšlės ant jo kaktos išsilygino ir jis nusišypsojo.

Jis priėjo prie lovos krašto ir pažvelgė į ją.

– Spėk, kas man skambino šią popietę? – Remi nesureagavo, lyg būtų jo negirdėjusi. – Sesuo Beatričė, – toliau kalbėjo jis tuo pačiu maloniu balsu. – Ji skambino iš akademijos, kai Bardas atvyko tariamai palydėti Flaros į mūsų pobūvį. Manau, kad iki šiol jis jau supažindino tavo mažylę sesę su kūniškais malonumais. O iki ryto, kas žino? Kartais Bardo aistra tampa nevaldoma.

Remi pritraukė kelius arčiau prie savęs ir prispaudė veidą prie pagalvės. Tyliai juokdamasis Pinkis įėjo į savo drabužinę ir užsirakino. Po dvidešimties minučių jis išėjo apsirengęs Henriku Aštuntuoju.

– Neatrodo, kad tavo nuotaika šventiška, Remi. Aš perduosiu tavo atsiprašymą svečiams.

Jis sustojo ant slenksčio.

– Beje, mes jau greit surasim tavo meilužį, bet aš griežtai įsakiau nežudyti jo, kol galėsim tai padaryti tau matant ir tik po to, kai jis pasižiūrės, kaip tave dulkina visas Naujojo Orleano policijos personalas, kuriam aš moku. Tikėk manim, tai nemažas vyrų ir moterų būrys. Tai bus šaunus vakarėlis!

Pinkis akivaizdžiai klejoja. Prarado ryšį su realybe. Mano, kad jo niekas negali sustabdyti ir paliesti. Ši klaida būdinga egomaniakams – žmonės tol naudojasi savo galia, kol ji pati juos sunaikina.

Tačiau Remi neatskleidė jam šito, nenuginčijo jo beprotiškų kliedesių ir neįspėjo, kad jo pasaulis greit sugrius. Atrodė, kad ji nereaguoja į jo siaubingus planus apie ją ir Beizilą.

Vos tik jis užrakino duris, ji iššliaužė iš lovos. Pinkis jai pakišo dar vieną mintį.

Klounas Bozo skverbėsi per besilinksminančią minią. Jis atsisakė šampano taurės, kurią pasiūlė padavėjas su kauke ir kaubojaus skrybėle, batais su pentinais. Ant vieno nuogo sėdmens, kyšančio iš *Wrangler* džinsų, buvo ištatuiruota raudona širdis.

Rengiant pobūvius, niekas neįstengtų pralenkti Pinkio Diuvalio. Maisto ir gėrimų būtų užtekę dideliam kruiziniam laivui. Papuoštuose jo namo kambariuose šurmuliavo ir linksminosi minia, aidėjo muzika ir juokas. Kaukėti vyrai ir moterys siautėjo, triukšmingai puotavo, o laikrodžio rodyklės artėjo prie vidurnakčio, kuris užbaigs Užgavėnių antradienį.

Kai Bozo pamatė karalių Henriką Aštuntąjį, šis flirtavo su undine paauksintais speneliais. Klounas priėjo prie karaliaus kaip tik tada, kai jis pasakė:

– Pavizgink savo uodegą prieš mane.

Undinė žaismingai nustūmė jo godžią ranką su išpuoštu skeptru ir nuėjo šalin.

– Šaunus vakarėlis, jūsų didenybe, – tarė Bozo.

– Ačiū, – išsiblaškęs atsakė Diuvalis, vis dar žiūrėdamas į undinę.

– Suprantu, kad ieškot Burko Beizilo.

Staiga karaliaus akys įsmigo į klouno akis. Jis stengėsi įžvelgti per grimą.

– Jėzau! – sušnypštė jis. – Ką...

– Tik jau ne čia. Jei nenorit triukšmo prieš draugus.

Išraudęs po savo aksomine skrybėle su plunksnomis, Pinkis linktelėjo ir davė ženklą klounui sekti iš paskos. Jie nuėjo į Diuvalio darbo kambarį. Bozo uždarė duris.

– Na, tai kur jis? – neatsigręždamas prapliupo Diuvalis, eidamas prie rašomojo stalo.

Bozo iššovė ir pataikė Diuvaliui į nugarą virš inksto. Advokatas susverdėjo. Antras šūvis trinktelėjo tarp menčių. Diuvalis krito ant rašomojo stalo.

Dagas Patutas užsitempė plastikinę pirštinę ant medvilninės, kurią mūvėjo prie savo kostiumo. Apsiavęs per dideliais raudonais klouno batais, jis žengė ten, kur Pinkis gulėjo skersai rašomojo stalo, išskėtęs rankas prieš save. Jis krito ant skruosto, viena veido pusė buvo nukreipta į viršų, atvira akis rodė nustebimą, kurį, matyt, jis jautė mirdamas taip netikėtai ir taip gėdingai, nušautas į nugarą kaip kvailys.

Patutas atitraukė vieną rašomojo stalo stalčių. Ten, ant plastikinio padėklo, tarp sąvaržėlių, tušinukų ir pašto antspaudų, gulėjo užtaisytas 38 kalibro pistoletas, šeštadienio vakaro ypatingasis.

– Netikęs ginklas netikusiam vaikinui, – sukuždėjo Patutas Diuvaliui į ausį.

Jis išėmė revolverį iš stalčiaus ir įdėjo į dešinę Diuvalio ranką, sudėdamas mirusiojo pirštus taip, lyg jis būtų ketinęs šauti.

Patutas atsitraukė ir patikrino stalą. Ar nepraleido kokios nors smulkmenos? Kas galėtų jį įklampinti? Diuvalis turėjo daugybę priešų, kiekvienas iš jų galėjo ateiti į karnavalą su kauke, įvilioti Diuvalį į kabinetą. Čia jie susiginčijo, Diuvalis siekė ginklo, bet priešas buvo greitesnis.

Nuo to laiko, kai jie įėjo į kabinetą, prabėgo vos penkiolika sekundžių. Nors pistoletas buvo su duslintuvu, šūviai girdėjosi, bet išnyko pobūvio triukšme. Patutas buvo tikras, kad

niekas neįsidėmėjo paskutinio kostiumuoto svečio, su kuriuo kalbėjosi Diuvalis. O netgi jei įsidėmėjo, niekas neatpažins, kas vilkėjo Bozo kostiumą.

Galiausiai patenkintas, kad nepraleido jokios jį demaskuojančios detalės, Patutas nusimovė plastikinę pirštinę, įsikišo į kišenę ir žengė durų link.

Ir staiga sustojo suvokęs, kad jis *kai ką* praleido: Diuvalis visiškai nekraujavo, neištekėjo nė lašas.

Klounas Bozo staiga atsigręžė. Kaip tik tą akimirką Diuvalis iššovė iš 38 kalibro pistoleto.

Tuščiavidurė kulka išsiplėtė Patuto pilve. Jis griebėsi už pilvo ir griuvo.

– Labai rekomenduoju šarvus, – pasakė Diuvalis, atidžiai stengdamasis aksominėmis šlepetėmis neįminti į kraujo klaną, greit besiplečiantį apie Patutą. – Niekada nežinai, kada koks nors bailys išdavikas sugalvos šauti tau į nugarą. – Jis nukreipė pistoletą Patutui į galvą.

– Pone Diuvali! – kažkas smarkiai pasibeldė į duris. – Ji dingo, pone Diuvali!

– Ką?

– Aš ką tik patikrinau kambarį, kaip jūs liepėt. Durys užrakintos, bet jos nėra.

– Žiūrėjai balkone?

– Ten nėra, pone. Langai uždaryti.

– Tai neįmanoma.

– Atleiskit, pone, bet...

– Traukis man iš kelio! – Diuvalis nustūmė vyrą. – Baik reikalus čia.

Nusviedęs skrybėlę, Henrikas Aštuntasis nuskubėjo ieškoti savo žmonos.

Dagas Patutas pažvelgė į vyro veidą, kurio nebuvo matęs anksčiau ir kuris bus paskutinis jo matytas veidas.

42 skyrius

Burkas, vilkėdamas pirato Džino Lafito kostiumą, slinko šešėliuota vieta palei namą, kol pasiekė užpakalinį kiemą. Jis pažvelgė į pavėsinę, kur pirmą kartą pamatė Remi. Porelė glamonėjosi po vynuogienojais apaugusiu kupolu ir nepastebėjo, kai jis peršoko tvorą. Įeidamas jis paėmė pusiau nugertą kažkurio svečio paliktą taurę ir įėjo į vidų, lyg būtų ištrūkęs įkvėpti tyro oro. Kambariuose būriavosi kaukėti karnavalo drabužiais vilkintys svečiai. Sustabdęs padavėją, iš išvaizdos – steroidų prisipumpavusį kultūristą sumo imtynininko kostiumu, Burkas riktelėjo, kad jį girdėtų per pobūvio triukšmą:

– Ponas Diuvalis ieško žmonos. Ar ją matėt?

– Nemanau, kad ji nusileido žemyn.

Burkas išplėtė akis po nedidele juoda kauke.

– Bosas įsius, jei ji neatneš savo užpakalio, kol dar šita nesąmonė nesibaigė. Ačiū!

Jis patekšnojo mėsingą atleto petį ir ėmė skintis kelią per minią. Iš praėjusio apsilankymo prisimindamas namo išplanavimą, stengdamasis nepakliūti į akis Diuvaliui ar jo asmens sargybiniams, Burkas nuėjo šalutinių laiptų link. Čia taip pat būriavosi žmonės. Burkas tikėjosi, kad antrame aukšte nieko nebus, bet keli svečiai koridoriuje laukė eilėje prie tualeto. Apsimetęs, kad jam reikia to paties, Burkas nuėjo koridoriu-

mi, abejingai nužvelgdamas paveikslus ant sienų ir žavėdamasis apdaila, kol pasiekė šeimininkų miegamąjį. Atrodė, kad ištisas gyvenimas prabėgo nuo tos dienos, kai jis, apsimetęs kunigu, čia paslėpė bevielį siųstuvą. Tada jis dar nepažinojo Remi, jautė jai panieką ir nemylėjo jos.

Miegamojo durys buvo praviros. Burkas pastūmė jas, pažvelgė į vidų ir pamatė, kad kambaryje nieko nėra.

– Velnias!

– Kas nors negerai?

Jis atsigręžė. Šalia šypsodamasi stovėjo maža piemenaitė. Jos veidą gaubė geraširdiškos rausvos garbanos, bet geidulinga išraiška labiau derėjo prie krūtų, virstančių iš žemai iškirptos liemenės.

– Aha! Ponas Diuvalis pasiuntė mane surasti jo žmoną. Bet jos nėra ten, kur turėtų būti.

– Liūdna, – sumurkė ji. – Tu praradai ją, o aš savo avelę, – ji ištiesė ranką ir paglostė odinę makštį prie Burko šlaunies. – Gražus kardas.

– Ačiū. Ar nematei jos?

– Jis toks ilgas ir kietas. Lažinuosi, kad sužeistų mergaitę.

– Ar nematei jos? – pakartojo jis, pabrėždamas kiekvieną žodį.

Ji patraukė ranką.

– Jergau! Kaip su tavim linksma!

– Kitą kartą. O dabar, jei nerasiu ponios Diuval, galiu netekti darbo.

– Gerai jau, gerai. Eidama į tualetą, regis, mačiau ją lipančią žemyn su grupe žmonių. Ji apsirengusi Marija Antuanete.

– Ačiū! – Burkas apėjo merginą ir nuskubėjo žemyn. Sustojęs ant antros pakopos nuo viršaus, jis apžvelgė žmonių jūrą, mėgindamas tarp karnavalo dalyvių įžiūrėti Remi. Nepamatęs nelaimingo likimo prancūzų karalienės, jis įsiliejo į minią ir ėmė šiurkščiai skverbtis per žmones, apieškodamas kiekvieną kambarį. Pasiryžęs pagriebti kiek įmanoma daugiau

džiaugsmo per paskutines likusias minutes, Diuvalio svečiai linksminosi lyg pašėlę.

Burkui kelią užstojo lakūnas asas Raudonasis Baronas, grabinėjantis kikenančią čigonę. Girtas mimas ėmė žaismingai čiupinėti Burko kardą, o stambi moteris, vilkinti togą, mėgino su juo pašokti.

– Misija atlikta.

Burkas atsigręžė.

Laikydamas prie peties padėklą su gėrimais, sumo imtynininkas šypsojosi jam.

– Matau, kad privertei ją nulipti žemyn. Pakalbėjęs su tavim, pamačiau ponią Diuval, einančią pro šalį.

– Esi tikras? Mariją Antuanetę?

– Aha! Esu tikras. Tuo pačiu kostiumu kaip pernai.

– Kur ji nuėjo?

Krepšiai buvo beveik tokio pat pločio, kaip ir praėjimai šiltnamyje. Eidama taku tamsoje, Remi nustūmė juos. Žinodama, kad Pinkis prie kiekvieno išėjimo pristatė šnipų, ir bijodama jį susitikti, Remi nesitikėjo, kad planas pavyks, kol atsidūrė už namo ir nubėgo šiltnamio link. Pamačiusi, kad Pinkis apsirengė Henriku Aštuntuoju, Remi prisiminė įmantrų kostiumą, užkištą jos spintos glūdumoje – baltų plaukų perukas, kaukė, bateliai, dirbtinės brangenybės, net muselė ant skruosto. Apsirengusi ji palaukė, kol minia susirinks prie antrojo aukšto tualeto, o tai neišvengiama, kai name tiek daug svečių. Tada ji nepastebėta išsmuko iš šeimininkų miegamojo ir prisidėjo prie grupės laiptais besileidžiančių moterų. Naujasis asmens sargybinis gyvai šnekučiavosi su mažąja piemenaite ir nė akies neužmetė į Remi. Tikriausiai ir buvo matęs jos nuotrauką, bet jis neieškojo Marijos Antuanetės.

Beprasmiška mėginti skambinti iš namo. Kiekviename kambaryje būriuojasi girti svečiai. Netgi surinkus 911, jos nesuprastų, ji turėtų rėkti ir atkreiptų dėmesį į save.

Tačiau dar vienas telefonas yra šiltnamyje – mažame sandėliuke pastato gilumoje, kur įrengta temperatūros reguliavimo sistema. Dėl tos priežasties prie jo niekas neprieidavo, išskyrus Pinkį. Remi reikia telefono tik kartą paskambinti, surinkti vieną numerį – septynis skaičius.

Ji pastūmė sandėliuko duris.

– Labas, Remi.

Pinkis klūpojo virš seifo grindyse, kurį anksčiau dengė plytelės ir apie kurį Remi iki šiol nežinojo.

Pamačiusi jį, ji sustingo, bet tik akimirką, tada apsigręžė ir mėgino pabėgti, bet Pinkis sugriebė jos riešą, suspaudė ir stodamasis užlaužė ranką tarp menčių. Paskui jis šiurkščiai išstūmė ją pro atviras duris.

Pinkis sunkiai alsavo. Jo plunksnuota skrybėlė buvo pakreipta ant šono. Nuo prakaito atsiklijavo lipdukas, prilaikantis dirbtinę barzdelę.

– Žavingoji Marija Antuanetė, – kvėptelėjo jis jai į ausį. – Kalbama, kad ir ji buvo kekšė. Ar žinojai tai, Remi?

– Aš ne kekšė.

– Beprasmiška ginčytis, brangioji. Be to, visiškai neturiu laiko. Ačiū, kad leidaisi taip lengvai surandama. Tu buvai tolesnis punktas mano numatytų darbų sąraše po to, kai atsikratysiu kai kurių dokumentų iš šio seifo.

Galbūt ji galėjo išlaisvinti ranką, bet nemėgino, nes Pinkis laikė įrėmęs pistoletą jai į smilkinį. Jei ji sujudėtų, jis nedvejodamas ją nušautų.

– Vienas iš mano pagrindinių policijos departamento darbuotojų vos prieš kelias minutes mėgino mane nužudyti, – kalbėjo Pinkis. – Manau, kad jis siekė pašalinti žmogų, kuris galėjo pirštu nurodyti jį kaip išdaviką. Būtent mane.

O tai taip pat rodo, kad, kalbant liaudiškai, mėšlas leidžiasi žemyn.

– Tu nė pusės nežinai.

– Apie Beizilą?

– Apie apygardos prokurorą Litrelą ir generalinį prokurorą.

– Tavo meilužis gerai padirbėjo.

– Užmušęs mane neišsigelbėsi nuo viso kito.

– Ne, tačiau Beizilui bent jau neatiteks trofėjus.

Trys vazonai šalia Pinkio suskilo, apipildami jį paparčių šaknimis, molio skeveldromis ir apdovanojimus laimėjusių orchidėjų lapeliais.

Burkas išėjo iš namo ir bėgte apibėgo užpakalinį kiemą. Besiglamonėjančios porelės pavėsinėje jau nebuvo, daugiau žmonių nesimatė. Ar padavėjas apsiriko ir Remi neišėjo iš namo per užpakalines duris? O gal jį apgavo? Ar jam paspendė spąstus?

Burkas vėl perbėgo akimis kiemą ir pastebėjo šiltnamį. Remi daug kartų jį minėjo. Burkas pasirinko tiesiausią kelią per veją.

Vakaras buvo šaltas, todėl stiklinės šiltnamio sienos buvo aprasojusios nuo šiltesnio oro viduje. Netgi tada Burkas nesustojo pasvarstyti, ar protinga įsiveržti pirmiau neapžiūrėjus, ką jis ten ras. Atvėręs duris, jis įbėgo į vidų. Iš pradžių nepastebėjo nieko, bet išgirdo išsigandusios Remi riksmą. Po kelių sekundžių Diuvalis išstūmė ją pro sandėliuko duris.

Burkas nesvarstė, kad reikėtų šauktis pagalbos ar palaukti pastiprinimo. Jis negalvojo, kad nuo šios vietos turėtų įsikišti teisėsauga. Nes ši sistema jau ne kartą jį apvylė.

Tarkim, kad greitojo reagavimo būrys įsiveržtų į šiltnamį ir suimtų Diuvalį pagal taisykles. Jis galėtų išsikviesti advo-

katą, tokį pat paperkamą, kaip ir jis pats. Įrodymai prieš jį jau sukaupti. Liudininkai, tokie kaip Sačelas, kuriems jau nusibodo kalėjime, pasirengę liudyti prieš Diuvalį, jei juos išleis anksčiau laiko. Tačiau, priklausomai nuo teisėjo ir prisiekusiųjų bei prokuroro patirties, gali būti, kad Diuvalis išsisuks kaip ir Bardas.

Netgi jei jį apkaltintų ir pasodintų į kalėjimą, gyvenimas už grotų netrukdys jam terorizuoti Remi ir Flarą. Jis ir iš kalėjimo kameros, taip pat kaip iš savo prašmatnaus biuro, galėtų užsakyti jas nužudyti.

Šios priežastys pakankamai svarios, kad Burkas susitvarkytų su Diuvaliu vienas pats. Bet nė viena iš jų nebuvo pagrindinė. Tą naktį, kai Burkas prisiekė Kevo Stiuarto atminimu, jog atkeršys už jo mirtį, jis žadėjo ne pasirūpinti, kad teisėsauga skirtų pelnytą bausmę, bet nubausti jį pats.

Taigi susilenkęs iki žemiausių metalinių lentynų lygio, Burkas slinko į priekį, kol pasiekė strategiškai puikią vietą. Nors paleidęs tris įspėjamuosius šūvius į vazonus ir įspėjęs Diuvalį Burkas pasielgė pagal įstatymą ir piliečio teises, vėliau ketino jį nušauti. Tačiau pirmiausiai jis turėjo išvesti Remi į saugią vietą.

Žinoma, Diuvalis tai suprato. Jis nusijuokė iš dramatiško Burko įspėjimo.

– Nagi, pirmyn! Nušauk mane, Beizilai, bet ji mirs pirma.

– Nė nesvajok.

– Man ir nereikia. Vien tik tokia galimybė neleis tau paspausti gaiduko. Juk nenori dar vienos situacijos kaip su Stiuartu.

Burko akis užtemdė rausvo įniršio uždanga. Spaudžiantys pistoletą pirštai pabalo. Jis troško ištaškyti tą niekšą, tą šunsnukį, kuris atėmė iš Remi savigarbą, viltį būti nepriklausomai, laikė ją supančiojęs priespauda ir baime.

– Tu sudegei, Beizilai. Visiškai kvaištelėjai, – erzino Diuvalis.

– Užsičiaupk.

– Aš nieko prieš nužudyti kekšę, – nerūpestingai kalbėjo advokatas. – Ji to nusipelno, bet nemanau, kad tu norėtum dar vieno akmens ant savo sąžinės. Taigi, mesk pistoletą ir aš ją paleisiu.

– Neklausyk jo, – riktelėjo Remi, pirmą kartą pravėrusi burną. – Daryk taip, kaip tau atrodo teisinga.

– Lažinuosi, kad jei ją kliudysi, kitu šūviu ištaškysi sau smegenis, Beizilai. Nepajėgsi gyventi žinodamas, kad vėl suklydai ir nužudei ją kaip Stiuartą.

– Sakiau tau, užsičiaupk! – Prakaitas varvėjo Beizilo kakta, bėgo į akis, jos ėmė perštėti, regėjimas susidrumstė, rankos taip prakaitavo, kad jis vos pajėgė išlaikyti pistoletą.

Diuvalio akys susiaurėjo, pirštai dar smarkiau suspaudė revolverį. Beizilas suprato, kad toks nesąžiningas žmogus kaip Diuvalis kirs iš pasalų. Jis žino silpną Beizilo vietą, todėl durs į ją ir užpils rūgšties.

– Kai tu nušovei Stiuartą, jis prisidirbo į kelnes, – kalbėjo Diuvalis. – Ar žinojai tai? Bardas man sakė.

– Tylėk! – sušuko Burkas lūžtančiu balsu.

– Sakė, Stiuartas mirė baisiai dvokdamas.

– Perspėju tave, Diuvali!

– Bardas sakė, jis dvokė šlykščiai.

– Užsičiaupk! Užsičiaupk! – vaitojo Burkas.

– Ar didžiuojiesi savimi, kad dėl tavęs draugas šitaip numirė, Beizilai?

– Gana!

– Jis turėjo puikią žmoną. Mačiau ją teisme. Tu padarei ją našle. O dabar stebėsi, kaip Remi mirs.

– Ne! – Burkas metė pistoletą, užsidengė rankomis ausis ir vaitodamas atsirėmė į metalinį stulpą, prilaikantį orchidėjų lentyną.

– Žinojau, kad tu bailys. Kevas Stiuartas mirė, nes...

Tačiau Diuvalis nebaigė sakinio, jo akys susivertė viena į kitą, lyg norėdamos pažvelgti į skylę tarp jų. Kita skylė at-

sirado kiek aukščiau pirmosios. Pinkis aukštielninkas krito ant grindų.

Beizilas atsistojo ir žengė artyn. Žvelgdamas į atmerktas mirusiojo akis, jis tarė:

– Kevas Stiuartas mirė, nes aš neprašoviau. O tu tai pamiršai, šikniau.

Remi sujudėjo šalia. Burkas apkabino ją abiem rankomis.

– Flara saugi.

– Ar Bardas...

– Jis jos nė nematė.

Remi net suglebo nuo palengvėjimo. Kelias valandėles jie glaudėsi vienas prie kito, o paskui jis nuvedė ją prie durų.

– Man reikia paskambinti.

Remi pažvelgė į Diuvalį tik kartą ir nusigręžė.

– Ačiū Dievui, jis patikėjo, kad tu palūžai.

– Vadinasi, tu supratai, kad aš apsimetu?

– Žinoma, tik truputį susirūpinau, kai numetei pistoletą.

– Aš ir pats šiek tiek susirūpinau. Bet turėjau rizikuoti.

Jiedu susikibę rankomis kirto kiemą ir įėjo į namą. Niekas iš švenčiančių svečių nekreipė į juos dėmesio. Visi stengėsi kuo geriau išnaudoti iki vidurnakčio likusias paskutines linksmybės minutes.

– Vienintelis kambarys, į kurį neleidžiami svečiai, – kabinetas, – pasakė Remi Burkui.

Jis linktelėjo jai rodyti kelią.

Remi atidarė kabineto duris ir atšoko pamačiusi klouną, gulintį kraujo klane kambario viduryje. Burkas išstūmė ją į vestibiulį.

– Skambink 911. Pasakyk jiems, kad susisiektų su Litrelu.

Netardama nė žodžio, ji linktelėjo ir ėmė skverbtis per minią.

Burkas įėjo į kabinetą, uždarė duris ir užrakino, kad atsitiktinai užklydęs svečias nepamatytų lavonų ir nesukeltų sąmyšio.

Burkas greit priėjo prie jaunuolio juodu kostiumu, pačiupinėjo pulsą. Negyvas.

Tada jis pasilenkė prie klouno. Skausmas įrėžė raukšles į baltus veido dažus. Grimo padidintos akys buvo užmerktos. Didžiulė raudona šypsena buvo groteskiškai išsiterliojusi. Burkas nežinojo, ar žmogus dar gyvas, bet staiga jis atsimerkė. Lūpos sujudėjo, ir jis vos girdimai pratarė:

– Beizilai?

– Labas, Dagai.

– Aš baigiu nukraujuoti, ar ne?

Burkas pažvelgė į Patuto ranką. Balta pirštinė buvo permirkusi krauju. Storas kostiumas taip pat, aplink kūną susidarė ištisa jūra kraujo.

– Deja, taip.

– Diuvalis, – sukuždėjo Patutas. – Bet aš bent pašalinau vieną iš jų.

Pistoletas, kuriuo jis nušovė Diuvalio sargybinį, buvo suspaustas nejudrioje rankoje. Beizilas jo nejudino. Čia nusikaltimo scena.

– Aš sutvarkiau Diuvalį, – pasakė Burkas.

Patutas užsimerkė.

– Gerai. Iškviesk... iškviesk pagalbą.

Burkas atsistojo, žengė durų link, bet priėjęs jų neatidarė ir pagalbos nekvietė. Jis kelias sekundes spaudė durų rankeną, o paskui ryžtingai paleido, sugrįžo prie Patuto ir pasilenkė prie jo.

– Padėk man, Burkai.

Burkas atsargiai nuėmė raudoną butaforinę nosį ir nutraukė nuo galvos ugninių plaukų peruką.

– Negaliu, Dagai.

Klejojančios Patuto akys susirado Burko akis. Jis žvelgė į ramų Burko veidą, tada kimiai sušvokštė:

– Tu žinojai.

– Kad tu buvai mūsų skyriaus išdavikas? Taip.

– Seniai?

– Nuo tada, kai nužudei Maką. Tu jį nužudei, Dagai. Makas atėjo pas mane ne tam, kad išduotų Diuvaliui, kaip tu sakei. Jis norėjo man pasakyti, kad yra geresnis, švaresnis būdas susitvarkyti su Diuvaliu, jei tik aš būčiau šiek tiek kantresnis. Šį rytą aš surizikavau, ir tai pasiteisino. Pasikalbėjau su Litrelu, po to su generaliniu prokuroru. Pasirodo, vos tik užėmęs pareigas generalinis prokuroras subūrė specialią komandą tirti korupciją policijoje. Makas buvo jos narys. Jis baigė policijos akademiją ir dirbo eiliniu, ruošdamasis įsiskverbti į Kovos su narkotikais ir prostitucija skyrių, kad galėtų surasti išdaviką. Tave, Dagai. Makas jau greit būtų tave prigriebęs. Tikriausiai tu tai pajutai ir nušovei jį, kol jis dar nespėjo pasidalyti įtarimais su manimi. Gal jis ir išsitraukė pistoletą žvejybos namelyje, bet ne norėdamas nužudyti mane. Jis tik norėjo atvesti mane į protą ir su generalinio prokuroro leidimu suteikti man informacijos. Jis ketino pasodinti mane ir ramiai išaiškinti, kad žmogus, kurį laikau savo draugu, iš tikrųjų yra policininkas juoda kaip smala sąžine. Ir žinai, kas blogiausia, Dagai? Ko aš labiausiai nekenčiu? Kad tu savo nusikaltimus suvertei Makui, – Burkas pasilenkė visiškai arti mirštančiojo veido. – Kodėl, Dagai? Dėl Dievo meilės, kodėl tu susidėjai su Diuvaliu? Kodėl? Dėl pinigų?

– Iš baimės, – sušvokštė jis.

– Tu ne bailys.

– Atsimeni tą vyruką, kurį nušoviau?

– Vos pradėjęs dirbti? – Burkas miglotai prisiminė tą įvykį. – Jis buvo ginkluotas ir mėgino išsitraukti pistoletą, kai bandei jį suimti. Aiškus atvejis ir jam, ir tau.

Patutas vos vos papurtė galvą.

– Buvo ne taip. Aš supanikavau, nušoviau jį per greit ir paslėpiau pėdsakus, – jis nutilo ir kelis kartus gurguliuodamas įkvėpė. – Jis dirbo Diuvaliui. Advokatas žinojo, kad jis ginkluotas peiliu, ne pistoletu. Jis negalėjo mirti laikydamas

rankoje pistoletą, ir Diuvalis tai žinojo. Nuo to laiko aš jo rankose, – ašara nuriedėjo per baltą grimą. – Aš buvau geras policininkas, norėjau būti vadovu.

– Tai niekada nebūtų įvykę, Dagai, – liūdnai tarė Burkas. – Jei ne Makas, kas nors kitas būtų tave pagavęs.

– Tu.

– Taip, aš. Tik aš per vėlai suvokiau.

Patutas paleido iš rankos pistoletą ir iš visų silpstančių jėgų sugriebė piratiškus Burko marškinius.

– Kaip... tu... kaip... tu atspėjai?

– Aš neatspėjau. Tu pats man pasakei.

Patutas sutrikęs pažvelgė į jį.

– Kai nušovei Maką, – paaiškino Burkas, – pasakei man, kad nustatyta, jog tai Makas skambindavęs prekeiviams narkotikais, netgi telefonu juos perspėjo tą naktį, kai žuvo Kevas. Tu melavai, ir aš tai žinojau. – Burkas pasilenkė dar žemiau, kad Patutas išgirstų kiekvieną žodį. – Prekeivis narkotikais – šliužas. Bet policininkas, žaidžiantis pagal jų taisykles, – šliužo mėšlas. Blogi vaikinai visą laiką nugalėdavo, o vienas iš mūsų padėjo jiems. Vidaus reikalų tyrėjai nieko nedarė, nes daugelis iš jų taip pat ima kyšius. Apygardos prokuroras mėgavosi vaidindamas politiką. Manau, kad apygardos prokuroro komanda dirbo ta linkme, bet labai slapta. Atrodė, jog jie nieko nedaro, kad pagautų tą kalės vaiką, pardavinėjantį mus Diuvaliui. Kiek reidų dar turėjo žlugti, kol kas nors būtų buvę padaryta? Dešimt? Penki? O gal tik vienas? Gal tik vienas žlugęs reidas būtų paskatinęs imtis veiksmų. Tačiau kas galėjo atspėti, kad šitas kainuos Kevui gyvybę? Aišku, aš neatspėjau. Matai, Dagai, – jau ramiau kalbėjo Burkas, – tu pamelavai man žvejybos namelyje, kad tą naktį Makas perspėjo narkotikų prekeivius. Aš žinojau, kad ne Makas, nes tai padariau aš.

Patutas suvaitojo. Jo galva nusviro į šoną, bet akys liko įsmeigtos į Burką.

– Perspėjau juos manydamas, kad netgi per tokią nereikšmingą operaciją sužlugusio reido gali užtekti pradėti vidinį tyrimą. Tačiau toks nuostabus planas žlugo. Aš nežinojau, kad Bardas buvo sandėlyje. Vienintelį kartą aš nusižengiau savo moralės normoms, vienintelį kartą sužaidžiau nešvariai, ir Kevas Stiuartas žuvo.

Burkas dar labiau priartėjo prie savo mirštančio draugo ir sukuždėjo:

– Dėl to sąžinė grauš mane visą likusį gyvenimą. – Jis atgniaužė Patutui pirštus, ištraukė savo marškinius ir nustūmė jo ranką. – Bet tu mirsi slegiamas šio nusikaltimo.

Patutas suvaitojo.

Burkas pažvelgė į laikrodį.

– Iki vidurnakčio liko dvi minutės, Dagai. Užgavėnės baigsis, ir tu mirsi, – jis atsikrenkštė ir nusibraukė ašaras. – O tada man bus atleistos nuodėmės.

Epilogas

– Ji miela, Burkai.

– Taip, tikrai.

Burkas ir Nensė Stiuart sėdėjo ant supamosios sofos Dredo verandoje. Darbo dienos šventė pasitaikė karšta ir drėgna. Jiedu ilsėjosi pavėsyje, o Dredas prieplaukos gale mokė kitus žvejoti.

Burkas svarstė, kokią mėsą Dredas naudoja jaukui. Kiek jis žino, niekas netyrė, kur dingo tie du samdomi žudikai, kuriuos Diuvalis pasiuntė su Gregoriu Džeimsu.

– Turiu galvoje, – tarė Nensė, – kad Remi graži savo vidumi.

– Suprantu, ką turėjai galvoje. Aš taip pat.

Ji nusijuokė ir Burkas prisiminė senus laikus, kai Kevas buvo gyvas ir jie trise sėdėdavo jų virtuvėje gerdami kavą ir nepiktai erzindami vienas kitą.

– Bet vis tiek tu pastebėjai, kad tavo nuotaka – gražuolė.

Burkas išdidžiai nusišypsojo, susidrovėjęs kaip mažas berniukas, pirmą kartą nusviedęs beisbolo kamuoliuką į namų bazę – kaimynų langą.

– Taip, aš tai pastebėjau.

Burkas žiūrėjo, kaip Remi įdėmiai klausosi Dredo, ryžtingai kaip naujokė vykdo jo nurodymus ir laiminga šypsosi jo pagirta.

Dieve, kaip jis ją myli! Taip myli, kad net baugu. Kartais net skauda. Kiekvieną dieną Diuvalio įtaka vis labiau silpsta.

Greit liks tik tamsūs prisiminimai. Remi virsta savimi pasitikinčia moterimi, kuri jo mylima jaučiasi saugi.

– Atrodo, kad jai patinka darbas galerijoje, – pasakė Nensė.

– Labai patinka. Ir jai gerai sekasi. Praėjusią savaitę stebėjau, kaip ji rodė paveikslus. Kai Remi su klientais aptarinėjo tapybą, aš visai nenutuokiau, apie ką ji kalba, bet jie gaudyte gaudė kiekvieną jos žodį.

– Tu ja didžiuojies.

– Velniškai! – nuoširdžiai patikino Burkas ir pridūrė: – Ačiū, kad esi jos draugė, Nense. Ji niekada neturėjo draugės.

– Darau tai ne iš pareigos. Man patinka Remi.

Burkas palinko į priekį ir pastatė tuščią limonado skardinę ant apverstos statinės, netyčia ant medinių grindų numesdamas krūvą atvirukų. Jis pakėlė juos.

– Ar Dredas su kuo nors susirašinėja? – paklausė Nensė.

– Tam tikra prasme. Tai senas mūsų draugas.

Atvirukai atkeliaudavo iš įvairių šalies kampelių, datos skyrėsi maždaug savaite. Nė vienas nepasirašytas, bet visi nuo Gregorio Džeimso. Žinutės trumpos – sakinys ar du. Jų nesuprastų niekas, nežinantis, kodėl jaunuolis pabėgo iš Naujojo Orleano. Jis užsiminė apie Diuvalio mirtį ir kaip lengviau atsikvėpė tai sužinojęs. Atvirukų tikslas – pranešti jiems, kad jam nieko neatsitiko ir jis daug mąsto, kokia kryptimi pasuks jo gyvenimas.

Paskutinio atviruko spaudas rodė, kad jis siųstas iš Santa Fė. Jame buvo parašyta tik Lk 15, 11–24. Dredas pažiūrėjo į Evangeliją ir rado palyginimą apie sūnų paklydėlį.

– Jis buvo išvykęs, – Burkas paaiškino Nensei. – Bet, manau, jau grįžta pas mus.

– Ei! Pagavau!

Šūksnis privertė juos pažvelgti į prieplauką, kur Flara iškėlusi rodė kitiems žvejams savo laimikį, kad šie žavėtųsi ir pavydėtų. Deividas Stiuartas, vyresnysis Nensės sūnus, pasisiūlė nuimti žuvį nuo kabliuko. Nensė prisipažino Burkui,

jog Flara stipriai sujudino jo sūnaus įsitikinimus, kad visos mergaitės sentimentalios, bjaurios ir kvailos.

– Prieš susipažindami su Flara, jie prisiekė neturėti nieko bendro su priešinga lytimi, o ji susilpnino jų ryžtą.

– Flarai jie patinka. Vargšelė niekada neturėjo šeimos, tik Remi. Tačiau ji labai šauni. Šmaikšti kaip botagas. Turi humoro jausmą. Ji negali sulaukti, kada pradės lankyti mišrią berniukų ir mergaičių mokyklą, – jis nusijuokė ir pridūrė: – Netgi aš jai patinku. Visą laiką persekioja mane klausinėdama, kada padarysiu kūdikį Remi.

– Remi prisipažino, kad jūs planuojate kūdikį.

– Mes beprotiškai stengiamės, – šypsodamasis patvirtino Burkas. Net keista, kaip dažnai jis šypsosi pastaruoju metu.

– Labai džiaugiuosi, kad tu laimingas, Burkai.

– Ačiū.

– Beje, tai primena man... – ji prikando apatinę lūpą. – Aš susitikinėju su vienu žmogumi.

– Nemeluoji? Tai... tai puiku, Nense!

– Tu tikrai taip manai? – baugščiai paklausė ji.

– Jei jis tavęs nusipelno, tada taip.

– Na, aš nežinau, ar *aš* jo nusipelnau, – kukliai tarė ji ir plačiai nusišypsojo. – Jis nepaprastas. Verslininkas, tvirtai stovintis ant žemės. Jo žmona mirė nuo vėžio prieš kelerius metus. Jis mylėjo ją taip, kaip aš mylėjau Kevą, ir tai turbūt geras ženklas. Kaip manai?

– Žinoma. O kaip jis sutaria su berniukais?

– Kol kas gerai. Ir jis gerai atrodo iš nugaros, aptemptais džinsais.

– Nė nesakyk!

– Bet žinoma, jis turės ištverti rimtą išbandymą.

– Ir kas tai būtų?

– Susipažinti su tavimi.

Burkas pajuto, kaip išdykėliška šypsena nyksta nuo jo veido. Nensė kalbėjo rimtai.

– Kodėl tau tokia svarbi mano nuomonė apie jį?

Nensė ištiesė ranką ir suspaudė jam plaštaką.

– Remi – mano nauja draugė, bet tu – mano geriausias draugas. Tavo nuomonė man labai svarbi, – jie reikšmingai pažvelgė vienas į kitą, tada Nensė atsistojo ir pasitaisė savo lininius šortus. – Matau, kad Piteris kažko nusiminęs. Laikas jį pakalbinti.

Kai Nensė nuėjo prie kitų, Burkas buvo per daug susijaudinęs, kad pajėgtų kalbėti.

Jis įėjo į parduotuvę pasiimti dar vienos skardinės limonado, bet tik pasirėmė rankomis į Dredo prekystalį ir pažvelgė per blausų stiklą į apdulkėjusius šokoladinius batonėlius bei džiovintos jautienos pakelius.

Po kelių minučių durys sugirgždėjo atsiverdamos.

– Burkai? – Remi priėjo, atsistojo šalia ir uždėjo ranką jam ant liemens. – Ar viskas gerai?

Jis padėkojo už jos rūpestį pasukdamas galvą ir blyškiai nusišypsodamas, bet nepajėgė paslėpti savo akių.

– Kas atsitiko? – sunerimo ji.

– Nieko.

– Tu liūdnas?

– Tiesą sakant, laimingas, – jis nusišluostė rankove sudrėkusias akis ir papasakojo apie Nensės draugą.

– Labai susijaudinau, kad jai tokia svarbi mano nuomonė.

– Besąlygiškai, – pasakė Remi. – Tą patį ji sakė man, kai mes kartu pietavom prieš kelias dienas.

Žinia apie Diuvalio mirtį tapo pagrindine naujiena, toli peržengusia valstijos ribas. Ją sekė daug pranešimų apie korupciją Naujojo Orleano policijos departamente bei municipalitete ir apie ją atskleidusias ypatingąsias pajėgas.

Išgirdęs naujienas, Džo paskambino Burkui, o šis patvirtino, kad jis dalyvavo policijos operacijoje, ir dabar Džo su šeima ir Nensė Stiuart gali ramiai grįžti namo.

Patuto laidotuvių išvakarėse Burkas papasakojo Nensei Stiuart, kad Dagas buvo prisidėjęs prie jos vyro mirties. Jie

kartu paverkė ir ji padėkojo, kad Burkas pasakė tiesą. Nors jie abu apsivalė dvasiškai, Burko klaida vis dar persekiojo jį.

– Po to, ką aš padariau, – dabar pasakė jis, – negaliu suprasti, kaip Nensė man atleido ir vis dar laiko mane geriausiu savo draugu.

– Burkai, – tarė Remi, pasislinko arčiau ir apkabino jį. – Vienintelis žmogus, neatleidęs tau, – tai tu pats. Generalinis prokuroras paskyrė tave atskleisti visas korupcijos formas Naujojo Orleano policijos departamente. Apygardos prokuroras nė žingsnio nežengia nepasitaręs su tavimi. Tave gerbia, tavimi žavisi, – Remi uždėjo rankas jam ant krūtinės. – Ir labai myli.

– Noriu, kad tu būtum arti, – sukuždėjo jis, prisitraukė ją ir atsirėmė smakru į jos viršugalvį.

– Jei aš įstengiau atleisti sau už metus, kuriuos praleidau su Pinkiu Diuvaliu, tu gali atleisti sau už vienintelę klaidą, ar ne?

Burkas kilstelėjo Remi veidą ir pabučiavo ją, mėgaudamasis jos skoniu, kvapu ir šiluma, kol Remi atlošė galvą ir sumurmėjo:

– Pasimylėkime.

Burkas per petį pažvelgė pro langą į prieplauką, kur kiti kalbėjosi ir juokėsi.

– Ką? Dabar?

– Taip.

Jo nereikėjo raginti antrą kartą. Jis nusivedė Remi per siaubingus Dredo kambarius, kol jie atsidūrė ant siauros lovos, kur ji jau buvo gulėjusi anksčiau. Jų drabužiai išsilakstė į šonus lyg praūžus uraganui. Burkas bučiavo Remi lūpas, kaklą, krūtis, bet kai norėjo į ją įeiti, Remi nustebino jį perimdama iniciatyvą ir padariusi tai, ko anksčiau nedrįsdavo.

Iš pradžių jis silpnai prieštaravo, bet netrukus jį užgriuvo tokia pojūčių lavina, kad nepajėgė kovoti. Jis vaitodamas ištarė Remi vardą ir panėrė pirštus į jos plaukus. Burko rankos kartojo Remi galvos judesius, kai ji mylėjo jį burna.

Tada ji išsitiesė ant jo ir nuvedė jį į save. Atrodė, kad jis sprogs, kai ji judėjo ant jo, klubai prisitaikė prie jo klubų, o lūpos susiliejo, kai jie kartu patyrė orgazmą. Jie suprakaitavę tingiai gulėjo šalia, žinodami, kad reikia keltis ir apsirengti, kol kiti dar nepasigedo jų, bet nepajėgė pajudėti.

– Tu klauseisi, ar ne? – tyliai paklausė ji.

– Ką? – sumurmėjo jis, vis dar apimtas neįtikėtino malonumo ir neturėdamas jėgų pasakyti daugiau.

– Klauseisi manęs ir Pinkio.

Staiga Burkas visiškai atitoko ir paraudo iš gėdos.

– Na, taip. Įtaisiau „blakę" jūsų miegamajame.

– Kodėl?

– Tikinau save, kad gal nugirsiu ką nors apie Diuvalio veiklą. Bet tai buvo tik pretekstas. Tiesa ta, kad tu užvaldei mane. Negalėjau pakęsti minties, kad tu su juo. Tačiau kartu jaučiausi, lyg pats... – jis atsiduso, bjaurėdamasis savimi. – Jėzau, aš tikriausiai iškrypėlis.

– Ne, tu ne toks, – Remi apkabino jį tvirčiau ir jie gulėjo tylėdami.

Galiausiai Burkas paklausė, kaip ji atspėjo apie „blakę".

Remi pakėlė galvą, pažvelgė į jį ir kilstelėjo šlapių plaukų sruogą nuo jo kaktos.

– Tu vengei tam tikrų intymių veiksmų, kuriais, tavo manymu, aš bjauriuosi. Bijojai, kad man jie primins Pinkį, – ji raminamai nusišypsojo. – Burkai, niekas, ką mes darom, negali man priminti jo, kaip ir niekas, ką mačiau, girdėjau ar patyriau Endželės namuose. Tai ne tas pats. Su tavimi man viskas vyksta pirmą kartą. Viskas nauja. Švaru. Teisinga. Aš laiminga, nes myliu tave. Tai visiškai skirtingi dalykai.

Burkas paėmė Remi ranką ir prispaudė delną sau prie lūpų. Jis norėjo pasakyti, kaip ją myli, bet jau antrą kartą šią popietę buvo per daug susijaudinęs, kad įstengtų kalbėti.

Be to, ji ir taip žino.

Brown, Sandra
Br291 Užgavėnės: romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė. - Vilnius : Alma littera, 2009. - 440 p.

ISBN 978-9955-38-262-1

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page.

820(73)-3

Sandra Brown
UŽGAVĖNĖS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Irena Kupčinskienė*

Redaktorė *Rita Markulienė*
Korektorė *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 6000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera", A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė Standartų spaustuvė, S. Dariaus ir S. Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius

Sandra Brown
(Sandra Braun, g. 1948 m.)
JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų, kurios išverstos daugiau kaip į 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi", „Pavydas", „Baltasis karštis", „Sveika, tamsa", „Susikeitimas", „Spąstai" ir kt. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Burkas Beizilas – policininkas, nebeturintis ko prarasti. Žuvus partneriui, žlugus santuokai ir karjerai, jis turi vienintelį tikslą – atkeršyti Pinkiui Diuvaliui, žymiam advokatui, padedančiam žudikams išvengti teisingumo. Keršydamas advokatui, Burkas pagrobia jo gražuolę žmoną Remi. Tačiau jis nesitiki, kad netrukus pajus nenugalimą trauką šiai nelaimingai moteriai, kilusiai iš Naujojo Orleano žemųjų sluoksnių ir ištekėjusiai už vyro, kurio neįstengė pamilti. Jis taip pat nenutuokia, kokia nuožmi dvikova prasidės Užgavėnių karnavalo šėlsme. Kai visos kaukės bus nuplėštos, Burkas turės pažvelgti į akis nemaloniai paslapčiai...

Fotografas Patrick Demarchelier